

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Love

WITHOUT INFLUENCE

THE BOUVIER FAMILY SAGA

2
book

JADE DOLLSTON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Love
WITHOUT
INFLUENCE

THE BOUVIER FAMILY SAGA

2
book

JADE DOLLSTON

Copyright © 2024 by Jade Dollston

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz. Kitap eleştirileri için kısa alıntılar kabul edilebilir. İzin için iletişime geçin: jdollston@gmail.com

KB Barrett Designs tarafından Kapak Tasarımı

Chrisandra's Corrections tarafından düzenleme ve redaksiyon

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler ve yerler ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu, 18+ yaş için tasarlanmış baharatlı, ikinci şans romantizmidir. Eğer ateşli aşk sahnelerinden, mizahtan ve altın kalpli otoriter bir alfa erkeğinden hoşlanmıyorsanız, bu kitap muhtemelen size göre değil.

⚠TW: Bazı şiddet sahneleri, aile içi istismar olayının anlatımı, düşük

CONTENTS

Etkisiz Aşk Hakkında

BİRİNCİ BÖLÜM

1. Bölüm 1

2. Bölüm 2

3. Bölüm 3

4. Bölüm 4

5. Bölüm 5

6. Bölüm 6

7. Bölüm 7

8. Bölüm 8

9. Bölüm 9

10. Bölüm 10

11. Bölüm 11

12. Bölüm 12

13. Bölüm 13

14. Bölüm 14

15. Bölüm 15

[16. Bölüm 16](#)

[17. Bölüm 17](#)

[18. Bölüm 18](#)

[19. Bölüm 19](#)

[20. Bölüm 20](#)

[İKİNCİ](#)

[BÖLÜM](#)

[21. Bölüm 21](#)

[22. Bölüm 22](#)

[23. Bölüm 23](#)

[24. Bölüm 24](#)

[25. Bölüm 25](#)

[26. Bölüm 26](#)

[27. Bölüm 27](#)

[28. Bölüm 28](#)

[29. Bölüm 29](#)

[30. Bölüm 30](#)

[31. Bölüm 31](#)

[32. Bölüm 32](#)

[33. Bölüm 33](#)

[34. Bölüm 34](#)

[35. Bölüm 35](#)

[36. Bölüm 36](#)

[37. Bölüm 37](#)

[38. Bölüm 38](#)

[39. Bölüm 39](#)

[40. Bölüm 40](#)

[41. Bölüm 41](#)

[42. Bölüm 42](#)

[43. Bölüm 43](#)

[44. Bölüm 44](#)

[45. Bölüm 45](#)

[46. Bölüm 46](#)

[47. Bölüm 47](#)

[48. Bölüm 48](#)

[49. Bölüm 49](#)

[50. Bölüm 50](#)

[51. Bölüm 51](#)

[52. Bölüm 52](#)

[53. Bölüm 53](#)

[54. Bölüm 54](#)

[55. Bölüm 55](#)

[56. Bölüm 56](#)

[57. Bölüm 57](#)

[58. Bölüm 58](#)

[59. Bölüm 59](#)

[60. Sonsöz](#)

[Jade](#)

tarafından

[da](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

ABOUT LOVE WITHOUT INFLUENCE

Etki (isim): Bir kişiyi, şeyi veya olayların gidişatını etkileyen güç.

Monty

Erkek kızla tanışır.

Çocuk şiddetli bağırsak sıkıntısı yaşar ve kaçır.

Erkek geri döner ve yaşadığı zorluklara rağmen Kız'a aşık olur.

Sonra Boy'un tüm dünyası patlar, daha zayıf bir adamı kırarak dış etkilerle paramparça olur.

Ama ben değil. Tüm acıyı, incinmeyi, ihaneti kabul ettim ve daha da güçlendim. Daha da sertleştım. Kalbim artık göğsümde cansız bir taş ve ben de tam olarak böyle olmasını tercih ediyorum.

Kontrolüm dışındaki koşullar nedeniyle New York'a geri çağırıldığımda, onunla karşılaştım. Benim tek aşkıım.

Kassie Ramirez.

Ama ona sahip olamam, zaten o da beni istemezdi.

Ben onun bir zamanlar tanıdığı iyi, duyarlı çocuk değilim. Ben karanlık ihtiyaçları olan karmaşık bir adamım, tatlı Kassie'nin asla kabul etmeyeceği türden.

Kassie

Eğil ki kırılmayasın.

Bu benim yıllarca sloganım oldu ve bana iyi hizmet etti. Bir adam kalbimi kırdığında ve bir başkası ruhumu kırmaya çalıştığında hayatta kalmama yardımcı oldu. Ama artık değil.

Şimdi kimse için eğilmiyorum.

Sonra Monty Bouvier döndü.

Eğer hiçbir şey olmamış gibi hayatıma geri dönebileceğini düşünüyorsa, başka bir şey daha var demektir.

Artık o zamanlar tanıdığı utangaç küçük "Kasserole" değilim.

Ancak geçmişte yaşadığımız acılar gün ışığına çıktığında, hayatlarımızın yıllar önce çevremizdekiler tarafından manipüle edildiğini keşfederiz.

Ve tüm bu "etkilere" doğruca cehenneme gitmelerini söylemeye hazırım.

PART ONE

THE PAST

BÖLÜM 1

Ilık bir Haziran gecesinde Queens, New York sokaklarında araba kullanırken "VAY CANINA, AÇIM" dedim.

"Pizza mı?" diye sordu arkadaşım Joe ön yolcu koltuğundan.

Bir parmağımı direksiyondan kaldırdım ve ileride sağda küçük bir Hint lokantasını işaret ettim. "Oraya ne dersin?"

"Kulağa hoş geliyor. Ön tarafta da park yeri var."

"Kader olmalı," dedim ve gümüş BMW'mi açık alana doğru sürdüm.

Sıcak restorana girdiğimizde kızarmış otların, hindistan cevizinin ve körinin aromaları burnuma ulaştıkça katmanlaştı ve birleşti.

"Güzel kokuyor," diye mırıldandı Joe, bizim yaşlarımızda kısa boylu Hintli bir kız bizi hostes kürsüsünde gülümseyerek karşılarken. "İki kişilik bir kabin lütfen."

"Bu taraftan," dedi ve bizi ön pencerenin yanındaki bir kabine götürdü. "Kassie hemen yanınızda olacak."

Gözlerim menüyü taradı. "Her şey güzel görünüyor. Futbol beni acıktırıyor."

"Bu gece iyi bir maç çıkardın. İki gol ve iki yüz yarıdan fazla koşu mu? Sen lanet bir canavarsın."

Tatlı bir ses "Canavar ve arkadaşına ne içireyim?" deyince başımı kaldırdım.

Garson kız, beyaz yakalı kırmızı bir elbise ve fırfırlı beyaz bir önlükle masamızın yanında duruyordu. Çok güzeldi ve dilim donmuş bir kayaya dönüştü.

"Uhhhhh."

"İkimiz de birer kola alalım lütfen," dedi Joe, bilmiş bir sırıtışla bana bakarak.

"Hemen geliyorum. Bu arada benim adım Kassie. Menü hakkında herhangi bir sorunuz olursa bana bildirin."

"Uh-hunhhh," diye mırıldandım aptal gibi.

Kassie tezgâhın arkasındaki içecek makinesine doğru yöneldiğinde Joe, "Ne kadar da aşık bir kedi yavrususun," diye yorum yaptı.

"Çok güzel," diye iç geçirdim, bakışlarım onun ince sırtına takılı kalırken nihayet k e l i m e l e r i m i bulabildim.

Kassie... Bu ismi sevmiştim.

"Ona çıkma teklif etmelisin."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Koyu renk saçları, hareket ettikçe omuzlarında dalgalanan uzun, düşük bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı.

"Neden olmasın?"

"Şşş, geri geliyor," diye tısladım.

Kassie masaya yaklaştı, iri kahverengi gözleri Joe'dan bana kayıyordu. Beni olduğum yere kilitlediler. Kirpikleri siyahtı ve o kadar uzundu ki neredeyse kaşlarına değiyordu.

"Buyurun. İçecekleriniz ve atıştırabileceğiniz biraz naan." Hint ekmeğinin bulunduğu sepet kırmızıydı ve üzerinde yeşil beyaz bir peçete vardı. Sıcak ve güzel kokuyordu ve midem yüksek sesle böğürdü.

"Özür dilerim," dedim gergin bir kahkaha atarak ve bir elimi karnıma bastırdım. "Sanırım gerçekten açım."

Tatlı tatlı gülümsedi, bakışları hâlâ benim üzerimdeydi. "Menüye göz atma fırsatınız oldu mu, yoksa öneri ister misiniz?" Sesi kulaklarıma müzik gibi gelen yumuşak, hafif bir tınıya sahipti.

"Bir şey önermenizi çok isterim," dedim ona.

"Eğer daha hafif bir köri seviyorsanız, malai kofta alın. Biraz baharat seviyorsanız biryani'yi deneyin. Benim en sevdiğim yemektir ama sadece gerçekten cesursanız sipariş edin."

Sonra bana göz kırptı. *Lanet olası göz kırptı!*

O kadar tatlıydı ki, baharatlı yemekten almak istememe neden oldu. Tek sorun neydi? Süper baharatlı yiyecekleri pek sevmezdim.

Önce Joe konuştu. "Ben malai kofta alacağım. Daha önce yemiş ve beğenmiştim."

"Mükemmel," dedi. "Ya siz, efendim?"

Kassie beklentiyle bana bakıyordu ve ben enseme kaşıdım. "Tam olarak ne kadar baharatlı, um, gömmek-her neyse?"

Kıkırdadı. "Biryani mi? Gerçekten çok acı. Ganjamlar güneyli bir Hintli ailedir ve yemekleri kuzeyli Hintlilere göre daha acı olma eğilimindedir."

Harika.

"Bence bunu yapmalısın," diye ekledi Joe. "Tabii korkak değilsen."

Bu pislik.

"Biryani kulağa harika geliyor," dedim ve menüyü kapatıp masamızın yanındaki güzel kıza uzattım. Ciddeden, ne kadar kötü olabilirdi ki?

Bu sorunun cevabının *gerçekten çok kötü* olduğu ortaya çıktı.

Kassie yemeğimizi getirdiğinde, yemeğimden büyük bir nefes aldım. Aromatikti ve nefis kokuyordu. Ayrıca burun kıllarımı da yaktı.

"Devam edin ve bir ısırık deneyin. Eğer beğenmezseniz, size başka bir şey getirebilirim."

Çatalıma biraz pirinç ve bir parça tavuk alıp ağzıma attım. Lezzet kesinlikle harikaydı.

Çiğneyip yuttuktan sonra ona kocaman bir sırtış attım. "Bu şimdiye kadar yediğim en iyi şeylerden biri. Önerdiğin için teşekkür ederim."

Kassie gülümsedi, dişleri alt dudağına sürtünüyordu ve onu yanımdaki kabine çekip hakkında her şeyi öğrenme isteği duydum.

"Beğendiğinize çok sevindim. İhtiyacın olursa diye sana biraz su getireceğim. Ne kadar çok yerseniz o kadar baharatlı olur. Biraz naan yemek de yardımcı olur."

O giderken ben de ağzıma bir lokma daha attım, sıcağın üstesinden sorunsuzca geldiğim için gurur duyuyordum. Joe'ya omuz silkerek, "Aslında o kadar da ba-a-a-a-aaaah değil," dedim. Dilim birden alev aldı ve masanın üzerindeki tutucudan bir çift peçete kaptım, o kadar hızlı bir şekilde masanın üzerinden kaydı ki.

Cehennem tavuğu ısırığını birine tükürdüm ve diğeriyle dilime vurdum. "Lanet olsun," diye mırıldandım, bardağımı dudaklarıma dayadım ve hayatım buna bağlıymış gibi emdim.

Soğuk içecek çok erken sona erdi ve Joe'nun sodasını alıp onu da boşalttım.

Omuzları titredi ve sonunda homurdanarak bir kahkaha attı. "İyi misin dostum?"

"Hayır, seni bok kafalı," diye mırıldandım. "Az önce Şeytan'ın gerçek etini yedim ve hiç de *iyi değilim*."

Bir arabanın boyasını sökemeceğimi gibi görünen *tabağından* bir ısırık alıp aptal, gülümseyen ağzına attı ve çiğnedi. "Bunu almalıydın. Çok lezzetli."

"Beni kışkırttın, Kassie'nin önünde korkak olduğumu ima ettin. *Yapamadım* al."

Omuz silkti ve ağzına daha fazla yemek tıktırdı. Güzel garsonumuz elinde su bardaklarımızla döndüğünde dilimin yüzeyi hafif bir cızırtıya dönüşmüştü.

"Oh," dedi, gözleri boş kolalarımızı süzerken, "susamış olmalısınız."

"Bu gece futbol maçı vardı," diye cevap verdim. "Susuz kalmış olmalısın."

"Futbolu gerçekten seviyorum," dedi, gözleri önümdeki tabağa kaydı.

Hay sikeyim! Tam burada durduğuna göre bir ısırık daha almalıyım.

Çatalımı Lucifer'in yabasıymış gibi tutarak bir lokma daha aldım ve yedim. O da bana gülümsedi. Yanaklarımı yukarı doğru ittim, ağzımın içi öfkeli bir cehenneme dönüşürken bile gülümsememe karşılık vermeye çalıştım. "Mmmm," diye mırıldandım, kulağa hissettirdiği kadar sefil gelmemesini umarak.

Yemeği zorla boğazımdan aşağı indirdim ve yemek borumdan mideme doğru yanmış etten bir iz bıraktı. *Ülserler bu şekilde oluşur. Muhtemelen hayatımın geri kalanında bunu tedavi etmek için ilaç kullanmam gerekecek.*

"Beğendiğinize çok sevindim. Gidip kolalarınızı doldurayım." Gitti ve ben de grip benzeri ateşimi düşürmek için bir bardak suyu doğrudan başımdan aşağı dökme isteğime direndim. Bunun yerine, içindekileri iki saniyeden daha kısa bir sürede yuttum.

"Kahretsin, dostum, onu dolar gecesindeki bir fahişe gibi emdin."

Ses tellerimin artık kalıcı olarak hasar gördüğüne ikna olmuş bir şekilde "Siktir git," diye homurdandım. Kaptan bir peçete daha alarak, biryani'nin büyük bir kısmını çatalladım ve top haline getirdim.

Joe gayet normal yemek tabağının üzerinden bana sırtıttı. "Bununla ne yapacaksın?"

Cevap olarak peçeteyi eşofmanımın ön kısmına tıktırdım. "Onu saklayacağım ve yemiş gibi yapacağım."

"Dikkatli ol. Aletini yakmak istemezsin."

Pantolonumdaki tomarı çekip bacağımın altına sokarken gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

"Dilim garip görünüyor mu? Garip hissettiriyor." Uzattım ve Joe incelemek için öne doğru eğildi.

"Ah, ahbap. Görünüşe göre su toplamış."

"Su toplaması mı?" Kendi dilimi görmeye çalışmak için gözlerimi çaprazlayarak tısladım. "Dostum, kes ş u n u . Aptal gibi görünüyorsun ve kız arkadaşın bu yol."

Bardağımdan bir buz küpü kaparak acıyı dindirmek için dilimin üzerine koydum. Eridi ve sonra buharlaştı. Sanırım güneş bir insanın ağzının içindeyken böyle oluyordu.

"Buyurun," dedi Kassie, içkilerimizi bırakıp kırmızı sepete bakarak. "Biraz daha naan ister misiniz?"

Evet! Ekmeği unutmuşum. Baharatlı olmayan ekmeği.

"Bu süper olur. Ş u son parçayı da yolundan çekeyim." Sepetten çıkarıp yarısını ağzıma attım. Alevleri hafif bir kükremeyeyle yatıştırdı.

Kassie sepeti aldı ve arkasını döner dönmez naanın diğer yarısını Joe'nun su bardağına daldırdım.

"Ne oluyor be adam?" diye sordu sırlıklam olmuş ekmeği dilimin üzerine koyarken. Bir tür bandaj görevi gördü ve rahatlayarak gözlerimi kapattım.

Sonraki birkaç dakika boyunca lezzetli et parçalarını kâğıt peçetelere sakladım ve bacaklarımın altına soktum. Kassie bana doğru baktığında bir çatal dolusu daha atmak için çatalımı kaldırmıştım ki yapabileceğim tek şeyi yaptım ve kocaman lokmayı isteksiz ağzıma attım.

Alnımda ve üst dudağımda ter boncukları oluşurken bile güzel kıza zorla gülümsedim. "Kahretsin, bu çok sıcak," diye mırıldandım yutkunurken sessizce ve içimdeki cehennem süreci yeniden başladı.

"Pek iyi görünmüyorsun, kardeşim," dedi Joe ve ben de ona acınası bir bakış fırlattım.

"Geri döndüğünde biletimizi sor," diye mırıldandım son lokma sindirim sistemimde ateşli bir şekilde ilerlerken.

Kassie birkaç dakika sonra eklemekle döndü ve neyse ki Joe dediğimi yaptı.

"Elbette, hemen döneceğim."

O arkasını döndüğünde, bir parça naanı ağzıma tıktırdım, çiğnerken yanaklarım şişti. Ama sonra geri döndü ve

Bir sonraki soru bana.

"Biletinizi birlikte mi yoksa ayrı ayrı mı istiyorsunuz?"

Joe'nun kıcı sessiz kaldı, ben de mırıldandım, "Peparate, peese." Kıkırdadı ve omurgama bir heyecan yayıldı.

Ya da belki de bu felç durumuydu.

Tezgâha geri dönmeden önce, "Yemeğinizin geri kalanı için size bir paket getireceğim," dedi.

Joe yüzümdeki paniği okudu ve bir sırtlan gibi gülerek başını geriye attı.

Bir lokma ekmek yerken, "Oo, sen bir kül deliğisin," dedim.

Hayranlığımın nesnesi elinde çekler, küçük beyaz bir kutu ve -sağ olsun- bir çantayla döndü. Kartlarımızı uzattık ve o işlemleri yapmaya gittiğinde, yemeğimin kalıntılarını kutuya sıyırdıktan sonra kutuyu ve biryani dolu gizli peçeteleri çantanın içine doldurdum.

Kartlarımızı geri getirdiğinde imzamı attım ve Kassie'ye yirmi dolar bahşış bıraktıktan sonra sol elimdeki çantayla kabinden çıktım.

"Bu gece geldiğiniz için teşekkür ederim çocuklar," dedi. "Umarım her şey hoşunuza gitmiştir."

"Harikaydı," diye yalan söyledim. "Hey, Kassie? Bir ara dışarı çıkmak ister misin diye merak ediyordum."

Başını eğdi ve tatlı tatlı gülümsedi. "Bu gerçekten çok hoş ama ben öyle düşünmüyorum."

Vay anasını. Bunu gerçek anlamda söyledim çünkü belimin altında bir şeyler oluşmaya başlamıştı. Hoş olmayacak şeyler.

"Tamam, belki sonra görüşürüz," diye geveledim, telaşımdan kelimelerim birbirine karışmıştı. "Şimdi gitmem gerek."

Arkadaşımı alelacele kapıdan çıkarırken bu bariz reddedilme üzerinde duracak zamanım bile olmadı.

"Kaza ve yanık için üzgünüm dostum. Az önce seni vurdu."

Elimdeki poşeti en yakındaki çöp kutusuna tıktırmadan önce anahtarlarımı ona fırlattım. "Sen sür. Hızlı sür."

"Uh-oh," dedi, sürücü koltuğuna tırmandı ve ben diğer tarafa geçerken arabayı çalıştırdı. "Biraz hareket hissediyor musun?"

"Lanet bir tsunami hissediyorum," diye homurdandım. "Acele et!"

Joe'nun evine varır varmaz kığımın yanaklarını birbirine yapıştırdım ve içerideki banyoya doğru ilerlerken "Hey, Bayan Carson," diye seslendim.

Arkadaşımın odası.

Cehennemden gelen yemek vücudumdan bir an önce çıkmaya çalışıyordu ve ben zar zor zamanında tuvalete yetişebildim.

On beş dakika sonra hafif bir topallamayla çıktım ve Joe'nun yatağına yüzüstü düştüm.

"Babana söyle, tesisat faturasını babama göndersin," diye inledim mavili yeşilli yorganın içinde.

"Dostum, bir mum falan yakamaz mıydın?"

Başımı çevirdiğimde onu, buruşturduğu burnunun önünde bir el sallarken buldum.

"Bir mum yakarsam bütün ev havaya uçacak diye korkuyorum," dedim alaycı bir tavırla. "Annende Pepto ya da Mylanta var mı diye bakabilir misin? Belki bir siyanür hapi?"

Odadan çıkmadan önce sempatik bir kıkırdamayla omzumu sıvazladı. Birkaç dakika sonra döndüğünde bana küçük bir fincan kalın, pembe sıvı uzattı ve ben de içmek için sırt üstü döndüm.

"Bütün bunları bir hiç uğruna yaşadığın için üzgünüm. Hayır dediğine inanamıyorum ama okulumuzda seninle çıkmak isteyecek bir sürü kız var."

"Vazgeçmiyorum," diye bilgilendirdim onu. "Gelecek hafta tekrar gideceğim."

Joe'nun kaşları kuşkuyla kalktı. "Dostum, ya tamamen vurulmuşsun ya da delirmişsin."

Ön kolumu alnıma attım ve yüzümde bir gülümsemeyle tavana baktım. "Sanırım hangisini seçeceğimizi göreceğiz."

BÖLÜM 2

Onlar ayrılır ayrılmaz Lily, "O ADAMLAR GERÇEKTEN ATEŞLİYDİ," dedi. "Sanırım uzun boylu olan senden hoşlandı."

"Bana çıkma teklif etti," dedim tezgahı silerken.

"Ciddi misin?" diye bağırdı arkadaşım. "Ne zaman gidiyorsun?" Omuz silktim ve gözlerimi ona doğru yuvarladım. "Hayır dedim." "Kassiiiiie," diye sızlandı.

"Ailemin on altı yaşına kadar biriyle çıkmama izin vermeyeceğini biliyorsun."

"Etrafta gizlice dolaşmak diye bir şey duymadın mı sen?" diye fısıldadı, etrafta meraklı annesini ararken. "Asi ol, Kass!"

"Kan görmeye dayanamayan ama ailesi öyle istediği için doktor olacak olan kız söylüyor bunu."

"Ah, seni sürtük. Onlar üzerinde çalıştığımı biliyorsun." Kendine bir fincan çay doldurdu. "Hey, bir fikrim var. Gidip bir bıçak alıp kendini kesebilir misin, ben de bayılayım? Belki beyin sarsıntısı geçiririm ve aileme bu tıp fakültesi işinin yürümeyeceğini kanıtlarım."

"Lily, hayır!"

"Hadi ama. Atardamarı falan kesmen gerektiğini söylemiyorum. Sadece bir çentik iyi olur. Yarım litreden fazla değil."

Paçavrayı barın üzerine attım ve en iyi arkadaşıma sarıldım. "Hayallerini mümkün olan her şekilde destekleyeceğim... kan akıtmak ve beynine hasar vermek dışında. Onlarla konuşmaya devam et ki hukuk fakültesine birlikte gidebilelim."

"Yeni müşteriler geliyor hanımlar," dedi Bayan Ganjam koşuştururken.
"Az konuşun, çok çalışın."

"Evet anne," dedi Lily, yeni gelenleri karşılamaya giderken omzunun üzerinden bana göz kırptı.

Bir sonraki Cumartesi günü Lily, "O bir baa-ack," diye şarkı söyleyerek, durgunluk sırasında envanter yaptığım depoya girdi.

"Kim?" Ben sordum.

"Büyük bahşişçi. Az önce onu da aynı masaya oturttum. Sen git, ben diğer masaları hallederim."

Yakışıklı adam burada mı? Beni kolumdan çekip kapıdan dışarı iterken omurgamdan bilinçsiz bir heyecan geçti.

"Bir ufaklık için çok güçlüsün." "Boy asistanı olma, seni dev."

Ellerimi yıkamak için lavabonun önünde durduğumda güldüm. "Beş-üç yaşındayım; bu beni dev yapmaz."

"Hâlâ benden 10 santim uzunsun. Acele eder misin?"

"Acelesi falan mı var?"

"Hayır, sadece ne olacağını görmek istiyorum." Ellerini iki kez çırttı ve havladı, "Çabuk, çabuk! Müşteri bekliyor!"

"Annen gibi konuşuyorsun," diye mırıldandım önlüğümü düzeltip at kuyruğumu düzeltirken. Neden bu kadar endişeliydim? O sadece başka bir müşteriydi, değil mi?

Tamam, çok çekici bir müşteri, tam da başımı döndüren türden bir adam. Geniş omuzlu. Uzun boylu. Koyu renk saçlı.

Ve o mavi gözler? Whewww! O yavrulardan hiç bahsetmeyeyim bile.

"Merhaba, içecek bir şey ister misiniz?"

Adını bile bilmediğim çocuk bana baktı ve *aman Tanrım! Geçen haftadan beri daha mı ateşli oldu?*

"Bir kola alayım lütfen."

"Elbette. Burada ilk kez mi yemek yiyorsunuz?" Bunu neden sorduğumu bilmiyorum ama gözlerindeki parıltı biraz söndüğünde anında pişman oldum. Küçük bir kahkaha atarak şakacı bir şekilde omzuna dokundum -ki omzunun bir kaya kadar sert olduğunu da eklemeliyim- ve "Şaka yapıyorum. Geçen hafta buradaydın, değil mi?"

Dolgun dudakları yukarı kalktı. "Evet. Sen Kassie'sin, değil mi?"

Bir aptal gibi, kalemin ucuyla isim kartıma dokundum. "Bana söyledikleri bu." *Tanrım, kapa çeneni, Kass.* "İçkinizi hemen getiriyorum."

Başka aptalca bir şey söylememek için zihnimi sakinleştirmek amacıyla birkaç derin nefes alarak hızlı adımlarla soda makinesine doğru yürüdüm. İçeceği ve bir sepet naan'ı ona götürdüğümde, gözleri odanın diğer ucuna kadar beni takip etti.

"Buyurun. Geçen seferkiyle aynı şeyi ister misiniz?"

"Hayır!" diye bağırdı neredeyse ve ben de sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. Geçen hafta biryani yerken boynundaki kızarıklığı ya da yüzündeki teri fark etmediğimi sanıyordu ama ben fark etmiştim. Yine de yediği için ona bonus puan vermeliydim.

Adam bir elini duştan yeni çıkmış, sabun ve şampuanın temiz kokusuyla nemlenmiş saçlarında gezdirdi. "Aslında geçen sefer arkadaşımın aldığı yemeği denemek istiyordum. Mal-uhhh, bir şey."

"Malai kofta?"

Tersledi ve beni işaret etti. "Evet, şu. Mükemmel olduğunu söyledi."

Onunla biraz uğraşmalı mıyım?

Neden, evet. Evet, sanırım yapmalıyım.

"Şimdi, bu yemek senin yediğin kadar baharatlı değil ve baharatı nasıl sevdiğini biliyorum. Şefe biraz acı biber eklemesini söyleyeyim mi?"

Gözleri panikle dolduğunda dudaklarımı birbirine bastırdım. "Hayır, sorun değil. Bu sefer farklı bir şey denemek istiyorum."

"Tamam, eğer eminsen."

"Öyleyim."

Yemeği ona getirdiğimde, masanın yanında oyalandım ve geçici bir ısırik almasını izledim. Hafif, hoş kokulu tavuğu çiğnerken yüzündeki rahatlama belirgindi.

"Mmm, bu gerçekten çok iyi," dedi ağzına bir lokma daha atarken.

"Beğendiğinize sevindim. Başka bir şey ister misiniz?"

Çenesini hafifçe eğdi ve gülümsemesi büyüleyici bir çocuksuluktaydı. "Oturup bana bir dakika eşlik edebilirsin."

Omzumun üzerinden bakarken parmak uçlarım önlüğümün büzgüsüyle oynadı. "Tamam. Bayan Ganjam bugün burada değil, bu yüzden oturduğum için azap dolu bakışlara maruz kalmayacağım."

Adam güldü ve ben de karşısındaki kabine geçtim, ayaklarım sessizce mola için ona teşekkür etti. Bir parça naan aldı ve kenarını kemirdi. "Queens'te mi okula gidiyorsun?"

"Evet, ben birinci sınıftayım. Peki ya siz?"

"Ben de üçüncü sınıftayım. Manhattan'da özel bir okula gidiyorum."

Tahmin etmeliydim. Marka saati tüm gardırobumdan daha pahalı gibi görünüyordu. "Demek futbol oynuyorsun, ha?" Gözümün önüne o dar pantolonlu hali geldi ve birkaç saniyeliğine gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

"Evet, yaz ligindeyim ama okulumun takımında da oynuyorum."

"Başka spor yapıyor musun?"

"Hayır, ilk yılımda beyzbol oynadım ama oyuncu olmaktan çok seyirci olmayı sevdiğimi kısa sürede öğrendim."

"Hangi profesyonel beyzbol takımını seviyorsunuz? Mets'i mi Yankees'i mi?" "Hiçbirini. Cougars'ı severim."

Şok içinde ağzım açık kaldı. "Philly'den mi? New Yorklu kartınızı derhal iptal etmem gerekecek efendim."

Güldü ve sesi hoşuma gitti. Derin ve güneşte ıslanmış bal kadar sıcaktı. "Babam Cougs'u her zaman sevmiştir ve beni ve kardeşlerimi yılda birkaç kez maçlara götürürdü."

"Kaç kardeşin var?"

"İki, bir erkek ve bir kız kardeş. İkisi de benden büyük."

"Ah, ailenin bebeği."

Kıkırdadı ve bir ısırik daha aldı. "Öyleyim ve bunu unutmama asla izin vermiyorlar. Peki ya sen?"

"Askerde olan bir ağabeyim var, o yüzden artık onu pek göremiyorum. İki de küçük kız kardeşim var."

Bakışları benimkilere odaklanmıştı, dalgın dalgın yemeğini yerken dikkatinin yüzde yüzünü bana veriyordu. "İsimleri ne?"

"Erkek kardeşimin adı Gavin, kızlarıncı de Luciana ve Regina. Luci yedi yaşına yeni girdi, Regi ise dokuz buçuk yaşında."

"Yarısını unutmak olmaz," diye yorumladı mükemmel beyaz dişlerini gösteren bir sırıtışla.

"Allah korusun. Peki ya kardeşlerin?"

"Kız kardeşimin adı Evelyn, ama bundan nefret ediyor. Evie diye çağırıyor. Benden tam bir yaş büyük ve erkek kardeşimiz Auburn benden altı yaş büyük."

"Sen ve kız kardeşin aynı doğum gününü mü paylaşıyorsunuz?"

Başını salladı ve kolasından bir yudum aldı. "Evet. Yirminci Mart."

"Doğum gününü ve kardeşlerinin isimlerini bildiğim için bu garip bir soru olabilir ama *senin* adın ne?"

Ağzı açık kalırken çatalı tabağa çarptı. Sonra gözlerini kısarak kapattı ve başını sallayarak, "Kahretsin, tam bir ahmağım," diye mırıldandı. *Ve çok sevimliydi.* Gözlerini açarak elini uzattı, ben de küçük elimi içine almasına izin verdim. "Ben Monty Bouvier."

"Kassie Ramirez." Ellerimiz kesinlikle gerekenden daha uzun süre tutuldu ve onun sıcak avucunun benimkine bastırılmış hissinden hoşlanmadığımı söyleyemem.

"Benimle çıkmak istememene şaşmamalı," dedi ve sonunda kolunu geri çekip parmaklarının yavaşça benimkilerin üzerinde gezinmesine izin verdi. "Söz veriyorum, genelde daha terbiyeliyimdir. Sanırım çok güzel olduğun için dikkatim dağıldı."

Başını utangaçça eğişi bana bunun bir tavlama cümlesi olmadığını söyledi ve mavi gözleri bana parıldarken dilim çamur gibi oldu. "Sanırım isimler oldukça önemli," diye kekeledim, elimin neden karıncalandığını merak ediyordum.

"Başka ne önemli biliyor musun?" Sesi alçak ve çok seksiydi. "Ne?"

Nefes aldım.

"Kurabiye."

Ağzımdan bir kıkırdama kaçtı çünkü söylemesini beklediğim şey hiç de bu değildi. "Kurabiye mi?"

"Uh-huh. En sevdiğin kurabiye türü nedir?"

Hemen "Nutter Butters," dedim ve o da sanki doğru cevap buymuş gibi başını salladı.

"Sağlam seçim. Gofret olanları mı yoksa fıstık şeklinde olanları mı seviyorsun?" Gözlerimi kırptım. "Sanırım gofretli olanlardan hiç yemedim."

Monty avucunu masaya vurdu. "Ciddi misin, Kass? Bunlar harika ve fıstık ezmesi-kurabiye oranı daha yüksek."

Bardağını kendime doğru çekerek, "Bakacağım," dedim. "Gidip içkini yeniden doldurayım."

Restoranın arka tarafına doğru yürürken kalbim sıkıştı. Monty gerçekten iyi bir adamdı ama soyadını hemen tanımıştım. Bouvier'ler

bir moda şirketi şşletiyordu ve New York'un en zengin ailelerinden biriydi.
Queens'li fakir bir Latin kızla ilgilenmesine imkan yok.

BÖLÜM 3

Monty Bouvier'in benimle ilgilenmediği konusunda yanıldığım ortaya çıktı. Sonraki hafta sonu da restorana geldi.

Elimde uzun bir bardak Coca Cola ile masasına doğru yürüdüğümde, "Sana bir şey getirdim," dedi.

"Bana bir şey mi getirdin?"

Bir market poşetini kaldırdı ve parmaklarının arasında ileri geri sallanmasına izin verdi. "Kendim paketledim."

"Yetenekli değil misin?" Çuvalı alıp içine baktığımda bir paket Nutter Butters buldum - gofret türü. "Teşekkür ederim Monty. Gerçekten çok düşüncelisin."

"Başın belaya girmeyecekse şimdi bir tane deneyebilirsin," diye fısıldadı komplocu bir tavırla ve ben omzumun üzerinden baktım.

"Tamam, Bayan Ganjam arkada."

Kırmızı poşeti açtı ve şeffaf tepsiyi kaydırarak düzgün kareler halinde dizilmiş kurabiyeleri ortaya çıkardı. Bir tanesini kopardım ve çıtır gofreti ısırp kremalı, fıstık ezmesi ortasına girerken gözleriyle karşılaştım.

Çiğnerken yumuşak iniltimi tutamadım. "Haklısın. Fıstık ezmesinin mükemmel miktarı bu."

Yüzü gülüyordu. "Onları seveceğini düşündüm ve seni iki haftadır tanıdığım için bilmem gerekirdi. Senin hakkında neredeyse bir uzmanım."

"Ve artık birbirimizin isimlerini biliyoruz. Neredeyse en iyi arkadaş sayılırız," dedim gülerek ve bir kare daha koparıp ısırdım. "Sen de ister misin?"

"Hayır, bunlar senin için."

"Cidden, yapmanı istiyorum, yoksa tüm paketi yerim ve popom artık bu ilçeye sığmaz."

Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu ama alaycı olmaktan çok takdir ediciydi. "Bunun için endişelenmene gerek yok. Bence mükemmel görünüyorsun."

Başımdan ayak parmaklarıma kadar kızardığımdan emindim.
"Teşekkürler, Monty."

Haziran'dan Temmuz'a geçerken Monty her hafta sonu, bazen Cuma geceleri bazen de Cumartesi günleri restorana geliyordu. Bir hafta sonu, her iki gece de geldi.

Onu görmek, onunla konuşmak ve onu gülümsetmek için sabırsızlanmaya başlamıştım. Bu yüzden, ılık bir Cumartesi gecesi kasayı kapatırken, içimden bir hayal kırıklığı geçti. Monty dün gece gelmemişti ve ben onu bu gece görmeyi bekliyordum.

Ama gelmemişti.

Haftalık ziyaretlerimize ne kadar bağımlı hale geldiğimi fark etmemiştim ama bu akşam kendimi alışılmadık derecede kasvetli hissediyordum. Onu özlemiştim.

Bayan Ganjam'ın kasaya koyması için depozitoyu para çantasına yerleştirirken kendi kendime, "Aptallık ediyorsun," diye mırıldandım. "O senin erkek arkadaşın değil, Kass. Sana hiçbir şey borçlu değil."

"Kendi kendine konuşmak ilk işarettir," dedi Lily, yanımdan geçerken kalçasıyla bana çarparak.

"Neyin ilk işareti?"

"Yaşlılık. Bir de bakmışsın, tüm o sinir bozucu çocuklardan ve yüksek sesli müziklerinden şikayet ediyorsun."

"Beni *Scooby Doo'nun* kötü adamı gibi gösteriyorsun," diye karşılık verdim, kapının zili çalınca başımı kaldırdım. Monty atletik şortu ve kirli beyaz tişörtüyle darmadağın bir halde içeri girdiğinde hüzünlü küçük kalbim mutlulukla kabardı.

"Hey, özür dilerim," dedi, yaklaşırken hızını yavaşlatarak. "Maçımız uzatmaya gitti."

"Kazandın mı?"

Mükemmel dolgunluktaki dudakları köşelerinden aşağı doğru kıvrıldı. "Hayır, biz kaybettik."

"Bu berbat bir şey." Aşçıların ızgarayı temizlediğini görmek için omzumun üzerinden baktım. "Üzgünüm ama mutfağı çoktan kapattılar."

Gözleri gözlerimi tuttu ve o anda dünya alev olsa ayaklarımı bir santim bile kıpırdatamayacağımdan emindim.

"Buraya yemek için gelmediğimi biliyorsun, değil mi?" Sesi sessizdi, gece kapanış rutinleri içinde restoranda dolaşan insanlara rağmen bir şekilde samimiydi.

"Uygun bir yer mi?" Sesimi her zamankinden daha yüksek çıkararak sordum ve dudakları kıpırdarken başını salladı.

"Kesinlikle konum değil. Maçım neredeyse bir saat uzaktaydı. Buraya seni görmeye geldim, Kass. Bu yüzden her hafta geliyorum."

Oh. Benim.

Monty Bouvier'den çok hoşlandığımı kendime itiraf edebilirdim ve buraya beni görmeye gelmesini ummadığımı söyleyemezdim. Haftalar önce bana ilk kez çıkma teklif ettiğinden beri başka bir teklifte bulunmamıştı. Ama az önce söylediği şey.

Belki, sadece belki, o da benden hoşlanıyordu.

"Gerçekten mi?" Tek yapabildiğim buydu çünkü hava ciğerlerimde bir kasırga gibi dolaşıyordu.

Başını salladı ve utangaç bir yarım gülümsemeyle göz kırptı. "Evet, benimle çıkmak istemediğini söylediğini biliyorum ama birbirimizi daha iyi tanırsak fikrini değiştirebileceğini düşündüm." Sinirli bir şekilde alt dudağını çiğnedi. "Bu kulağa sapıkça mı geliyor?"

"Kesinlikle. Bundan hoşlandığım için tuhaf mıyım?" "Evet. Tam bir ucube."

Sersem bir aptal gibi gülümsedim. "Tuhaf bir kızı takip ettiğine inanamıyorum. Senin standartların yok mu?"

"Görünüşe göre değil çünkü hâlâ seninle çıkmak istiyorum."

"Kassie, benim için depozitoyu getirdin mi?" Bayan Ganjam'ın sesi anımızı böldü ve gözlerimi Monty'ninkilerden ayırıp mutfağın kapısında duran patronumla yüzleştirdi. Ufacık tefecikti, kızından sadece bir santim daha uzundu, yuvarlak bir yüzü ve birkaç tutam gümüş rengine çalan siyah saçları vardı.

"İşim bitti," dedim ve koyu yeşil para çantasını uzattım.

Meraklı gözleri ben ve Monty arasında gidip geldi ve mükemmel kesilmiş bir kaşını kaldırdı. "Neden sen gitmiyorsun, Kassie. Lily işimi bitirmeme yardım edebilir."

"Evet, hanımefendi." Bakışlarım Monty'ye döndü ve başparmağımı restoranın arka tarafına doğru salladım. "Üstümü değiştirmem gerek."

"Sorun olmazsa seni burada bekleyeceğim."

Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini göstermemeye çalışarak başımı salladım.

Depoya gidip kırmızı elbisemi sepete attım ve üzerime kot şort ile karpuz rengi bir tişört giydim. Küçük yemek odasına geri döndüğümde Monty, Lily'nin ona söylediği bir şeye gülüyordu.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Lily de bana bu gece bir müşteriyle tartıştığınızı anlatıyordu."

Gözlerim başımın üstüne yuvarlandı. "Vergilerden şikâyet eden adam mı?" Arkadaşım başını salladı ve bu düşünceye kıkırdadı. "Cidden vergi oranını benim tek başıma bulduğumu sanıyordu. Ona beğenmiyorsa New York şehri ve eyaletiyle görüşmesi gerektiğini söyledim. Sanki daha önce hiç restorana gitmemiş gibi."

"Kassie'miz sağda solda gerçekleri ve rakamları ortaya döküyordu.

Adamı tamamen eğittim."

Kızardım. "O kadar da değildi."

"Öyleydi de. Ona sözlü bir dayak attın. İşte bu yüzden bir gün harika bir avukat olacaksın."

Ona yandan sarıldım ve "Teşekkürler Lil. Haftaya görüşürüz."

Monty çıkarken restoranın kapısını benim için açık tuttu ve süslü gümüş rengi spor bir arabaya doğru yürüyüp yolcu tarafındaki kapıyı açtı. Ayaklarım çatlak kaldırımında durdu.

"Seninle arabaya binemem Monty."

Kara kaşları bir an için birbirine çarptı. "Oh, çünkü beni yeterince iyi tanımıyorsun. Bunu anlıyorum."

"Hayır, hiç de öyle değil. Sadece on altı yaşına kadar bir erkekle çıkmama ya da arabaya binmeme izin verilmiyor." Yıpranmış spor ayakkabılarıma baktım. "Özür dilerim."

Arabanın kapısının kapandığını duydum ve ardından Nike'larının tam ayaklarımın önünde belirdiğini gördüm. "Kass, bana bak." Yumuşak ama talepkâr ses tonu karşısında yüzüm kendiliğinden kalktı. "Sorun yok. Anlıyorum."

"Öyle mi?"

"Tabii ki. Sana ilk çıkma teklif ettiğimde bu yüzden mi hayır dedin?"

Dudaklarım yana doğru kıvrıldı ve başımı salladım. "Sana söylemeye utandım. Ailem bu tür konularda çok katıdır."

Yüzünün alt yarısı bir sırtışa dönüştü. "Yani benden hoşlanmadığın için değil miydi?"

Gözlerim yemek tabakları kadar geniş bir şekilde başımı salladım. "Tabii ki hayır. Neden böyle düşündünüz?"

Omuz silkti ve o çocuksu gülümsemesiyle beni şerefletirdi. "Bilmiyorum. Belki de senin tipin olmadığımı düşündüm. Ya da belki zaten bir erkek arkadaşın vardı."

"Hayır, erkek arkadaşım yok."

Monty ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. "Gelecek ay doğum günün. O gün için sana çıkma teklif etsem kabul eder misin?"

Dudaklarım bir deli gibi gülümseme ihtiyacıyla seğirdi. "Yapardım."

Sırıttığında muhteşem yüzü kelimenin tam anlamıyla ışıldıyordu. "Harika. Kassie Ramirez, 3 Ağustos'ta benimle çıkar mısın?"

Doğum günümü hatırladı.

"Bunu düşüneneğim." Yüzü düştü ve omzunu hafifçe iterek güldüm. "Şaka yapıyorum. Elbette düşüneneğim."

"Biraz kabasın, biliyor musun?"

"Akşam yemeğinden önce onlara kurabiye vermediğim için bebek bakıcılığı yaptığımda kız kardeşlerim de böyle söylüyor."

"Kız kardeşlerine böyle kötü davranmak çok zalimce." Etrafına bakındı. "Arabayı sen mi kullandın, yoksa ailen işten sonra gelip seni mi aldı?"

"Yürüyorum. Sadece sekiz blok ötede oturuyorum." Evimizin olduğu yönü işaret ettim.

"Gecenin bu saatinde mi?" diye sordu, gözleri belirgin bir öfkeyle açılmıştı.

"Sorun yok, söz veriyorum. Yağmur ya da kar yağarsa onları arayabilirim ya da Mrs. Ganjam beni eve bırakacak."

Kaşlarının arasında iki küçük çizgi belirdi. "Eve yalnız yürüdüğünü düşünmek hoşuma gitmiyor. Seninle yürümem umurunda mı?"

"Benim için sorun değil ama gerekli değil. Ben bunu her zaman yapıyorum."

"Bu beni daha iyi hissettirirdi." Uzandı ve işaret parmağını benimkine doladı. "Henüz çıkmadığımız için muhtemelen el ele tutuşmak istemediğini biliyorum ama bu sorun olur mu?"

Tamamdan da öte diye bağırarak istedim ama kaldırımdan evime doğru yürümeye başladığımızda basit bir evet dedim.

"Bana avukat olma hayallerinizden bahsedin."

"Üçüncü sınıftan beri yapmak istediğim şey buydu. Sınıfımız adliyeye geziye gitmişti ve ben avukatlardan ve yargıçtan çok etkilenmiştim. Tartışmalar. İtirazlar. Kendimi bir gün bunu yaparken hayal edebiliyordum. Peki ya sen? Aile işine girecek misin?"

Monty bana gülümsedi. Çok uzun boyluydu. "Şirketimizin moda tasarımcılarından biri olmak istiyorum. Çizim konusunda her zaman iyiydim ve küçükken babamla ofise gitmeyi çok severdim. Sanırım o benim bir ofis işi için eğitim alacağımı düşünüyordu ama benim tek yapmak istediğim tasarımcılarla takılmak ve onları çalışırken izlemektir. Artık büyüdüğüm için yazları orada staj yapıyorum."

"Bu çok havalı. Peki ya kardeşin? O da tasarım yapmayı seviyor mu?"

"Uğraşıyor ama o daha çok işin ticari yönüyle ilgileniyor."

Bouvier. Babamız emekli olduktan sonra CEO'luk görevini o devralacak." "Peki ya Evie?"

Güldü. "Kız kardeşim pazarlama departmanında çalışmak istiyor. Bu tür işler için uygun bir kişiliği var. Modayı takip ediyor ve hayır cevabını kabul etmiyor."

"Üniversiteye nerede gitmek istiyorsun?" Ben sordum.

"Kardeşim Syracuse'da okuyor, o yüzden oraya gidebilirim. Evie başvurduğu her okula kabul edildi ama sanırım güneyde bir yere gitmeye karar verdi, ya Teksas ya da Florida."

"Ft. Lauderdale yakınlarında bir ailem var. Birkaç yılda bir buraya geliyorlar ve kuzenlerimi görebiliyorum ama bir gün onları Florida'da ziyaret etmeyi çok isterim."

"Hiç gitmedin mi?"

Alt dudağımı kemirerek başımı salladım. "Ailemin tatile falan gidecek parası yok," diye itiraf ettim.

Parmağımı kendi parmağıyla hafifçe sıktı ve elimi salladı. "Eminim bir gün sen de gideceksin. Belki orada bir avukat konferansı falan olur. Eğer iş seyahatlerine gitmek zorundaysan, eğlenceli bir yere de gidebilirsin."

"Umarım öyledir. Hey, sana bir soru sorarsam bana karşı dürüst olur musun?" "Her zaman," diye yanıtladı tereddüt etmeden.

"Restorana ilk geldiğinizde sipariş ettiğiniz biryani'yi beğendiniz mi?"

Alaycı gülümsemesi bana cevabı söyledi. "Demek oraya gidiyoruz, ha?" Başımı salladığımda yanaklarını şişirdi ve bir hava akımı üfledi. "Hayır, Kass, nefret ettim. Çok baharatlıydı. Sanki biri ağzımın içine bir meşale tutmuş gibiydi."

Kahkahalarımı dizginlemek için harcadığım çaba omuzlarımı titretti. "O zaman ne halt yemeye yedin?"

Geniş omuzları bir kalkıp bir iniyordu. "Çünkü Joe beni dışarı çağırmıştı ve ben de hayatımda gördüğüm en güzel kızın önünde pısırik gibi görünmek istemedim."

İltifatı karşısında yanaklarım kızardı. "Bu oldukça iyi bir cevap, Bouvier. Yedikten sonra... sindirim sorunları yaşadın mı?"

"Yaklaşık dört saat içinde bir şişe Pepto Bismol içtim ve neredeyse Joe'nun banyosunda şeytan çıkarma ayini yapmak zorunda kalıyorlardı."

"Kes şunu!" Dedim ve omzunu omzuma çarparken bir kahkaha attım. Evime vardığımızı fark ettim ve kendimi biraz hayal kırıklığına uğramış buldum. Yürüyüş sadece saniyeler sürmüş gibi görünüyordu.

Normalde erkeklerin yanında biraz utangaç olurdum ama Monty farklıydı. Onunla olmak çok kolaydı. Eski bir arkadaş gibiydi.

"Burası benim evim." Çatlak yürüyüş yolunun sonunda durduk ve yüzümüzü birbirimize döndük. "Benimle eve kadar yürüdüğün için teşekkür ederim."

"Bu tamamen benim için bir zevkti. Ta ki siz sindirim sistemimin sefaletini gündeme getirene kadar."

Bu gece milyonuncu kez güldüğümü hissettim. "Yemin ederim, bir daha asla bundan bahsetmeyeceğim."

"Bunu yapmadığınıza emin olun, Bayan Ramirez."

Bakışlarımız birbirine kenetlendi ve ikimiz de boşluğu gereksiz kelimelerle doldurma ihtiyacı hissetmediğimiz memnun bir sessizlik içinde dururken öylece kaldı. Monty'nin yüzünün yarısı gölgedeydi, diğer yarısı ise ayın yumuşak mavi ışıltısıyla aydınlanmıştı.

Sonra ön kapının açıldığını duydum ve sese doğru dönerken elimi aceleyle onunkinden çektim. Babam iki çöp torbası taşıyarak dışarı çıktı ve beni görünce durdu.

"Kassie tatlım, sen ne-" Daralan gözlerini yanımdaki çocuğa çevirdi ve çantaları yere bırakıp hızlı adımlarla yürüme yolunda ilerlerken sorusunun yönünü değiştirdi. "Bu kim?"

"Bu Monty, baba. Restorandan bir arkadaşım." Babamın gözleri şüpheyle kısıldı. "Orada mı çalışıyorsun?"

"Hayır, efendim. Ben bir müşteriyim ve Kassie'nin arkadaşıyım. Eve yalnız yürüdüğünü görünce ona eşlik etmeye karar verdim."

"Biriyle çıkmasına izin yok," diye homurdandı babam.

Tanrım, baba.

"Tamamen anlıyorum Bay Ramirez. Bana zaten söyledi. Dediğim gibi, biz arkadaşız."

Monty'nin sakin tavrı ve kendisini görmekten mutlu olmadığı anlaşılan yetişkin bir adam karşısındaki gerçekçi ses tonundan etkilendim.

Annem küçük sahanlıktan seslenerek gergin anı bozdu. "Lucas, şey almayı unuttun, bu kim?"

Küçük sarı çöp poşetini babamın bize katılmadan önce bıraktığı poşetlerin yanına bıraktı.

"Bu Monty ve Kassie'nin erkek arkadaşı *değil*," diye bilgilendirdi baba kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak.

Gülümsemeye çalışmam daha çok yüz buruşturmaydı aslında.

Bu eğlenceli olacak.

BÖLÜM 4

ORADAYDIM, güzel bir kızı evine bırakıyordum ve bir de baktım ki onun küçük kahverengi evinin içindeyim, elimde yediğim en lezzetli çikolatalı turtadan bir dilimle kanepede oturuyorum.

Açık olmak gerekirse, Kassie'nin annesinin daveti üzerine içerideydim, babasının değil. Yüzündeki çatık kaşlardan anlaşıldığı kadarıyla, koca adam kızıyla eve kadar yürüyen erkeklerden pek hoşlanmıyor gibiydi.

En azından turta var.

Kassie kahverengi ekose kanepenin köşesine kıvrılmıştı ve ben de ondan en az bir adım uzağa oturmaya dikkat ettim. Bayan Ramirez diğer yanımda oturuyordu, kocası ise hemen yanımdaki koltuktaydı.

"Ee Monty, Kassie ile aynı okula mı gidiyorsun?" diye sordu nazik kadın.

"Hayır, hanımefendi. Manhattan'da yaşıyorum, o yüzden okula orada gidiyorum. Üçüncü sınıftayım."

Kassie'nin babasının gözleri her ifademde daha da kısılıyordu, ta ki bizi görüp görmediğinden bile emin olamayınca kadar.

"Peki ailen ne iş yapıyor?"

"Annem çalışmıyor ve babam da moda sektöründe."

Bay Ramirez içeri girdiğimizden beri ilk kez konuştu. "Terzi gibi bir şey mi?"

"Hayır, efendim. O... *Bouvier*'in CEO'su."

Bu onun gözlerini açtı. "Baban Paul Bouvier mi?" "Evet, efendim."

"Peki ailenizin işine devam etmeyi düşünüyor musunuz?" "Planlıyorum. Tasarımcı olmayı planlıyorum."

Çenesinde gözle görülür bir gerilme oldu, ben de hemen konuyu değiştirdim. "Bu turta gerçekten çok güzel Bayan Ramirez. Beni beslediğiniz için teşekkür ederim. Bu akşamki maçtan sonra yemek yiyecek vaktim olmadı."

"Monty futbol oynuyor," diye ekledi Kassie. "Şu anda bir yaz liginde."

"Ne kadar güzel, değil mi? Bir dilim daha turta ister misin Monty?" diye sordu annesi.

Şimdiye kadarki en kabarık beze ile kremalı tatlıdan bir parça daha isterdim, ama obur görünmek istemedim, bu yüzden kibarca reddettim. "Bu yediğim en güzel turta ama sanırım doydum. Tekrar teşekkür ederim."

"Ben tabağını alayım o zaman," dedi ve o kalkınca ben de kalktım. "Alabilirim. Sadece bana mutfağın yerini göster."

Bu Kassie'nin annesinin bana kocaman bir gülümsemesine neden oldu. *En azından ailesinden biri beni seviyor.*

Güneşli sarı mutfağa girdiğimizde kadın, "Kocam için endişelenmeyin," diye fısıldadı. "Koca bir ayı gibi davranıyor ama sadece aşırı korumacı bir baba gibi davranıyor."

"Anlıyorum. Bir kızım olsaydı ben de öyle olurdum."

Tabağımı ve çatalımı alıp lavabodakilere ekledi. "Birkaç dakika içinde bununla ilgileneceğim. Akşam yemeği bulaşıklarını yıkamak üzereydim. Ve eğer beyzbol konusu açılırsa, doğru cevap *Mets'tir*." Komplocu bir göz kırpmayla beni oturma odasına geri götürdü.

"Monty, beyzbol oynuyor musun?" Bay Ramirez ben yerime oturur oturmaz sordu.

"Bu sporu seviyorum ama bir oyuncudan çok bir taraftarım." Ona en kazanan gülümsememi verdim ama etkilenmiş gibi görünmüyordu.

Bayan Ramirez kocasına sevgiyle gülümseyerek, "Lucas dizleri ona sorun çıkarmaya başlamadan önce ikinci ligde oynuyordu," dedi.

"Yakalayıcı mıydın?" Adam başıyla kısa bir selam verdi. Gergin bir kıkırdamayla "Yakalamak dizler için zor olabilir," dedim.

"Evet, öyle. Mets'i mi yoksa Yankees'i mi seviyorsun?" diye sordu ve bunun bir test olduğunu bildiğim için zorlukla yutkundum.

"Aslında babam her zaman Philly taraftarı olmuştur, bu yüzden ben de Cougars taraftarı olarak yetiştirildim." Adamın kafamda bir delik açacağından endişe ettiğim için hemen ekledim: "Ama New York takımlarından Mets'i seviyorum."

Dudakları kıpırdadı ve neredeyse gülümsedi. Neredeyse.

"Anne, sesler duydum." Döndüğümde pembe gecelikler giymiş iki küçük kızın oturma odasının girişinde durduğunu gördüm. Uzun boylu olanın gözleri bana takıldı. "Kimsiniz siz?"

"Ben Monty, Kassie'nin arkadaşıyım." "Oooh, sen onun erkek arkadaşı mısın?"

"Hayır, biz sadece arkadaşız," diye onu temin ettim, ancak bu düşünce kalbimin göğsümde dans etmesine neden oldu. "Sen Regina mısın?"

Kızın ağzı bir karış açık kaldı. "Nereden biliyorsun?" "Küçük bir kuş söyledi."

Küçük kız yaklaştı ve dizime vurdu. "Küçük kuş benden bahsetti mi?"

Düşünüyormuş gibi yaptım. "Hmmm, adın Luciana mı?"

Kahverengi gözleri yuvarlaklaştı ve başını salladı. "Ne dedi?" Yemin ederim, bu çocuk bir melek yüzüne sahipti.

"Bana senin çok zeki olduğunu söyledi."

Küçük kız sırtıttı ve kucağıma tırmandı. "Sınıfımın en iyi okuyucusuyum. Başka?"

"Ah, bir bakalım... en sevdiğin rengin pembe olduğunu ve büyüyünce prenses olmak istediğini söyledi."

"Peki ya ben?" Regina, benimle Kassie'nin arasındaki kanepeye yerleşerek sordu.

Beynimde Kassie'nin kız kardeşleri hakkında verdiği bilgileri ararken, "Moru sevdiğini, sayıları çok hızlı toplayabildiğini ve burnunda kocaman bir siğil olduğunu duydum," dedim.

Yüzünün alt yarısını kapatmak için küçük bir elini kaldırdı ve kıpırdadı. "Hayır. Dalga geçiyorsun."

Güldüm. "Tamam, belki siğil konusunda."

Bay Ramirez, "Siz kızların yatakta olması gerekiyor," dedi ama sertlik çabası kızlarına duyduğu şefkatle örtbas edildi.

Regina, "İnsanların konuştuğunu duyduk," diye onu bilgilendirdi.

"Burada insanlar yaşıyor ve bazen konuşuyorlar," diye karşılık verdi gür sakalının arkasından gülümseyerek.

Regi yavru köpek bakışlarını ona çevirdi ve koca adam gözlerimin önünde eridi. "Lütfen, baba? Sadece birkaç dakika daha. Monty ile konuşmak istiyoruz."

"Tamam, kızım. Sadece birkaç tane ve sonra yatağa gitmelisin. Sabah kiliseye gideceğiz."

Küçük kızlar, en sevdiğim renkten en güzel Disney prensesine ve köpeğim olup olmadığına kadar her şeyi sorup durmaya başladılar.

"Annemin alerjisi olduğu için köpek alamıyoruz," diye bilgi verdim. Luci başını omzuma doğru eğerek, "Bu çok üzücü," dedi. gözleri uykuya daldı.

Regi başını bilgece sallayarak, "Köpeğimiz olamaz," dedi, "çünkü Tanrı buna izin vermiyor."

"Tanrı köpek sahibi olmana izin vermiyor mu?" Gülümsememi gizleyerek sordum. "Ev sahibi," diye düzeltti Kassie, kız kardeşini karnından dürterek.

Birkaç dakika içinde iki ufaklık da derin uykuya dalmıştı; Luci kucağında, Regi ise ablasına yaslanmıştı.

"Bu ikisini yatağa geri götürsek iyi olacak," diye mırıldandı babaları, ayağa kalktı ve Regina'yı nazıkçe bir kolunun kıvrımına çekti.

Küçük kıza uzandığında ayağa kalktım. "Onu ben taşıyım, Bay Ramirez." Beni kısa bir koridora götürmeden önce, sanki değerli kargoyu taşımam konusunda bana güvenip güvenemeyeceğini değerlendiriyormuş gibi, spekülatif bir şekilde bana baktı.

Oda küçüktü, iki adet ikiz yatak ve kısa bir şifonyer ancak sığıyordu. Regina'yı en uzaktakine yatırdı, yıpranmış mor bir battaniyeyle örttü ve onu tanıdığım kısa süreden sonra ondan beklemediğim bir şefkatle başının yanını öptü.

Luciana'yı dikkatlice pembe yatağa yatırdım ve babasının ortanca kızına yaptığı gibi üzerini örttüm. Bir adım geri çekildim ve o da boşluğu doldurdu, küçük bir peluş ayıyı alıp Luci'nin çenesinin altına soktu. Luci yumuşak bir ses çıkardı ve kolunu oyuncağa doladı, o da Luci'nin başını öptü.

Oda nefes alış verişlerimiz dışında sessizdi ve Bay Ramirez bir yataktan diğerine bakıyordu, yüzü sevgiyle yumuşamıştı.

"Onlar benim tüm dünyam," dedi sessizce.

"Onlar harika çocuklar," diye cevap verdim, her kelimesinde ciddiydim. Bu ikisinin bulundukları her odaya neşe ve enerji getirdiğini söyleyebilirdim ve şimdiden kalbimden bir parça çalmışlardı.

Adam bana doğru döndü. Bu küçük oda için fazla büyük olmalıydı, ama burada evindeymiş gibi görünüyordu, sanki bir mobilya parçası gibiydi.

odanın var olması için gerekli.

"Hep bir erkek çocuk istemiştim ve oğlum doğduğunda çok heyecanlanmıştım. Ama sonra Kassie dünyaya geldi ve... Bunu nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Küçük kızlarla ilgili hayatınıza ışık katan bir şey var."

"ok güzel bir aileniz var Bay Ramirez."

"Onlara karşı çok korumacıyım, özellikle de Kassie'me karşı."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum efendim. Benim bir kız kardeşim var. Benden bir yaş büyük ama ben ve kardeşim ona karşı çok korumacıyız. Onun için her şeyi yaparız."

Bana baktı ve her kelimeyi değerlendirdiğini anlayabiliyordum. "Kızımla çıkmakla ilgileniyor musun?" diye açık yüreklilikle sordu, ben de aynı şekilde cevap verdim.

"Sorun olmayacağına karar verirsen, olurum. Restorana gittiğimde Kassie'nin etrafında sadece birkaç kez bulundum ama anında ondan etkilendim. Sadece güzelliği değil, insanlara davranış biçimi de. Nazik ve tatlı biri ama gerektiğinde güçlü de olabiliyor."

Gülümsedi, bir boz ayıdan çok bir oyuncak ayıya benziyordu. "Benim gördüğümü grmene sevindim." Başını yana eğdi. "ok farklı dünyalardan geliyorsunuz Monty. Bu beni endişelendiriyor."

"İnsanlar insandır efendim, geçmişleri ne olursa olsun. Ben sadece bir kızıdan hoşlanan bir erkeğim. İkimizin de nereden geldiği umurumda değil; sadece onu daha yakından tanıma fırsatı istiyorum."

Söylediklerimi düşünerek başını salladı. "Baban için çalışmış birkaç arkadaşım var. Bana onun iyi bir adam olduğunu söylediler."

"O en iyisi," diye kabul ettim. "Umarım ben de büyüyünce onun yarısı kadar bir adam olabilirim. O da çocuklarını tıpkı sizin gibi seviyor efendim, bu yüzden, bilirsiniz, maddi konulara rağmen, düşündüğünüz kadar farklı olduğunuzu sanmıyorum. Para bir insanın iyi ya da kötü olduğunu göstermez."

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Anladım. Saygılı olacağına söz verdiğin sürece Kassie'ye çıkma teklif etmende bir sakınca görmüyorum."

"Bay Ramirez, kızınıza, birinin kız kardeşime davranmasını istediğim gibi davranacağıma söz veriyorum."

"Sanırım bundan daha fazlasını isteyemem." Omuzlarımin arasına sert bir tokat attı. "Sadece inşaatta çalıştığımı ve her türlü nahoş alete erişimim olduğunu bil, Monty."

Onu odadan çıkarken takip ederken sesli bir şekilde yutkundum.

Yikes!

CHAPTKR /

"DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN, KASSIE."

Elinde bir buket papatyayla kapımın eşiğinde duran yakışıklı adama "Teşekkür ederim," diye karşılık verdim. "İçeri gelsene. Bunları odama koymak istiyorum."

Burnumu çiçeklere gömüp, annemin daha sonra katlamam için çamaşırlarımı bıraktığı yatak odama çekildim. "Bu ne?" diye sordu, yüzü aydınlanmıştı.

"Monty'den çiçekler," diye cevap verdim mutlu bir şekilde, şeffaf vazoyu şifonyerimin üzerine koydum ve sarı fiyongu ayarladım.

"Ne kadar düşünceli bir genç adam. Bu gece çok güzel görünüyorsun, Kassie. İlk randevun için gergin misin?"

"Hayır, ama heyecanlıyım. Babamın benim biriyle çıkmama izin verdiğine inanamıyorum."

"Sana on altı yaşına geldiğinde yapabileceğini söyledi, kızım," dedi, dalgın bir şekilde yatağımdaki açık mavi yastığı düzeltirken.

"Biliyorum. Sadece zamanı geldiğinde bir tür boşluk bulacağını düşünmüştüm."

"Sanırım genç arkadaşından hoşlanmaya başladı," diye fısıldadı, babam henüz işten gelmemiş olmasına rağmen. "Ama bunu sana söylediğimi ona söyleme. Göz korkutuyormuş gibi davranmayı seviyor."

Monty her Cuma ve Cumartesi akşamı restorana gelir ve beni eve bırakmak için ısrar ederdi. Ve her seferinde annem onu içeri davet ederdi, ancak ailem yatmaya hazırlandığında gitmesi gerekirdi.

"Fotoğraf makinemi alayım. Bir fotoğraf çekmek istiyorum." "Ya da on tane," diye mırıldandım.

Neyse ki Monty annemin ondan fazla fotoğraf çekmesini sorun etmedi ve tüm bunlar boyunca sabırla poz verdi. Beni dışarı çıkarıp arabasına götürdüğünde içim ürperdi. Birbirimizi sadece birkaç aydır tanıdığımız için muhtemelen olması gerekenden daha fazla hoşlandığım bir adamla nihayet gerçek bir randevuya çıkıyordum.

Hafif baharatlı kolonyası gibi kokan gümüş rengi sportif bir BMW kullanıyordu. Okulumdaki pek çok erkek Axe vücut spreyini neredeyse öğürmemeye neden olacak kadar çok sıkardı, ama Monty'nin sürdüğü koku daha yumuşak, daha ince, burna saldırmak yerine okşayan bir kokuydu.

Sürücü koltuğuna tırmandığında "Neye gülüyorsun?" diye sordu.

"Ben de tam senin kolonyanı sevdiğimi düşünüyordum. Burundaki tat tomurcuklarına çok iyi geliyor."

Güldü, sesi derin ve rahatlatıcıydı. "Burun tat tomurcukları mı?"

"Bunu tarif etmek için aklıma gelen en iyi yol bu."

Çünkü nefis kokuyorsun!

Yüzü biraz pembeleşti ve ben onun bu yönünü sevdim. Çok erkeksiydi ama bazen onu daha gerçekçi gösteren yumuşak bir kırılganlığı vardı.

Monty hafifçe konsolun üzerine eğildi ve ben de sertleşmemeye çalıştım. *Beni öpmeye mi çalışacak? Şu anda mı? Ama öpmedi ve buna sevindim mi yoksa hayal kırıklığına mı uğradım emin olamadım. Onun yerine burnu omzuma yaklaştığında soludu.*

"Sen de her zaman güzel kokuyorsun, Kass. Burun tat tomurcuklarımı mutlu eden çilekler gibi."

"Bu benim şampuanım," dedim nefes nefese kekeleyerek. Çok yakınımdaydı ve birden o mükemmel dudaklarını dudaklarıma bastırmasını istediğime karar verdim. İlk öpücüğümün bu güzel çocukla olmasını istiyordum.

Ama arka koltuğa uzandı ve bozulmamış gümüş bir kâğıda sarılmış, üzerinde kırmızı bir fiyonk olan küçük, kare bir paket çıkardı. "Bu bana seni hatırlattı. İstersen şimdi açabilirsin."

"Bana hediye mi aldın?"

Başını salladı, büyüleyici mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Bugün senin doğum günün. Tabii ki yaptım."

Neredeyse sersemlikten titriyordum. "Şimdi açacağım."

Bandı yırtmamaya dikkat ederek kâğıttan titizlikle ayırmamı eğlenerek izledi. Bu kâğıdı yatağımın altında sakladığım hazine kutusunda tutacaktım.

Sonunda hediyein paketini açtığımda, üzerinde *Bouvier Blush* yazan bebek pembesi bir yazı bulunan beyaz bir kutu çıktı.

"Bu yeni kokularımızdan biri ve kokladığımda aklıma sen geldin."

Onun uzun bir parfüm serisini kokladığını ve aklına beni getiren bir tanesine ulaştığında gülümsediğini hayal ettim. Şeffaf ambalajı soyup kutuyu açtığımda parmaklarım titredi. Şişe şeffaf kesme kristaldi ve altın kapağının üzerinde süslü bir B harfi vardı.

Çıkarıp bir nefes çektim ve gözbebeklerim başımın içinde geriye yuvarlandı. Koku, tatlı meyve ipuçlarıyla aynı anda hem gür hem de yumuşak olmayı başarıyordu.

"Beğendin mi?"

"Bayıldım ama..." Solmakta olan güneş ışıkları yüzlerden yansırken muhteşem şişeye baktım. "Monty, bu çok pahalı."

"Hayır, değil."

"Sanırım neyin pahalı olduğu konusunda çok farklı fikirlerimiz var," dedim kuru bir sesle. Aramızdaki mali uçurum ilk kez gündeme geliyordu, ama şimdi gözümün içine bakıyordu - ons başına kim bilir kaç paralık bir koku şeklinde.

"Kass, bunu çok pahalı olduğu için almadım. Senin için seçmek beni mutlu ettiği için aldım. Hoşuna gideceğini düşündüğüm bir şey bulmak."

Şişeyi iki elimle kavrayarak koltuğa geri yaslandım. Sesi çok içtendi. "Çok beğendim. Benim için seçtiğin için teşekkür ederim. Sadece böyle abartılı bir hediye kabul ettiğim için fahişelik yaptığımı düşünmeni istemedim."

"Eğer bu bir fahişelik durumuysa, ben burada gerçekten kısa yoldan köşeyi dönüyorum çünkü hiçbir cinsel iyilik görmedim," diye kestirip attı.

"Monty!" Koluna vurdum ve tuhaf şakalarına kahkahalarla güldüm.

"Cidden, sen gelmiş geçmiş en kötü fahişesin, Kass."

"Buna sevinmeli miyim yoksa aşağılanmalı mıyım emin değilim."

İşaret parmağını benimkinin etrafında kıvırdı ve muzipçe sırıttı. "Şaka yaptığımı biliyorsun. Eminim bu işe girmeye karar verirsen harika olursun."

Sahte bir korkuyla burnumu çekerek, "Teşekkür ederim. Güveninizi takdir ediyorum."

"Biraz dene," dedi Monty, iç bileğim yukarı kalkana kadar ellerimizi döndürerek. Üzerine biraz sıktım ve burnu hassas nabız noktama değdiğinde parmaklarım içe doğru kıvrıldı.

"Mmm, senin üzerinde küçük numune kartındakinden bile daha güzel kokuyor." Kolumu kendi burnuma götürdü ve hafif aroma o kadar mükemmeldi ki.

"Kendimi güzel hissetmemi sağlıyor," diye ağzımdan kaçırdım.

"Parfümün yapması gereken de budur, Kass. Kendinden emin, güzel, seksi ya da her neyse, belli bir şekilde hissetmeni sağlar. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, bence sen parfümle de parfümsüz de güzelsin. Sadece görüldüğün kadar güzel hissetmeni istedim."

"Sen normal değilsin," dedim ve sonra kendime kızdım. Anlaşılan bu gece aklıma gelen her düşünceyi ağzımdan kaçıracaktım. "Özür dilerim, doğru söylemedim. Sadece bizim yaşımızdaki çoğu erkeğin senin gibi konuşmadığını kastetmişim."

Monty güldü. "Babam bana hep kardeşlerimin en büyüğü olduğumu söyler, yaşça en küçükleri olmama rağmen." Omuzlarını kaldırdı ve omuz silkti. "Bence her erkeğin yüksek sesle söylemekten çekindiği düşünceleri vardır çünkü insanlar onları havalı ya da erkeksi bulmaz."

"Bence havalısın." "Ve erkeksi." diye eklemekten önce dişlerim alt dudağımda endişelendi.

"Bildiğim iyi oldu," dedi göz kırparak ve avucunu kaydırıp parmaklarını benimkilerin arasına soktu. "Hâlâ pizza istiyor musun?"

"Evet, kulağa harika geliyor."

"Bugün senin doğum günün, yani patron sensin." "Evet, öyleyim."

Bir İtalyan restoranının arka tarafındaki rahat bir kulübede oturuyorduk, masamızdaki üç kısa mum sıcak, romantik bir parıltı veriyordu.

"Bu gerçekten çok güzel. İyi ki elbise giymişim," diye fısıldadım. "Ben daha çok Mario'nunki gibi bir şey bekliyordum."

"Daha sessiz, çocukların atari salonuna girip çıkmadığı bir yer olsun istedim." Monty başını salladı ve ürperdi. "Ayrıca, şu pençe makinesi oyununun tepesindeki palyaço beni çok ürkütüyor."

"Sakın bana Bay Doodles'tan korktuğunu söyleme."

Başını eğdi ve gözlerini bana dikti. "Eğer öyle olduğumu söylersem, artık korkmamam için elimi tutar mısınız?"

"Tabii ki," diye mırıldandım, masanın üzerindeki kalkık eline uzandım ve kendi elimi onun elinin içine soktum. "Ne tür bir fahişe olurdu ki ben-"

Şakam masamızın yanındaki bir boğaz temizliğiyle kesildi ve başımı kaldırıp garsonumuzun orada durduğunu gördüm, geniş gözleri benimle Monty arasında gidip geliyordu. "Benim adım Bobby ve ben... ben... ben geri gelebilirim," diye kekeledi, ikimiz de kırmızının yüzlerce farklı tonuna dönerken.

"Teşekkürler," dedi sevgilim kolayca. "Sanırım Bubbles ve benim birkaç dakikaya daha ihtiyacımız var."

Zavallı garson koşarak uzaklaşırken homurdanmamı gizlemek için başımı eğdim. "Kızardığında gerçekten çok tatlı oluyorsun, Bubbles," dedi Monty.

"Bana Bubbles demeyi kes," diye tısladım, sert görünmeye çalıştım ama kıkırdamalarım beni ele verdiği için başarısız oldum.

"Ne içmek istersiniz?"

"Hmmm, sanırım Bubbles adında biri gazlı bir şeyler içerdi." "Hiç İtalyan gazozu içtin mi?"

Gözlerimi onun büyüleyici yüzünden çekip menünün en altında listelenen içeceklerle bakmayı başardım. "Hayır, ama kulağa oldukça hoş geliyor. Sanırım ahududulu olanı deneyeceğim."

"Ben de aynısından alayım." Başını çevirip parmağını kaldırır kaldırmaz Bobby masamıza geri döndü.

"Evet, yardımcı olabilir miyim?"

"İkimiz de ahududulu İtalyan sodası alalım."

"Tabii ki. Hemen döneceğim." Duraklayıp dikkatini bana çevirmeden önce bir adım geri çekildi. "Bubbles, yaptığın şey için sana saygı duyduğumu söylemek isterim ve hayatta kalmak için yapman gerekeni yaptığın için kimsenin seni yargılamasına izin verme. Bu işe girmeden önce gurur duymadığım bazı şeyler yaptım."

"Teşekkür ederim," demeyi başardım ama Bobby arkasını döner dönmez kıkırdamaları bastırmak için peçetemle ağzımı kapatmak zorunda kaldım.

"Zavallı Bobby. Gençliğinde neler görmüş olmalı," dedi Monty gülerek. "Ne tür pizza seversin?"

"Peki ya Hawai?"

Alını çatıldı ve kaşları çatıldı. "Sakın bana o insanlardan biri olduğunu söyleme."

"Hangi insanlar? İyi bir zevke sahip olanlar mı?"

"Pizzanın üzerine ananas koyamazsın!" dedi sert bir şekilde.

"Neden?" Ben talep ettim.

"Çünkü o bir meyve!"

"Domates meyvedir ama margherita pizzaların üzerine koyuyorlar. Sosun içinde de domates var."

"Tamamen farklı."

"Ananas jambonla harika gider. Hiç fırında jambonun üzerinde ananas yemedin mi?"

Bocaladı, ağzı bir açılıp bir kapanıyordu. "Evet, ama..."

"Peki fark nedir?" Çekiçle vurdum.

Gözleri şakacı bir şekilde kısıldı. "Pekâlâ, doğum günü kızı. Hawaii pizzası alacağız, ama iğrenç olursa ve açlıktan ölürsem, ölümüm senin ellerinde olacak."

"Bu riski almaya hazırım," diye takıldım.

Otuz dakika sonra, ben masanın karşısında ona sırtıırken Monty üçüncü dilim pizzasını yiyordu. İçkisinden bir yudum aldı ve dilini alt dudağında gezdirdi.

"Tamam, kendini beğenmiş gibi görünmeyi bırak, Kass. Sen haklıydın."

Kulağımı kavrayarak öne doğru eğildim. "Daha yüksek sesle konuşabilir misin? Tam olarak duyamadım."

Kara kaşları havaya kalktı. "Okulunuzun münazara takımında mısınız?"

"Hayır, bunu düşündüm ama iyi olup olmayacağımı bilmiyorum." "İnan bana, o l u r d u n , " dedi alaycı bir ifadeyle. "Ben her zaman sıkı bir şekilde

ananaslı pizza, ve şimdi senin sayende bir hayranım. Okul başladığında bunu araştırmalısın."

"Sanırım yapacağım," diye cevap verdim, göğsüm daha önce hissetmediğim bir güvenle doldu. "Hukuk fakültesi başvurularında harika görünür."

"Güzel, o zaman belki benim dışımda birini de dövebilirsin."

Akşam yemeğinden sonra Monty ve ben bir parkta yürüyüşe çıktık, konuştuk ve el ele tutuştuk. Güzel bir geceydi, sadece gerçekten önemsemeye başladığım bir adamla birlikte olduğum için daha da güzelleşti. Hem de çok.

Saat on birdeki sokağa çıkma yasağımdan on beş dakika önce evime vardık ve evimin kapısının eşiğinde dururken Monty iki elimi birden tuttu.

"Umarım iyi bir doğum günü geçirmiştir, Kass." "En iyisiydi. Teşekkür ederim."

Beni yarım adım daha yaklaştırmak için dudakları kıvrıldı. "Senden gerçekten hoşlanıyorum, Kassie."

"Ben de senden hoşlanıyorum," dedim, sesim biraz soluksuz çıkmıştı.

"Acaba... acaba benim kız arkadaşım olmak ister misin? Bunun sadece ilk randevumuz olduğunu biliyorum ama senden gerçekten hoşlandığım için başka biriyle görüşmek istemediğimden eminim." Burnunu buruşturdu. "Üzgünüm, bunu zaten söyledim."

"Evet," dedim ona kararlılıkla.

Birkaç saniye öncesine göre daha mı yakın?

"Gerçekten mi?" diye sordu, sanki farklı bir cevap bekliyormuş gibi. "Elbette. Senden başka birlikte olmayı tercih edeceğim kimse yok." *Evet, şimdi kesinlikle daha yakın.*

"Kız arkadaşımı öpebilir miyim?" diye sordu, sesi alçak ve lezzetliydi, sıcak nefesi yüzüme çarpıyordu.

Başımı salladım ve bir elini koluma doğru kaydırды, parmaklarının çıplak koluma değdiği yerde bir karıncalanma izi bıraktı. Sonra eli yanağımdaydı ve başı alçalıyordu... alçalıyordu...

Dudaklarının ilk dokunuşu yumuşaktı, neredeyse hiç yoktu ve elimi göğsüne koyduğumda kalp atışlarının her zamankinden daha hızlı olduğunu hissettim. Tıpkı benimki gibi.

Bir sonraki öpücük daha sertti, dilini dudaklarımın kenarında gezdirmeden önce daha fazla baskı uyguladı. Bu benim ilk öpüşmemdi ama ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Dudaklarım ayrıldı ve dillerimiz buluştu, elimi bırakıp belimi hafifçe kavradığında birbirimize karşı duyuşal bir şekilde kayıyordu. Kollarım boynuna dolandığında vücutlarımızın ön kısımları birleşti; onunki sert, benimki daha yumuşaktı ve bu zıtlık hoşuma gitti. Nazik bir emişle geri çekildi ve ağzımın köşesini öptü.

"Az önce küçüldün mü?" diye mırıldandı ve dizlerimin büküldüğünü, beni normalden daha kısa hale getirdiğini fark ettim.

"Sanırım beni erittin."

"Umarım bu iyi bir şeydir," dedi ve ben bacaklarımı düzeltmeye zorlarken bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırdı.

"Bu çok iyi bir şey. Keşke bende ne bulduğunu bilseydim."

Gözleri yüzümü aradı. "Her şeyi görüyorum, Kass. Belli ki çok güzelsin. Seni ilk gördüğümde dikkatimi çektin, ama sonra seni tanıdım ve çok daha fazlası olduğunu anladım. Senin katmanlarını görüyorum."

"Katmanlarım mı var?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. Onda her şey vardı; görünüş, kişilik, atletizm. Ve ben sadece... bendim.

Başını salladı, gözleri ay ışığında parlak bir maviyle parlıyordu. "Nazik ve tatlısın ama aynı zamanda güçlüsün ve önem verdiğin şeyler konusunda tutkulusun."

"Pizzanın üzerindeki ananas gibi mi?"

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Pizzanın üzerindeki ananas gibi. Çok zekisin Kass ve beni hep güldürüyorsun. Yani evet, senin katmanların var. Sen bir güveç gibisin."

Güldüm. "Bu aynı anda hem tuhaf hem de romantik."

Sırıışı genişledi. "Aslında bu senin yeni takma adın... K'li Kasserole."

Parmak uçlarımda durdum ve çenesinin güçlü kıvrımını öptüm. "Sanırım bu Bubbles the Ho'dan daha iyi."

BÖLÜM 6

Maç sonrası aldığım duştan sonra saçlarım hala ıslak bir şekilde saha binasından dışarı adım attığımda babam, Auburn ve Evie'nin beni beklediğini gördüm.

"İşte benim oğlum!" Babam bağırdı, önce bana ulaştı ve beni kucakladı. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Teşekkürler baba," dedim, bu serin Ekim gecesinde onun sıcaklığını hissetmek hoşuma gitmişti.

Beni serbest bıraktı ve Auburn sırtıma bir tokat atıp bana sarıldı. "Gerçekten iyi oynudu Mont. Geçen yıla göre daha da hızlanmışsın."

"Sağ ol dostum. Bu gece gidiyor musun?"

"Hayır, herhangi bir planım yok, o yüzden Pazar gününe kadar kalıyorum."

Bu beni mutlu ediyordu. Ağabeyimin yanımda olmasını seviyordum. Her hafta sonu maçlarımı izlemek için Syracuse'dan gelirdi ama genellikle maçtan hemen sonra okula dönerdi.

Omuzlarımda eller hissettim ve Evie'nin sırtımda zıplamasına izin vermek için dizlerimi bükтім. "Sanırım oldukça iyiydin," dedi çenesini omzuma dayayarak. "Ben acıktım."

Auburn, "Tanrım, Eve, maç sırasında nachos ve sosisli sandviç yedin," diye yakındı.

"Peki ne demek istiyorsun?" diye küstahça sordu. "Hadi gidip hamburger falan yiyelim." Baş döndürücü bir hareket yaparak stadyumun kapısını işaret etti ve hepimiz o yöne doğru gittik.

"Aslında Kassie'yi görmeye gidiyorum. Bu gece restoranda çalışıyor."

"Harika! Seninle geliyoruz, böylece gizemli kadınla tanışabiliriz," diye duyurdu Evie. "Hint yemeği kulağa hoş geliyor."

Onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. Kız kardeşim bir kez kararını verdiğinde her şey bitmiş sayılırdı ve haftalardır Kassie'yle tanışmam için başımın etini yiyordu.

"Tamam, ama nazik ol," diye uyardım. "Baba, sen de geliyor musun?" "Hayır, bu yaşlı adam eve gidecek ve siz çocukların eğlenmesine izin verecek."

Auburn'ün arabasına bindiğimizde, kardeşlerimin son birkaç aydır benim için çok önemli hale gelen kızla tanışacakları için yarı heyecanlı yarı gergindim. Kalbimi tamamen çalmıştı ve hepsinin iyi geçinmesini istiyordum - buna *ihtiyacım vardı*.

Meğer hiç endişelenmemem gerekiyormuş.

İçeri girer girmez restoranın karşısındaki Kassie'ye zum yaptım. Sadece bir masa doluydu ve o da yemeklerini bırakıyordu.

Gözlerini benimkilere dikti ve yalnız olmadığımı fark etmeden önce bana küçük bir parmak hareketi yaparak gülümsedi. Siyah-beyaz karo zemin üzerinde bize doğru ilerlerken alt dudaklarını ısırırdı.

O masaların arasında ilerlerken midemde bir kelebek sürüsü patladı.

Kelebek sürüsü mü? Bu doğru görünmüyor.

Bize ulaşmadan Bayan Ganjam tarafından durduruldu ve bir süre konuştuktan sonra Kass'ı nazikçe mutfığa doğru itti. Onun geri çekilmesiyle kelebekler söndü.

"Evie, bir grup kelebeğe ne ad verilir?" Mırıldandım.

"Birkaç tane var ama en yaygın olanları kaleydoskop ve sürü ama ben kaleydoskopu tercih ediyorum. Kulağa daha hoş geliyor. Neden..." Bana bakmak için yüzünü eğdi ve dudakları boktan bir sırıtışa dönüştü. "Awww, bebek kardeş kız arkadaşını gördüğünde kelebekler mi uçuşuyor?"

Bayan Ganjam'ın hostes standına yaklaşmasıyla cevap vermekten kurtuldum. "Merhaba Monty," dedi kadın ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle. "Gel, izin ver

Size masanızı göstereyim."

Pencerenin yanındaki her zamanki kabinime kadar onu takip ettik ve kolumu okşadı. "Kassie birazdan size katılacak. Bizimle son gecesi olduğu için gecenin geri kalanında ona izin verdim."

"Teşekkürler Bayan G. Çok nazıksınız."

"Şimdiden özür dilerim ama yeni kız sizi bekliyor olacak," diye fısıldarken yüz ifadesi bıkkınlığa dönüştü. Başını iki yana sallayarak, nefesinin altında bir şeyler mırıldanarak uzaklaştı.

Yirmili yaşlarının başında olduğu anlaşılan sarışın bir kadın belirdi ve yarı robotik bir ses tonuyla konuştu. "Merhaba, benim adım Zima ve ben sizin garsonunuz olacağım. İçki siparişlerinizi alabilir miyim?"

"Ben bir kola alayım lütfen," dedim ve Auburn de aynısından alacağını söyledi.

"Benim için Sprite," dedi Evie.

"Tamam, bunları bardakta mı istiyorsun?" Zima sordu.

Hepimiz şaşkınlıkla birbirimize baktık ve Evie sonunda "Diğer seçeneklerimiz neler?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bardakta olması dışında mı?"

"Oh, uhhh, elimizdeki tek şey bu. Gözlükler yani."

Evie burun deliklerini birbirine sıkıştırdı ama ben, "Tamam, gözlükler iyi olacak. Teşekkür ederim."

"Ne oluyor be?" Auburn, o gittiğinde alçak sesle merak etti.

Kassie'nin masamıza doğru geldiğini görünce ayağa kalktım. İş üniformasını çıkarmış, dar bir kot pantolon ve kırmızı-krem çizgili bir kazak giymişti.

"Muhteşem görünüyorsun," diye mırıldandım ve onu yanağından öptüm.

"Teşekkürler," dedi ve dikkatini kabinden kalkmış olan erkek ve kız kardeşime çevirdi.

Evie ona ilk ulaşan oldu, ona şiddetle sarıldı ve ciyaklayarak, "Ooooh, sen gerçeksın! Monty'nin seni kafasından uydurduğunu düşünmeye başlamıştık."

"Teşekkürler Eve-ster," dedim düz bir sesle. "Kassie, bu benim baş belası kız kardeşim Evie ve bu da Auburn."

Kardeşim ona daha az müdahaleci bir şekilde sarıldı ve hepimiz yerlerimizi almadan önce, Auburn ve Evie karşımızda otururken, "Tanıştığımıza memnun oldum, Kassie," diye mırıldandı.

"Vay canına," dedi Kass, gözleri ben ve kardeşlerim arasında gidip gelirken. "Aile benzerliğini kesinlikle görebiliyorum."

Üçümüzün de Bouvier'lere özgü mavi gözleri vardı ama kız kardeşimizin saçları koyu karamel rengindeydi, benim ve kumralınkenden birkaç ton daha açıktı.

"Ama ben en şiriniyim, değil mi?" Evie muzip bir sırıtışla ve kaşlarını oynatarak sordu.

"Kesinlikle," diye onayladı Kassie, kız kardeşimin maskaralıklarına gülerek. "Oooh, ondan hoşlandım, Mont. Onu tutabilir miyiz?"

Kolumu kızımın omuzlarına dolayarak ona baktım. "Sanırım bu ayarlanabilir."

Gözleri benimkilerle buluştu ve kız kardeşim ellerini belirgin bir sevinçle birbirine vurana kadar bir an orada kayboldum. "Oh. Em. Gee! İkiniz birlikte çok tatlısınız!"

"Sakin ol, kardeşim," diye azarladı Auburn, Kassie'ye dönmeden önce başının arkasına hafifçe vurdu. "Burada iyi olan ne?"

"Oh lanet olsun. Seçmesine izin verme," diye inledim. "Buraya ilk geldiğimde beni öldürmeye çalıştı."

Kassie kıkırdadı. "Ben biraz baharatlı olan biryani'yi önerdim. Monty'yi görmeliydin. Terliyordu ve suyu getirebildiğim kadar hızlı emiyordu."

"Biraz baharatlı mı? Sanki biri karnıma fenerle vurmuş gibi hissettim." Auburn sırtarak, "O zaman ben alayım," dedi.

"Ben değilim. Yangın geciktirici ağzım yok. Tereyağlı tavuk nasıl?" Evie sordu.

Kass başıyla onayladı. "Mükemmel."

"Onu da alacağım. Henüz denemedim," dedim.

Zima elinde içkilerimizle yeniden ortaya çıktı, benim ve Evie'nin içkilerini karıştırdı ve fayanslı masanın üzerinde hızlıca değiştirdik. "Ne yemek istediğinizi biliyor musunuz?"

Hepimiz ona siparişlerimizi söyledik ve o da not defterine boş boş bakarak yazmaya başladı. "M'kay, yemeklerinizle birlikte çatal ister misiniz?"

Auburn hemen konuştu. "Hayır, tüm kafamı kaseye sokmayı ve bir at gibi yemeyi tercih ederim."

Omuzları sessiz kahkahalarla sarsılırken Evie'nin alnı gürültüyle masaya çarptı.

"Zima," diye içini çekti Kassie, "sana bunu sormayı bırakmanı söylemişim. Burada herkese çatal bıçak takımı verilir. Her yemekte."

"Tamam, sadece... son çalıştığım yerde herkese çatal bıçak takımı vermememiz gerekiyordu."

"Subway'de çalışıyordun," diye yanıtladı Kass bitkin bir halde.

Zavallı kız arkasını dönüp mutfağa doğru yürürken kafası karışmış görünüyordu.

Kassie gözlerini devirerek, "Yemin ederim, sanırım annesi hamileyken çok içtiği için ona Zima adını vermiş," dedi.

"Aslında," dedi Evie başını kaldırıp bir parmağını kaldırarak, "Zima o fetüsken yoktu. Doksanlı yılların *temiz çılgınlığının* bir parçası olarak 1993 yılına kadar ortaya çıkmadı."

Auburn, Evie'ye omzuyla vurarak, "Kız kardeşimiz işe yaramaz ıvır zıvırlarla dolu," diye yorum yaptı.

"Bir şeylerle dolu," diye mırıldandım.

Kardeşim masanın üzerinden öne doğru eğildi ve komplocu bir tavırla fısıldadı: "Kassie, bana Zima'nın numarasını bulabilir misin?"

Ben homurdandım ve Evie başını salladı. "Auburn sadece aptal kızlarla çıkıyor çünkü onun saçmalıklarına kananlar sadece onlar."

"Hey," diye itiraz etti, "çaba sarf etmek istesem akıllı bir kız bulabilirdim." Omuz silkti ve dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Ama neden uğraşayım ki?"

"Bir gün zeki bir kızla tanışacaksın ve o senin kışını tekmeleyecek," diye öngördü kız kardeşimiz ellerini birbirine sürterek. "Ve ben sabırsızlanıyorum."

Auburn hafifçe, "Uzun süre bekleyeceksiniz," diye karşılık verdi.

Zima döndüğünde tabaklarımızı masaya koydu ve siparişleri gerçekten doğru almış olmasından etkilendim. Ancak çatal getirmemişti.

Kassie ona, "Gümüş çatal bıçak takımı," diye seslendi ve sarışının kafasındaki ampulün yandığını görür gibi oldum. "Yemin ederim, onu eğitmek tam bir kabus oldu," dedi Kass, kız kapları bulmaya gittiğinde.

"Sanırım ilk günü için hiç de fena değil," diye yorum yaptı Evie. "Üç haftadır burada," dedi Kassie başını kaldırarak.

Kaş.

"Oh, şey... lanet olsun."

Hepimiz çatallarımızı aldıktan sonra yemeğe başladık ve Auburn'ün yemeğini yerken ter bile dökmemesi beni dehşete düşürdü.

"Bu yediğim en iyi biryani," diye yorumladı ve sanki gerçek iblisler tarafından yapılmamış gibi kocaman bir ısırik daha aldı. "Kassie, neden bu gece burada çalıştığın son gece?"

Omuzlarını mutlulukla kaşıdı. "Okulumun münazara takımına girdim ve hafta sonları yarışmalarımız oluyor."

"Bu harika," diye haykırdı Evie. "Bu hukuk fakültesine gerçekten yardımcı olacak."

Kass bana bir santim daha yaklaştı ve elini kalçama koydu. "Beni bu konuyu araştırmaya teşvik eden Monty'ydi."

Evie tavuğundan bir parça yutarken çatalını küçük bir daire şeklinde salladı. "İlk kadın avukatın 1869 yılında Iowa'da baroya kabul edildiğini biliyor muydunuz? Adı-"

"Arabella Mansfield," diye bitirdi Kassie ve kız kardeşimin kaşları havaya kalktı. "Birinci sınıfta onun hakkında bir rapor yazmıştım."

"Harika," dedi Evie başıyla onaylayarak. "Hey, sen bir şey yemiyor musun?"

"Evet, paylaşırım," diye teklif ettim.

"Hayır, **s o r u n d e ğ i l**. Bütün öğleden sonra ve akşam atıştırdım. Bayan. Ganjam son günüm için çörekler ve başka türlü ikramlar getirdi." "Ne tür bir hukuk uygulamak istiyorsun, Kassie?" Auburn sordu, kâsesindeki pilav kalıntılarını topluyordu. Yemeğin dondurma külahından daha baharatlı olduğuna dair herhangi bir işaret göstermemiş olması canımı sıkıyordu.

"Dava avukatı olmak istiyorum, muhtemelen ceza hukuku."

Çatalını yere bıraktı, gözlerinin kenarları muzipçe kırışıyordu. "Mükemmel. Muhtemelen gelecekte bu baş belası için sizin hizmetinize başvuracağız," dedi ve başparmağını kız kardeşimize doğru salladı.

"Pshhh, her neyse. Benim bir melek olduğumu biliyorsun." Evie şimdiye kadarki en sahte tatlı gülümsemesini takındı ve masumca kirpiklerini kırıştırdı, bu da ona bir kahkaha kazandırdı.

Kassie çenesini ellerinin arasına aldı, gülümsemesi hüzne dönüştü. "Bunu seviyorum. Keşke kardeşim daha yakın olsaydı. Şu anda orduda ve Teksas'ta görev yapıyor."

"Ooh, harika. Sanırım üniversiteye Teksas'ta gideceğim," diye bilgi verdi Evie. "Kuzenlerimiz Blaire ve Beau oralı, umarım onları daha sık görebileceğim. En azından Blaire'i. Beau Donanma'da ve sanırım San Diego'da görev yapıyor, değil mi?" diye sordu Auburn'e ve o da başıyla onayladı.

"Kasserole, eğer yanında büyük bir kardeşin olmasını özlüyorsan, sana benimkini ödünç verebilirim," diye teklif ettim, masaya şakacı bir bakış fırlatarak. "Aslında, ikisini de alabilirsin."

Zima masamızın yanında yeniden belirdi. "İhtiyacınız olan başka bir şey var mı?"

Auburn alt dudağını emdi ve kadına sonsuza dek sürecekmış gibi görünen aşağı yukarı bir bakış attı. "Numaranız," dedi alçak bir ses tonuyla.

Bileti masanın üzerinden ona doğru kaydırıldı. "Arkasına koydum bile." Sonra ona göz kırptı ve geri çekildi.

"Çok iyiydi," dedi Evie. "Bu aynı derecede etkileyici ve rahatsız ediciydi, kardeşim."

Auburn istediği her kadını elde edebilecek bir adamın umursamazlığıyla omuz silkti. Bileti almak için uzandım, ama beni elinin tersiyle itti ve cüzdanını çıkardı.

Kız kardeşim elini masaya vurdu. "Kassie, yarın bizim eve gelmelisin. Takılırız ve makyaj yaparız... tabii mağara adamının yanında olmak seni rahatsız etmezse," dedi başını ağabeyimize doğru eğerek.

Auburn banknotun arkasındaki rakamlara bakarken hınzır bir sırıtışla, "Merak etme," dedi. "Sanırım planlarım var."

BÖLÜM 7

"MUTLU YILLAR, MONTY."

"Sağ ol baba. Sana da. Her şey harika görünüyor." Gözlerim oturma odamızda gezindi. Parti için tüm mobilyalar kaldırılmış ve yerlerine yüksek, yuvarlak masalar ve köşede ticari sınıf bir bar yerleştirilmişti.

Hakim renkler siyah ve gümüştü; kırmızı noktalar ise ışıltılı masa örtülerinden özenle hazırlanmış çiçek aranjmanlarına kadar her şeyi süslüyordu.

"Özel bir gün olduğu için Kassie ile biraz şampanya içebilirsiniz, ben de Geno'ya onu eve bırakmasını söylerim."

Yaklaşmadan önce başımı salladım. "Annemle konuştun mu?"

Babam koluma rahatlatıcı bir şaplak attı. "Söyledim ve en iyi şekilde davranması için onu uyardım. Kassie nerede bu arada?"

"Yukarıda Evie ile hazırlanıyoruz. Kala ve Audrey sihirlerini konuşturuyor."

"Elbiseyi beğendi mi?"

"Bayıldı. Başta biraz endişeliydi çünkü onun için para harcamamdan hoşlanmadığını biliyorsunuz. Ama ona bunu özellikle onun için tasarladığımı söylediğimde aşık oldu."

"Çok güzel oldu. Olağanüstü bir iş çıkardın evlat. Ve senin Kassie tanıdığım en az materyalist kız."

Kassie'm. Kulağa hoş geliyor.

"Sağ ol baba," dedim merdivenlere bir kez daha bakarak. "Ne olduğunu merak ediyorum..." Sözlerim donup kaldı, çünkü iki kere düşündüm.

Vay anasını!

Kassie ve Evie merdivenlerden iniyorlardı, kız arkadaşımın gözleri beni arayıp bulurken elleri sıkıca kenetlenmişti. Sonra kalbimi yerinden fırlayacakmış gibi hissettiren parlak bir gülümsemeye büründü.

Evie ona doğru eğilip bir şeyler fısıldadığında bakışlarımı ondan çektim. Kız kardeşim, belden genişleyen, tam boy eflatun bir elbisenin içinde göz kamaştırıcıydı. Süslü gümüş düğmeler yakalı üst kısımdan alt etek ucuna kadar uzanıyordu.

Dikkatim tekrar Kassie'ye döndü ve ciğerlerim asıl işlevlerini unuttu. Onun için tasarladığım elbise tek omuzlu, siyah kadifeden, vücuda oturan, kıvrımlarını o kadar iyi saran bir elbiseydi ki ağzımın suyu aktı. Yakasının kenarları yarım inçlik elmas taşlarla süslüydü ve bir bacağı kalça hizasından ayrılıyordu.

Kalın saçları başının üstünde bir bukle cümbüşü oluşturmuş, birkaç tanesi aşağı sarkarak güzel yüzünü çerçevelemişti. Bu görünüm abartısız ve inkar edilemez derecede seksiydi.

İkisinin tam önünde durup son birkaç basamağı inmelerine yardım etmek için her birinin elini tutana kadar bacaklarımın hareket ettiğini bile fark etmemiştim.

"*Va va voom* desem kulağa tam bir aptal gibi mi gelirim?"

"Evet, ama kabul edeceğiz," dedi Evie, yanağından öpebilmem için başını eğerek. "Sen de çok güzel görünüyorsun, tatlım. Kassie de göz alıcı bir kraliçe gibi görünmüyor mu?"

"Kesinlikle öyle," dedim, elinin üzerine eğilip ağzımı yumuşak tenine bastırırken Kass ile gözlerimi kilitledim.

Hafifçe emdiğimde gül rengindeki dudakları keskin bir nefesle ayrıldı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı, ben o tatlı, dolgun ağzına ulaşana kadar kolunun her tarafını öpme dürtüsüyle savaşıırken.

"Siz genç hanımlar bir hayal gibisiniz," dedi babam ve yanımıza gelerek transımızı bozdu. Babam yanağına bir öpücük kondururken işaret parmaklarımı Kassie'yle birleştirdim. "Hayatım, bu elbise senin için mükemmel."

"Teşekkür ederim Paul. Bu şimdiki kadar sahip olduğum en güzel şey."

"Peki, buna alışın. Sanırım Monty gelecekte sizin için daha pek çok şey tasarlayacak."

Geleceği. Kassie'nin kendisi için tasarladığım beyaz bir elbiseyle kırmızı halı kaplı koridorda yürüdüğü görüntüler gözümün önüne geldi ve göz kapaklarımın arkasında bir karıncalanma hissettim.

Bu görüntü son birkaç aydır hissettiklerimi daha da pekiştirdi. Kassie Ramirez'e sırılsıklam aşık olduğumu biliyordum. O benim bir tanemdi ve bunu ona söyleme dürtüsüyle neredeyse titriyordum, ama dilimi tuttum.

Bu gece yarısı. Yeni bir yılın başlangıcı. Ona o zaman söyleyeceğim.

Evie'yi oturma odasına götürürken babamın sırtımı sıvazladığını hissettim. Kassie'nin eli yakamı okşadı ve beni aşağı yukarı süzerken gözleri parladı.

"Bu smokinin içine etmişsin," dedi alt dudağını ısırarak.

"Teşekkürler. Bu yeni bir tane. Eskisinin omuzları çok dar geliyordu."

Gözleri büyüdü. "Smokinin *var mı?* Kiralık değil mi?" Başımı eğerek bir kaşımı kaldırdım ve o da kıkırdadı. "Ah, tabii ya. Aile işi. Muhtemelen bir dolap dolusu resmi kıyafetiniz vardır."

"Aslında bir sürü takım elbisem var ama sadece iki smokinim var."

Güzel dudakları büzüldü. "Hmph. Hepsi bu kadar mı? Böyle berbat bir gardıroba sahip bir adamla çıkabileceğimden emin değilim."

"Öyle mi?" Yaklaşık bir elimi kalçasına koyarak sordum. Kass başını salladı ve ben de başımı eğip kulağına fısıldadım. "O zaman oyunumu geliştirmem gerekecek. Bu arada bu gece kesinlikle nefis görünüyorsun."

"Lezzetli gibi mi?"

Şaşkınlıkla başımı geriye çekerek gözlerini aradım. "Bilemem. Henüz hepinizin tadına bakmadım."

Dudaklarını içe doğru kıvırdı ve bir omzunu hafifçe silkerek kaldırdı. "İster misin?"

Bu dört kelime onun umutlu ifadesiyle birleşince aletimi taşa çevirmeye yetti. Pantolonumun sıkılaşmasına uyum sağlamak için bacaklarımı kaydırırken gözlerimi kısmıştım. Kass normalde bu kadar cesur değildi.

"Sen ve Evie şişeye vurmadınız, değil mi?"

Sırıttı ve başını salladı. "Hayır, bir şey içmedim. Ben sadece... sen istediğini söyledin ve ben de bunu düşünmeden edemedim."

"Bu ikimiz demektir, Kasserole," diye yarı gülümseyerek onu bilgilendirdim. "Hadi şimdi yukarı çıkalım."

"Monty, hayır!" Kass tıslayarak omzumu hafifçe itti ama gülüyordu.

Arkamdan gelen bir ses seksi şakalaşmamızı durdurdu. "Peki bu kim?"

Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve yeni gelen kişiye dönerek bir kolumu Kassie'nin beline doladım. "Anne, merhaba. Bu benim kız arkadaşım, Kassie Ramirez. Kass, bu da annem Chloe Bouvier."

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Bayan Bouvier."

Annem onun uzattığı eli yüzünde sahte bir gülümsemeye sıklı. Auburn ve ben ona *halk gülümsemesi* diyorduk.

"Aynı şekilde, eminim." Gözleri Kassie'nin ince bedeninde bir aşağı bir yukarı gezindi. "Elbisen çok güzel."

"Teşekkür ederim. Monty tasarladı ama sanırım bunu zaten biliyorsun." Annemin çenesi gerildiğinde, Kassie'nin boğazından gergin bir kahkaha fokurdadı, sonra boğazını temizledi ve yüz hatlarını düzeltti. "Elbiseniz göz kamaştırıcı, Bayan Bouvier."

Annem her zamanki gibi düz siyah eteği ve ona uygun ceketiyile kusursuz görünüyordu. Yakası parlak beyazdı ve omuzlarının üst kıvrımını sarıyordu.

"Oh, bu mu?" Mükemmel manikürlü elini salladı. "Bunun ne zamandır bende olduğunu bile hatırlamıyorum."

Ki bu tam bir saçmalıktı. Chloe Bouvier her durum için yeni bir elbise yaptırır, asla aynı elbiseyle iki kez görünmezdi.

Annem omzumun üzerinden baktı ve gözlerinin kenarları kısıldı. "Evelyn ne giymiş? Bu renk çiçek aranjmanlarındaki kırmızıyla korkunç bir şekilde çatışıyor." Başka bir şey söylemeden kız kardeşime doğru yürüdü, şüphesiz ona bir parça akıl vermek için.

"Demek o benim annem," dedim alaycı bir tavırla ve Kassie dudağının kenarını dişledi.

"O... hoş görünüyor." Endişeli gözleri benimkilere kaydı. "Ne hakkında konuştuğumuzu duyduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Yüzümün bacaklarının arasında olmasından mı bahsediyorsun?"

Kassie'nin ağzı açık kaldı ve bir süre öylece asılı kaldı. "Monty Bouvier!" Gözlerini odanın içinde gezdirerek kulak misafiri olabilecek birilerini aradı. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

"Seni rezil mi ettim?" Kulağının kabuğuna doğru fısıldadım.

"Belki biraz," diye cevap verdi ve yanağında yükselen sıcaklığı hissedebiliyordum.

"Ama seni heyecanlandırdı mı?"

Eli ceketimin arkasını kavradı. "Hmm, belki de çok."

Evet.

Biz dans ederken yaylı çalgılar dörtlüsünün sakın notaları etrafımızda dönüyordu ve ben alnımı Kassie'ninkine yasladım. "Gece yarısına yaklaşık on dakika var. Öpüşmemiz için seninle yalnız kalmak istedim."

Başı aşağı yukarı hareket etti ve gözlerinde, üstümüzdeki avizenin ışığını yansıtan altın parçacıkları parıldadı. "Hadi yukarı çıkalım."

Elini tutarak onu odama götürdüm ve kapıyı kapatarak aşağıdan gelen gürültüyü etkili bir şekilde kestim. Onu kollarıma çektim ve saatlerdir yapmak istediğim şeyi yaptım: kız arkadaşımı öptüm.

"Mmm, henüz tam gece yarısı olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı.

"Bu gece yarısı öncesi bir öpücük. Pratik yapmak için." Ellerim kalçalarının üzerinde aşağı doğru kayd ve buldukları ince kıvrımları takdir etti. "Hadi," dedim ona, ceketimi kapıp omuzlarından geçirerek.

"Bu çok havalı bir görünüm," dedi kalçasını çıkarıp bana poz verirken.

"Çok sevimlisin," dedim onu balkona çıkarırken. "Üşümeni istemedim."

Şehri seyrederken Kass yanıma sokuldu. "Bu gece beni davet ettiğin için teşekkür ederim. Çok eğlenceliydi."

"Benim için de öyle. Bu partiler genelde çok havasız olur ama sen yanımdayken öyle değil." Bizi birbirimize bakacak şekilde çevirdim ve ellerimle yüzünü kavradım. "Sen benim en iyi arkadaşımsın, Kassie."

Gözleri yumuşacıktı. "Sen benim de en iyi arkadaşımsın. Kendimi sana Lily'den bile daha yakın hissediyorum ve onu yıllardır tanıyorum. Sanki kafamdaki tüm düşünceleri ve rüyaları sana anlatabiliyorum. Bu garip mi?"

Başımı salladım ve dudaklarımı buklelerine bastırdım. "Hayır, bebeğim. Biz... Bence aramızda gerçekten özel bir şeyler var."

Kollarını belime doladı ve sesi zar zor duyuluyordu. "Ben de öyle düşünüyorum."

Sinirlerim aşırı hızlandı ve midemin sıkışmasına neden oldu. "Ama sen benim için bundan çok daha fazlasısın." Dudaklarına bir öpücük kondurdum ve ona en içten düşüncelerimi söyledim. "Sana aşığım, Kassie."

Yumuşak nefes alışını duymaktan çok hissettim ve gözleri yaşlarla doldu. Sonra o kelimeleri söyledi. Kalbimi tanımlanamaz bir şeyle dolduran güzel, beklenen kelimeler. Sevinç muhtemelen en iyi tanımlayıcı olurdu.

"Monty, ben de sana aşığım."

Üzerimizdeki havada ilk havai fişekler patladığında, aramızdaki aşk da çiçek açtı. Ve öpüştük, ağızlarımız ve ruhlarımız bir oldu. Bunalmıştım, içimdeki duyguların kabarmasıyla neredeyse başım dönüyordu.

"Bu anı asla unutmayacağım," diye fısıldadım dudaklarına. "Havai fişekleri her gördüğümde seni düşüneceğim," dedi.

Tatlı dilini dudaklarımın tadına bakmak için uzattı.

"Umarım öyledir çünkü gelecekteki her havai fişek etkinliğinde seninle birlikte olmayı planlıyorum." Elim saçlarının arkasına kayd ve onu daha derinden öpebilmek için başını eğdim. Yukarıdaki patlama ve çıtırtılar göğsümde meydana gelenlerle eşleşirken, istekli diller yavaşça birbirine sürtündü. "Sonsuza kadar, Kassie."

Elleri smokinimin ceketini sıkıca kavradı, sanki sözüme karşılık verirken beni kendine çekmeye çalışıyordu. "Sonsuza kadar, Monty."

BÖLÜM 8

Balkonumdaki o gecenin üzerinden ON BİR AY geçmişti ve ben Kassie Ramirez'i her geçen saniye daha çok seviyordum. O gerçekten benim en iyi arkadaşımdı, tüm hayallerimi paylaşabileceğim ve asla bir gram bile yargılama hissetmeyeceğim kişiydi.

Duygularımı onunla paylaşmaktan çekinen ya da utanan erkeklerden değildim. Onu sevdiğimi her gün söyledim, bazen mesajla veya telefonda, ama en sevdiğim zamanlar birlikte olduğumuz zamanlardı.

Bu sözleri her söylediğimde kahverengi gözleri parlıyordu ve ben de onun gözlerine bu parlıltıyı koyduğum için zevk alıyordum.

Fiziksel ilişkimiz de ilerlemişti, aramızdaki bağ her dokunuşta daha da derinleşiyordu, ancak henüz sonuna kadar gitmemiştik.

Ama bu gece bu değişecekti.

Evimin kapalı otoparkına girdiğimizde sayısız duyguyu bir arada yaşıyordum. Sinir... heyecan... endişe.

Park ettikten sonra ön camdan kül blok duvarına baktım. "Hazır mısın?" Sesim sanki biri beni boğuyormuş gibi çıkıyordu.

Kassie'nin parmağı benimkinin etrafında kıvrıldı. "Monty, bana bak." Yüzümü çevirdim ve onun yumuşak, ciddi gözlerine baktım. "Ben hazırım." Hiç tereddüt yoktu. Şüphe yoktu.

Omuzlarımda taşıdığımın farkında olmadığım gerginlik gevşedi ve parmak eklemimi öpmek için elini kaldırdım. "Ben de hazırım. Sanırım sadece biraz gergin hissediyordum."

"Senin de ilk seferin olduğu için mi?"

"Çoğunlukla seni incitmekten endişe ettiğim için." "Sorun değil. Herkesin ilk seferinde canı acır."

"Erkekler için değil. Neden sadece kızlar acı hissediyor? Bu hiç adil değil," diye hayıflandım. "Keşke senin yerine ben acı çekebilseydim."

Kassie emniyet kemerini çıkardı ve koltuğa diz çökerek yüzümü tutmak için konsolun üzerine eğildi. "Monty Bouvier, sen kesinlikle tanıdığım en tatlı insansın ve beni asla bilerek incitmeyeceğini biliyorum." Gözlerinde gerçekten başka bir şey yoktu. "Bir yılı aşkın süredir birlikteyiz ve ben hazırım."

"Yumurtlama web sitesindeki her şeyi kontrol ettin mi?" Kassie Katolik olduğu için doğum kontrolü kullanmaması gerekiyordu, bu yüzden ritim yöntemini kullanıyorduk.

Çantasından üzerinde takvim basılı bir kâğıt çıkardı. "Evet. Okul kütüphanesindeki bilgisayarlardan birinden baktım. Başka kimse yanlışlıkla almasın diye yazdır tuşuna bastıktan sonra yazıcıya koştüğümü görmeliydin. Eğer atletizm koçu beni görseydi, beni sprint bayrak yarışına kaydettirirdi."

Kağıdı aldım ve inceledim. "Yani bu senin son dönemin ve sarı kutular da güvenli günler mi?"

"Evet, pembe kutular da bereketli günlerdir."

Bugünkü randevunun sarı bir sıranın tam ortasında olduğunu fark ettim. "Tamam, ama yine de güvende olmak için çekeceğim."

"Muhtemelen en iyisi bu olur." Bana doğrudan kasıklarına giden bir özlem bakışı attı. "Artık içeri girebilir miyiz?"

"Burada başka kimsenin olmadığından emin misin?" Kassie yatak odamın kapısının dışına çıktığımızda sordu.

"Eminim. Annem uzakta, babam Milano'da, Auburn ve Evie de üniversitede."

"Ya Ivy, hizmetçiniz?"

"Kocasıyla birlikte evde. Bütün daire bize ait," diye teminat verdim ve elimi kolunda gezdirdim. "Bir saniye burada bekle." Yatak odamın kapısını açıp içeri girdiğimde "Neden?" diye sordu.

kapatmadan önce.

"Hazırlık yapıyordum," diye seslendim odunların arasından. "Bu konuda yardım edeceğimi sanıyordum."

Başımı kapıdan dışarı çıkararak gözlerimi devirdim. "*Kendimi* hazırlamıyorum, aptal, çünkü bu konuda kesinlikle yardım etmeni istiyorum. Odamın iyi olduğundan emin oluyorum."

Kapıyı tekrar kapattım ve odanın içinde koşturarak her düz yüzeye yerleştirdiğim mumları yaktım. Tüm alan sıcak bir ışıltıyla aydınlandığında kapıyı açtım ve Kassie'yi içeri götürdüm.

"Monty, bu çok güzel," diye haykırdı.

"Senin için her şeyin mükemmel olmasını istedim," dedim sessizce, ellerim ceplerimde, o yatağa doğru ilerleyip yorganın üzerine serpilmiş gül yapraklarını incelerken.

Yüzünü bana döndüğünde yüzü şaşkınlıkla doluydu. "Bütün bunları sen mi yaptın?"

Başımı sallayarak yanına gittim ve ellerimi kalçalarına koydum. "Her şey yolunda mı?" "Mükemmelin de ötesinde Monty."

Birbirimizi yavaşça soyduk, arada bol bol öpüşerek her seferinde bir giysimizi çıkardık. Ellerimiz dolaştı, yumuşak inilti ve tüyleri diken diken eden sevgi dolu dokunuşlar.

Kass artık başlangıçta olduğu gibi vücudunu görmemden utanmıyordu. Sanırım ona dünyanın en güzel şeyi olduğunun söylenmesi -en azından milyonlarca kez- bunu yapardı.

Tamamen çıplak kaldığımızda, onu kollarıma alıp serin çarşafların üzerine koymadan önce örtüleri geri çektim. Yanına tırmanarak dirseğimin üzerinde doğruldum ve tek bir parmağımla yüzünün her santimini gezdim.

"Şu anda nasıl görüldüğünü hatırlamak istiyorum," dedim ona. "Çok yumuşak, yanakların mum ışığında kızarmış."

Elini hafifçe yanağıma koyarak, "Çok aşığım," diye ekledi.

Başımı eğerek, kolları boynuma dolanırken onu öptüm. İlk kez birlikte tamamen çıplak kalıyorduk ve onun sıcak, yumuşak bedeninin benimkine karşı hissi tarif edilemezdi. Karnına yaslandığımda kaya gibi sertleşmiştim.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım, dudaklarımı yanağında ve boynunda gezdirirken. "Ne zaman durmamı istersen, duracağım."

Köprücük kemiğinin üzerindeki bir noktayı hafifçe ısırduğımda "Ben de seni seviyorum," diye inledi.

Acele etmeden vücudunda aşağı doğru ilerledim, her birini ağzıma almadan önce dilimi meme uçlarında gezdirdim. Kassie'nin göğüsleri her zaman çok hassastı ve ben onlarla ziyafet çekerken sırtı yataktan kalktı.

Parmaklarım gövdesinde kıvrımlı çizgiler çizerken ağzım da onu takip etti ve tenini her zaman titreten noktalara ekstra dikkat gösterdi. Göbek deliğinin hemen üzerindeki bir çizgi. Kalça kemiğinin eğimi. Ve son olarak, benim en sevdiğim nokta.

Kendimi kalçalarının arasına yerleştirdim, burnumu yarığında gezdirirken bacaklarını omuzlarımın üzerine aldım. Bir kadının amının kokusunu bu kadar sevebileceğimi hiç düşünmemiştim ama Kassie'ninkine tamamen bağımlıydım.

Artık tam olarak neyi sevdiğini bildiğimden, dilimi şişmiş düğmeye doğru fiske vurmadan önce girişinden klitorisine doğru uzun bir tur attım.

"Monty, evet!" Küçük elleri saçlarıma daldı ve ben onun sıcak etine karşı gülümsedim. Saçımı çekmesine bayılıyordum.

Onun tatlılığının her santimini yaladım ve emdim ve kalçalarım yatağa süründü, Kass'ı yutarken çok ihtiyaç duyduğum sürtünmeyi aradım. Aslında ona ilk kez boşaldığımda pantolonumun içine boşalmıştım ama artık bunu daha iyi kontrol etmeyi öğrenmiştim.

"Tanrım evet," diye tısladı orta parmağımı onun darlığına soktuğumda. "Daha fazla, lütfen." Elleri saçlarımı çekiştirdi, ben de bir parmağımı daha içine soktum ve onu çılgına çevirmekte asla başarısız olmayan noktayı bulmak için öne doğru kıvırdım.

"Benim için gel, bebeğim." Bu sözler onun için her zaman işe yaradı ve tatlı kızım parmaklarımın etrafına geldi, klitorisine emişimi arttırırken onları sıktı.

Sikimin etrafında harika hissedeceksin.

Hareketlerimi yavaşlattım, onun yüksekte inmesine izin verdim ve parmakları kafa derime küçük daireler çizerek masaj yaptı.

Onu izlemek için başımı kaldırdığımda "Bu çok iyiydi," diye nefes nefese kaldı. Kassie'nin orgazm sonrası bakışı güzel bir şeydi, samimi zamanlarımızın en sevdiğim parçasıydı.

Ayrılmış dudakları ve puslu, kapüşonlu gözleriyle nefesimi kesti. Vücudunu öperek yukarı doğru çıktım, üzerinde durdum, aşırı sertleşmiş sikim karnına yaslanmıştı.

Elleri omuzlarımın üzerinden kaydı ve ben onun üzerine yatana kadar bastırdı, kalçaları kalçalarım için mükemmel bir beşik oluşturdu.

"Ben hazırım Monty." Sesi yumuşaktı ama hiç tereddüt etmiyordu.

Alnından öptüm ve dudaklarımın orada kalmasına izin verdim. "Çok acırsa bana haber ver, duracağım."

"Yapacağımı biliyorum. Sana güveniyorum."

Ona gülümsedim ve parmak ucumla dudaklarında gezindim. "*Seni seviyorum* dışında, dudaklarından döküldüğünü duyduğum en güzel kelimeler bunlar."

Aramızda uzanarak, uzunluğumu yumrukladım, ucumu ıslaklığı boyunca yukarı ve aşağı sürtmekten önce kendime birkaç uzun çekiş verdim. Tanrım, o kadar ıslaktı ki.

Sikim sanki oraya ait olduğunu biliyormuş gibi onun küçük, dar deliğini buldu ve başını içine ittim. Bu gezegende geçirdiğim on yedi yıl boyunca hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

Lanet olsun, adamım. Sakın daha içine girmeden boşalayım deme.

"Tamam mı?" Mırıldanmayı başardım ve o da başını salladı.

Bir santim daha içeri ittiğimde, shaftımın etrafında direndiğini hissettim, bu yüzden onu daha fazla almadan önce ucuna kadar geri çektim. Yumuşak bir çığlık onu incittiğini söyledi ve alnımı onunkine yasladım.

"Özür dilerim, bebeğim.

Çok üzgünüm." "Sorun değil. Sadece yap."

Yavaşça, santim santim içine girdim, titrerken ve altımda inlerken vücudunu yakın tuttum. Kalçalarımın etrafında dönerek, kendi kalçaları da benimle birlikte hareket etmeye başlayana kadar onu gerdim.

Kassie'nin iniltileri, bacakları belime dolanırken saf zevkin yumuşak iniltilerine dönüştü. "Monty... çok iyi."

Sikimden bir ıslaklık fışkırdı ve güzel kadınımınla sevişerek içeri ve dışarı hareket etmeye başladım. Vücudumuz bir yapbozun parçaları gibi birbirine uyuyordu, ben onun sıkılığından geçerken, aletimin başı onun kaygan duvarları boyunca sürükleniyordu.

Bekaretimizi birbirimize verirken dudaklarımız vahşi bir tutku öpücüğüyle birbirine çarptı ve yaşadığım sürece bu geceyi asla unutmayacağımı biliyordum.

Elimi onun yanında aşağı yukarı gezdirebilmek için biraz yer değiştirdim ve yeni aç beni daha derine götürdü. "Beni çok iyi alıyorsun Kass," diye inledim vücutlarımızın kaygan kayışı hızlanıp artarken.

Elim yuvarlak kıkırda son buldu ve onu kendime doğru kaldırdım, açıkça G noktasını buldum çünkü inlemeleri daha derin, daha şehvetli hale geldi. Kısa tırnakları etime batarken Kass içimde yükseldi.

Yüzümü başının yanındaki yastığa gömdüm ve o kulağıma saçma sapan şeyler söylerken kendimi kontrol etmeye çalıştım. "Mon... bu... yapamam."

Etrafımda o kadar sıkıydı ki, taşaklarım vücuduma doğru kenetlenirken çırpınıyor ve nabız gibi atıyordu. Üzerime boşalırken adım dudaklarından döküldü ve Tanrı yardımcım olsun, çekilmeye çalıştım. Gerçekten denedim ama Kassie beni bir sarmaşık gibi sarmıştı, kolları ve bacakları beni ona bağlıyordu.

Kalan azıcık kontrolümü kaybetmemek için dişlerimi sıkarak hızımı yavaşlatmaya çalıştım ama bir sonraki sözleri beni çözdü. "Seni seviyorum Monty."

Bunu daha önce de söylemişti, birçok kez, ama ben onun derinliklerindeyken sesini duymak tüm kısıtlamalarımı ortadan kaldırdı.

Ve onu doldurdum. Ben kendiminkini eklerken Kassie'nin sıcaklığı beni çevreledi ve vücutlarımız orgazmlarımız boyunca en mükemmel ritimle sallandı.

Dudaklarım onunkileri buldu ve ikimiz de tamamen doyana kadar dillerimiz oynadı, dönüp durdu, dans etti.

"İyi misin, bebeğim?" Yanağını okşayarak sordum.

Sesi yumuşak bir törpü gibiydi. "Hayal edebileceğimden çok daha iyiydi. Bunu daha önce hiç yapmadığına emin misin?"

Başımı kaldırarak endişeyle ona baktım. "Biliyorsun sen benim ilkinsin, Kass."

Gülümsemesi ıslıl ıslıldı ve benimle dalga geçtiğini fark ettim. "Ben senin sonuncun olacak mıyım?"

Başımı aşağı yukarı sallayarak dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Söz veriyorum, sen benim her şeyim olacaksın."

"Ve sen de tamamen benim olacaksın." Hızla atan kalbim bu söz üzerine yerinden fırladı.

Kassie'yle yaşlanmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu.

"Ben çekmedim," diye itiraf ettim ve kaşlarının arasında iki çizgi belirdi.

"Bunu tamamen unutmuşum, ama iyi olacağız. Ritim yöntemi çok etkili ve her şeyi iki kez kontrol ettik." Yanakları olduğundan daha da pembeleşirken ellerini kollarımda aşağı yukarı gezdirdi.

zaten öyleydi. "İçime boşalman hoşuma gitti. Sana her zamankinden daha yakın hissettim."

"Ben de öyle. Sanki tek bir kişiymişiz gibi hissettim." Yüzü zevkten gevşemişti ve sadece bir dakika önce boşalmış olmama rağmen sertleştiğimi hissettim. "Seni seviyorum, Kasserole."

"Ben de seni seviyorum," diye cevap verdi, gözleri uykulu bir şekilde büyüyordu. Yedi hafta sonra, Kassie adet dönemini kaçırdı.

BÖLÜM 9

Ellerimi düzensiz bir şekilde sallayarak Monty'nin yatak odası boyunca bir ileri bir geri gidip geldim.

"Ne yapacağız şimdi? Regl dönemlerim saat gibi işliyor Monty." Çılgın ayaklarımı durdurdum ve ona baktım. "Saat gibi! Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Anlıyorum, tatlım." Sanki saatli bir bomba olduğumdan korkuyormuş gibi, sol elinde küçük beyaz bir çantayla çekingen bir şekilde bana yaklaştı. Ben de tam olarak böyle hissediyordum.

Monty yolumu kesip enseme nazik bir el koyana kadar gergin adımlarımı tekrar atmaya başladım.

"Öncelikle, benim banyoma girip bu testi yapacaksınız. Hiçbir şeyden emin değiliz. Son sınıfta yaşadığın stres yüzünden regl düzenin bozulmuş olabilir."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Hafifçe tereddüt etti. "Evet, tabii."

Gözlerim kısıldı. "Bu pek inandırıcı gelmedi."

"Çünkü kışına duman üflemeyeceğim, Kassie. Hamile olma ihtimalin var ama öğrenene kadar endişelenmeyelim."

Hamile kalamazdım. Olamazdım işte. Avucumu alnıma vurdum ve gözlerimi kapattım.

"Aileme söylemeyi hayal bile edemiyorum. Bu gerçekten çok eğlenceli olmalı. Peki ya rahibim? Lily?" Sesim bir feryada dönüştü. "Tanrım, okuldaki öğretmenlerim neyin peşinde olduğumuzu çok iyi bilecekler."

Lisemde hamile genç sayısı az olduğundan değil. Tam tersine, aklıma beş tane geliyor.

Ama ben değilim. Kassie Ramirez değil. Ben iyi bir kızdım, gelecek için büyük planları olan bir onur öğrencisiydim.

Monty çenemi yukarı kaldırmadan önce elimi yüzümden çekti. Tatlı ve uzlaştırıcı bir şeyler söylemesini bekliyordum ama onun yerine "Siktir et onları" diye ısırdı.

"Ne?"

"Dedim ki: Siktir. Onlara. Birbirimizi sevdiğimiz için bizi yargılayanların canı cehenneme. Biri sizi bu konuda rahatsız ederse ya da olumsuz bir şey söylerse, evlerini yakarım."

Dikkatimi dağıtmak için mükemmel bir iş çıkarırken dudaklarım seğirdi. "Ailemin evini mi yakacaksın?"

Monty'nin başı yana eğildi. "Tamam, belki bir geçiş hakları var ama o rahip bunu hak etti."

Yüzümde alaycı bir gülümseme belirdi. "Peder David seksen yedi yaşında." "Güzel, o zaman bir güzeli utandırmaktan daha iyisini bilecek kadar yaşlı,

Sadece insan olan sadık genç bayan." Eli tatlı tatlı yanağımı okşarken mavi gözleri bir saniye bile yanımdan ayrılmadı. "Seks yaptık, Kassie. Cinayet işlemiş gibi değiliz."

"Biliyorum," dedim sessizce çünkü haklıydı.

"Seninle sevişmekten utanmıyorum bebeğim. Yaptığımız şeyin kirli olduğunu hissetmedim. Benim için özeldi. Her seferinde."

Ses tonunda bir miktar öfke duyabiliyordum ve kollarımı ortasına dolayarak başımı göğsüne yasladım. "Seninle birlikte olduğum için utandığımı düşünmeni asla istemiyorum Monty. Bana evlenmeden önce seks yapmanın günah olduğu öğretildi ama seninleyken kendimi yanlış hissetmiyorum. Aşık insanların yapması gereken bir şeymiş gibi geliyor."

"Ben de bebeğim." Başımın üstünü öptü.

"Muhtemelen şimdi gidip sınava girmeliyim."

"Ne zaman hazır olursan. Aceleye gerek yok."

"Sanırım öyle ya da böyle bir şey öğrendiğimde kendimi daha iyi hissedeceğim."

Monty bana banyoya kadar rehberlik etti ve benimle birlikte talimatları okumaya başladı. Oldukça açıktı: Bu çubuğa işeyin ve sonuçlar için üç dakika bekleyin. *Hayatının geri kalanının sonsuza dek değişip değişmeyeceğini görmek için üç dakika.*

Tuvaletin bulunduğu küçük odaya girdim ve pantolonumu indirdim. Ellerim öylesine titriyordu ki, neredeyse çubuğu tuvalete düşürüyordum. "Kahretsin!" Sövdüm, düşmeden önce yakaladım.

Kapı pat diye açıldı ve Monty göğsü kabarmış, gözleri irileşmiş bir halde orada durdu. "Sorun nedir?"

"Özür dilerim, az kalsın sopayı düşürüyordum," diye itiraf ettim ve dehşete kapıldım, tam önümdeki bulanık minderin üzerine diz çöktü. "Ne yapıyorsun?" Sesim sadece bir ciyaklamadan ibaretti.

Sopayı benden aldı. "Sana yardım edeceğim." "Ama... ama ya parmaklarına işersen?"

"O zaman onları ben yıkarım," diye kestirip attı. "Gözlerini kapat ve kendini bırak, Kass."

Öyle yaptım ve ellerinden birinin çıplak kalçamda hafifçe durduğunu hissettim. Ona konsantre oldum ve diğlerinin ne yaptığını unutmaya çalıştım.

"İşte böyle, bebeğim. Hepsi bitti."

Silip pantolonumu yukarı çektiğimde Monty çubuğu banyonun dış kısmına götürmüştü. Tezgâhın üzerinde duran pembe beyaz çubuğa bakmadım bile. Onun yerine doğruca kollarına yürüdüm.

"Dikkatimi dağıt," diye yalvardım.

"Tamam, bir bakalım. Bir şeyi merak ediyordum. Günah etkisi kümülatif midir? Din alimi falan değilim ama seks yapmak ve prezervatif kullanmak günahsa neden ikisini aynı anda yapmıyoruz? O zaman ikisi için de af dileyebilirsiniz."

Eğlenen bir gülümsemeyle ona baktım. "İtiraf için bir BOGO gibi mi?"

"Ne... BOGO mu?"

"Bir alana bir bedava indirimi mi? Payless'taki gibi mi?" Onun şaşkın bakışları karşısında içimi çektim. "Sen hiç Payless ayakkabı mağazasına gitmedin, değil mi?"

"Hayır, Bouvier ayakkabıları satıyorlar mı?" Nedense bunu komik bulmuştum ve Monty beni kendine doğru çekerek derin kahkahalar atmamı sağladı. "Cevabına bakılırsa, bunun hayır olduğunu varsayıyorum."

"Büyük bir hayır," diye onayladım, gözlerimin altındaki yaşları silerek. "Çifti yirmi doların altında olan bir ayakkabı seriniz yoksa tabii."

Kıkırdaması kendini küçümseyiciydi ve Monty'nin bu yönünü severdim. Tanıdığım en zengin insan olmasına rağmen züppe değildi. Elbette, indirimli ayakkabı mağazaları konusunda bilgili olmayabilirdi, ama ben olduğum için asla yargılanmış hissetmedim.

Telefonu çaldığında omuzlarım gerildi. "Bakma vakti geldi," diye fısıldadı başımın tepesine doğru.

İkimiz de döndük, geleceğimize bakarken el ele tutuştuk.

Hamile.

"Tanrım," diye yarı hıçkırdım, gözlerimi kapattım ve boştaki elimi denge için tezgâha koydum. Yüzüm gözyaşlarıyla dolmuştu ve gözlerimi açıp Monty'ye bakmadan önce bir süre düşmelerine izin verdim.

Orada değildi.

Çünkü önümde diz çökmüştü. "Benimle evlenir misin, Kassie?"

Başım iki yana sallandı. "Seni benimle evlenmeye zorlamayacağım Monty."

Tuttuğu eli öptü. "Zorlamaya gerek yok, tatlım. Ben de istiyorum. Üniversiteden sonra evlenmeyi zaten konuşmuştuk. Şimdi daha önce evleneceğiz."

O devam ederken kafamın içinde bir düşünce kasırgası dönüyordu. "Bunu şimdi ya da birkaç ay sonra mezun olduktan sonra, ne zaman istersen yapabiliriz."

"Ailem on yedi yaşında evlenmeme izin vermeyecek."

"Bu konuda fazla seçenekleri olmayacak. Çocuğumdan ayrı yaşamayı reddediyorum. Uzak bir akrabaymışım gibi bebeğimi *ziyarete* gelmeyeceğim, Kass. Her gün, her adımda yanında olacağım. Her kirli bezde ve gece yarısı beslenmesinde. İlk adımlarında ve ilk kelimelerinde. Önde ve merkezde olacağım. Ya evlenir ve birlikte yaşarsınız ya da ailenin evine taşınırım ve kanepede uyurum."

Sözleri yumuşak ama şiddetliydi ve her hecesinde ciddi olduğunu söyleyebilirdim. "Çok korkuyorum, Mont."

"Öyle olduğunu biliyorum, ben de öyleyim ama birlikte olduğumuz sürece bunu başarabiliriz." Başını eğdi, alnı uzun bir süre elimin arkasına dayandıktan sonra sulu gözlerini kaldırıp benimkilerle buluştu. "Sana sadece bebeğimiz olacağı için evlenme teklif etmiyorum. Sana soruyorum çünkü seni seviyorum Kassie Ramirez, o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor. Hiç kimseyi seni sevdiğim kadar sevemeyeceğim." Karnıma en tatlı öpücüğünü kondurdu ve bana üzgün bir bakış fırlattı. "Bebeğimiz doğana kadar, sonra beni paylaşmak zorunda kalacaksın."

"Ben de seni seviyorum," diye cevap verdim, sesim beni boğan duyguların arasında güçlkle seçiliyordu.

"Sonsuza dek seninle olmak istiyorum ve iyi bir koca olacağıma söz veriyorum. Her zaman senin ihtiyaçlarını kendiminkilerin önüne koyacağım ve tüm hayallerini destekleyeceğim." Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Eğer istediğin buysa seni Payless mağazasına alışverişe bile götüreceğim."

Birkaç saniye öncesine kadar çok yaygın ve bunaltıcı olan korkularım umudun önüne geçti. Ve aile. Bu güzel, özverili adam benim ailem olacaktı. Tüm kalbiyle seviyordu ve beni dünyanın en mutlu kadını yapacağından emindim.

"Evet," diye ağzımdan kaçırdım. "Seninle evleneceğim, Monty Bouvier."

Ayağa kalkıp beni kollarının arasına almadan önce birkaç saniye şaşkın bir sessizlik içinde durakladı. "Çok mutluyum, Kasserole." Banyosunda daireler çiziyorduk, midem bulanmaya başladığı için ona durmasını söyleyene kadar ayaklarım yere değmiyordu.

Sonra beni ayağa kaldırdı ve yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Sana ve bebeğimize göz kulak olacağım. Korkutucu olduğunu biliyorum ama iyi olduğumuzdan emin olacağım." Her şey kafama dank ederken eli karnıma düştü. *Birlikte bir çocuğumuz olacaktı.*

"Ben de seninle ilgileneceğim," diye söz verdim ve elini kendi elimle kapattım.

Monty'nin ağzı benimkine indi ve öpüştük, gözyaşlarımızın tuzluluğu öpüşmemizi daha da tatlı hale getirdi.

Sonunda ayrıldığımızda, çocuğun gözlerimin önünde bir erkeğe dönüşmesini izledim, çelik gibi bir kararlılık göğsünü kabartıyordu.

"Öncelikle size bir doktordan randevu almamız gerekiyor. Sanırım alman gereken vitaminler falan var."

"Monty?"

"Evet, bebeğim?" diye sordu, parmaklarımız birbirine kenetlenmiş halde beni odasından çıkarırken.

"Seni benimle Payless'a gitmeye zorlamayacağım. Süslü mokasenlerinin alev almasından korkuyorum."

Merdivenlere ulaştığımızda koruyucu bir kolla beni sararken derin kahkahası içimi mutlulukla doldurdu.

Sevdiğim adamla evlenecektim, birlikte bir bebeğimiz olacaktı ve her şey yoluna girecekti.

BÖLÜM 10

Şubat ayının soğuk bir gecesinde Manhattan trafiğinde arabamı yönlendiriyordum. Telefonum çaldığında, ekrana bir göz attıktan sonra hoparlörden cevap verdim.

"Merhaba, Evelyn."

"Ciddi misin, küçük kardeşim? Tam adlarını mı kullanmak istiyorsun? Çünkü seni çağırmaya başlayabilirim-"

"Boş ver *Evie*," diye vurguladım. "Teksas nasıl?"

"Eminim oradakinden daha sıcaktır."

"Dur tahmin edeyim," diye alay ettim. "Yetmiş iki derece mi?" "Yetmiş beş aslında. Orada ne var?"

BMW'min gösterge paneline baktım. "Yirmi yedi."

"Oooh, bahse girerim üniversiteye New York yerine burada benimle gelmek isterdin."

"Böbürlenmek bir hanımefendiye yakışmaz, canım," diye burnumu çektim.

"Tanrım, tıpkı annem gibi konuşuyorsun. Kraliçe Kaltak'tan bahsetmişken, ebeveynlere Kassie'den bahsettin mi?"

"Şu anda bunu yapmak için yoldayım."

Sesi yumuşadı. "Umarım her şey yolunda gider. Babam iyi olacak, ama annem muhtemelen ona yaşattığınız aşırı stres yüzünden baş ağrılarından birini çekecek." Son cümleyi kendini beğenmiş bir tavırla söyledi.

"Evet, Tanrı korusun," diye mırıldandım.

"Hala mezuniyetten hemen sonra evlenmeyi düşünüyor musun?"

"Evet. Keşke şimdi yapabilsek ama Kassie'nin ailesi önce liseyi bitirmesini istedi. Onların gözüne girmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum."

"Bak kardeşim, gelecek ay on sekiz yaşına girene kadar güven fonunu alamayacağını biliyorum, bu yüzden bu arada Kassie veya bebek için bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Bana sonra geri ödersin."

"Senden bunu yapmanı isteyemem, Evie."

"Tabii ki yapabilirsin. En sevilen kız kardeşler bunun içindir." "Sen benim tek kız kardeşimsin," diye kestirip attım.

"Her neyse," diye geçiştirdi. "Bin tane kız kardeşin olsa yine de en iyisi ben olurum."

Yalandan iç çektim. "Evet, sanırım iyisin. Bahar tatilin ne zaman?"

"Mart ortasına kadar değil, ama eve dönmeyeceğim."

Hayal kırıklığı karnımda kaynıyordu. Kassie'nin yanı sıra, Evie dünyada en yakın olduğum kişiydi. Aynı doğum gününü paylaştığımız için benim gözümde ikiz sayılırdık.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Heyecanla ciyakladı. "Evet, ben ve diğer beş kız Meksika'ya gidiyoruz. Çok eğlenceli olacak!"

"Kahretsin, Evie. Keşke eve gelsen. Sanki seni uzun zamandır görmemiş gibiyim."

"Ayyy, küçük kardeşim beni özlemiş mi?" diye sordu bebek sesiyle.

Bir sonraki kavşaktan sağa dönerken sırttım. "Küçük kardeşin senden bir buçuk adım daha uzun."

"Evet, evet. Sanki seni her gördüğümde bana bunu hatırlatmıyorsun. Ve endişelenme. Mayıs'ta evde olacağım ve bütün yazı birlikte geçirebiliriz. Sana ve Kassie'ye bebek için hazırlanmanızda yardım edeceğim. Oooh, size aptal parti oyunlarıyla dolu bir bebek partisi düzenlemek istiyorum."

"Hepiniz mi?" Gülerek sordum.

Telefondan gülümsediğini duyabiliyordum. Evie'nin çok güzel bir gülümsemesi vardı, parlak ve muzip. "Sanırım Teksas bana bulaşıyor. Kesinlikle kıcıma bulaşıyor. Gelmiş geçmiş en iyi tacoları yapan küçük bir yer var. Haftada en az iki kez orada yiyorum ve bahse girerim en az üç kilo almışımdır."

"Aman Tanrım... 3 kilo mu?" Çığlık attım ve onu güldürdüm.

"Kapa çenenin, göt kafa. Kass nasıl hissediyor?"

"O daha iyi. Tüm sabah bulantıları geçti. Aslında az önce evinden çıktım. Ona biraz dondurma götürdüm."

"İşte benim oğlum. Ona kraliçeymiş gibi davran. İsimlere karar verdiniz mi?"

"Willow'u bir kız olarak seviyoruz."

"Aww, bu çok tatlı. Göbek adı olarak Eve'e ne dersin?"

"Willow Eve mi? Kulağa kadınsı bir ürün gibi geliyor," diye takıldım.

Gıcırtilı kahkahası kulağımda çınladı. "Evet, bu doğru. Peki ya bir erkek için?"

"Kassie Nicholas'ı seviyor ama ona ihtiyacımız olmayacak çünkü bir kızımız olacak," dedim kendimden emin bir şekilde.

"Bekle!" diye bağırdı, irkilmeme neden oldu. "Bunu ne zaman öğrendin?"

"Henüz kesin değil ama gerçekten bir kızım olsun istiyorum. Harika bir kız babası olurum."

"Kesinlikle yapardın, kardeşim." Sesi hüzünlü bir hal aldı. "Seni çok özledim Mont."

"Ben de seni özledim, Evie. Hey, kapalı otoparka çekiyorum, yarın konuşuruz," dedim, şık gümüş arabayı kendime ayrılan park yerine kaydırarak.

"Seni seviyorum, aptal."

Gözlerimi neşeyle devirerek, "Ben de seni seviyorum Eve-ster Egg," diye cevap verdim.

"Baba, içeri girebilir miyim?" Evdeki ofisinin kapısından sordum.

Beni içeri buyur ederken gülümsemesi sıcak ve davetkârdı. Duvarlar soluk hardal rengindeydi, bu da masasının ve kitap raflarının koyu renkli ahşabını öne çıkarıyordu. Benim, Auburn'ün ve Evie'nin fotoğrafları her yerdeydi.

"Elbette evlat. Bugün okul nasıldı?"

"İyi idi," dedim, karşısındaki bordo deri koltuğa otururken enseme ovuşturarak. "Baba, sana önemli bir şey söylemem gerekiyor."

Paul Bouvier öne doğru eğilmiş, kollarını deri kaplı masa takvimine dayamış, tüm dikkatini bana vermişti. Bunu hep yapardı, konuşmak istediğimi söylediğimde bana odaklanırdı, konu hangi üniversiteye gideceğim de olsa

katılmak istediğini ya da Philly Cougars beyzbol takımının ne durumda olduğunu sordu. Sözlerim onun için her zaman önemliydi.

"Devam et, Monty."

Nefesimi içime çektim ve hızla söylediğim sözlerle birlikte dışarı verdim. "Kassie hamile ve biz evleneceğiz."

Babamın dudakları gerildi ve kaşları çatıldı ama gözlerini kaçırmadı. Endişe karnımın derinliklerinde bir kaya gibi oturuyordu.

"Tamam, evlat. Bu... vay canına." Bir elini kırışan saçlarının üzerinde gezdirdi. "İkiniz de çok gençsiniz."

"Biliyorum. Delirdin mi sen?" Cevabını beklerken nefes alışım durdu. Babamı hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederdim.

"Bu pek de ideal değil Monty. Hâlâ üniversiteye gitmeyi düşünüyor musun?"

"Evet, Kassie'ye de yardım etmek istiyorum. O çok zeki, eminim her türlü bursu alacaktır."

Gözlerini tekrar benimkilere dikmeden önce masasının yüzeyine dalgın dalgın baktı. "Bu konuda bana gelmenize sevindim. Eğitiminize devam etmeyi planladığınız sürece, size mümkün olan her şekilde yardımcı olacağım."

Endişe kayası ince bir toza dönüştü ve rahatlatma boşluğu doldururken dağıldı. "Teşekkürler baba. Böyle olmasını istememiştik ama doğru olanı yapmak istiyorum." Parmaklarımı çeneme sürttüm. "Bu doğru olmadı. Ne olursa olsun Kassie'yle evlenmek istiyorum. Sadece hamile olduğu için değil."

"Zaman çizelgeniz hızlandırıldı, değil mi?"

Başım rahatlamış bir şekilde aşağı yukarı sallandı. "Onu seviyorum baba. Genç olduğumuzu biliyorum ama onun benim için doğru kişi olduğuna eminim."

"Genç olmak aşık olmaya engel değil. O çok hoş bir kız, Mont. Hâlâ avukat olmak istiyor mu?"

"Evet, efendim. İstiyor."

"Şirketler hukukuna girmeye karar verirse, onun için de bir yer olacaktır. *Bouvier*, eğer isterse."

"Bunu takdir ediyorum ama sanırım ceza hukukuna girmek istiyor. Umarım buna ihtiyacımız olmaz."

Babam kıkırdadı. "Umalım da öyle olmasın. Ne zaman evlenmeyi planlıyorsun?" "Evlenmek mi?"

Annemin soğuk sesi odayı doldurduğunda ensemdeki tüyler diken diken oldu. *Kahretsin*.

Başımı çevirdiğimde Chloe Bouvier'nin kapıda durduğunu gördüm; babam ayağa kalkıp onu işaret etti. "Chloe, içeri gel. Monty'nin bize bazı haberleri var."

"*O kızla* evlenmekle ilgili olmasa iyi olur. Çünkü bu benim cesedimi çiğneyerek olacak."

Sikeyim.

Anne - Anne ya da Mama değil çünkü *Anne'nin* "bizim durumumuzdaki insanlar" için daha uygun olduğunda ısrar ediyordu - odaya girdi ama oturmadı. Bunun yerine, kollarını göğsünde kavuşturarak kalçasını masaya yasladı.

Annem kısmen iyi genler, kısmen de botoks mucizeleri sayesinde güzel bir kadındı ama bu onun çirkin kişiliğini örtmeye yetmiyordu. Üç çocuğundan hiçbirini babamızın neden onunla kaldığını bilmiyordu.

Soğuktu, zaman zaman kabalığa varıyordu ve aslında hayatımla çok fazla ilgilenmediği için mutluydum. Babam son derece yoğun programına rağmen hiçbir beyzbol maçını ya da ödül törenini kaçırmazdı ama Auburn, Evie ve ben annemden çok az ilgi görürdük.

Evie aslında annemin gazabına uğradı, büyük olasılıkla ailemizin tek kızının babamın gözbebeği olmasını kıskandığı için. Benim ve Auburn'ün de. Kız kardeşimizi çok severdik ve aslında ortanca çocuk olmasına rağmen onu küçük kız kardeşimiz olarak görürdük.

Babam ayağa kalktı ve masasının etrafında dönerek ellerini omuzlarıma koydu ve beni sıktı. Cesaretimi toplayarak konuştum.

"Anne, Kassie bebek bekliyor."

Hareket etmedi, konuşmadı, sadece bana baktı.

"Mezun olduktan sonra evleneceğiz."

"Hayır. Sen. Sen. Değilsin." Sözleri kesik kesik ve aldatıcı bir sessizlikteydi. "Chloe..." dedi babam.

"Hayır!" diye tersledi, kısılmış gözleri hâlâ üzerimdeydi. "O kızla başka hiçbir şey yapmayacaksın. Bunu yasaklıyorum."

"Ama anne, o hamile."

Başını öyle sert salladı ki, normalde mükemmel olan platin sarısı saçları başının etrafında dağınık bir şekilde uçtu. "Eğer bu evde yaşamak istiyorsan, dediğimi yapacaksın. *Onun* gibi birini bu aileye almayacağım."

Bir anda şoktan öfkeye geçtim ve sandalyemden öyle hızlı kalktım ki, babam orada durmasaydı sandalyem devrilebilirdi.

"Kassie aileden biri olacak, bu yüzden buna alışsan iyi olur anne. Onun gibi birinin oğlunla evlenmesinden onur duymalısın."

"Onurlandırılmak mı?" diye bağırdı. "O bir çöp, Monty."

"O değil," diye bağırdım, koluma elini koyarak beni dizginlemeye çalışan babamı omuz silkerek uzaklaştırdım. Beni doğuran ama hiç anne olmamış kadına doğru bir adım attım. Bana zerre kadar şefkat göstermemişti. "Kassie çok zeki ve tanıdığım herkes içinde en iyi kalbe sahip olanı. Avukat olacak."

"Eğitim masraflarını senin karşıladığına şüphe yok," diye alay etti annem. "Senin paranın ve statünün peşinde koşan lanet olası bir servet avcısından başka bir şey değil."

"Sözünü geri al," diye homurdandım, öfkem kabarıyor ve her bir gözeneğimden sızıyordu.

Babam içeri girmeye çalıştı. "Neden biz-"

"Böyle bir şey yapmayacağım. Sen bu tür kadınların nasıl çalıştığı hakkında hiçbir şey bilmeyen cahil, saf bir çocuksun."

"Ne tür kadınlar?" Alçak ve karanlık bir sesle sordum. "Hispanik kadınlar mı?"

Annem iki büklüm oldu, çenesini kibirli bir şekilde kaldırdı. "Evet, demek istediğim tam olarak bu. Nasıl çalıştıklarını biliyorum."

"Kassie hakkında hiçbir şey bilmiyorsun çünkü onu tanıma zahmetine hiç girmedin." Gözlerimiz destansı bir irade savaşında birbirine kilitlendi.

"Dur tahmin edeyim. Dinine aykırı olduğu için doğum kontrolü kullanmak istemedi."

Ahh. Tam on ikiden vurmuştu ama ben de karşılık verdim: "Kassie beni asla tuzağa düşürmeye çalışmaz. Vücudunda aldatıcı bir kemik bile yok. Senin aksine."

Annemin gözleri öfkeyle parladı. "Defol. Dışarı," diye bağırdı. "Ne-ne?"

"Çık dışarı. Artık benim oğlum değilsin."

Babam aramıza girip karısına baktı. "Chloe, hemen kes şunu. Bunu kastetmediğini biliyorsun."

"Oh, evet biliyorum. Bakalım artık Bouvier imparatorluğunun bir parçası o l m a d ı ğ ı n d a küçük bayan servet avcısı onunla ne kadar kalacak."

Çok şaşırmıştım. Sevdiğim kadından hoşlanmadığı için beni gerçekten evden atmak mı istiyordu?

"Chloe," diye bağırdı babam, "diğer odaya. Şimdi."

Babam odadan çıktı, kibirli kaltak annem de hemen peşindeydi. Başımı ellerimin arasına alarak sandalyeye çöktüm. Evin neresine gittiklerinden emin değildim ama yaklaşık on dakika boyunca hiçbir şey duymadım ve sonra kulaklarıma yükselen sesler ulaştı, kelimeler benim için tespit edilemezdi.

Eminim annem beni gerçekten kovmayı planlamamıştır. Ama yine de ona fazla güvenmezdim. Biz çocukları hiç umursamazdı.

Kendi annem bana hiç sarılmamıştı. Hiçbir zaman. Hatırlayabildiğim kadarıyla hayatımda bir kez bile. Zengin kaltak arkadaşlarına iyi görünmesini sağlayacak bir şey yapmadığımız sürece biz yokmuşuz gibi davranırdı.

Auburn'ün bu dönem not ortalaması mükemmel. Monty'min futbol takımının kaptanı olduğunu duydunuz mu? Çok gurur duyuyoruz. Tatlı Evelyn üniversitesindeki en seçkin kız öğrenci birliğine kabul edildi. Ne kadar harika, değil mi?

Öte yandan babam, onun soğukluğunu gerçek bir sıcaklık ve nezaketle telafi etti. Büyürken bize özgürce gösterdiği ilgi olmasaydı muhtemelen milyonlarca çeşit berbat durumda olurduk.

En büyükleri olduğu için Auburn için endişeleniyordum. Zamanından çok önce büyümüşü ve benim için ikinci bir baba gibiydi. Syracuse'daki üniversiteye gittiğinden beri, her hafta sonu beni futbol oynarken izlemek için dört saat araba kullanırdı. Tek bir maçı bile kaçırmadı.

Ama ona kim bakıyordu? Babamdan başka ona destek olan kim vardı? Ya onu hak ettiği gibi sevecek bir kadın bulamayacak kadar bıkkınsa?

Koridorda tek bir ayak sesi duyduğumda düşüncelerimden sıyrıldım.

Babamdı, mokasen ayakkabılarının parke zeminde çıkardığı ağır sese bakılırsa. O içeri girdiğinde başımı kaldırdım, gözlerim boş koridorda gezinirken kendimi on beş dakika öncesine göre en az yirmi yaş daha yaşlı hissederek ayağa kalktım

Arkasından. "Nerede o?"

"Annen yatıyor. Baş ağrıyor." "Şok edici," diye mırıldandım.

Babam gülümsemeye çalıştı ama benim ve Auburn'ünkilerin tıpatıp kopyası olan mavi gözlerine ulaşamadı. Son birkaç dakika içinde onlarca yıl yaşlanmış gibi görünüyordu.

"Buraya gel oğlum," dedi kollarını bana dolayarak.

Kokusunu içime çektim, parfümün yeni *Bouvier*'lerden biri olduğunu fark ettim. Şirketimizin kokuları. Sıcak ve rahatlatıcıydı, tıpkı pahalı bir

Yıllanmış deri ile karıştırılmış burbon.

"Neden böyle davranıyordu? Gerçekten sadece Kassie'den mi hoşlanmıyor yoksa bir hata yaptığımı düşündüğü ve kusurlara tahammül edemediği için mi?"

Babam iki eliyle başımı kavradı ve sert mavi bakışlarını benimkilere çevirdi. "Mükemmel olmadığını düşünmeni asla istemiyorum Monty. Belki bir muhakeme hatası yaptın ama ayağa kalkıyor ve bu konuda bir erkek gibi davranıyorsun. Seni her şeyden çok seviyorum ve seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler, baba."

Sertçe yutkundu, yüzü acılı görünüyordu. "Bak, gidip bir süre Auburn'le kalmanı istiyorum."

Karnım koyu renkli ahşap zemine düştü. "Beni kovuyor musun?" "Hayır, oğlum. Sadece annene sakinleşmesi için zaman vermemiz gerekiyor. Her ikisiyle de öfkelerinizi aynı evde paylaşırsanız korkarım kan dökülecek." Bir kez daha gülümsemeye çalıştı ama ben hiç eğlenmedim.

"O zaman neden benim yerime onu kovmuyorsun?" Babama karşı hiç bu kadar öfkeli bir ses tonu kullanmamıştım ama incinmişim ve çok öfkeliydim.

"İnan bana, elimden gelse yapardım," diye cevap verdi gizemli bir şekilde. "Seninle ilgilenildiğinden emin olacağım."

"Evsiz olmak dışında demek istiyorsun," diye ısırdım.

"Evsiz kalmayacaksın, evlat. Kardeşinle birlikte çok güzel bir evde yaşayacaksın."

Gözlerimin kenarlarında biriken ıslaklığı görmemesi için onu tuttuğu yerden çektim ve ona sırtımı döndüm -aynen bana yaptığı gibi.

"Onu bana tercih ettiğine inanamıyorum."

Kolumda bir çekiştirme hissettim ve aniden dönüp onunla yüzleştim, bitkin yüzüne baktım. *Gözlerinin ve ağzının etrafındaki o derin kırıksıklıklar daha önce ofisine girdiğimde de var mıydı?*

"Asla," diye tısladı vahşice. "O kadını asla çocuklarıma tercih etmem. Seçiyor gibi görünsem bile, bunu sen, Evie ve Auburn için yapıyorum. Her zaman." Son kelime havada titriyordu.

"Anlamıyorum baba. Sen neden bahsediyorsun?"

Sözleri sessiz ve alçak sesle çıkarken gözlerini kaçırdı, birkaç adım ötede yerdeki bir noktaya baktı. "Bilmediğin şeyler var Monty ve sana şu anda söyleyemem."

Derin nefesler alıp onları ciğerlerimden zorla atarken yumruklarımı iki yanımda sıktım ve onları bir duvara çarpmak istedim.

"Bunun gibi muğlak ifadeler yardımcı olmuyor."

"Bu sadece geçici bir durum. Bırak sakinleşsin, tamam mı?"

Bakışları yine benimkilerin üzerindeydi, o kadar yoğundu ki gözlerimi kaçırmak istedim ama yapmadım. Çenemi kaldırarak, "Hayır, eğer bu senin kararınca, geçici değil" dedim.

Yuvarlak, kaplumbağa kabuğu gözlüklerinin arkasından gözlerini hızla kırıştırdı. "Böyle söyleme evlat. Lütfen bana biraz zaman ver."

Geriye doğru üç adım atarak geri çekildim. "İstediğin kadar zaman geçirebilirsin *Paul*. Ben yokum."

Paltomu ve eldivenlerimi giymeden önce bavulumu giysilerim ve ayakkabılarımla doldurdum. Gözlerim odamın oturma alanındaki devasa parlak ahşap masaya takıldı ve en sevdiğim fotoğraflardan birini, geçen Noel'den kalma ben, Auburn ve Evie'nin fotoğrafını aldım.

Alt kattaki oturma odasında bulunan on altı metrelik ağacın önünde çekilmişti. Evie ortadaydı ve hepimiz kollarımızı birbirimize dolamış, onun az önce söylediği bir şeye gülüyorduk. Onu bir sweatshirt'e sararak dikkatlice bavulumu yerleştirdim ve Evie'nin yapmama yardım ettiği Kassie ve benim fotoğraflarımdan oluşan kolajı da aynı şekilde yaptım. Balkon kapımı açtım ve sokağa inen dış basamakları çıktım.

Çıkarken ailemden hiçbiriyle karşılaşmak istemiyordum, babamla bile. Çok incinmişim, ihanet yüzümün her santimini şimdi yanlamasına yağan karla karışık yağmurdan bile daha güçlü bir şekilde yakıyordu.

Bavulumu otoparka sürükleyerek, Beamer'ın arkasına yüklemeyen ve sürücü koltuğuna tırmanmadan önce görevliyle konuştum. Telefonum çaldı ve ekrana baktığımda babamdan gelen bir mesaj buldum. Üzerine tıklamadım, sadece görebildiğim birkaç kelimeyi okudum: Seni seviyorum oğlum. Lütfen yapma...

Hayır. Umurumda değil, yaşlı adam.

Kardeşimi aramak için düğmeye bastım ve hemen cevap verdi. "Mont, iyi misin?"

"Sanırım babam seni aradı."

"Evet, ne sikim düşünüyor bu?"

"Hiçbir fikrim yok. şu anda arabamda, garajdayım. Gelip seninle kalabilir miyim?"

"Elbette, kardeşim. Sormana bile gerek yok."

Göğsümde bir rahatlama hissettim ve kendi kendime başımı salladım.

"Tamam, yola çıkıyorum." "Monty, neden bankamatikte durup biraz nakit para almıyorsun?"

Babam bir şeylerden bahsetti... şey, annem seninle ilişkisini tamamen kesmekle ilgili atıp tutuyor. Banka hesabınıza erişimi var."

"Anladım," diye iç geçirdim, şimdiden on yedi yaşımın izin verdiğiinden daha yorgun hissediyordum.

Köşedeki otomatik vezne makinesine giderek, izin verilen en yüksek miktar olan bin doları çektim ve şehrin dışına çıktım. Gösterge tablomda küçük bir ışık yanıp söndüğünde küfrettim ve en yakın benzin istasyonunu buldum.

Dükkâna girip bir paket Flamin' Hot Cheetos ve bir kola aldıktan sonra kasaya gidip kartımı uzattım. Tezgâhtara "Ben de otuzluk benzin alıyorum," dedim.

Kartı tekrar makineden geçirmeden önce kaşlarını çatı. "Üzgünüm efendim. Yetersiz bakiye diyor," diye kalın bir yabancı aksanla beni bilgilendirdi.

Kaltak kartımı çoktan kesmişti ve yolda biraz nakit para almamı önerdiği için kardeşime sessizce teşekkür ettim. Yapışkan yüzeye kırk dolar attım ve para üstünü bekledim.

İyi oynadın, Chloe. İyi oynadın.

BÖLÜM 11

Popomda SESSİZ BİR TİTREŞİM VIZILDADI ve orada sakladığım cep telefonumu çıkarmak için elimi yatağımın altına soktum.

Monty bunu bana geçen yıl Noel'de vermişti. Ailemin haberi yoktu ve onları kandırmaktan nefret etsem de ziyaretlerimin arasında erkek arkadaşım ile konuşmak istiyordum.

Yatağıma uzandım, yorganı başıma çektim ve cihazı açıp cevap verirken sesimi alçalttım.

"Hey, Monty. Beni özledin, ha?"

"Her zaman, bebeğim." Birkaç saniye boyunca arka plandaki gürültü dışında sessizlik oldu.

"Hoparlörde miyim?"

Hattan iç çektiğini duyabiliyordum. "Evet, Auburn'e gidiyorum." "Monty, o dört saat uzakta yaşıyor ve dışarıda karla karışık yağmur var!"

Sinirlerim

sesimi alçaltmaya çalışırken aniden yıprandı. "Biliyorum tatlım, ama..." Uzun bir nefes veriş duydum.

"Ama ne?"

"Ailemle işler pek iyi gitmedi, bu yüzden bir süre kardeşimle kalacağım."

Kusmamak için kendimi zor tutarken elim boğazımın dibine gitti. "Seni kovdular mı?"

"Teknik olarak annem yaptı. Babam konuşmak için onu başka bir odaya götürdü ve geri döndüğünde, Auburn'lere gitmemin ve ona sakinleşmesi için zaman vermemin en iyisi olacağını söyledi."

"Tanrım, hepsi benim suçum." Hıçkırıklarımı bastırmak için yumruğumu ağzıma bastırdım ama o yine de duydu.

"Hayır, tatlım. Bu senin hatan değil. Asla böyle düşünme. Sen başıma gelen en güzel şeysin. Ve lütfen ağlama, Kass. Lütfen ağlama. Sen üzüldüğünde beni öldürdüğünü biliyorsun."

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım, gözyaşlarımı engellemeye çalışırken sesim sert bir törpüye dönüşmüştü. "Benim yüzümden aileni kaybedemezsin."

"Sen benim ailemsin. Sen ve bebeğimiz benim önceliğimsiniz." "Ama..."

Sesi sert ama şakacı bir hal aldı. "Aması yok, Kassie Ramirez-gelecekte-Bouvier." Bu beni biraz gülümsetti. "Seni tüm kalbimle seviyorum ve söz veriyorum hep seveceğim."

"Ben de seni tüm kalbimle seviyorum," dedim ona, her bir sözcüğü hissederek. "Mutlu olmak için ihtiyacımız olan tek şey bu, Kass. Başka hiçbir şey için endişelenme.

Bırakın ben halledeyim."

"Lokantada yeniden çalışmaya başlayacağım, böylece masraflarımıza yardımcı olabilirim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Sadece kendine ve bebeğe iyi bakmanı istiyorum."

Şimdi sert olma sırası bendeydi. "Ben genç ve sağlıklıyım, Monty yakında kocam olacak Bouvier. Bir sürü kadın doğum yapana kadar çalışıyor. Ben çaresiz küçük bir kız değilim; katkıda bulunabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum bebeğim. Bunu konuşacağız, tamam mı? Yola konsantre olabilmem için gitmem gerek."

"Tamam, lütfen güvende ol ve oraya vardığında bana mesaj at." "Mesaj atacağım. Seni seviyorum, Kassie."

"Ben de seni seviyorum." Parmağımı önümde tutarak, Monty'ninkine doluyormuş gibi yaparak parmağımı kıvırdım. "Şu anda parmak şeyini yapıyorum."

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Ben de yapıyorum." "O zaman kes şunu. İki eliniz de direksiyonda olsun bayım."

Kulağımın dibinde attığı kahkaha kalbimin göğsümde takla atmasına neden oldu. Monty'nin gülüşünü severdim. Derin, zengin ve her zaman neşe doluydu.

"Evet, hanımefendi, patron hanım. Size mesaj atacağım." "Mesaj atmayı unutma. Hoşça kal, Monty."

"Güle güle, Kasserole."

BÖLÜM 12

Kassie ile telefonu kapattıktan sonra karla karışık yağmur arabama şiddetle yağmaya başladı ve Syracuse'a gitmem beş saatten fazla sürdü.

Ben daha kapıyı çalamadan Auburn'ün evinin kapısı açıldı ve beni güçlü, kardeşçe bir kucaklamanın içine çekti.

"Kahretsin, senin için çok endişelendim Mont. Hava çok hızlı kötüleşti."

"Evet, yavaş sürdüm," dedim geri çekilip beni dairesinin sıcaklığına bırakırken. Tavan yüksek bir kemer oluşturuyordu ve gömme aydınlatmalarla süslenmişti, tavandan tabana pencereler ise donmuş gibi görünen muhteşem bir göle bakıyordu.

"Vay canına, kardeşim. Bu çok güzel."

"Doğru ya. Yeni evime gelmediğini unutmuşum. Gel, sana etrafi göstereyim." Bavulumu aldı ve beni yüzen bir merdivenden yukarı, kalacağım odaya götürdü. "Mobilyalı olarak geldi ama beğenmediğin her şeyi değiştirebilirim."

"Hayır, bu harika Auburn. Ben sadece..." Duygularımı bastırdım. "Burada kalmama izin verdiğin için teşekkürler."

Oda parlak beyaz süslemeli lacivert maviye boyanmıştı ve orta boy yatak kalın çizgili desenli lacivert-beyaz bir yorganla kaplıydı. Ağartılmış ahşap zeminde ve kabarık lacivert halının üzerinde beyaz şifonyere doğru yürüdüm.

"İyi misin?" Parmaklarım mobilyanın dokulu yüzeyinde zikzaklar çizerken kardeşimin gözleri süslü aynada benimkilerle buluştu.

Ezici bir hüznün tüm bedenimi sardı ve iliklerime kadar işledi. "Sanırım kıyafetlerimin *bu* şifonyerde olacağı aklıma geldi," gözyaşlarımı tutmak için dudaklarım yana doğru büküldü, "çünkü artık evde yaşamayacağım."

Auburn bana sempatik bir gülümseme fırlattı. "Ev, birlikte olduğumuz her yerdir. Zaten sonbaharda buraya taşınacaktın."

"Benim burada olmam tarzını bozmayacak mı?" "Kesinlikle hayır. Ekürim olabilirsin."

"Bu büyüleyici teklifinizi kabul etmek isterdim ama yakında evlenip dizlerime kadar beze batacağım."

Başını salladı ve parmaklarını çenesinde gezdirdi. O mavi gözleri ve koyu renk saçlarıyla kızları tavlama için bir eküriye ihtiyaç duymayacağından emindim.

"Bebek Monty'nin baba olacağına inanamıyorum."

"Sen ve Evie benim en genç olduğunuzu söylemeye bayılıyorsunuz, değil mi?"

"Evet," dedi utanmaz bir sırıtışla. "Gel de sana banyonu göstereyim."

Bağlantı odası yatak odasıyla aynı renk şemasında dekore edilmişti, ancak bozulmamış beyaz küvetin üzerine monte edilmiş büyük bir demir çapa da dahil olmak üzere denizcilik motifi vardı.

"Sanırım burada yaşamaya dayanabilirim," diye takıldım, şimdi ağabeyimle birlikte olduğum için biraz daha hafiflemiş hissediyordum.

"Size etrafla göstermeyi bitireyim, sonra da bir içki hazırlayayım."

Auburn'ün yatak odası benimkinden iki kapı aşağıdaydı ve koridorun sonunda raflar dolusu kitapla dolu geniş bir çalışma odası vardı.

Oturma odasının yanı sıra, alt katta bir yemek odası, iyi stoklanmış bir mutfak, bir çamaşır odası ve tüm futbol takımım için yeterince büyük bir ev spor salonu vardı.

Fildişi kanepeye oturmamı işaret eden Auburn, köşedeki dolu bardan ikimize de ikişer parmak kahverengi bir sıvı doldurdu.

Benimkini kokladım ve o da dedi ki, "Bourbon. Gerçekten yumuşak, senin gibi hafif biri bile bundan keyif alacaktır."

"Hafif sıklet değilim; sadece futbol yüzünden fazla içmiyorum."

"Sezon bitti. İçin." Kadehini selamlamak için kaldırdı. "Dünyanın en iyi genç babası olacak adama."

Küçük bir yudum aldım ve boğazımdaki acıyla boğuldum. Auburn yanıma oturdu ve kıkırdarak sırtımı sıvazladı. "İyi misin, kardeşim?"

"Evet," diye mırıldandım. "Ben genelde bira içerim."

Hiç irkilmeden bardağının yarısını yuttu. "Güven bana, annemizle başa çıkmanın tek yolu sert içkidir. Şimdi bana nasıl hissettiğini söyle."

"Nesin sen, psikiyatristim mi?"

Kardeşim bardağının üstünden bana sırttı. "Onun gibi bir şey." Burbonunun kalanını boşalttı ve bir tane daha doldurmak için ayağa kalktı. "Benden altı yaş küçük olduğun için çok yakın olmadığımızı biliyorum ama ben her zaman senin yanında olacağım Mont. Ayrıca, bilgelik yeteneğim de yanımda."

Arkası dönükken bir yudum daha denedim ve bu daha kolay içildi, sanki anında iliklerime işledi. Başımı kanepenin pelüş derisine yasladım ve o tekrar oturduğunda yorgun bir iç çektim.

"Sanırım sadece kafam karıştı. Ve..." Alkolden güçlendirici bir yudum daha yuttum. "Ve babamın benim için ayağa kalkmaması duygularımı incitiyor."

Ağabeyim öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı, başını eğerek bardağına baktı. "Bu konuda gerçekten çok kızgıyım. Annemi sadece tatillerde görüyorum ama babamla hâlâ çok yakıyım. Şimdi onunla da bağlarımı tamamen koparmayı düşünüyorum. Sen onun çocuğusun ve o hiç-"

"Hayır!" Neredeyse bağıracaktım, hararetle konuşurken Auburn'ün başını sertçe bana doğru çevirdim. "Bunu yapamazsın. Babam emekli olduğunda ya da ona bir şey olduğunda *Bouvier'i* sen devralmalısın. Eğer onu hayatından çıkarırsan, o kaltak hayatın kontrolünü ele geçirebilir."

Yavaşça başını sallamadan önce gözleri uzun bir süre benimkilere takıldı. "Sanırım haklısın. Büyükbabam şirketi bizim yönetmemizi istedi, sen, ben ve Evie."

"Ölmeden önce bana söylediği son şeydi." Dudaklarım anımsatan bir gülümsemeye kıvrıldı. "Benim yüzümden onun tüm planlarını mahvetme. Yani, *Bouvier'i* yönetmek hâlâ istediğin şeyse."

Onaylarcasına başını salladı. "Hayatta gerçekten istediğim tek şey bu." "Sen de bir aile istiyorsun, değil mi?"

Ağabeyimin dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Ben senin gibi karım ve çocuklarım olsun diye yanıp tutuşan biri değilim Monty. Sen, Evie ve arkadaşlığımız olduğu sürece tek ihtiyacım olan bu."

"Şey, biz sevgi dolu bir ilişki için en iyi rol modellerle büyümedik," dedim ve kardeşim bu yetersiz ifadeye homurdandı. "Sanırım bunu daha iyi yapmak istiyorum. Gerçek aşkın var olduğunu ve paranızın olmasının soğuk bir evliliğiniz olması gerektiği anlamına gelmediğini kanıtlamak istiyorum."

Auburn bana küçük bir gülümseme verdi. "Senin adına gerçekten çok mutluyum ve daha önce söylediklerimde ciddiydim. Çocuğun için harika bir baba olacaksın."

İçkimin kalanını yudumladım. "Teşekkürler, ama şimdi paramın olup olmadığı konusunda bile endişeliyim. Zaten banka hesabımı kapattı, ya güven fonumu da iptal ederse? Ailemi nasıl geçindireceğim?"

"Bu konuda endişelenmeyin. Babamın ebeveynleri bize vakıflarımızı bıraktı ve onlar üzerinde kontrolü var. Sizinle ilişkisini asla kesmez."

Büzdüğüm dudaklarımdan bir hava üfledim. "Oradan hışımla çıktıktan sonra benim hakkımda ne hissedeceğinden emin değilim. Muhtemelen o kadar kızgındır ki benimle bir daha asla konuşmaz."

"Onu bunu bilmem ama kardeşinin zaten bir milyoner olduğunu unutuyor musun? Eğer ihtiyacın olan buysa eğitim masraflarını ben karşılayacağım. Sen ve Kassie."

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü ve ben onu koluma silemeden ağabeyim kollarını bana doladı, iri elleri kürek kemiklerimin arasına bastırdı.

"Kahretsin, hâlâ çocuk olduğunu unutmuşum Mont. İçini dökmende bir sakınca yok."

Ve yaptım da. Sonunda tüm duyguların -korku, hayal kırıklığı, üzüntü ve tanımlayamadığım bazılarının- göğsümden çıkmasına izin verdim. Sırtıma sert ve eşit vuruşlar yaparken gözyaşlarım Auburn'ün krem rengi tel örgülü kazağını ıslattı. Bunun ritminde yatıştırıcı bir şey vardı, neredeyse dışarıdan gelen bir kalp atışı gibi.

Ağabeyimin kollarında ağlarken, midemdeki büyük çukur küçüldü, hala mevcuttu ama birkaç dakika önce beni ikiye katlamakla tehdit eden zonklayan kütleden çok daha kontrol edilebilirdi.

Sonunda geri çekilirken ellerimin topuklarını yanaklarıma sürterek kuruladım. "Tam bir korkağa dönüştüğüm için özür dilerim," diye mırıldandım, yüzüm utançtan kızarmıştı.

Auburn kafamın arkasına hafifçe vurdu. "Sen korkak değilsin Mont. Bunu benim yapacağımdan çok daha iyi idare ediyorsun ve ben yirmi üç yaşındayım. Eğer bir kızı hamile bırakmış olsaydım, her gece yastığıma kapanıp ağlıyor olurum."

"Sağ ol dostum, ayrıca benim eşyalarımın parasını ödemek zorunda değilsin. Bu benim sorumluluğum."

Ağabeyim gözlerini devirdi. "Aptal olma. Sorumluluk sahibi ve olgun olmak asla yardım istemeyeceğin anlamına gelmez. Babama baksana. *Bouvier'in başında* o var ama şirketi tek başına yönetmesi mümkün değil. Erkek giyiminde iyi ama kadın kıyafeti tasarlayamıyor. Bu yüzden Devereaux'yu getirdi."

Sırıttım. "Ve Tony kışının dibinde durmasa asla bir toplantıya zamanında yetişemezdi."

"Değil mi? Bu yüzden gururunun yardım kabul etmene engel olmasına izin verme. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, *Bouvier'de* çalışmaya başladığında bana borcunu ödeyebilirsin."

"İlgiyle mi?"

Auburn uzun bir iç geçirdi. "Hayır, seni aptal. Sen benim kardeşimsin; senden faiz almayacağım."

"Benim için fark etmez."

"Evet. Şimdi kapa çeneni ve yatağına git. Sabah dersim var ama öğleden sonra birkaç liseye bakmaya gidebiliriz."

"Kahretsin, okulu düşünmemiştim bile."

"Bilge bir ağabeyin olması bunun içindir. Küçük kardeşi son sınıfta olan bir kızla konuştum. Bana yerel kampüsler hakkında bilgi verdi."

Harika. Hayatımın boktan haline bir de yeni bir okula başlamayı ekleyelim.

BÖLÜM 13

"Bayan Haley'nin benden ne istediğini biliyor musun?" Lisemizin koridorunda yürürken Lily'ye sordum. Alva Haley benim en sevdiğim öğretmenimdi. İngilizce Üç dersini veriyordu ve aynı zamanda okulumuzun münazara takımının sponsoruydu.

"Emin değilim."

Hanımefendiye yaklaşırken dişlerim küçük ısırıklarla alt dudağımı endişelendirdi. Haley'nin kapısını açtı ve küçük pencerenin görüş alanının dışında durakladı. "Ben burada bekleyeceğim," diye fısıldadı Lily.

"Tamam, teşekkürler," dedim, öne doğru bir adım attım ve kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırmadan önce gergin ellerimi salladım.

Parmak eklemlerim tahtaya çarpmadan önce, öğretmenim kirli pencereden beni fark etti ve bir el hareketiyle içeri girmemi işaret etti.

İçimdeki gerginliği dışarı üfleyerek kapıyı ittim ve içeri girdim.

"İyi günler, Kassie. Oturabilirsiniz."

Kendimi ön sıradaki bir masaya sıkıştırdım, sırt çantamı yanımdaki yere koydum ve "Merhaba Bayan Haley. Başım belada mı?"

Gülümsedi ve başını salladı, sol kulağının üzerindeki üç saç örgüsünün uçlarındaki boncuklar hareketle birlikte takırdadı. "Tabii ki hayır. Sana bazı haberlerim var ama önce kendini nasıl hissediyorsun?"

Haberler mi? Ne haberi? Bilmek istiyorum. Şimdi öğrenmek istiyorum! Ama görünüşe göre, önce havadan sudan konuşuyorduk. "Çok daha iyi. Bana verdiğin poşet çaylar için teşekkür ederim. Nane gerçekten mide bulantımı geçirmeme yardımcı oldu."

"Güzel, sevindim." Öğretmenim bir zarf aldı ve kollarını masasının yüzeyine dayayarak iki eliyle tuttu. "Şimdi, sizinle konuşmak istediğim şey..." Kaşlarını kaldırdı. "Bir şey yaptım sayılır."

"Tamam, ne şeyi?"

Bayan Haley'nin normalde sert bir yüzü vardı - sanırım çok sayıda gençle uğraşırken bu mesleki bir gereklilikti - ama gülümsediğinde tüm tavrı değişiyordu.

Dudakları kıvrılıp ela gözleri bana bakarken gerginliğim bir nebze olsun dağıldı. Bu, bir münazara yarışmasını kazandıktan hemen sonra bana attığı bakışla aynıydı.

"Umarım sakıncası yoktur ama Boland Münazaraları için sizin adınıza bir başvuru yapma cüretini gösterdim. Sana bundan bahsetmedim çünkü seni umutlandırmak istemedim. Bildiğiniz gibi bu özel yarışmaya kabul edilmek çok zor."

"Doğru. Sadece eyaletteki en iyilerin en iyileri." Muhtemelen reddedildiğimi haber vermek için beni buraya çağırmıştı.

Bayan Haley bana çarpık bir sırtışıla bakarken zarfı masaya iki kez vurdu. "O zaman sanırım sen en iyilerden birisin Kassie, çünkü kabul edildin."

Çenem öyle bir açıldı ki acıdı ve ellerim masanın kenarlarına tutunmasaydı yere devrilebilirdim.

"Yok artık. Benimle dalga geçiyorsun."

Sırtışı genişledi. "Sizi temin ederim ki öyle değilim." "Ama..."

"Kekelemek yok," diye azarladı, gözleri benimkilere dikilmişti.

Başımı salladım ve sözlerimi toparladım. "Ama yarışma her zaman Şubat ayında yapılır ve şimdi Şubat ayındayız."

Bayan Haley bıkkın bir iç çekti. "Aslında bu Cumartesi. Anlaşılan bir tür karışıklık olmuş ya da mektubunuz postada kaybolmuş. Emin değilim ama bugün müdürden bir telefon aldım ve neden onayınızı ve ödemenizi almadıklarını sordum."

Son sözülle heyecanım dibe vurdu. "Ödeme mi? Ne kadar-"

"Giriş ücretini okul ödüyor, Kassie."

"Emin misin?" diye sordum. Omurgamdan aşağı doğru inmeye çalışan heyecanı dizginlemeye çalışarak sordum. Bu gerçekleşiyor *olamazdı*.

"Eminim. Müdür Griffin çok mutlu ve yarışmak istediğinizi onaylar onaylamaz ödemeyi göndereceğini söyledi."

Telefonunu göstererek, "Evet. Ara onu." diye emrettim. Şimdi ara."

Bayan Haley yüksek sesle güldü ve ayağa kalkarak cep telefonunu almadan önce zarfı bana uzattı. O aramayı yaparken evrakları bir can simidi gibi göğsümde tuttum ve sonra telefonunu çantasına bıraktım.

Metal masasının köşesine yaslanmış, güzel gözlerini benimkilere dikmişti.

"Kassie, yirmi yılı aşkın süredir bu okuldayım ve görev sürem boyunca buradan başka hiçbir öğrenci Boland'a kabul edilmedi. Aslında, tüm bu süre boyunca sadece iki kişiyi aday gösterdim."

İşte o zaman gözyaşlarına boğuldum.

Masasından bir kutu mendil alarak benimkinin üzerine koydu ve omzuma yatıştırıcı bir el koydu. "Biliyorum. Biraz bunaltıcı, değil mi?"

"Evet," diye mırıldandım, bir tomar kâğıt mendille gözlerimi silerken. "Bana güvendiğiniz için çok teşekkür ederim. Buna inanamıyorum."

Yüzü benimkine birkaç santim yaklaşıp kadar belinden eğildi. "Buna inan. Öğretme zevkine eriştiğim en yetenekli münazaracı sensin ve bence kazanma şansın çok yüksek."

Kabul edildiğimde o kadar şaşırmıştım ki, kazanma fikri aklımın ucundan bile geçmemişti. Ama şimdi aklımdan geçiyordu.

"Ödül bir burs, değil mi?"

"Seçtiğin kolej ya da üniversiteye tam burs" diye onayladı ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Her ne kadar söylemese de, Monty'nin evinden atıldığından beri para durumu hakkında endişelendiğini biliyordum. Bunu kazanabilirsem, birlikte yeni hayatımız çok daha kolay olacaktı.

Çantamı omuzlarıma atarken gülümsedim. Her münazara öncesinde takıma söylediği bilgece sözleri yineleyerek, "Söz veriyorum, sallanarak geleceğim," dedim.

"Bunu yap, Kassie. Seni desteklemek için orada olacağım."

BÖLÜM 14

Okul gününün geri kalanı bir hareketlilik kasırgası içinde geçti. Monty'yi arayıp iyi haberi vermek için gizli cep telefonumu kullandım ve ardından ailemi aramak için okul telefonunu kullandım. Hepsi tartışmalar konusunda çok heyecanlıydı.

Sonra Müdür Griffin ödemeyi Boland Enstitüsü'ne göndermek için düğmeye basmama izin verdi. Basit bir andı ama o kadar *derindi* ki neredeyse ağlayacaktım. Tekrar.

Ardından fotoğraflar, okul gazetesiyle bir röportaj ve Bayan Haley ile yoğun bir koçluk seansı vardı.

Okulun ana koridorunda yürürken Lily, "Gerçekten çok iyi biri," diye mırıldandı. "Yani sınıfta tam bir virgül zorbası ama öğrencilerini gerçekten önemseydiği belli oluyor."

"Virgüller önemlidir. *Hadi yiyelim dede* ile *hadi yiyelim dede* arasındaki farkı belirleyebilirler."

Arkadaşım bir kahkaha attı ve ön kapıyı iterek açtı. "Neyse ki yazdıklarımı düzeltmek için sen varsın."

Sadece iki basamak inebilmiştik ki durdu, gözleri okulumuzun önündeki caddeye yakın bir şeye takılmıştı.

Bakışlarım onunkilerin izini takip ederken kalbim birkaç saniyeliğine durdu. Monty Bouvier gümüş rengi spor arabasına yaslanmış, bacaklarını bileklerinden çaprazlamış ve ellerini haki pantolonunun ceplerine sokmuştu.

Üzerinde bordo bir kazak ve muhtemelen tüm evimizden daha pahalı olan taba rengi bir palto vardı. Klasik Ray-Ban Wayfarers gözlükleri

Gözler.

Lily ağzının kenarından, "Vay be, senin şu adam manken gibi görünüyor," dedi. "Kardeşinin genç kadınlardan hoşlanmadığına emin misin? Çünkü kesinlikle kardeş olabiliriz."

"Biliyorum, değil mi?"

Monty güneş gözlüklerini kaldırdı, bana kilitlenmiş parlak safir gözleri ortaya çıktı ve seksi ağzı, külotumu çok sıkı hissettiren bir gülümsemeyle kıvrıldı. Yemin ederim, o adamın ağzı bana çok çirkin şeyler düşündürüyordu. Muhtemelen itirafta bahsetmem gereken ama bahsetmeyeceğim şeyler.

"Hey, Kasserole," dedi, arabasından usulca uzaklaştı ve bana doğru yürüdü. Bana ulaştığında, yumuşak bir öpücük için eğilmeden önce parmak tutma şeyimizi yaptık.

"Merhaba," diye nefes aldım, *o burada olduğu* için başka kelimeler düşünemiyordum.

"Sürpriz, bebeğim." Parmağımı bıraktı ve benim kollarım onun boynuna dolanırken o da kollarını belime doladı.

"Kesinlikle şaşırdım. Burada ne yapıyorsun?"

"Yüzük alışverişinden sonra seni pizza yemeye götürebilirim diye düşündüm," diyerek alnımızı birbirine bastırdı.

Başımı salladım, yanaklarım mutlu gülümsememle sızladı. "Bu resmen gelmiş geçmiş en güzel gün."

"Katılıyorum. Seninle gurur duyuyorum ve bunu seninle şahsen kutlamak istedim."

Monty sırt çantamı aldı, bir kolunu büyüyen belime dolayarak omzuna attı.

"Çok yakında kolun beni sarmak için yeterince uzun olmayacak." "O zaman iki kolumu da kullanmam gerekecek," dedi göz kırparak.

Lily'nin yüzü binlerce güneş gibi parlıyordu. Monty'ye tapıyordu. "Hey, Lil. Daha sonra bizimle pizza yemek ister misin?"

"Hayır, ailemin lokantasında çalışmak zorundayım. Siz çılgın çocuklara iyi eğlenceler."

Arabaya oturduktan sonra Monty'nin telefonundan annemi arayarak nereye gittiğimizi bildirdim, sonra da arabayı sürerken erkek arkadaşımın yüzünü inceledim. Monty'ye bakmaktan hiç bıkmamıştım. Siyah saçları ve hayatımda gördüğüm en muhteşem mavi gözleri vardı.

Dudakları dolgun ve pembenin mükemmel bir tonundaydı, onu her zaman öpmek istememe neden olan belirgin bir aşk tanrısı yayı vardı. Düz bir burnu vardı.

Çelikten yapılmış gibi görünen çenesiyle adamın yüzü bir Rönesans sanatçısı tarafından oyulmuş gibiydi.

"Tiffany'ye gidelim mi?" diye sordu, elime uzandı ve parmaklarımızı birbirine doladı. Başparmağı parmak eklemimle oynarken sıcak avucu benimkine bastırdı.

Yüzümü buruşturdum ve başımı salladım. "Hayır, evimden birkaç blok ötede bir yer var. Orayı deneyebiliriz. Çok pahalı değil."

"Bu önemli değil, bebeğim. Sana ne istersen getireceğim."

Uzun bir nefes vererek birleşen ellerimizi ağzıma götürdüm ve dudaklarımı onunkilerin arkasına bastırdım. "Ben sadece basit bir alyans istiyorum Monty. Nişan yüzüğüne de ihtiyacım yok."

"Kass..."

"Hayır, cidden. Yerleşene kadar finansal konularda dikkatli olmalıyız, özellikle de bebek doğarken. Bana daha sonra bir tane almak istersen sorun değil, ama şimdilik sadece bir alyans istiyorum. Evliliğimizi sembolize eden bir şey."

Başını sallarken dudakları gerildi. "Haklısın. Şu anda önemli olan tek şey bu ama en kısa zamanda sana kocaman bir elmas alacağım."

On dakika sonra kuyumcunun önünde duruyorduk. Vitrin güzel bir gül rengine boyanmıştı ve hafif ışık, cam ve metal kapının her iki yanındaki iki penceredeki mücevher sıralarını gösteriyordu.

"Çok lüks bir yer değil ama yıllardır bu mahallede yaşayan yaşlı bir çift tarafından işletiliyor."

Monty elimi tuttu ve sıktı. "Bunu sevdim, Kass. Bir aile şirketini desteklemek."

Aradığımızı bulmamız uzun sürmedi. Bayan James kadife kaplı tepsiyi önümüze koyar koymaz gözlerim eşleşen yüzüklere takıldı.

"Bunları beğendin mi?" Sağ alt köşeyi göstererek sordum.

Monty önce kadın yüzüğünü kaldırdı ve sol elimin üçüncü parmağı yüzüğü takması için adeta kaşındı.

"Çok güzel bir set," dedi yaşlı kadın, yüzündeki kırışıklıklar bir ömür boyu gülümsediğini gösteriyordu. "On sekiz ayar altın ve kenarları boyunca ince mil detaylarına sahip. Hem modern hem de klasik unsurları zahmetsizce bir araya getiriyor."

Erkek yüzüğünü elime aldım, parmağım serin, pürüzsüz merkezden kenarlardaki daha pürüzlü damarlara doğru kaydı. Zihnimde bu yüzüğü müstakbel kocamın üzerinde, çocuğumuzu kocaman elleriyle kucaklarken canlandırabiliyordum.

Gözümden bir damla yaş süzüldü ve yanağımdan aşağıya doğru uzun, yavaş bir iz bıraktı. Monty'nin başparmağı neredeyse anında oradaydı ve ıslak yolu nazik bir hareketle durdurdu.

"Hey, sorun ne, Kass? Beğenmediysen bakmaya devam edebiliriz."

"Bayıldım," diye burnumu çektim. "Kafamda seni bunu giyerken görüyordum."

Alnıma bastırıldığı öpücük bir damla gözyaşının daha akmasına neden oldu. O kadar hassas bir andı ki, yüzümü boynuna yasladım ve erkeksi kokusunu içime çektim. Birkaç ay içinde bu adam benim kocam olacaktı ve ben hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Derin sesiyle, "Bunları alalım lütfen," dediğini duydum ve Monty'nin kolları beni kendine çekerken yüzük parmaklarımdan çıkarıldı. Benim kollarım da onun beline dolandı ve aramızdaki sevgi patlayacağını sandığım ana kadar büyüdü.

Bayan James doğru ölçüleri bulmak için koşuştururken, neredeyse nişanlımın nazik parmakları çenemi kaldırdı. "Henüz yemin etme zamanının gelmediğini biliyorum ama bu yüzüklere birlikte bakınca... Ben sadece... Çok fazla şey hissediyorum. İleride işlerin kolay olmayabileceğini ve hayatımızın mükemmel olmayabileceğini biliyorum ama seni ölene kadar çok seveceğim."

"Eğer seninleysem, her şey mükemmel," diye nefes aldım.

"Neden kuyumcunun arka odasına gittin?" Pizzamdan bir ısırık almadan önce sordum. Jambonun tuzluluğu ananasın tatlılığıyla birleşti ve dilimin üzerinde muhteşem bir melodi söyledi.

"Bay James ile gravür hakkında konuşmak istiyordum."

"Ne gravürü?" Suyumdan bir yudum alırken onun köpüklü Coca Cola'sına gıpta ile bakarak sordum.

Buzlu bardağını hoşgörölü bir gülümsemeyle masaya doğru kaydırıldı. "Al, bir yudum iç."

Dudaklarım pipetin etrafına dolandı ve açgözlü bir yudum aldım. "Keşke adam bebeği taşımak zorunda kalsaydı da kafeini bırakmak zorunda kalsalardı," diye homurdandım içkisini ona geri vermeden önce.

Kaşları çatıldı. "Haklısın bebeğim. Bunu senin önünde içmemeliyim." Ben başımı sallarken elini kaldırıp servis görevlisine işaret etti.

"Hayır, sorun değil Mont."

Masanın öbür ucuna uzandı ve elimi tuttu. "Hayır, bu işte beraberiz ve eğer sen kola içemiyorsan ben de içmeyeceğim."

"Tamam, ama kafein yoksunluğundan kaynaklanan tavırlarına katlanmayacağım."

"Not edildi," dedi gülerek.

Bana karşı çok tatlıydı ve bazen onun benim olduğuna inanmakta zorlanıyordum.

Kuyumcuya döndüğümüzde Monty, "Bu işi bu kadar çabuk hallettiğiniz için teşekkürler Bayan James," dedi.

"Tabii ki. Genç insanları aşık görmek beni çok mutlu ediyor." Yüzü ışıldadı. "Çok güzel bir çift oldunuz ve özel hikayenizin bir parçası olmak için bizi seçtiğiniz için çok mutluyuz."

Teklif edilen siyah kadife kutuları aldı. "Biraz daha yerleştikten sonra Kassie'ye bir elmas almayı planlıyorum. Gelip sizden alacağımdan emin olabilirsiniz."

Yaşlı kadının yüzü bir gülümsemeyle buruştu. "Hiçbir şey beni daha fazla memnun edemez. Şimdi, beğeninize uygun olduklarından emin olmak için gravürleri kontrol edin."

Monty iki yüzüğü de kontrol ettikten sonra bana uzattı. "Daha önce söylediğin bir şeydi ve gerçekten çok hoşuma gitti, Kass."

Her bir yüzüğü parmaklarımın arasında çevirerek eşleşen kelimeleri okudum ve gözlerim doldu.

Eğer seninle olursam, mükemmel olur.

CHAPTKR Z/

Bayan Haley, devasa üniversite oditoryumunda yanımdaki yerini alırken, "TAMAM, SANIRIM HAZIR," diye fısıldadı.

"Uzman değilim ama bütün gün çok çalışmış gibi görünüyor," dedim.

Kassie'nin öğretmeni gururlu bir ebeveyn gibi sırttı. "Olağanüstü. Bu sayede finale kadar gelebildi."

Kız arkadaşım bugün beni şaşkına çevirdi. Küçük tartışmalarda tur üstüne tur atmış, çok az bir çabayla birbiri ardına gelen kişileri alt etmişti. Rakibi sinirlendiğinde bile Kassie sakinliğini koruyor ve iyi eğitilmiş bir keskin nişancı gibi rakibinin argümanlarını delik deşik ediyordu.

"Neredeyse bitti mi?" diye mızızlandı sekiz yaşındaki Luciana kucığındaki tüneğinden. "Ben acıktım."

Kassie'nin annesi diğer tarafımdaydı ve çantasından iki paket meyveli atıştırma çıkarak birini Luci'ye, diğerini de babasının kucığındaki Regi'ye uzattı.

"Al, kızım. Sadece bir saat kaldı, sonra yemeğe gidebiliriz."

Son iki katılımcı tanıtılırken tüm başlar sahneye çevrildi. Kassie'nin topuklu ayakkabıları tahta kalaslara vurarak kendinden emin bir şekilde kendisine ayrılan podyuma doğru yürüdü.

Yukarıda çok küçük görünüyordu ama aynı zamanda çok da güçlü görünüyordu. Onda nadiren gördüğüm bir sertlik -pizza tartıştığımız zamanlar dışında- gözlerinin koyu kahverengisinde parlıyor, kararlılıkla ışıltıyor gibi görünüyordu.

Kassie'nin adı ve okulu anons edildiğinde hepimiz ayağa kalkıp çılgınlar gibi alkışladık ve gözleri benimkilerle buluşmadan önce çenesini saygılı bir şekilde eğdi. Gülümsemesi loş salonu aydınlattı ve içim gururla doldu.

Rakibinin adı anons edildiğinde gözlerim ondan uzaklaştı. Şaşırtıcı bir şekilde, soluk mavi kravatlı, zengin, siyah kumaştan bir *Bouvier* takım elbise giymişti.

"Ve Syracuse'daki Bainbrook Akademisi'nden... Otto Baldwin," diye seslendi spiker.

Kaşlarım kalktı. Pazartesi gününden itibaren gideceğim okul Bainbrook'tu.

"O okulun harika bir münazara programı var," diye kulağıma tısladı Bayan Haley. "Son sekiz yılın beşinde bu yarışmayı kazandılar." Başparmağındaki tırnağı endişeyle çiğnediğini görmek için ona baktım.

"Konu ne?" Ben de fısıldadım.

Öğretmenin gözleri büyüdü. "Liselerde doğum kontrolü sağlanmalı mı?"

"Kahretsin," diye mırıldandım ve küçük Luci'nin ağzı küçük bir O harfine dönüştü. İşaret parmağımı dudaklarının üzerine bastırdım. "Şşt, beni ispiyonlama, ufaklık. Gelecek hafta sana daha fazla Nerds alacağım."

"Ben de bir Twix istiyorum," dedi ve ben de memnuniyetle kabul ettim. "Kassie hangi tarafı savunuyor?" Bayan Haley'e sordum.

"Çünkü, ama bu iyi bir şey. Kendi fikirlerine ve inançlarına karşı çıkmayı seviyor. Zorluklarla mücadele ederek büyür."

Sonraki bir saat boyunca kız arkadaşımın rakibinin içini tamamen boşaltmasını izledim. Bir kasırğa gibiydi, her bir argümanı ve karşı argümanı sanki fırtınadaki yapraklardan başka bir şey değilmiş gibi savuruyordu.

Beni yanlış anlamayın; Otto iyiydi ama Kassie olağanüstü biriydi.

"Adamın kıcını yerden yere vurdu, değil mi?" Bayan Haley'e sordum, Başını sallarken piyango kazanmış gibi sırtıyordu.

"Evet."

Luci'nin kaşları kalktı. "Az önce kötü bir kelime daha söyledin Monty."

"Sakızlı solucan mı?" Göz devirerek sordum.

"Evet. Ekşi olanlardan lütfen."

Başının üstünü öptüm. "Sen oldukça iyi bir müzakerecisin, Luci-Loo. Bir gün tıpkı Kassie gibi olacaksın."

Yüzünü sahneye doğru çevirdi ve kız kardeşini buldu. "Umarım öyledir. O harika biri."

Daha fazla katılamazdım, evlat.

Bütün gün boyunca ilk kez, Kassie'nin elleri belinde bükülürken gerginlik belirtileri gösterdiğini fark ettim. Münazara bitmişti ve Otto ile birlikte sahnenin önünde durmuş sonuçları bekliyorlardı.

Bakışları bana takıldı ve işaret parmağımı kaldırıp kıvırdım. Güzel dudaklarını yukarıya doğru eğdi ve sonra omuzları hafifçe gevşeyerek benim hareketime nazikçe uydu.

Takım elbiseli orta yaşlı bir beyefendi seyircilerin alkışları arasında sahneye çıktı.

"Herkesе teşekkür ederim. Bu yıl kırk beşincisi düzenlenen Boland Münazaraları'nın dolu olduğunu görmekten dolayı çok mutluyuz."

Evet, evet, dostum. Sadece devam et.

"Geçmişten beri bu etkinliğe ev sahipliği yapıyorum..."

Umurumuzda değil, dostum! Sadece bize sonuçları ver.

"Ve ben hiç bu kadar enerjik..."

Oh lanet olsun. Hadi ama!

"Her zaman olduğu gibi, bu yılki ödöl, kazanmanın verdiği onur ve prestijın yanı sıra, kazanana seçtiği üniversitede tam burs verilmesini de içeriyor."

Bekle. Ne?

Heyecan omuriliğimin dibinde birikmeye başladı, yavaşça yukarı ve yukarı doğru sürünerek...

"Ve bu yılın Boland Münazaralarının galibi..."

Herkes nefesini tutarken beklenti tarihinin en uzun duraklaması odayı kapladı. Bütün kafam patlamak üzereydi.

Sik beni, adamım. Acele et!

"Kassie Ramirez!"

Salon ayağa kalktı. Kassie bir an için afallamış gibi baktı, elleri ağzını kapatmak için kalktı. Sonra onu gözden kaybettim çünkü herkes ayağa kalkmış tezahürat yapıyordu.

Ben hariç. Hâlâ sandalyemde bir kütük gibi uyuşmuş bir şekilde oturuyordum. Bunu düzeltmek için ayağa kalktım ve Luciana'yı kalçama yaslarırken yüksek sesle bir çığlık attım.

Otto Kassie'nin elini sıkıyordu, kulağına bir şeyler fısıldamak için başını eğdi ve Kassie kibarca başını salladı.

Soğukkanlılığını nasıl koruduğundan emin değilim, çenesi dikti ve gözünde tek damla yaş yoktu. Belki de biraz şoktaydı, gerçi olmaması gerekirdi. Ne kadar harika bir performans sergilediğini biliyor olmalıydı.

Yaklaşık sekiz bin fotoğraf ve el sıkışmadan sonra Kassie nihayet hepimizin beklediği sahne kenarındaki merdivenlerden aşağı indi.

Önce Bay Ramirez ona sarıldı ve Kass'ın yüzünü babasının omzuna gömmesine neden olacak şeyler fısıldadı. Bayan Ramirez daha fazla dayanamayıp Kassie'yi çekiştirene kadar uzun bir süre bu şekilde kaldılar.

Sonra Regina, Luciana ve Bayan Haley'den kucaklamalar geldi, ben ise sahte bir sabırla sıranın bana gelmesini bekledim. Sonunda kollarıma girdi ve ben de burnumu kulağına dayadım.

"Seninle gurur duyuyorum, Kasserole," dedim alçak ve duygu yüklü bir sesle.

"Kendimle acayip gurur duyuyorum," diye cevap verdi, kolları ortama sıkıca sarılmıştı.

Başımı kaldırarak, topuzundan kaçan bir tutam saçını fırçaladım. "Burstan önceden haberin var mıydı?"

Başını aşağı yukarı salladı. "Sana söylemediğim için üzgünüm. Kendime uğursuzluk getirmek istemedim."

Onu öpmeyi çok istiyordum ama ailesi ve öğretmeni sadece birkaç adım ötede duruyordu, bu yüzden isteksizce geri çekildim ve küçük ellerini ellerime aldım. "Ailen beni akşam yemeğine davet etti. Senin için sorun olur mu?"

Başını salladı, kapalı dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve gözleri parladı. "Tamam, Luci bana daha fazla şantaj yapmadan buradan gidelim. şeker."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sonra görüşürüz," diye mırıldandım, ailesini salondan çıkarken takip ederken kolumu omuzlarına doladım.

Ramirez ailesiyle akşam yemeği kahkaha, sohbet ve sevgi dolu gürültülu bir etkinlikti. Ailemle yediğim alışılacelmiş yemeklere hiç benzemiyordu.

Yumurta donörüm - Chloe'nin kafamdaki yeni lakabı buydu çünkü hiç anne olmamıştı - New York'un en gözde mekanlarında iki ayda bir akşam yemeği yememiz için ısrar etti.

Bouvier ailesi için sadece en moda restoranlar.

Ünlü kocası ve *mükemmel* eşiyile birlikte dışarıda görölmekten hoşlanıyordu. Çocuklar. *Ya da sanırım benim durumumda o kadar da mükemmel değiller, diye düşündüm* acı acı.

Ramirezeler ve Bayan Haley ile birlikte küçük bir hamburgercide oturmak... eğlenceliydi. Ve görünürde smokinli bir şef garson ya da bembeyaz bir masa örtüsü yoktu.

Büyürken her şey o kadar da kötü değildi. Yumurta donörü "inzivaya" çekildiğinde babam ve kardeşlerimle büyük yemek masamızın etrafında eğlenceli yemekler yerdik. Ama Chloe'nin olduğu zamanlar, yemekler durgun ve şikâyetlerle doluydu.

Dik otur, Auburn.

Bu kurs için doğru çatal bu değil, Monty.

Evelyn, bu saç modelini bir daha bu yemek masasında giymeyeceksin.

Gözlerim bu ucuz burger restoranında masanın etrafında dolanıyordu ve daha önce hiç bu kadar güzel bir yemek yemediğime emindim. Bayan Haley ve Bayan Ramirez bugünkü tartışmanın en sevdikleri bölümlerini anlatırken Regi ve Luci patates kızartmasının mı yoksa tater tots'un mu daha üstün olduğunu tartışıyorlardı.

Babası sessizce ailesini gururla incelerken Kass pastırmalı-jalapenölu burgerinden doyumsuz ısıırıklar alıyordu. Dürüst olmak gerekirse, ben de burada bu insanlarla birlikte olduğum için kendimi oldukça gururlu hissediyordum.

Eğilerek, "Tüm aile yemeklerimizin aynen böyle olmasını istiyorum," diye fısıldadım.

"Ben de," dedi Kassie, ağzının kenarındaki hardal lekesini silerken.

Bay Ramirez, belli ki kulak misafiri olmuştu, bana belli belirsiz bir gülümseme verdi ve aile boyu patates kızartması tabağını bana doğru itti. "Biraz daha patates kızartması ister misin, Monty?"

"Evet efendim," dedim hemen, tıka basa dolu olmama rağmen bir avuç kaptım. Bu onun küçük bir jestiydi ama benim zihnimde büyük bir kabullenmeydi.

Kolumu Kassie'nin omuzlarına dolayarak geleceğimizi hayal ettim ve tam olarak böyle görünmesini istedim.

Hardal suratlar. Sandalyelerinde rahatça çökmüş tartışan çocuklar. Annemin daha sonra övünebileceği şeyler üzerine kurulmamış normal konuşmalar.

Tek kelimeyle: mutluluk.

BÖLÜM 16

MONTY, Mart ayının başlarında bir Cumartesi günü bizi Hilton'a doğru götürürken elimi tuttu. Haftalardır baş başa kalmamıştık ve ben *muhtaçtım*. Lanet hormonlar beni çıldırtıyordu.

Benim evimde her zaman birileri oluyordu ve artık ailesinin evine gidemiyorduk. Syracuse'dan evime gidiş-dönüş sekiz saat sürüyordu, bu yüzden New York'ta bir günlüğüne bir otel odası tutmaya karar verdik.

"Yeni okulunu sevdi mi?"

"Gayet iyi. Ama formalar çok çirkin. Ceketler koyu yeşil ve altın rengi ve kendimi Masters turnuvasını kazanmış gibi hissediyorum," dedi sırtarak. "Ah, sana söylemeyi unuttum. İlk günümdeki tur rehberim Otto Baldwin'di."

"Boland Tartışmaları'ndaki adam mı?" Şaşkınlıkla sordum.

"Evet, oldukça havalı bir adamdı. Beni öğle yemeğinde onunla ve arkadaşlarıyla oturmaya davet etti."

"Sahne arkasında ve münazaradan sonra gerçekten çok iyiydi." "Kıcını tekmeledikten sonra bile mi?"

Başımı salladım ve güldüm. "Çok zarif bir ezikti."

"Resim öğretmenim Bayan Benson'ı gerçekten çok seviyorum. Dönem sonu notumuz kendi seçtiğimiz bir projeye dayanıyor. Tek şart, bize ilham veren bir şey olması. Dün gece oturdum ve üç saat boyunca bunun üzerinde çalıştım." Gözleri önce bana sonra da yola kaydı. "Harikaydı. Son birkaç haftadır ilk kez bir şeyler çizmek istedim."

Tanrım, onun için çok kötü hissediyordum. Evini ve babasıyla olan ilişkisini benim yüzümden kaybetmişti. Ve bu onun çizim tutkusunu etkiliyordu.

"Özür dilerim, Monty." Arabasını tuğla portikonun altından geçirirken çenem göğsüme doğru eğildi. Bir vale yaklaştığında Monty beklemesi için parmağını kaldırdı.

Uzanıp yüzümü onun çarpıcı mavi gözleriyle buluşturdu ve "Ne için üzgünsün?" diye sordu.

"Tüm bunları yaşıyorsun ve sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

Burnunu benimkine dayadı. "Sadece benimle ol. Tek ihtiyacım olan bu, Kassie."

Kollarımı boynuna dolayarak ona şiddetle sarıldım ve tüm duygularımı kucaklaşmaya döktüm. "Ne çizdin?"

Geri çekildi ve utangaç bir şekilde gülümsedi. "Gelinlik." Şaşkınlıkla kaşlarımı çatığımda, "Sonrası için. Birkaç ay içinde kilisenizde küçük bir tören yapacağımızı biliyorum ama bir gün büyük bir düğün yapmamızı istiyorum. Ve gelinliğini ben tasarlamak istiyorum."

"Monty..." Yüzümden bir damla yaş süzüldü ve nazik bir başparmağıyla gözyaşımı sildi. "Bunu çok isterdim."

"Güzel," dedi arabadan inip bana yardım etmek için yanıma gelerek. "Üç farklı tane yaptım ama trompet silueti şu ana kadar en sevdiğim. Arkasını hâlâ tam olarak oturtamadım ama üzerinde çalışmak için bolca vaktim var. Bitirdiğimde sana gösteririm, sen de hangisini daha çok beğendiğine karar verirsin."

Monty beni almadan önce otele giriş yapmıştı ve asansöre doğru yürürken içim içime sığmıyordu.

Altın kapılara yaklaştığımızda ayak sesleri durdu. "Ah, sormayı unuttum. Acıktınız mı? Önce restoranda bir şeyler atıştırabiliriz."

"Hayır. Odaya gitmeye hazırım. Şimdi."

Asansöre girdiğimizde seksi ağzı yavaş bir gülümsemeye dönüştü.

Kapılar kapanır kapanmaz beni duvara yasladı ve dudaklarımı yalayıp yuttu, elleri aşağı kayarak popomu avuçladı. "Ben de seninle yalnız kalmak için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı ağzımın içine. En üst kata çıkmamız sadece saniyeler sürdü ve son bir öpücükten sonra Monty kolunu bana doladı ve beni koridora çıkardı.

Her birkaç adımda bir duvara monte edilmiş zarif aydınlatma armatürleri koridoru sıcak, sarı bir ışıltıyla yıkıyordu. Monty'nin sol eli arkaya doğru kaydı.

Beni sağı doğru yönlendirirken kot pantolonumun cebine soktu ve bu hareketi sevdim. Dünyaya şunu söylüyordu: *Bu kız -buradaki kız- benim.*

"Burası biziz," dedi ve cebinden bir anahtar kartı çıkarıp okuyucuya dokundurdu.

Kapı açıldığında nefesimi tutmak zorunda kaldım. Hayatımda sadece bir kez otel odasında kalmıştım ve o da buna hiç benzemiyordu. Halıda lekeler ya da yapış yapış, rengârenk yatak örtüleri yoktu.

Hayır, bu oda sade ama zarifti. Büyük boy yatağın örtüleri bembeyazdı ve büyük cam pencerenin yanında bir yemek masası, kanepe ve sandalye vardı.

"Monty, bu çok güzel! Burası sanki bir apartman dairesi gibi!" Pencereye doğru yürüdüm, elimi soluk kırmızı koltuk minderlerinin üzerinde gezdirdim. Pencerenin dışında görececek pek bir şey yoktu, sadece daha fazla bina vardı ama Mart başında gökyüzü parlak mavi ve berraktı.

Beyaz çubuklara uzanarak perdeleri kapattım ve odanın ışığını yatağın iki yanındaki iki lambaya indirdim. Arkamı döndüğümde erkek arkadaşım bana bakıyordu, bir parmağı alt dudağında ileri geri gidip geliyordu.

"Monty, bu çok pahalı görünüyor. Tutumlu bir Franny olmak istemem ama emin misin-"

"Bedavaydı, bebeğim." Yavaşça bana doğru yürüdü ve ellerimi kavradı. "Auburn'ün otel puanları vardı, bu yüzden hiçbir maliyeti olmadı. Bunun için endişelenme, tamam mı?"

"Tamam," dedim, söylediği şey beni çarpmadan önce içimde bir rahatlama oldu. "Bekle. Auburn burada olduğumuzu biliyor mu?"

Başını salladı. "Evet, yaşım küçük olduğu için odayı kardeşim tuttu."

"Ne?" Neredeyse çılgılık atacaktım. "Buraya ne için geldiğimizi biliyor mu?"

Monty tek kaşını kaldırdı. "Şey, ona sanat ve el işi yapmak için bir yere ihtiyacımız olduğunu söyledim ama bana inandığından emin değilim."

"Bu kadar ukala biriyle evlendiğime inanamıyorum."

"Hepimizin katlanması gereken sıkıntıları var," diye karşılık verdi ve kollarım beline dolanana kadar beni nazıkçe çekiştirdi. "Kardeşim için endişelenme. O sadece birlikte ve mutlu olmamızı istiyor."

Her zamanki gibi Monty'nin kollarında kendimi evimde hissettim ve başımı göğsüne yasladım. "Tamam, eğer eminsen. Benim hakkımda kötü düşünmesini istemiyorum."

"Kass, bir bebek bekliyoruz. Seks yaptığımızı bildiğine eminim." Monty parmaklarını saçlarımda gezdirirken kıkırdadım. "Ayrıca, otele gitmemiz onu şok edecek ya da rahatsız edecek bir şey değil. Kahvaltıdan önce muhtemelen daha kötülerini yapmıştır."

Seksten bahsetmek bile külotumun ıslanmasına neden oldu ve ellerimi Monty'nin saçlarına doladım. "Bence şimdi beni öpmelisin."

Dudakları yumuşak bir şekilde dudaklarıma değdiğinde hemen bana uydu. Ellerim sıkılaştığında ve vücudum onunkine bastırdığında, daha derine götürdü, göğsü bana karşı gürlerken dilini dudaklarımla arasına daldırdı.

Bu sesi çıkarmasına bayılıyordum, sanki içinde bir motor varmış da aramızdaki şeyler ısınmaya başladığında onu çalıştırıyormuş gibi.

Sanki biri belime bir ip dolamış ve sıkmış gibi karnıma keskin bir sancı saplandı. İrkildim ama neredeyse ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu.

"Sorun ne bebeğim?" Monty dudaklarımı bırakıp kaşlarını çatarak bana baktı.

"Hiçbir şey değildi. Sadece bir saniyeliğine garip bir his. Bana verdiğin kitapta bebek büyüdükçe her şeyin farklı hissettirmeye başlayacağı yazıyordu." Elimini karnımın üzerine koydum ve aşağı yukarı hareket ettirdim.

"Emin misiniz? Belki bir şeyler yemeniz ya da içmeniz gerekiyordur. Bugün yeterince su içtin mi?" Üzerine titremesi beni gülümsetti. Hamile kalmadan önce de Monty benim için hep endişelenirdi ama hamile olduğumuzu öğrendiğimizden beri ilgisini tamamen artırmıştı.

"Bugün zaten yarım galon içtim." Gözlerimi tavana doğru yuvarladım. "Aslında o kadar içtikten sonra muhtemelen tuvalete gitmem gerekiyor. Kitap bunun da olabileceğini söylüyordu."

"Tamam tatlım," dedi ve işaret parmağının tersini yanağımda gezdirdikten sonra burnuma dokundu.

Banyoya girdim ve kapıyı arkamdan kapattım, krem rengi fayanslara ve kabarık beyaz havlulara baktım. Kapının arkasında, içinde rahatlamak istediğim tüylü bir bornozun bulunduğu ahşap bir askı vardı.

Aslında, belki de şimdi onu giyerdim ve sonra banyodan sadece iç çamaşırlarımla çıkardım. O zaman ateşli erkek arkadaşım beni açabilirdi. Beklenti içinde titredim.

Botlarımdan çıktıktan sonra çoraplarımı çıkardım ve ayak parmaklarımı fayansın serinliğine karşı oynattım. Sonra siyah-kırmızı ayakkabımı çıkardım.

kazağımı çıkardım ve tezgahın üzerine düzgünce katladım, sonra siyah taytımı çıkarıp aynısını yaptım.

Göğüslerim bir gecede büyümüş gibiydi, bu yüzden bu hafta yeni bir sütyen almak zorunda kaldım. İndirim reyonunda bebek pembesi güzel bir tane ve biraz daha koyu ama yine de yeterince iyi görünen bir külot bulmuştum.

Yepyeni iç çamaşırlarımın ağ kısmında bir leke fark ettiğimde alnım çatıldı ve daha iyi bakmak için eğildim. İşte o zaman sol uyluğumdan aşağıya doğru kayan kan damlasını gördüm.

Hayır! Hayır!

Elime bir bez aldım ve kanı temizledim -sanki bu her şeyi düzeltecekmiş gibi- ama ilkinin hemen arkasında inatçı bir iz daha belirdi. Kalın bezi bacaklarımın arasına bastırarak ağzımı açtım.

"Monty!" Kendi sesimi zar zor duyabiliyordum. Belki de beynim korkudan bulanıklaştığı için. Belki de sesim ancak bir fısıltı olduğu için. Ya da belki ikisi birden.

"Monty!" Tekrar bağırdım, bu sefer daha yüksek sesle, kelime aşırı doldurulmuş bir balon gibi yuvarlak ve doluydu.

Kapıdan içeri daldı, gözleri odanın içinde gezinerek tehlikeyi arıyordu. "Kassie! Ne-"

Artık kanlı olan el bezini kaldırdım ve yüzündeki panik her halinden belli oluyordu.

"Kass, hayır. Hayır."

"Monty, ben..."

Bir o yana bir bu yana dönerek kim bilir ne arıyordu. Başka koşullar altında komik olabilirdi. Ama değildi. Azıcık bile değildi.

Monty aklını başına toplamış gibiydi çünkü kapıdan beyaz bornozu çekti, ahşap askı gürültüyle yere çarptı. Telefonunu çıkarırken aynı anda bornozu üzerime örtmeyi başardı.

"Ambulans çağırıyorum, Kass. Bir yerin acıyor mu? Bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

Ellerimle karnımdaki minik bebeğimizi korudum ve içimi derin ve sert bir acı kapladı. "Owww!" İnledim, iki büküm oldum.

Monty beni yakaladı, kollarına aldı ve kucağında ben varken büyük küvetin kenarına yerleşti.

Telefon görüşmesini yaptı, sesi yüzünden daha sakindi. Korktuğunu ama bunu belli etmemeye çalıştığını söyleyebilirdim. Olmaya çalışıyordu

benim için güçlü.

Onu rahatlatmak istedim; gerçekten istedim. Ama hiçbir şey yapamıyor ya da söyleyemiyordum. Karnımdaki ağrı, ağlamamak için dişlerimi sıkmana neden olan sürekli bir krampa dönüşmüştü.

Monty telefonu kapattı ve beni kollarıyla sıkıca sararak bir o yana bir bu yana salladı. "Tuttum seni, bebeğim."

"Yapma. Beni terk etme. Beni." Gözyaşlarım boğazımı tıkayıp yüzümden aşağı süzülürken zorlukla söyleyebildim. Yüzümü boynuna gömerken ellerim gömleğini sıkıca kavradı. Kendimi bir uçaktan atlamış gibi hissediyordum ve Monty benim paraşütümdü, beni yere çakılmaktan koruyan tek şeydi.

"Seni bırakmayacağım, Kass. Her şeyi yoluna koyacağım." Yanıldığı ortaya çıktı.

Her iki açıdan da.

BÖLÜM 17

ONU KAYBETMİŞTİK.

Küçük kızımız gitmişti. Willow'umuz.

Yıkım kelimesinin gerçek anlamını daha önce hiç bilmemiştim. Annem beni evden kovduğunda yıkıldığımı düşünmüştüm. Sonra banka hesabımı kestiğinde işlerin daha da kötüye gidebileceğinden emin değildim.

Yanılmışım.

Evet. Hem de çok. Yanlış.

Bu... bu acı tarif edilemezdi. Dayanılmazdı.

Ama buna katlanmak *zorundaydım*. Kassie'm için güçlü olmalıydım. Çünkü ben harap olduysam, o da tamamen yıkılmıştı.

Vücudunuzda bir çocuk taşıdığınızı, onu besleyip sevdiğinizi ve sonra ondan koparıldığınızı hayal bile edemezdim.

Evet, bebeğimiz küçük bir kızdı; doktor bize söyledi. Bir kız babası olmayı o kadar çok istemiştim ki. Onu çıplak göğsüme yatırmayı ve küçük bebek nefeslerini hissetmeyi. Başımızda aptal taçlarla çay partileri vermeyi. Ona top yakalamayı, bisiklete binmeyi ve ona bakan erkeklere yumruk atmayı öğretmeyi.

Onu sevmek için.

Kassie'nin elini iki elimin arasında tuttum. Hastane yatağında yüzünü bana dönmüştü, doktorun verdiği ağrı kesici ilaçlar sayesinde nihayet uyuyordu. Ama yine de beni hissetmesini istiyordum. Belki de bu onun için olduğu kadar benim için de böyleydi çünkü benim de onu hissetmeye ihtiyacım vardı.

Uyurken bile Kassie'nin yüzü acısını yansıtıyordu. Ağzını kapattı. Yanaklar kurumuş gözyaşı izleriyle küllenmiş. Kaşlar çatık.

Kendimi daha fazla tutamayarak, gözyaşlarımın sıcak ve ıslak çizgiler halinde yüzümden aşağı kaymasına izin verdim. Hıçkırıklarımı bastırmak için başımı yorganın içine gömdüğümde kederim beyaz battaniyeyi ıslattı.

Hastane odasının kapısının hafifçe açıldığını duyduğumda, başımı kaldırmadan önce gözlerimi battaniyeye sildim. Kassie'nin anne ve babası belirdi, Bayan Ramirez'in yüzü çoktan kızarmıştı ve bana yavaşça yaklaşırken çenesi titriyordu.

"Ay, pobrecita," diye fısıldadı, bir elini saçlarımda gezdirirken bile kızına bakıyordu. Bu hareket o kadar anaçtı ki, gözyaşlarımın geri dönme tehdidinde neden oldu.

"Uyuyor," dedim sessizce. "Buraya oturmak ister misin?"

Kadın başıyla onayladı. Kız arkadaşımın gevşek elini öptüm ve yer değiştirirken isteksizce annesine uzattım.

Bay Ramirez kapının hemen içinde durmuş, parmaklarını ağzına bastırıyordu; ben de yanına gittim.

"O nasıl?" diye sordu sessizce, bakışları hastane yatağından ayrılmıyordu.

"Fiziksel olarak doktor iyileşeceğini söyledi ama duygusal olarak... pek iyi değil."

İri adam başını iki yana salladı. "Buna ne sebep oldu? Küçük kızımın başına gelen bu şey mi?" Sesi kederinden boğuk çıkıyordu.

"Bilmiyorum. Doktor bunun hamileliklerin belli bir yüzdesinde olduğunu söyledi."

Bay Ramirez'in eli göğsüne sürtündü ve "Pobrecita" diye mırıldandı. Karısının kullandığı İspanyolca kelimenin aynısıydı ve zavallı kız ya da onun gibi bir şey anlamına geldiğinden oldukça emindim.

"Doktor bir prosedüre ihtiyacı olduğunu söyledi... kahretsin, adı neydi?" Alnıma masaj yaptım ve doktorun bana ne söylediğini hatırlamaya çalıştım. Geldiğimizde her şey çok karışık. "D&C sanırım. Daha hızlı bitmesine yardımcı olması gerekiyor, böylece çok fazla acı çekmeyecek."

"O mu?"

"Düşük... düşük." Bu kelimeyi zar zor s ö y l e y e b i l d i m . Söylemesi bile acı v e r i c i y d i .

"Peki Kassie'nin bu prosedüre ihtiyacı var mı?" Adamın bakışları sonunda benimkilerle buluştu ve oradaki endişeyi gördüm.

"Evet, efendim. Hemşire benden daha iyi açıklayabilir. Onunla konuşmak ister misiniz? Zaten bunu yapabilmeleri için ebeveynlerinin izni gerekiyor."

Başını salladı ve kapıya döndü. "Kızım için en iyisi neyse, biz de onu yapacağız."

İki saat sonra evraklar imzalandı ve D&C yapıldı. Kassie yanında annesiyle birlikte nekahet odasındaydı.

Nedenini anlıyordum ama hoşuma gitmiyordu. Onun elini tutan ben olmak istiyordum. Uyandığında gördüğü ilk yüzün benimki olmasını istiyordum.

"Bay Ramirez?" diye sordu genç bir kadın hemşire yaklaşırken. Koridordaydık ve Kass'in odaya geri getirilmesini bekliyorduk.

"Evet," dedi, yorgun bir şekilde duvara yaslandığı yerden doğruldu.

"Kızınızla ilgili ufak bir sorun çıktı."

Kalbim göğsümde durdu ve tekrar başlamasını istediğimden emin değildim. Ta ki bir sonraki sözlerini duyana kadar.

"Kassie iyileşecek ama sakinleştiriciye tepki verdi." "Ne tür bir tepki?"

Zavallı kadına resmen bağırdım ve o da koluma yatıştırıcı bir el koydu.

"Söz veriyorum, iyileşecek. Uyanması normalden biraz daha uzun sürdü ve şimdi biraz kusuyor. Doktor gözlem için bir gece kalmasını istediğini söyledi."

"Onunla kalacağım," dedim hemen ve Bay Ramirez'in gözleri benimkilere kaydı ve bana dik dik baktı.

Hemşire beyaz plastik bir torba uzatırken aramızdaki çekişmeden habersiz görünüyordu. "İşte Kassie'nin giysileri. İç çamaşırları ve bornozu kirlenmiş, bu yüzden yıkanmaları gerekecek."

"Cüppe mi? Ne cübbesi?" diye sordu.

Lanet olsun.

"Acil servise geldiğinde bunu giyiyordu. Kassie ve eşiniz birkaç dakika içinde burada olurlar, böylece onun iyi olup olmadığını kendiniz görebilirsiniz."

Az önce attığı bombanın farkında olmadan uzaklaştı. Doğrudan kafamın üstüne.

Bay Ramirez'in çenesi sıkılaştı ve bana doğru tehditkâr bir adım attı. "Sen ve Kassie bugün tam olarak neredeydiniz?" Sesi korkutucu derecede alçaktı ama

Hissetmediğim bir cesaretle çenemi kaldırdım.

"Biz..." Boğazımı temizledim. "Hilton'daydık."

"Kızımı otele mi götürdünüz?" diye bağırdı ve etrafımızda endişeyle dolaşan bir çiftin bakışlarını üzerine çekti.

"Hiçbir şey olmadı efendim. Sadece birlikte vakit geçiriyorduk." O otel odasına muhtemelen kafasında canlandığı şeyi yapmak için gitmiş olduğumuz gerçeğini bilinçli olarak atlamıştım.

Etli yumruğu gömleğimin önünü sıkarak yüzümü bir santim yakınına kadar çekti. "Beni dinle, seni pinche puto." Bu cümlelerin ne anlama geldiğini bilmiyordum ama yüzümü kaplayan tükürükler bana bunun iltifat olmadığını söylüyordu. "Seni istemiyorum-"

"Burada ne haltlar dönüyor?" Kardeşimin sesi yüksek ve net bir şekilde çınliyordu ve ben rahatlayayım mı yoksa daha mı gergin olayım emin değildim. "Çek o lanet ellerini kardeşimin üzerinden."

Auburn kusursuz bir üç parçalı takım elbise giymiş ve gözleri buz renginde, gücün kişileşmiş hali gibi görünerek bize doğru yürüdü. Babamızın ofisinde bir toplantısı vardı ve biz hastaneye vardıktan sonra onu aramıştım.

"Bu küçük pislik, kim bilir ne yapmak için küçük kızımı bir otel odasına götürdü ve şimdi..." İri adam beni itti ve yüzü düşerken iki adım geriye tökezledim. "Ve şimdi benim Kassie'm hastanede. *Onun* yüzünden."

Bunun üzerine içimdeki acı daha da arttı. *Bütün bunlar benim suçum muydu?*

"Bu saçmalık ve bunu sen de biliyorsun Ramirez. Monty o kızı seviyor ve onu asla tehlikeye atmaz."

"O kız benim kızım!" Parmağını bana doğru uzatırken sesi yükseldi. "Ve *onun kızımın* etrafında olmasını istemiyorum."

"Affedersiniz," diye tısladı bir hemşire, çelik gibi gözlerle grubumuza doğru yürürken. Muhtemelen ellili yaşlarının başındaydı ve kimseden bir bok almıyor gibi görünüyordu. "Bir hastanedesiniz. Güvenliği çağırmak zorunda bırakmayın beni."

Bay Ramirez'in elleri iki yanında kenetlendi. "Güzel, ara onları ve bu pinche perro'yu buradan attır."

Kardeşim konuşmaya başladı ama ben elimi kaldırdım. Kendimi savunmam gerekiyordu. Öfkemi bastırdım ve isim etiketine bakarken kelimelerimi dikkatle seçtim.

"Hemşire Shields, Bay Ramirez'in neden üzgün olduğunu anlıyorum ama tek istediğim kız arkadaşımı görmek. Bana ihtiyacı var."

Kadının keskin gri gözleri yumuşadı. "Kassie'nin bebeğinin babası siz misiniz?"

Dudaklarımı birbirine kenetleyerek başımı salladım, ancak Auburn sıcak bir elini omzuma koyup sıkıdığına yaklaşan gözyaşlarımı bastırabildim.

Kassie'nin babası tekrar konuştu, sesi biraz daha sakindi. "Monty bu gece onunla kalmak istediğini söyledi ama orası annesinin evi."

Yeni arabulucumuz düşünceli bir şekilde başını salladı. "Anlıyorum. Bu korkunç bir durum ama Kassie'nin herkesin bir araya gelmesine ihtiyacı var." Ellerini geniş kalçalarının üzerine koydu. "Tüm bu tartışmalara kulak misafiri olsa sence ne hissederdin?"

Azarlanmış gözlerimi yere indirdim. "Tartışmak istemiyorum. Bay Ramirez'e saygı duyuyorum ama onun da bana saygı duyması gerekiyor."

"Hmmm. Buna ne dersiniz?" dedi hemşire. "Eğer Kassie için de uygunsa, annesi bu gece onunla kalabilir. Yaşayacağı bazı şeyler için bir kadın dokunuşuna ihtiyacı olabilir." Karşımdaki iri yarı adama döndü ve parmağını salladı. "Ama Monty'yi de görmek isteyecektir. Korkunç bir kayıp yaşadılar ve birlikte yas tutmak için zamana ihtiyaçları var."

Uzun bir aradan sonra Kassie'nin babası isteksiz bir kabullenişle başını salladı. "Peki, tamam."

Dudaklarında küçük bir zafer gülümsemesi belirdi. "Harika. İtalyan yemeği sever misin?"

Konuşmanın yön değiştirmesi karşısında şaşırılmış görünüyordu ve kararsız bir şekilde "Evet" diye cevap verdi.

Hemşire Shields pembe önlüğünün cebini karıştırdı ve buruşuk iki kâğıt çıkardı. "Kardeşim Antonio's'un sahibi ve şefi. Hastalarımın ailelerine vermem için her hafta bana bu kuponlardan birkaç tane veriyor."

Bay Ramirez kot iş gömleğinin yakasıyla oynadı. "Bilmiyorum..." diye geçiştirdi.

"Burası bir aile restoranı, bu yüzden kıyafet kuralları rahat. İyi görünüyorsun." Kadın kuponları uzattı ve adam kuponları ondan aldı. "Karnınızı da alın ve birlikte güzel bir yemek yiyin. Bu kızıma ihtiyacı olan zamanı verecektir. Buradan sadece bir blok ötede."

"Tamam, bu... bu çok nazik bir davranış. Teşekkür ederim." Bana son bir kez baktıktan sonra topuklarının üzerinde döndü ve koridorda ilerlemeye başladı.

"Vay canına," dedi Auburn Hemşire Shields'e, "çok iyisin. Eğer kariyerinde bir değişiklik yapmak istersen, *Bouvier*'de sözleşme görüşmeleri yapmak için çalışabilirsin."

Ona gülümsedi. "Bay Bouvier, işime bayılıyorum." Koridorda Bay Ramirez'in geri çekilen sırtına baktı. "Ama böyle günlerde, bu çok cazip bir teklif."

BÖLÜM 18

MONTY ÇİLEK'i dudaklarıma götürdü ve o kenara koymadan önce köpüklü Sprite'tan küçük bir yudum emdim.

"Sana başka bir şey getireyim mi bebeğim?"

Son birkaç saat içinde döktüğüm milyonlarca gözyaşından biri daha dökülürken başımı salladım.

-Yüzümden aşağı süzüldü.

"Ne oldu, Kass? Her şeyi yaparım." Sesi acılı ve çaresiz geliyordu ve benim yüzümden acı çekiyor olmasından nefret ediyordum.

Sessizce üzerimi örten battaniyeleri geri çektim ve o da hemen ayakkabılarını çıkarıp dikkatlice yanımdaki yatağa süründü.

"Sarıl bana."

Tek kelime etmeden bir kolunu başımın altına sıkıştırdı ve diğerini vücuduma doladı. İçimde bebeğimizin olduğu boş yer onun sıcak gövdesine yaslandı ve ben ağladım.

Hüngür hüngür ağladım.

İçimde sahip olduğumu bile bilmediğim bir yer de dahil olmak üzere içimdeki ve dışımdaki her şey hamdı. Sanki biri onu kanayana kadar çelik yünle ovmuş gibi hissettiren derin, karanlık bir acı damarıydı.

"Biliyorum bebeğim," diye fısıldadı Monty, yanağını yanağımın üstüne bastırarak. Onun gözyaşlarının benimkilere karıştığını hissettim ve bunda rahatlatıcı bir şey vardı - acımı anlayan tek kişiyle paylaşmak. Bu durumu daha iyi hale getirmedi; sadece... arındırıcı hissettirdi.

Sonra üzerine kustum.

Önce irkildi ama ben gömleğine doğru öğürmeye devam ederken bile geri çekilmedi. "Ben... özür dilerim," demeyi başardım ama o sadece sırtımı ovdu, geri çekilmeme izin vermedi.

"Sorun yok. Hepsini çıkar."

"Tanrım, çok iğrencim," diye sızlandım.

"Hayır, sen hastasın Kass," dedi nazikçe. "Hemşireye sana biraz daha bulantı önleyici ilaç getirmesini söyleyeceğim."

Az önce erkek arkadaşımın üzerine kusmuştum ve onun tek endişesi bendim. Onu her şeyden çok seviyordum.

On dakika sonra yatak çarşaf larım değiştirilirken Monty bir kolunu bana doladı ve beni küçük banyoya götürdü. Beni temizlemek ve yeni bir önlük giymeme yardım etmek için bir bez kullanırken elleri nazikti. Sonra dişlerimi fırçalayabilmem için saçlarımı geriye attı.

İşim bittiğinde "Daha iyi misin?" diye sordu.

"Evet." Temiz bir el bezine uzandım ve sabunla köpürtmeden önce ılık suyun altına tuttum.

Monty kirli gömleğini çıkarmıştı ama hâlâ kusmuk gibi kokuyordu, ben de sabunlu bezi çıplak göğsüne sürdüm.

"Bunu yapabilirim, Kassie," diye itiraz etti, onu elimden almaya çalışıyordu.

"Lütfen izin ver." Gözlerim ona yalvardı. Buna ihtiyacım vardı, bir şeyler yapmaya, biriyle ilgilenmeye. *Onun için yapacağım gibi.*

"Tamam, tatlım. Sen nasıl istersen."

Erkek arkadaşımı temizleyip durularken hareketlerim yavaş, vuruşlarım titizdi. Elleri belimde sabit duruyor, beni destekliyordu. Sonra onu kuruladım, havluyu rafa geri asmadan önce cildini yumuşakça kuruladım.

"Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadı, beni kendine çekti ve başımın üstünü öptü.

Anladı. *Beni yakaladı.*

"Sana fırlattığımdan beri en azından bunu yapabildim." Dudaklarım bir gülümseme oluşturmaya çalıştı ama yabancı geldi ve onu ittim.

Birbirimize sarılarak durduk, ikimizin de ihtiyacı olan teselli yi aldık ve verdik...

Tak, tak, tak.

Monty bir koluyla beni tutarken diğer koluyla kapı kolunu çevirerek açtı. Hemşirelerden biri bir önlük uzattı.

"Al bakalım."

"Özür dilemeyi düşünmeyi bırak," dedi gömleği alıp kapıyı kapattıktan sonra. Alnını benimkine yaklaştırarak dudaklarıma tüy kadar hafif öpücükler kondurdu. "Seni seviyorum Kass ve sensiz geçireceğim lekesiz bir dakika yerine seninle geçireceğim bir ömür boyu dağınıklığı tercih ederim."

"Sen tanıdığım en güzel insansın Monty." Gözlerim kapandı ve bulantı önleyici ilaçlar etkisini göstermeye başlayınca vücudum ona doğru sarktı. "Seni seviyorum," diye mırıldandım.

"Tuttum seni," dedi, beni dikkatlice kollarına aldı ve duvardaki askıdan serum torbasını aldı.

Monty beni yatağa yatırırken bir hemşireye bir şeyler mırıldandığını duydum ve birkaç dakika sonra gözlerimi açtığımda onu şeffaf ambalajından küçük bir saç fırçası çıkarırken buldum. Sonra saçlarımı uzun, yumuşak darbelerle taramaya başladı.

"Saçlarımın... taranmasına bayılıyorum," dedim çenemi açmaya zorlayan esnemenin arasından.

"Biliyorum, tatlım."

"Uyuyana kadar benimle kalır mısın?"

"Ailen dönene kadar kalmamı ister misin?"

İlaçların sisi beni ele geçiriyor, vücudumun ciğerlerimde havaya ihtiyaç duyduğu kadar ihtiyaç duyduğu huzurlu uykuya doğru sürüklüyordu.

"Hayır, uyumak istiyorum. Yarın eve geldiğimde beni görmeye gelebilir misin?" "Vahşi atlar beni uzak tutamaz."

"M'kay."

Fırçanın kılları kafa derime hafifçe sürtündü ve onun güvencesini benimle birlikte rüya alemine taşıdım.

Etrafımda tatlı, iğrenç bir aroma akıyordu ve göz kapaklarımı açmaya çalıştım. Yine de ağırdılar ve bilincin tamamen yerine gelmesi birkaç dakika aldı.

Ağzımdan bir inilti kaçtı, sadece sırtüstü yuvarlanırken ağzım gerçek kelimeleri oluşturamadı. Sonunda gözlerim açıldığında, koltukta biri oturuyordu.

Yatağımın yanındaki sandalyeye.

"Bayan Bou-" Sesim bir kaktüs yutmuşum gibi çıkıyordu ve onu temizlememe yardımcı olacak bir şey bulmak için küçük komodine doğru baktım. "Al canım," dedi Chloe Bouvier, bana bir kutu zencefilli gazoz uzatarak.

bir pipetle.

Bu bir rüya mı? Monty'nin annesi gerçekten hastane odamda oturup bana bir içki mi uzatıyor?

Bir dirseğimin üzerinde doğrudum ve midemdekilerin bu sefer yerinde kalmasını umarak yavaş, dikkatli yudumlar aldım. Erkek arkadaşımın üzerine kusmak yeterince kötüydü, ama annesinin önünde? *Tanrım, hayır.* Kadın o kadar zarif ve derli topluydu ki, hayatı boyunca hiç kusmadığından emin değildim.

Zencefilli gazozun köpüğü zihnimdeki örümcek ağlarını temizlemiş gibiydi ve yatağımın başını kaldırmak için düğmeye basabildim.

"Merhaba, Bayan Bouvier." Yüzümü sakın bir gülümsemeye zorladım. Onun burada ne aradığına dair hiçbir fikrim yoktu. Monty'yle çıktığımız on sekiz ay boyunca kadın benimle ancak iki kelime konuşmuştu.

"Nasıl hissediyorsun, Kassie?" Dilinden sakarin damlıyordu, aldatıcı bir şekilde tatlıydı ama acı bir tonu vardı.

"Ben iyiyim. Yarın eve gideceğim."

"Bu harika. O zaman hayatını yeniden rayına oturtabilirsin." Mükemmel bir şekilde dikilmiş zeytin yeşili takım elbisesinin kolunda var olmayan bir tiftik parçasını fırçaladı. "Oğlum da aynısını yapabilir."

Kelimeleri durduramadan ağızımdan çıktılar, belki de ilaçların etkisiyle. Ya da belki de onun burada olmasından rahatsız olduğum için. "Onun artık senin oğlun olmadığını sanıyordum."

Chloe'nin dudaklarının kenarları gerildi. "Elbette öyle. O her zaman bir Bouvier olacak, saf davranıp çok zeki bir kız tarafından manipüle edilmesine izin verse bile." Öne doğru eğildi, yatağımın üzerindeki ışık saçlarındaki sarı röfleleri yakalıyordu. "Ve sen çok zeki bir kızsın, değil mi Kassie?"

"Monty'yi bir kez bile manipüle etmedim, Bayan Bouvier."

Manikürlü elini sallayarak sözlerimi duymazlıktan geldi. "Bu bir tartışma konusu. Tartışmadan bahsetmişken, bir burs kazandığınızı duydum."

Yön değiştirince başım döndü. "Evet."

"Yani artık eğitim masraflarını karşılamak için aileme ihtiyacın yok."

Metalik bir çıtırtı kulaklarımı tırmaladı ve soda kutusunu o kadar sıkığımı fark ettim ki yanlardan bükülmüşü.

"Ben hiçbir zaman ailenin parasını istemedim," diye tükürdüm. "Monty ile birlikte olmamın nedeni bu değil. Biz aşığız."

Kadın aslında yüzüme güldü. "Hadi ama. Oğlum seni sevmiyor. Sen sadece onun için bacaklarını açan ilk kızsın. Erkeklerin seksle dikkatleri çok kolay dağılıyor. Yine de hakkını vermeliyim; elini iyi oynadın, Kassie. Sonunda *yanlışlıkla* onun çocuğuna hamile kaldın."

İma ettiği şey açıldı ve ellerim öfkeyle titredi. "Bu bir kazaydı."

"Hmmm, elbette öyleydi. Ama her şey kendi kendine yoluna giriyor, değil mi?" Karnıma baktı ve birden yine midemin bulandığını hissettim.

"Sanırım gitmeni istiyorum." *Bu kutuyu sana fırlatmadan önce.*

Kadın dudaklarını büzdü. "Bunu söyleyene kadar olmaz. Kocam oğlumuzla konuşacak. Artık her şey... *bu...* bittiğine göre, yarın eve dönebilir. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyor olmalıydın. Sen ve Monty statü olarak birbirinizden çok farklısınız."

Öfkemi ve korkumu kontrol altında tutmaya çalışarak, "Monty statüyü önemsemiyor," diye karşı çıktım. "Biz sadece birlikte olmak istiyoruz."

"Aptal olma, Kassie. Tanrı aşkına, o bir Bouvier. Seninle evlenmeye hiç niyeti yoktu. Hamilelik meselesi çözüldüğüne göre seninle kalması için bir neden yok. Sen onun için hep küçük, pis bir kaçamaktın." İçten içe bunun doğru olmadığını biliyordum ama kadın güvensizliğime oynamak için mükemmel bir iş çıkarıyordu. *Monty ne halt ediyor?*

Hatta bende ne görüyorsun?

Sanki yüzümdeki düşünceleri okuyabiliyormuş gibi devam etti. "Yeterince zeki bir genç bayana benziyorsun. Kendine böyle bir ilişkide masaya ne getirdiğini sor. Terbiye ve kültür eksikliğiyle oğlumu utandırmanın dışında. Siyah kravatlı bir yemeğe gitmeyi hayal edebiliyor musun canım?"

Son kelimesi kulağa nazik olmaya çalışıyormuş gibi geliyordu ama kalbimi keskin bir bıçak gibi delip geçtiğini hissettim. Münazara becerilerim beni hayal kırıklığına uğrattı çünkü bu konuda kesinlikle hiçbir argümanım yoktu.

Chloe birkaç kez gözlerini kırptırdıktan sonra konuyu açtı. "On iki parçalı bir ortamda balık bıçağının hangisi olduğunu bile biliyor musun?" *Balık için kullanılacak özel bir bıçak mı var?* Cevabı gözlerimden okuyarak devam etti. "Kendini -ve oğlumu- utançtan kurtar ve bir an önce dışarı çık. olabilir. Tüm bu olay mola vermek için mükemmel bir bahane."

"Olay mı? Monty ve benim bebeğimizi kaybetmemizden mi bahsediyorsun?" Kelimeleri söylemek bile acı veriyordu.

"Evet, tam bir trajedi," diye cevap verdi yapmacık bir gülümsemeyle. "Dediğim gibi, bu ikinizin de hayatınıza devam etmeniz için iyi bir fırsat olabilir. Monty'nin okulunda konuştuğu çok hoş bir kız var. O çok daha..." Kadın Fransız manikürlü tırnağını çenesine vurdu. "Monty için daha *uygun* ama sana olan sadakatinden dolayı işleri daha da ileri götürmekten çekiniyor."

"Bu doğru değil." *Olabilir mi? Hayır. Kesinlikle değil.* Ama şüphe tohumunu ekmiş ve sonraki sözleriyle onu sulamıştı.

"O zaman belki de düşündüğüm kadar zeki değilsindir." Küçük, kibirli bir tıslama sesi çıkardı. "Elbette oğlumla evlenmeye can atacak bir sürü genç kız var. Kafanı bulutlardan ne kadar çabuk kaldırırsan ve onu sadece engellediğini fark edersen o kadar iyi olur."

Gözlerimi kaçırarak, onun kendini beğenmiş yüzüne bir saniye daha bakamadan, "Lütfen git," diye mırıldandım.

"Tamam," dedi dostça, ayağa kalktı ve tasarım el çantasını kolunun altına sıkıştırdı. "Sadece söylediğim her şeyi düşün. Eğer Monty'yi gerçekten seviyorsan, onun için en iyisini yapmak isteyeceksin."

Chloe Bouvier'in yüksek topuklu ayakkabıları fayans zeminde takırdadı. Kapının arkasından kapandığını duymamış olsam bile odamdan çıktığı anda anlardım. O yokken atmosfer bir şekilde daha hafifti, sanki onun varlığı havanın her molekülü üzerinde ağır, şeytani bir ağırlıklmış gibi.

Odadaki hava yumuşamış olsa da, içimde sert, baskıcı bir güç vardı ve yatağımın yanındaki leğene uzanıp midemdeki yetersiz içeriği dışarı çıkardım.

BÖLÜM 19

"Mİ CORAZONCİTA," dedi annemin sesi, serin elini alnımda gezdirerek. "İyi misin?"

Son bir kez tükürerek başımı salladım ve o da leğeni alıp gitti.

"Koridorda gördüğümüz Monty'nin annesi miydi?" diye sordu babam, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak.

"Evet," diye mırıldandım, zencefilli gazoz kutusuna uzandım ve gazlı bir yudum aldım. "Benimle konuşmak için uğradı."

"O kadın sana ne dedi öyle?" Babam sordu, sesi beni daha da hıçkırıklara boğan bir tınıya bürünmüştü.

"Hiçbir şey. Tekrarlamaya değmez."

Annemle babam birbirlerine baktılar ve annem yanımdaki yatağa yerleşmeden önce başını salladı. "Önemli değil Lucas," diye azarladı beni kollarının arasına alırken. "Şimdilik sadece sus."

Ben ağlamayı bitirene kadar annemin gömleği sıırılsıklam olmuştu.

"Eve gidip annen için bir çanta hazırlamamız gerekiyor," dedi babam usulca. "Evden istediğin bir şey var mı?"

Başım iki yana sallandı. "Hayır, aslında bu gece yalnız kalmak istiyorum."

Annemin nefesi kesildi. "Hayır, Kassie! Burada seninle kalmalıyım. Bana ihtiyacın var." "Anne, gerçekten yalnız kalmak istiyorum. Düşüncelerimi toparlamak için zamana ihtiyacım var."

Büyük bir çabayla yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. "İyi olacağım."

Babam kara gözleriyle bana baktı ve ben sessizce anlaması için ona yalvardım. Başımı hafifçe sallayarak anneme şöyle dedi: "Lorna, bırak

Kendine biraz zaman ayır. Bizim Kassie'nin nasıl olduğunu bilirsiniz. Düşünmek için sessizliğe ihtiyacı var."

"Tamam, kızım," dedi sonunda. "Eğer istediğin buysa, ama o kadının sana söyledikleri beni endişelendiriyor. İçeri girdiğimizde çok üzgündün."

"Duygusal bir gündü anne."

Her iki yanağımı da öptü ve elimi sıktı. "Hemşirelerde ev numaramızın ve babanın cep numarasının bulunduğundan emin olacağım. Dakikalar içinde burada olabilirim, o yüzden bana ihtiyacın olursa beni aramalarını söyle. Ne zaman olursa olsun, anladın mı?"

"Evet, hanımefendi," diye cevap verdim. Bir kez daha öpüştükten sonra beni babamla yalnız bıraktı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım ama sonra omuz silktim. "Monty için yeterince iyi olduğumu düşünüyor musun?"

Babamın yüzü kızardı ve gözlerini uzun bir süre kısarak kapattı. "O kadın kafanı bunlarla mı doldurdu?"

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandım.

Gözlerini açtı ve orada bir babanın vahşi sevgisini okudum. "Sen, prenses, tanıdığım en harika insansın. Çok paramız olmadığını biliyorum ama para seni iyi bir insan yapmaz. Naziksiniz, çok zekisiniz ve... nasıl denir?" Gözleri bir an için tavana kaydı. "Azimli. Sende bir savaşçının kalbi var Kassie'm ve bunu hiçbir para satın alamaz. Hayatta ne olmak istiyorsan o olacaksın ve Bouvier'ler bundan hoşlanmıyorlarsa siktirip gidebilirler."

Övgüsü karşısında çenemi eğdim. Babam çok konuşan bir adam değildi, ama konuştukları sevgi ve tutku doluydu.

"Teşekkür ederim."

Beni kendine çekti ve tekrar ağlama dürtüsüyle savaşılarak yüzümü boynunun kıvrımlarına yasladım. Tanıdık ve güçlü kokuyordu ve onu o kadar çok seviyordum ki.

"Merak etme canım. Baban her şeyle ilgilenecek," diye mırıldandı saçlarıma. "Ben her şeyi yoluna koyacağım."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama geri çekilmeden önce uzun bir süre babama sarıldım. "Seni seviyorum, baba."

"Ben de seni seviyorum, tatlı kızım."

Ayağa kalktı ve bana baktı. "Gece boyunca bize ihtiyacın olmazsa sabah görüşürüz."

O gittikten sonra yan yattım. Bu benim için en rahat pozisyon gibi görünüyordu ama başka bir şeye ihtiyacım vardı.

Parmağım uzaktan kumandadaki çağrı düğmesini buldu ve bir dakika sonra Hemşire Shields içeri girdi. "Kassie, sana nasıl yardımcı olabilirim? Sonunda acıktın mı?" Yüzüm buruştu. Yemek istediğim son şeydi. "Hayır, teşekkür ederim, ama başka bir yastık alabilir miyim?"

"Elbette." Gitti ve kısa bir süre sonra isteğimi iletmek üzere geri döndü. "Başka bir şey var mı, tatlım?"

"Evet, sizde... ödünç alabileceğim bir cep telefonu var mı?"

Monty ile konuşmam gerekiyordu. Ona annesinin bana söylediği her şeyi anlatacaktım ve o da bana bunların saçmalık olduğunu ve beni sevdiğini söyleyecekti. Belki o zaman bu korkunç gecede biraz olsun huzur bulabilirdim.

Hemşire elini cebine atarken gri gözleri kapıya kaydı. "Görevdeyken bunu almamam gerekiyor, bu yüzden bunu küçük sırrımız olarak saklayacağınıza güveniyorum."

Başımı salladım ve cihazı aldım, ekrandaki tüm simgelere baktım. Monty'de olduğu gibi yeni iPhone'lardan biriydi, bu yüzden onunla nasıl arama yapılacağını biliyordum. Telefon düğmesine bastım ve donup kaldım.

Numarasının son dört rakamı nedir?

Dokuz-beş-bir-şey-bir-şey. Yoksa beş-dokuz muydu?

Gözlerimi kapattım ve beynimin hatırlamasını sağlamaya çalıştım ama aklıma gelmiyordu. Numara cep telefonuma programlanmıştı, bu yüzden ezberimde değildi.

Dokuz-beş, bir de dört var mı?

Alt dudağımı kemirerek gözlerimi açtığımda Hemşire Shields'in bana endişeyle baktığını gördüm. "Aramak için yardıma ihtiyacınız var mı?"

Telefonu isteksizce geri verirken dudaklarımdan uzun bir işaret çıktı. "Hayır, numarayı hatırlayamıyorum."

"Dinlenmeye çalış tatlım. Beynin biraz rahatladığında belki aklına gelir. Eğer öyleyse, şu arama düğmesine tekrar bas, ben de kaçak mallarla birlikte koşarak geleyim. Gece yarısına kadar buradayım." Ayrılmadan önce bana tatlı bir gülümseme fırlattı.

Yedek yastığı karnıma götürüp orada tuttum ve hâlâ kızıma hamileymişim gibi davrandım. Tanrıya şükür sonunda gözyaşlarım dinmiş gibiydi. Çok ağladığım için yüzüm çığ kalmıştı.

Düşüncelerim Monty ve annesine döndü. Söylediği her şeyin tamamen saçmalık olduğuna emindim, uyum sağlayamadığım kısmı hariç. O kısım yüzde yüz doğrudu.

Monty'nin okulda konuştuğu çok hoş bir kız var.

Bunun bir yalan olduğuna ikna olmuşum. Öyle olmak *zorundaydı*. Bana olan aşkı başka biriyle ilgilenemeyeceği kadar derin ve gerçektir.

Sen sadece onun için bacaklarını açan ilk kızsın. Erkeklerin dikkati seksle çok kolay dağılıyor.

Bu da saçmalıktı. Monty seks yapmadan önce bir yıldan fazla beklemişti. Bana karşı çok tatlı ve sabırlıydı, ihtiyacım olan buysa sonsuza kadar bekleyebileceğini söylüyordu. Eğer tek istediği seks olsaydı, bunu yapmaya istekli milyonlarca kız bulabilirdi ama o beni bekledi.

Yastığı ortama doğru daha sıkı tuttum. Yarın geleceğini söyledi. O zaman konuşabilirdik.

Ama hiç gelmedi.

BÖLÜM 20

Elimdeki telefona bakakaldım, şaşkınlık görüşümü bulanıklaştırıyordu. Gözlerimi birkaç kez kırptırarak metni tekrar okudum. Son on kez okuduğumla hâlâ aynıydı.

Kassie: Bugün gelmesen olur mu? Bir süre yalnız kalmak istiyorum.

Yatak odamın kapısının çalınması dikkatimi on birinci kez okumaktan alıkoydu. "İçeri gel."

"Hey," dedi Auburn, kapımı açıp kapı çerçevesine yaslanarak. "Kassie'ye gitmeden önce bir şeyler atıştırmak ister misin?"

"Gideceğimi sanmıyorum."

Kardeşim iç çekti. "Benzin parasına ihtiyacın olursa, tek yapman gereken istemek. Hatta yarın sana yeni bir banka hesabı açıyorum."

"Sorun para değil. Mesaj attı ve beni görmek istemediğini söyledi."

Yatağıma geçti ve omzumu dürttü. "Kenara kay." Yaptım ve Auburn yanımdaki başlığa oturdu, telefonuma bakmak için eğildi. "Hmmm, ona iyi olup olmadığını sor. Belki de hastalanmıştır ve yine üzerine kusacağından korkuyordur."

Nazik alayının beni gülümsetmek için yapıldığını biliyordum ama işe yaramadı. Bir mesaj yazdım ve birkaç saniye sonra bir cevap aldım.

Monty: Sen iyi misin? Yine mi hastalandın

Kassie: Hayır, hasta değilim. Sadece biraz özel zamana ihtiyacım var.

Monty: Neye ihtiyacın varsa. Seni çok seviyorum.

Birkaç dakika sonra, karşılık vermeyeceği garip bir şekilde belli oldu ve Auburn yatağı itti.

"Eminim uyuyordur. Gidip bir pizza alalım." İtiraz etmeye başladığımda kafama vurdu. "Kahvaltıda hiçbir şey yemedin, aptal. Gel hadi."

Restoranda tek bir dilim pizzayı zorla mideye indirdim ve her dakika telefonuma baktım. Eve döndüğümüzde üst kattaki odama çıktım ve eskiz defterimi çıkardım.

Telefonum çaldığında bir çizim kalemi almıştım. Telefonu kaptım ve Kassie'nin yerine babamın adının yazdığını görünce hayal kırıklığına uğradım.

"Merhaba."

Konuşurken sesi titriyordu. "Monty, Auburn'le konuştum ve bebek için ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istedim."

"Teşekkürler, baba."

"Ve lütfen Kassie'ye de başsağlığı dileklerimi iletin. Kalbim ikiniz için de kırık."

"Yapacağım. Bunu takdir ediyorum."

Birkaç dakika konuştuk. Yeni okulumu sordu çünkü ayrıldığım geceden beri babamla ilk kez konuşuyordum. Bu iyi hissettirdi. Onu çok özlemiştim.

"Eve dönmeni çok isterdim evlat." diyene kadar.

Sabahtan beri hissettiğim tüm hayal kırıklığı, ocakta çok uzun süre bırakılmış bir tencere gibi fokurdadı.

"Yani bebeğim öldüğüne göre artık eve dönebilir miyim?" Tükürdüm.

"Hayır, hayır, Monty," diye kekeledi. "Öyle demek istemedim-"

Telefonu yüzüne kapattım, o kadar öfkeliydim ki kalemimi ikiye böldüm. Onu çöpe atarak deri çantamdan bir tane daha seçtim ve sakinleştirici birkaç nefes aldım. Aklım hemen dün kaybettiğimiz bebeğe gitti ve kafamda bir resim oluştu.

Sonra kalemim yumuşak, yuvarlak vuruşlarla hareket etmeye başladı ve yeni doğan kızımın birkaç ay içinde nasıl görüneceğini hayal ettiğim yüzü oluşturdu.

Ben ve Kass gibi siyah saçları vardı ve annesi gibi siyah gözlerini çizdim. Uzun, kalın kirpikler ve cupid'in yay ağzı. Minik kulaklar. Düşme burun.

Gözümünden bir damla yaş yanaklarından birine düştü ve onu silme zahmetine girmedim. Oraya ait gibiydi, sanki üzüntüm onun bir parçasıydı.

İki gün sonra yatağımda oturmuş, Kassie'yle a r a m ı z d a g e ç e n mesajlaşmaları gözden geçiriyordum, çünkü mesajdan başlayarak.

Monty: Bugün okula gitmiyorum. Seni görmeye gelebilirim, eğer wan

Bugün olmaz, tamam mı?

Monty: Tamam. Eğer istediğin buysa

Sonra o gün bir tane daha.

Monty: Umarım iyi bir akşam geçiriyorsundur. Gerçekten görmek istiyorum

sen

Özür dilerim. Gerçekten çok yorgunum.

Monty: Konuşmamıza bile gerek yok. Sadece yanında olmak istiyorum. I

Ve sonra bu sabahki metin.

ca

Monty: Günaydın, bekleğimi satın alarak gönderdiğim. Adı dağın onlar

Neredeyse öğlen olmuştu ve hiçbir yanıt alamamıştım.

"Siktir et," diye mırıldandım, yataktan yuvarlandım ve aşağı inmeden önce ayakkabılarımı giydim.

Dört saat sonra Ramirez'lerin evine vardım ve koşarak merdivenleri çıktım. Kolumun altında Regi ve Luci için iki pelüş köpek yavrusu vardı. Bebeğin kaybına üzüleceklerinden emin olduğum için kızlara küçük bir şey almak istemiştim. Teyze olacakları için çok heyecanlanmışlardı.

Kapıyı çaldığımda, küçük verandada duran çiçek aranjmanını fark ettim. Çiçekçi çok güzel bir iş çıkarmıştı. Neşeli bir şeyler istemiştim ve rengârenk çiçekler donuk tuğlaya karşı parlak duruyordu.

Cevap alamayınca kapıyı tekrar çaldım.

"Monty, sen misin?" Ses arkamdan geldi ve Ramirez'lerin dul komşusunu kaldırımda bulmak için döndüm. Kalın, siyah, yün bir palto giymişti ve chihuahua'sını yürüyüşe çıkarmıştı.

Onu karşılamak için koşarak aşağı indim. "Merhaba, Bayan Dupree. Biliyor musunuz-"

"Ah, sevgili oğlum," diye araya girdi ve tombul kollarını ortama doladı. "Kaybınız için çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim. Korkunç birkaç gün geçirdim," diye cevap verdim, sırtını sıvazlayarak.

"Sadece hayal edebilirim. Lorna ve Lucas hastaneye giderken küçük kızlara ben baktım."

"Çok naziksiniz Bayan Dupree. Hey, Kassie'nin nerede olduğunu biliyor musun? Evde olmadığından biraz endişeliyim."

Yaşlı kadın parmağını balkabağı turuncusu örgü şapkasının altına soktu ve başını kaşdı. "Şey, bu sabah gittiler. Günleri mi karıştırdın?"

Omurgamdan aşağıya doğru gergin bir enerji yayıldı. "Nereye gitmek için ayrıldı? Kassie'nin doktor randevusu falan mı vardı?"

Bayan Dupree kafası karışmış gibi başını salladı. *Evet, partiye katılın bayan.*

"Bugün taşınma günüydü Monty. Bana mahalleden ayrılacaklarını söylediklerinde şok oldum. Çok harika komşular oldular."

Elim boğazıma gitti, orada yükselen safrayı geri itmeye çalıştım. "Nereye gittiler?"

Kadının gözleri kısıldı. "Kassie sana söylemedi mi? İkiniz k a v g a m ı ettiniz?"

"Hayır, hanımefendi. Bildiğim kadarıyla hayır."

"Ah, o kadar perişandı ki, her şey çok hızlı olduğu için unutmuş olmalı. Ne kadar tatlı bir sevgili. Yine de size bundan bahsedeceğini düşünmüştüm."

Ben de öyle.

Sakin kalmaya ve bu zavallı yaşlı kadına bağırmamaya çalışarak tekrar sordum: "Nereye gittiler?"

Eldivenli elini yüzüne götürdü ve çenesine masaj yaptı. "Biliyor musun, bana nereye gittiklerini söylediklerini sanmıyorum. Yine de epey uzak olmalı çünkü Lorna bu sabah geldi ve buzdolabındaki yiyecekleri bana verdi. Onlar oraya varmadan bozulacağını söyledi." Omuz silkti. "Neresi *olursa*."

Ses tonumdaki acıyı bastırmaya çalışarak, "O kadar çok şey oldu ki, sanırım kimsenin bana bundan bahsetmeye vakti olmadı. Tüm bunların ne zaman olduğunu biliyor musunuz?"

"Olayı ilk kez dün nakliye kamyonu geldiğinde duydum. Sonra tüm aile bu sabah erkenden birkaç büyük bavulla araçlarına bindi ve gitti. Her şeyin bu kadar çabuk olmasının çok garip olduğunu düşündüm."

"Nasıl hissettiğinizi biliyorum," diye mırıldandım. "Bilgi için teşekkürler, Bayan. Dupree."

Gülümsemesi kararsızdı. "Eminim Kassie yakında sizi arayacak ve nerede olduğunu bildirecektir."

Arabama doğru yürümeden önce "Eminim gelecektir," diye cevap verdim. Ama hiç de emin değildim.

Hiçbir şey.

Geçen hafta boyunca Kassie'den duyduğum buydu. Kendimi çizime vermiştim... deli gibi gelinlikleri çiziyor ve yeniden çiziyordum.

Zihnim, belki daha hızlı çalışırsam, elbiseleri daha mükemmel yaparsam... o zaman mucizevi bir şekilde beni arayacağını söyledi.

İşe yaramadı.

Hem paniklemiş hem de kalbim kırılmıştı. Kilo vermiştim - ne kadar olduğunu bile bilmiyordum ama kıyafetlerim bedenimden sarkıyordu - çünkü zar zor yemek yiyebiliyordum.

İşlerin daha da kötüye gideceğini bilmiyordum.

Mart ayının sonlarında serin bir akşam, Auburn odama girdi, yüzü hiç görmediğim kadar ciddiye.

"Monty, oturman gerek." "Abi, oturuyorum."

Masa sandalyemdeki bana baktı ve uyuşuk robotik bir hareketle başını salladı. "Ah, evet. Sanırım oturmam gerekiyor."

Başını ellerinin arasına alıp yatağıma uzanırken dikkatimin yüzde yüzü kardeşimdeydi.

"Auburn, sorun ne?"

"Sana bir şey söylemem gerek."

"Tamam. Beni biraz korkutuyorsun."

Parmak uçları ağzını kapatana kadar ellerini yüzünde gezdirdi ve sesini boğdu. "Bu kötü, Monty. Çok kötü." Gözlerinde yaşlar birikti ve kalbim boğazımda sıkışana kadar kuzeye doğru yol aldı.

"Sadece söyle," diye fısıldadım, ne söyleyeceğini duymak istemediğimden oldukça emin olmama rağmen.

Başka bir terör saldırısı mı oldu? Babamız kanser mi oldu? Bu da neydi böyle?

Sonra kardeşim göğsüme uzandı ve kalbimden geriye kalanları söküp çıkardı.

"Monty, Evie kayıp."

PART TWO

THE PRESENT

BÖLÜM 21

GÖZLERİM belgeyi taradı ve üçüncü paragrafta birkaç düzeltme yaptım. Sonra bir el dirseğıme dokunana kadar her şeyi tekrar okudum.

"Anne, sıkıldım."

Parmaklarımı klavyeden çekip belgeyi sakladıktan sonra beş yaşındaki oğlumun alnındaki kumral saç tutamını taradım.

"Noel tatiline sadece birkaç gün kaldı ve okula geri döneceksin, Sully. O zaman sıkılmayacaksın, değil mi?"

Bir çift dudaktan geçebilecek en tatlı gülümsemeyi yaptı ve ben de burnunu öptüm.

"Arkadaşlarımı tekrar görmek için sabırsızlanıyorum" diyen Sullivan Ramirez'in küçük ayakları mutlu bir dans sergiliyor.

"Sid'i neredeyse her gün görüyorsun."

Sanki bir işaretmiş gibi Sid'in annesi ofisime girdi. "Lily Teyze!" Sullivan kollarını iki yana açarak en yakın arkadaşına doğru koştu.

Onu kucağına aldı ve kendine doğru çekti. "Hey, Sul. Nasıl bu kadar büyüyorsun?"

"Annem beni her gün besliyor," diye cevap verdi tüm ciddiyetiyle.

Lily en iyi şok olmuş yüz ifadesini takındı. "Gerçekten mi? Her gün mü?" Lily kucağında oğlumla masanın karşısındaki sandalyeye otururken başıyla onayladı. Küçük oğlu Siddhant, Sully ile aynı yaşıydı, doğum günleri arasında sadece bir ay vardı ve çok iyi arkadaşlardı.

"Sid'i işe getirdin mi?" diye sordu çocuğum, kahverengi gözleri küçük bir çocuğun umuduyla parlıyordu.

"Hayır, bugün babasıyla birlikte. Evden çalışıyor." Sully'nin dudakları çatıldı ama Lily hemen ekledi: "Neden bu gece gelip onunla oynamıyorsun?"

"Tamam," diye sevinçle kabul etti. "Kamyonlarımı getireceğim."

"Annen nasıl?" diye sordum. Bayan Ganjam yumurtalık kanseri tedavisi görüyordu ve bugün kemoterapi gördü.

"Babam biraz önce aradı ve iyi olduğunu söyledi. Geçen haftaki kadar hasta değilmiş."

"Nana G'ye bir resim yaptım," diye açıkladı Sully, arkadaşımın kucağından atlayıp harıl harıl çalıştığı küçük masaya koşarak. Lily'nin annesine bayılırdı. Bayan Ganjam emekli olduğu için Sully ve Sid okula gitmediklerinde onlara o bakıyordu ve oğlum için ikinci bir büyükanne gibiydi.

Lil'e parlak renkli bir gökkuşağı ve mor bir şemsiye resmiyle döndü.

"Bunu tek başına mı çizdin?" Gururla başını salladı ve Lily onun başının tepesini öptü. "Buna bayılacak. Mor onun en sevdiği renk."

Sully o sevimli küçük gülümsemesiyle, "Biliyorum," dedi.

"Sen çok tatlısın," diye cevap verdi. "Tıpkı annen gibi."

Bunu babasından almadığı kesin.

Arkadaşıma dönüp bakarak sesimi alçalttım. "Şartlı tahliye duruşması için açıklamalarım üzerinde çalışıyordum."

Dudakları gerilmiş ve gözleri kısılmış bir halde, "Bunu benim için yazdır," dedi. "Sully, bakalım Andi, Nana G. için bir mektup yazmana yardım edecek mi? Resmiyle birlikte ona vereceğim."

"Evet! Kıvrık harfleri güzelleştirmek için kullanabilirim," diye ciyakladı ve onun kalçasında zıpladı.

Lily onu ofisimin kapısına kadar taşıdı ve oğlumu ona teslim etmeden önce avukat yardımcım Andrea ile birkaç kelime konuştu. Lily ve ben New York'taki prestijli Owens, Kavanaugh, & Underwood hukuk bürosunda avukatlık yapıyorduk. Onun uzmanlık alanı aile hukukuydu, ben ise ceza savunma avukatıydım.

Döndüğünde belgeyi hazırlamıştım ve okumak için deri ofis koltuğuna yığıldı. "Evet," dedi başını sallayarak, gözleri sayfanın aşağısında gezinirken. "Bu iyi ve yasaklama emrini ihlal eden pislikle ilgili üçüncü paragrafı beğendim."

"Birçok kez," diye alaycı bir şekilde ekledim.

Lily'nin endişeli kahverengi gözleri benimkilere kaydı. "Wesley'nin sana gönderdiği mektupların kopyaları sende var mı?"

Üst çekmecemi açarak, eski kocamın el yazısıyla yazdığı kalın sayfalardan oluşan bir klasör çıkardım. "*Aşk notları* burada."

"Keşke onları okumasaydın, Kass. Bu kadar üzülmeyin bir anlamı yok. Andrea'ya söyle, şartlı tahliye duruşması için onları bir dosyaya koysun. Sonra onları kurula verirsin ve okumalarına izin verirsin."

"İyi bir avukat iyice okumadığı bir şeyi asla teslim etmez," dedim monoton bir ses tonuyla.

Başını elimdeki kâğıtlara doğru eğdi. "Yeni bir şey var mı?"

"Beni ne kadar çok sevdiğini ve öldürmek istediğini," diye cevap verdim, kalp atışlarım hızlanırken bile ses tonumu nötr tutarak.

"Her şey yoluna girecek," diye yatıştırdı. "Bu saçmalıkları okuduktan sonra onu asla serbest bırakmazlar. Duruşma ne zaman?"

"Mart'a kadar olmaz. Sadece düşüncelerime bir başlangıç yapmak istedim. Zaman yaklaştıkça daha fazlasını ekleyecek ve geliştireceğim."

Lily'nin gözleri muziplikle parladı. "Onun küçük penisi hakkında bir yorum yapmanın bir yolu var mı?"

"Hmm, bunu bir kenara not edeyim," dedim kısa tırnaklarımı klavyeye geçirip yazıyormuş gibi yaparak. "Viyana sosis siki... tamamen etkisiz... ve bitti!" Ellerimi bir hareketle dizüstü bilgisayarımdan çektim ve masanın üzerinden en iyi arkadaşşıma sırtıttım.

"İçindeki ukalanın parlamasına izin vermene

bayılıyorum." "Teşekkür ederim, madam.

Memnun etmek için yaşıyorum."

Andrea'nın kapıyı çalması üzerine, içeri gelmesini söyledim. Kafasını içeri uzattı. "Sully mektubunu bitirdi," dedi zorlukla dizginlenmiş bir sırıtışla.

"Tamam, şimdi geri gelebilir."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz odaya daldı, küçük tombul elinde kâğıtlar sallanıyordu. "Bitirdim! Andrea her şeyi doğru yazmama yardım etti ama hepsini tek başıma yazdım."

Lily'ye uzattı ve onun gözlerinin açılıp dudaklarının birbirine yapışmasını izledim. "Bu... güzel, tatlım," demeyi başardı. "Neden annene göstermiyorsun?"

Sully kâğıdı bana doğru getirdiğinde Lily'nin üst bedeni sessiz kahkahalarla sarsıldı ve ben de ne yazdığını merak ettim. Kâğıdı ondan aldım ve birkaç cümleyi okudum.

Sevgili Nana G,

Umarım resmimi beğenirsin. Umarım daha iyi hissediyorsundur. Saçın yokken bile çok güzelsin.

Sevgiler, Sullivan Ramirez

Bana gururla baktı ve ben de kendi gülümsememle savaşıırken saçlarını karıştırdım. "Bu çok tatlı, bebeğim."

"Sence Nana G bundan hoşlanacak mı?"

"Elbette. Sanırım burada tüm önemli noktaları ele aldınız."

"Keşke bunu ona ben verebilseydim," dedi yavru köpek bakışlarını yüzüncü seviyeye çıkararak.

Küçük elini sıktım. "Kuralı biliyorsun. Nana doktora gittikten sonra iki gün huzurlu ve sessiz olacak. Çarşamba günü onu görebilirsin."

"Ben ve Sid vahşi çocuklar olduğumuz için mi?"

"Anladın sen onu," diye güldüm. "Lily Teyze'nin hediyelerini ona götürmesini mi istersin, yoksa bekleyip ninene kendin mi vermek istersin?"

"Onları alabilir. Nana kendini iyi hissetmiyorken onu gülümsetmek istiyorum."

"Görev tamamlandı," diye takıldım ve tatlı, komik mektubu ona geri verdim.

Andrea kapıdan boğazını temizledi ve ben de ona dikkatimi verdim. "Bay Bouvier sizi arıyor."

Bouvier ismi geçtiğinde sarsılmadığımı söylemek isterdim ama yalan söylemiş olurum. Telefondakinin *diğeri* değil de Auburn olduğunu bilmeme rağmen.

Lily ayağa kalktı ve oğlumun elini tutmadan önce bana göz kırptı. "Sul, hadi ofisime gidelim ve birkaç kişiyi dava edelim."

Omzunun üzerinden bana bakmadan önce "Tamam," diye hemen kabul etti. "Anne, bazı insanları dava edeceğim."

Telefona uzanmadan önce "İyi eğlenceler bebeğim," diye seslendim.

"Auburn, merhaba."

"Hey, Kasserole."

Güldüm. "Bu sabah bir ceza savunma avukatına ihtiyacınız var mı?" "Şu anda yok, ama tam bir ahmakla müzakere toplantısına girmek üzereyim, yani hala umut var. Saldırının cezası nedir?

bu günlerde?"

"Ölümçül bir silah kullanmayı mı planlıyorsunuz?"

"Hayır, bence güzel bir kaltak tokadı daha tatmin edici olur."

"Ah, bu basit bir saldırı o zaman. Bir yıl hapis cezası var ama avukatınız ben olduğum için ağır bir ceza almayacaksınız. Sadece şartlı tahliye."

"Harika, ben alırım. Telefonun yanında kal." İşe koyulmadan önce bir kahkaha attık. "Daha önce firmanızda sözleşmelerle ilgilenen adamın emekliye ayrıldığına dair bir mektup aldım."

"Collins, evet. Haziran'a kadar işi bitmiş olacak."

"Bana işimi halledebilecek diğer avukatların bir listesini gönderdiler, ancak kimi kullanacağım konusunda sizin fikrinizi almak istedim. Cox, Richardson veya Watson'ı önerdiler."

"Kullanmanız gereken kişi Shawn Watson," dedim hiç tereddüt etmeden.

"Diğer ikisinden daha genç ama gerçek bir buldog."

"Mükemmel. O zaman bunu kullanacağım. Telefonlarıma her zaman cevap verdiğiniz için teşekkür ederim. Şirketler hukukunun uzmanlık alanınız olmadığını biliyorum ama fikirlerinize güveniyorum."

Göğsüm gururla kabardı. "Bunun benim için anlamı çok büyük, Auburn. Bu küçük bilgiyi şirketteki ortaklara iletebilersen harika olur," diye takıldım.

"Gelecek hafta sonu Edward Owens ile golf oynayacağım. İsminizden bahsedeceğimden emin olabilirsiniz." Konuyu değiştirerek, "Oğlunuz nasıl?" diye sordu.

"O iyi. Sorduğunuz için teşekkür ederim. Aslında bugün benimle birlikte işte. Okulda olmadığı zamanlarda ona genellikle Bayan Ganjam bakıyor ama bugün kemoterapi tedavisi gördü."

"Lily'nin annesi mi? Hasta olduğunu fark etmemiştim."

"Doğru ya. Lily'yi tanıyorsun; senin için evlat edinme işini o halletti."

"Senin önerin üzerine," dedi Auburn. "Gianna ve ben ondan çok memnun kaldık. Lütfen ona kendisini ve ailesini düşündüğümüzü söyleyin."

"Elbette. Bu arada karın nasıl?"

"Her zamanki gibi muhteşem," dedi hülyalı bir şekilde, milyarder CEO'dan pek duymadığınız bir tonla. Ancak eski playboy yeni gelinine tamamen aşıktı.

"Seni hizada tutması için ona sahip olmana sevindim. Jaxon ve Jane nasıl?" "Gerçekten iyiler. Evlat edinildiklerinden beri alıştılar ve Janie Fiziksel terapisi iyi gidiyor."

"Ameliyatı tekrar ne zaman?" Masamın  zerindeki fincandan bir kalem seçerek sordum.

"Mart ayında. Birkaç gün önce Dallas'a u acağız ve kuzenim Blaire ve ailesiyle birlikte kalacağız. Jane'in bacağını düzeltmek için ameliyatı o yapacak."

Takvimime tarihi not ettim, böylece cesur küçük kıza bir şeyler göndermeyi hatırlayacaktım. Dilimin ucuna bir soru geldi ama her zaman yaptığım gibi yuttum.

Monty'den haber aldın mı?

Auburn ile bir yıldan uzun bir süre önce hukuki bir konu hakkında ilk kez g r şt   mde, kardeşinin Florida'da dedektif olduğundan bahsetmişti. O zamandan beri ondan bahsetmemiştik ve merakımın beni yenmesine izin vermemiştim, ama şimdi içimde yanan bir alev gibiydi.

Bilgisayarımdaki tarayıcıyı a tı ında parmaklarım tuşların üzerinde geziniyordu.

Yapma, Kassie. Geçmişi geçmişte bırak.

Auburn' n hâlâ konuştuğunu fark ettim. "...o zaman yürüyebileceğini umuyorlar."

Dilimi tutarak, "Bu harika, Auburn. Umarım her şey yolunda gider. O  ocuklar sen ve Gianna'ya sahip oldukları için çok şanslılar."

"Biz şanslı olanlarız," diye cevap verdi, sesi yumuşaktı. "Dinle, toplantım başlamak üzere. Tavsiyeniz için teşekkür ederim."

"Sağ elimin orta parmağı M yazarken "Her zaman," diye cevap verdim. Dördüncü parmağım O tuşuna bastı.

"G le g le, Kassie."

  imdeki alev g  s me ulaşana kadar gövdemin içini yalıyordu ve telefonu kapatır kapatmaz arama çubuğuna ismi yazmayı bitirdim.

MONTY BOUVIER.

Derin bir nefes alarak serçe parmağımın *Enter tuşuna* basmasına izin verdim. Görüntüler ekranımı doldurdu ve kısa bir nefes verdim. "Lanet olsun, bu hiç adil *değil*," diye mırıldandım. "Erkeklerin böyle görünmesine izin verilmemeli."

Sanki birisi genç Monty'nin vücudundaki tüm kasları almış ve normal boyutlarının iki katına çıkarmış gibiydi. O her zaman kaslıydı, ama *daaaaaamn!*

Boyu uzamış mıydı? Öyle görünüyordu çünkü birlikte fotoğraf çektiirdiği herkesin üzerinde yükseliyordu. Aşağıya indiğimde, diğer polis memurları dışında kadınlarla çekilmiş hiçbir fotoğrafının olmadığını fark ettim.

Nedense bu beni memnun etti. Olmamalıydı ama oldu.

Bu düşünce zincirini hemen durdur, Kassie Ramirez. Erkeklere tövbe ettin. Sonsuza kadar.

Fotoğraflarda bir şey daha dikkatimi çekti. Dedektif Monty Bouvier hiç gülümsemedi. Hem de hiç. Stoacı ve sert görünüyordu. İfadesini tanımlamak için düşünebildiğim en iyi kelime buydu.

"Selam patron. Telefonu kapattığını gördüm," dedi Andrea ofisime girerken. Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve yanlış bir şey yaparken yakalanmışım gibi sandalyemde kıpırdandım.

Çünkü bu yanlış, chica.

"Yüzün neden kıpkırmızı?" diye sordu asistanım, kısa, gök mavisi saçlarında parmaklarını gezdirirken, sandalyede kendini evindeymiş gibi hissetti ve gözlerini kapalı dizüstü bilgisayarına dikti. "Porno falan mı izliyorsun patron?"

Baktığım şey pornodan daha iyiydi, diye düşündüm bacaklarımın arasındaki kıpırdanmaları görmezden gelmeye çalışırken, çok uzun zamandır başka hiçbir insan için hissetmediğim bir şeydi bu.

"Tabii ki hayır," dedim kızgınlıkla. "Erkeklerle ilgilenmediğimi biliyorsun."

"Peki ya kadınlar? Takımımızda senin için de yerimiz var. Jenna ve ben seni bazı arkadaşlarımızla tanıştıırabiliriz." Yeşil gözleri şakacı bir şekilde parladı ve ben de onun alaycılığına güldüm.

"Kimseyle ilgilenmiyorum," dedim kararlı bir şekilde, "yine de teklifiniz için minnettarım."

"Emin misiniz? Bay Seksi son birkaç hafta içinde burayı ikinci kez arıyor."

"Bay Seksi?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Hey, ben biseksüelim ve tamamen kör değilim," diye yorum yaptı. "Auburn Bouvier çok seksi. Belki seninle ilgileniyordur."

"Sadece profesyonel olarak," diye onu temin ettim. "Kendini tamamen karısına adanmış durumda. Sadece beni soruyor çünkü..." Tereddüt ettim çünkü şirketteki hiç kimse

Ayrıca Lily, Bouver'larla bir geçmişim olduğunu biliyordu. Ama Andrea'ya, ailem ve Lily'ninkiler dışında herkese güvendiğim kadar güveniyordum. "Çünkü onu yıllar öncesinden tanıyorum. Eskiden kardeşiyle çıkardım."

Gözleri odanın köşesine doğru kaydı. "Doğru ya. Başka bir Bouvier kardeş olduğunu tamamen unutmuşum." Parmaklarını birkaç kez şıklattı. "Marty falan mı?"

"Monty," diye düzelttim, bu isim dilime yabancı geliyordu.

"Onların da bir kız kardeşi yok muydu? Hani şu kaybolan?"

"Evet, Evie yaklaşık on altı yıl önce kayboldu."

Andrea'nın tüm yüzü üzüntüden çökmüş gibiydi. Tanıdığım en empatik insandı ve kalbini koluna takardı. "Tüm haberlerde çıktığını hatırlıyorum. Bu olay olduğunda daha küçüktüm ama beni gerçekten üzmüştü. Ve beni korkutmuştu. İşte o zaman annemden beni kickboks derslerine yazdırmasını istedim."

"Ve şimdi tam bir baş belasısın."

"Tabii ki geliyorum. Bu arada, bu akşam derse geliyor musun?" Andrea beni tanıştırdığı spor salonunda kickboks ve kendini savunma eğitmeniydi.

"Orada olacağım. Lily, Sid'le oynaması için Sully'yi davet etti. Dersleri kaçırmaktan nefret ediyorum. Harika bir stres giderici. Bana kendimi..."

"Güçlendirilmiş mi?" diye sordu, ben de başımı salladım.

"Aynen öyle. Sanki zayıf yönlerimi güçlü yönlerime çevirmişsin gibi."

Andrea eğildi, avuç içleri kızılağaç masamın üzerinde düzleşirken yeşil gözleri tutkuyla alev aldı. "Sen güçlüsün, Kassie. Tanıdığım en güçlü kadınlardan birisin. İçten içe, gerçekten önemli olan yerde. Ve şimdi içindeki güce eşlik edecek bir savaşçının vücuduna sahipsin."

"Teşekkür ederim," dedim, sesim neredeyse bir fısıltı gibiydi.

"Sorun değil," diye cevap verdi, siyah blazer ceketini düzeltirken. "Tüm kadınların ne kadar güçlü olabileceklerini bilmelerini istiyorum."

Gitmek için döndüğünde, gözlerim masamın üzerindeki mektup dosyasına takıldı ve kapının kapandığını duyana kadar onlara baktım. Sonra onları ait oldukları çekmeceye geri koydum.

Siktir git, Wesley Campbell. Artık güç bende.

BÖLÜM 22

"MONTAGUE BOUVIER."

Hay sikeyim.

Doktorun muayenehanesinin bekleme alanındaki mavi kumaş kaplı sandalyeden iterek, kapının yanında bekleyen minyon resepsiyon görevlisine yaklaştım.

"Monty'yi kullanıyorum," diye kısaca bilgi verdim.

"Seni suçlamıyorum," diye cevap verdi kıkırdarak. "Hemşire eczaneyle telefonda konuşuyor. Sizi muayene odasına geri götürmemi istedi."

"Sorun değil."

Soluk yeşil koridorda yürürken omzunun üzerinden bana bakarak, "Demek polissin, ha?" diye sordu.

Bu renk de neyin nesi? Tıbbi ofislerin ve hastanelerin akla gelebilecek en iğrenç yeşile boyanması gerektiğine kim karar verdi?

Yıllar önce Evie ile yaptığım benzer bir konuşmayı hatırlayınca dudaklarımdan küçük bir gülümseme geçti. Bu rengi *kurumsal yeşil* olarak adlandırmıştı ve insanları uzaklaştırmak, gereğinden fazla kalmalarını önlemek için bu şekilde boyadıklarına karar vermişti.

"Gülümsediğinde çok tatlı oluyorsun Monty," dedi resepsiyonist, bir kapının yanında durup kirpiklerini bana doğru kırıştıtarak.

Onu bir aşağı bir yukarı süzdüm. Çok tatlıydı. Sarışındı. Minyon. Her zamanki tipim değildi, ama dilinin alt dudağının üzerinde kayma şekli herhangi bir gösterge ise, kesinlikle ilgileniyordu.

"Sizi temin ederim, amacım şirin görünmek değildi."

Odaya girdiğimizde koluma vurarak, "O zaman sana doğal geliyor olmalı," dedi. "Görünüşe göre son ziyaretiniz iki yıl önce olmuş. Ben burada çalışmaya başlamadan hemen önce."

Bir elimi saçlarımda gezdirerek başımı salladım. "Evet, biraz geride kaldım. Yüzbaşım sağlık kontrolüne gelmem için ısrar etti."

"Bu önemli, Memur Bouvier."

"Aslında, Dedektif."

Bembeyaz dişleri pembe alt dudağına gömüldü. "Ooh, sen bir dedektifsin. Güzel." *Evet. Kesinlikle flört ediyordu.* Bana soluk mavi bir elbise uzatıp, "Bunu giyebilirsin. Yardıma ihtiyacın olursa haber ver."

Kıkırdadım. "Sanırım idare edebilirim. Ben büyük bir çocuğum."

"Evet, öylesin," diye mırıldandı, omzunun üzerinden göz kırparak odadan çıkmadan önce bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı gezindi.

Soyundum ve üzerinde bir tür girdap deseni olan iğrenç önlüğü giydim. *Tıp camiasının ciddi bir moda ve iç tasarım güncellemesine ihtiyacı var.*

Üzerimi değiştirip muayene masasına oturdüğümde kapı çalındı ve içeri girecek kişiyi çağırdım. Hemşireyi bekliyordum ama gelen yine flörtöz resepsiyonistti.

"Sadece size bir güncelleme yapmak istedim. Hemşire beş dakika içinde burada olur, Dedektif."

"Teşekkürler," dedim ona, tüm hayati parçalarımın örtüldüğünden emin olmak için fazla dar giysiyi kaydırarak.

Bana bir kez daha uzun uzun baktı. "Genelde bu kadar açık sözlü değilimdir ama Dr. Cornehl emekli olduğu için bugün buradaki son günüm. İşten sonra kutlama yapmama yardım etmek isteyip istemeyeceğinizi merak ediyordum." Elini yavaşça boğazının ön kısmına götürmesi bana tam olarak ne tür bir *kutlama* düşündüğünü anlattı.

Teklifi düşündüm. Harekete geçmeyeli uzun zaman olmuştu. Bir ay önce yeni görev gücünün başına getirildiğimden beri işle meşguldüm, bu yüzden "İşten çıktıktan sonra bir şeyler içip bu konuyu konuşabiliriz" diye cevap verdim.

Cebinden üzerinde telefon numarasının yazılı olduğu yapışkanlı bir not çıkarırken yüzü aydınlandı. "Kulağa harika geliyor. Ben Shana, bu arada."

Tıbbi plazanın köşesindeki bir barda oturmuş, sek viskimi yudumluyordum. Florida'nın orta büyüklükteki Marytown kasabasındaki çoğu içki mekânı gibi, benim tercih ettiğim Macallan viskisi de yoktu, bu yüzden yeni bir şey sipariş ettim.

İçtiğim Henry McKenna tek fıçı burbonunda karamel ve vanilya notaları ile bir miktar tarçın vardı ve ne kadar hoşuma gittiğine şaşırdım. Barmenim Jeremy yanımdan geçerken ona tavsiyesi için teşekkür ettim ve o da bana başıyla onay verdi.

Başparmağım telefonumdaki Instagram uygulamasına dokundu ve en sevdiğim hesap akışımın en üstünde belirdiğinde dudaklarım neredeyse gülümseyerek seğirdi.

Garfield ve Snoopy'nin Maceraları.

Birkaç yıl önce bu hesabı takip etmeyi bırakmıştım çünkü içerikleri bir hayvansever olarak beni eğlendiriyordu. Bu hesap, hesap sahibinin evcil hayvanları olan bir kedi ve bir köpek arasındaki en iyi arkadaş ilişkisini belgelediği için dikkatimi çekti.

Ancak ilk dikkatimi çeken köpeğin adının Garfield ve kedinin adının Snoopy olmasıydı.

Son videolarını izlerken sessiz bir kahkaha attım. Büyük, şapşal sarışın labrador sırt üstü yatmış, siyah-beyaz kedi iki patisiyle karnını ovarken sevimli bir aptal gibi sırtıyordu.

Bir yorum yazdım: *Hepimizin Snoopy gibi bir arkadaşına ihtiyacı olabilir.*

Neredeyse anında bir cevap geldi: *Snoopy, Feline Academy of Massage Therapy'den yeni mezun oldu.*

Hesap sahibinin arsız yorumları beni eğlendirmeyi asla başaramadı. Saate baktım ve hemen sinirlendim çünkü Shana buluşmamıza neredeyse bir saat geç kalmıştı. Numarası bende vardı, yani onu arayabilirdim ama bu kadar çaba sarf etmek istediğimden emin değildim.

Bir içki daha, sonra buradan gideceğim.

Parmağımı kaldırarak barmene bir McKenna daha getirmesini işaret ettim ve gözlerimi kapıya çevirdiğimde kırmızı bir ışık gördüm. Shana içeri girdi ve kızgınlığım arttı. İşten hemen sonra geleceğini söylemişti ama belli ki eve gitmiş, kıyafetlerini değiştirmiş, saçını ve makyajını düzeltmişti.

Şık, sarı at kuyruğu ve nude dudak parlaticısının yerini gevşek bukleli bir baş ve makyajlı bir yüz almıştı. Küçük kıvrımlarını vurgulayan ama bu sade mekân için biraz fazla gösterişli olan dar kırmızı bir bandaj elbise giymişti.

Gözleri beni uzun, koyu ahşap barda otururken bulana kadar odayı taradı ve bir eliyle saçlarını kabartmak için uzandı. Odanın içinde ilerlerken adımlarına takdir ettiğim ekstra bir hareket kattı.

"Hey," dedi, sesi nefes nefese çıkmıştı.

"Ben de tam gitmek üzereydim," diye yorumladım, içkimi bıraktığında Jeremy'ye dönerek. "Hanımefendi ne isterse."

"Ben bir beyaz şarap spritzer alayım." Nedense içki siparişi beni sinirlendirdi ama kontrol altına almak için üç kez nefes alıp verdim.

Kontrol bende. Her zaman. O bendim.

"Kimliğinizi görebilir miyim lütfen?" diye sordu orta yaşlı barmen Jeremy ve Shana ahşap zemine yerleştirdiği küçük kırmızı el çantasından kimliğini çıkardı. Kartı uzattığında gözlerim doğum tarihine takıldı ve kafamda hesaplamalar yaptım. Yirmi altı yaşındaydı, genelde tercih ettiğimden biraz daha gençti. Otuz üç yaşındayken, özellikle yatak odasında biraz daha olgun kadınları tercih ederdim.

Ama her neyse. Bu gece için bir seks arkadaşına ihtiyacım vardı ve o buradaydı. Sonunda.

Shana sıcak pembeye boyanmış dudaklarını büzerek dudak büktü. "Geç kaldığım için özür dilerim. Randevumuz için güzel görünmek istedim."

"Bir randevuda olduğumuzun farkında değildim. Gece için planlarımızı konuşmak üzere bir şeyler içmek için buluşacağımızı sanıyordum."

Benim gerçekçi ses tonum onu hiç rahatsız etmemiş gibi görünüyordu. "Ne planladığınızdan emin değildim, bu yüzden her şeye hazırlıklı olmak istedim."

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. "Herhangi bir şey? Bundan emin misin?" Sesim alçak ve sessizdi ama otoriter bir havası vardı.

Arzunun kızarıklığı açıkta kalan göğsünü renklendirirken nefesinin nasıl sıkıştığını fark ettim. "Evet, ne istersen."

Göğüsleri elbisesinin üstünden kabarmıştı ve bakışlarımın orada gezinmesine izin verdim, anlamım çok açıktı. Yine de bunun ne olduğu konusunda herhangi bir yanlış anlaşılma olmasını istemediğim için kelimeleri yüksek sesle söyledim.

"Bir randevu ya da kız arkadaş aramıyorum. Bir saat kadar çok sert sevişecek birini arıyorum. Bu kadar. Yarın ikinci bir buluşma ya da telefon görüşmesi olmayacak. Sadece bir gece. Bunu açıkça belirtmek istiyorum."

Hevesle başını salladı, gözleri şehvetle parlıyordu. "Ben de bunun peşindeyim. Hayatımın eğlence aşamasındayım, ilişki aşamasında değil."

"Güzel. Birbirimizi anladığımız sürece." "Tamamen."

Jeremy gitmeden önce gazlı içkisini önündeki kokteyl peçetesinin üzerine koydu, ben de alnımı peçeteye doğru eğdim. "İçkini bitir de öyle gidelim. Buralarda mı yaşıyorsun?"

Küçük bir yudum aldı ve sonra yüzü özür diler bir ifadeye büründü. "Aslında şu anda yeni dairem hazır olana kadar arkadaşlarımda kalıyorum."

Siketim. Kadınları evime pek götürmezdim. Nerede yaşadığımı bilmelerini istemedim. *Sorun değil. Kuralları anlıyor ve o da takılmaktan başka bir şey istemiyor.*

"Pekâlâ. Spritzer'ını bitirdiğinde evime gidebiliriz." Kırk yedi dakika.

Lanet olası kırk yedi dakika

Shana bardağını boşaltsın. Bu arada, hiç umurumda olmayan bir sürü şey öğrendim.

Kendisinden iki yaş küçük bir kız kardeşi var. Dr. Cornehl'in muayenehanesindeki son günü bugündü ama yeni bir iş bulmuştu ve Pazartesi günü işe başlayacaktı. En sevdiği yemek ranch sosuna batırılmış tavuk şeritleri.

Tanrı aşkına.

Jeremy'ye işaret ederek hesabı ödedim, Shana bana yeni dairesinin "en harikası" olacağını söylerken kendimi tüm gece boyunca ciddi bir şekilde ikinci kez düşünürken buldum.

İki aydır yumruğumdan başka bir şey sikmemiştim ve kucağımdaki yumruğa bakarken onun şöyle dediğini hayal ettim: "Tanrı aşkına dostum. Gerçek bir kadınla yat ve elini rahat bırak artık."

Shana'nın dolgun dudakları son içkisini de höpürdeterek bitirir bitirmez ayağa kalktı. "Neden yola çıkmıyoruz?"

Ayağa kalktı ve küçük çantasını topladı, ben de elimi sırtına k o y u p onu dışarı çıkardım, sonunda ana etkinliğe gideceğimiz için minnettardım.

BÖLÜM 23

Yataktan kalkarak Shana'nın kışına bir şaplak attım. "Ben duşa gireceğim. Bacaklarının titremesi durur durmaz giyinebilirsin."

"Biraz zaman alabilir," diye mırıldandı, nefes alıp verirken sırtı inip kalkıyordu. Eli sol göğüs kafesime uzandı. "Erkeklerde dövmele bayılırım. Bu ne anlama geliyor?"

Dokunuşundan ürktüm, ona sırtımı döndüm ve koca bir yalan mırıldandım. "Bir şey yok."

Duşumu açtıktan sonra prezervatifi attım ve ardından camlı bölmeye adım attım. Burası dairemin en sevdiğim bölümlerinden biriydi ve bir duş buharı diskini açıp ayaklarımın dibindeki fildişi karoların üzerine attım. Nane ve okaliptüs aroması etrafımı sardı ve gözlerimi kapatıp avuçlarımı karşı cama bastırırken sıcak suyun sırtıma ve omuzlarıma vurmasına izin verdim.

Taze kokuyu içime çektikten sonra, pelüş gri bir el bezine uzandım ve en sevdiğim vücut yıkama suyuyla köpürterek etrafımı saran aromaya bir miktar bergamot ekledim.

Bir saatten fazla süren sert sekse rağmen sikim hâlâ yarı dikti. Shana'yla karşılaşmam en hafif tabirle tatmin edici olmamıştı.

Kendimi temizledim ve Shana'yı kapıdan çıkardıktan sonra mastürbasyon yapmaya karar verdim. Zavallı elim bununla uğraşmak zorunda kalacaktı.

Kurulandıktan sonra gri bir eşofman altı giydim ve yatak odama geri döndüm. Shana ortalıkta görünmüyordu ve yatağımın kenarında yığın halinde bıraktığım kıyafetleri de yoktu.

Tanrıya şükür. Bu, bazı kadınların seks sonrası hissettiği gariplikleri hafifletirdi. Ben şahsen bunu hiç yaşamadım çünkü umursamayan bir sık kafalıyım.

Telefonumu pantolonumun cebine sokarak kendime bir şeyler atıştırmaya karar verdim. Yatak odamın kapısını açtığımda, Shana'yı boş odamın önünde, eli kapı kolunda dururken görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Beyaz badanalı ahşap döşemede sinsice yürürken homurdandım.

Başını kaldırdı ve bir eliyle göğsünü sıvazladı, ama diğer eli *hâlâ lanet olası kapı kolundaydı* ve onu ileri geri çeviriyordu.

"Beni korkuttun. Burada ne olduğunu görmeye çalışıyorum." Kilitli kapıyı birkaç kez çekti.

"Çekil oradan. Bu seni ilgilendirmez," diye tersledim ve onu dirseğinden tutup çektim. Kendime biraz kredi verdim çünkü elim boğazındayken onu duvara çarptırmamıştım.

Onu oturma odasına götürürken "Kapı neden kilitli?" diye sordu.

"Burası özel."

"Ama içinde ne var?"

Gözlerimi ona diktim ve homurdandım: "Cesetleri burada tutuyorum. Seninkini de eklememi ister misin?"

Gözleri yuvarlaklaştı ve sonra gergin bir şekilde güldü. Gergin olmalıydı. O odaya benden başka kimsenin girmesine izin yoktu.

"Tanrım, bu kadar huysuz olmana gerek yok. Sadece merak ettim. Bana neden söylemediğini anlamıyorum."

"Özeldir'in hangi kısmını anlamadın?" Cevap vermedi ve Auburn'ün eski oyun kitabından bir sayfa alarak telefonumda bir araç paylaşım uygulaması açtım ve birkaç blok ötede bir araba buldum. "Bir Uber üç dakika içinde sizi almak için burada olacak. Çantanız yanınızda mı?"

Dudakları şaşkınlıkla aralandı ama hemen toparlandı, başını yana eğdi ve bana nazlı bir gülümseme verdi. "Neden iptal etmiyorsun, birlikte bir şeyler yer ve bir süre takılırız."

"Barda konuştuğumuz şey bu değildi, Shana. Kendimi gayet açık bir şekilde ifade ettiğimi sanıyordum ve sen de aynı fikirdeydin."

Aramızda bir elini havada çırttı. "Biliyorum ama planlar değişebilir. Buna izin var, değil mi?"

"Hayır, değil. Yapacak işlerim var."

"Ama bugün Cuma gecesi. Hafta sonu çalışmak zorunda olmamalısın," diye mızızlanınca hayal kırıklığım had safhaya ulaştı.

Neyse ki evimin önünde bir arabanın durduğunu duydum ve çantasını alıp ona uzattım. "Araban geldi."

Elimdeki telefon çaldı ve cevap verdim, "Alo, kardeşim. Bana bir saniye izin ver." Kapıyı açarak, "Hoşça kal Shana," dedim, ses tonum dikkat çekiciydi.

"Yakında görüşürüz," diye mırıldandı kapıdan çıkmadan önce.

Kapıyı kapatıp arkasından kilitlerken, "Benim *bununla* bir ilgim *yoksa olmaz*" diye düşündüm.

"Shana kim?" Auburn ben hatta döner dönmez sordu. "Sadece bir piliç."

"Özel biri var mı?" diye sordu.

"Hiç de değil."

"Neden olmasın?"

"Çünkü öyle değil, Auburn. Birincisi, seks sırasında korkunç sesler çıkartıyor; blenderdaki bir domuz gibi ses çıkartıyor."

Auburn bir kakhaha attı. "Evet, bunun nasıl bir dikkat dağıtıcı olduğunu görebiliyorum. Külotunu ağzına tıkmalıydı."

"Giymiyordu," diye cevap verdim kuru bir sesle, "ben de ağız tıkaçı kullandım."

"Lanet olsun," dedi küçük bir burun çekme numarası yaparak. "şu anda kendimi gururlu bir baba gibi hissediyorum."

Oturup ayaklarımı sahildeki kayın ağacından sehpanın üzerine koyduğumda gülme sırası bendeydi. "Lafı açılmışken, Gianna sana hiç... bilirsin işte... baba diyor mu?"

"Bunun seni neden ilgilendirdiğini anlamıyorum, küçük kardeşim," diye sözünü kesti ama sesindeki sırıtmayı duyabiliyordum.

"Oh, hadi ama! Bana anlatabilirsin. Büyük baba hisleri yaydığını görebiliyorum. Ona ne kadar iyi bir kız olduğunu söylüyorsun. Belki kışını şaplaklarsın."

"Kahretsin, şimdi sertleştim. Gianna!" diye seslendi ve birkaç saniye sonra, "Hepsi. ıkart. şimdi." Sesi alçak ve gürdü.

"Dayum, kardeşim. Bu senin CEO'nun sesi mi yoksa babanın sesi mi?" "İkisi de," diye cevap verdi, ardından sessiz bir inilti kulaklarıma ulaştı.

"Ne yapıyor? O ne yapıyor? Videoya geçelim de izleyebileyim."

"Hayatta olmaz, Mont." Karısıyla konuşurken onu dinledim.

"Kayınbiraderin bir sapık, bebeğim."

"Merhaba Monty!" Gianna'nın yumuşak güneyli ses tonunu duydum.

Yumuşak bir tene değen avuç içi sesi kulaklarımı doldurdu ve ben de kendi iniltimi bastırdım. "Dinleyebilmem için hattı açık bırakabilir misin?"

"Olumsuz. Şimdi kapatıyorum. Hoşça kal, Monty." "Güle güle, Auburn Baba."

Telefonu kapattığında derin kahkahası kesildi, şüphesiz inanılmaz derecede muhteşem genç karısını masasının üzerinde becermek için. Esmer bir bomba olmasının yanı sıra, baldızım aynı zamanda kardeşimin hayatını değiştiren çok tatlı bir kadındı.

Bouvier kardeşlerin hayatlarının tamamen tersine dönmesi üzerine düşündüm. Sanki son on altı yıl içinde kişiliklerimizi değiştirmiş gibiydik. Auburn şimdi karısı ve iki çocuğuyla kendini işine adanmış bir aile babasıyken, ben şu anda Güney Florida'da çapkınlık yapıyordum.

Böyle gecelerde, kimin gerçekten daha iyi bir hayatı olduğunu merak ederdim. İş dışında hiçbir şeye bağlı olmayan küçük kardeş mi? Yoksa her gece yatağını ve kalbini ısıtacak birine sahip olan ağabey mi?

Auburn iyi bir kadın bulduğu için çok heyecanlıyım ama bu artık istediğim türden bir hayat değildi.

Yıllar önce, hayatımın en kötü ayını geçirdikten sonra bu hayalimden vazgeçmiştim. O olaylar beni yıkmıştı.

Elbette kendimi toparlamış ve burada, Florida'da bir hayat kurmuştum ama birinin düşürdüğü ve tekrar bir araya getirmeye çalıştığı bir çömlek parçası gibiydim. Parçalar birbirine uyuyordu ama her zaman ruhumu kusurlu bırakan çentikler ve çatlaklar olacaktı.

Yine de bu geceyle ilgili bir şey durumum hakkında yeni bir ışık altında düşünmemi sağladı. Kardeşim sevdiği kadınla birlikteydi ve ben burada yalnız ve tatminsizdim.

İyi tarafından bakarsak, en azından Shana'yı bir daha görmek zorunda kalmayacaktım. Anlaşıldığı üzere, durum tam olarak böyle değildi.

Pazartesi sabahı arka taraftaki çalışan otoparkına park ettikten sonra Range Rover'ımdan indim, kapıda kartımı okuttum ve istasyona girdim

dinlenme odasına doğru.

Julian Silva kahve makinesinin yanındaki pozisyonundan, "İşte orada," diye seslendi.

"Naber, Jules?" Dedim, az önce dağıtıcının altından çıkardığı sıcak java fincanını çalarak. "Bunun için teşekkürler."

Uzun bir yudum aldım ve kaşlarını çatarken plastik bardağın kenarından ona baktım. "Kahvemi tam döktüğüm anı nereden biliyorsun da kapıyorsun?" diye sordu dolaptan bir fincan daha çıkararak.

"Kafein radarına yakalandım," diye onu bilgilendirdim. Göreve çıkmak üzere olan üç devriye memurumuz Alice, Dylan ve Jimmy'yi selamlayarak metal kapıdan geçip ofislere doğru yöneldim.

Halı kaplı koridorda ofisime doğru yürürken, Yüzbaşı Carl Snyder Kayıt Odası'ndan bana seslendi.

"Günaydın Yüzbaşı," dedim yarı açık kapıyı iterek.

"Dedektif, yeni kayıt memurumuzla tanışmanızı istiyorum."

Gözlerim masanın arkasında oturan kişiye kaydı ve...

Kahretsin koşuyordum.

Cuma gecesi birlikte olduğum kadın başını yana eğip yüzünde boktan bir sırıtışla neşeyle el sallarken sarışın bir at kuyruğu yana eğildi.

İçtiğim birkaç yudum kahve yeniden ortaya çıkma tehdidinde bulunurken kaptanın sözlerinden sadece birkaçını yakalayabildim.

"Shana O'Neil... Esmerelda emekli oluyor... idari deneyim... ona sahip olduğumuz için çok mutluyuz..."

Zihnim her şeyi kavramaya çalışıyordu. Leo Olson ofisimizin baş dedektifiydi ve eşi Esmerelda da kayıt memurumuzdu. İkisinin de emekli olacağını biliyordum. Aslında Leo, oluşturulan yeni görev gücünün başına geçmem için beni öneren kişiydi. O gideli yaklaşık bir ay olmuştu ama tatlı karısı, biz onun yerine bir katip bulana kadar görevine devam etmişti.

Beynim tekrar kaptanın söylediklerine odaklandı. "Muayene randevularını almak için aradığımda Shana bana yeni bir iş aradığını söyledi, ben de geçen hafta görüşmeye gelmesini istedim. Ona hoş geldin demek isteyebileceğinizi düşündüm."

Bakışlarımı her ne pahasına olursa olsun kaçınmam gereken bir tuzak teli gibi orada oturan kadına çevirerek, "Gemiye hoş geldiniz," dedim.

"Dedektif Bouvier'i zaten tanıyorum," diye cıvıldadı ve gözlerimin bir uyarıyla onunkilere yandığını hissedebiliyordum. *Sakin bunu yapma.* "Onunla Cuma günü ofiste tanıştım." Tanrıya şükür orada durdu ama sanki bir sır biliyormuş gibi sırttı.

Ve o yaptı. Büyük bir sır.

Sikimin tadının nasıl olduğunu biliyordu. Ve çıplak nasıl göründüğümü. Ve parmaklarımın kışını nasıl morarttığını.

Tanrım, bu bir kabus.

BÖLÜM 24

"MERHABA ANNE," dedim ve dairesine girerken yanağından öptüm.

"Merhaba tatlım." Sully'yi kucağına almak için eğildi ve yüzüne Öpücükler. "Nasılmış benim kıymetli torunum?"

"Ben iyiyim, Yaya. Biraz molly yaptın mı?"

Neşeyle güldü. "Tamale yaptım. Ben pilavı bitirirken sen de gidip oynayabilirsin." Onu ayağa kaldırdıktan sonra gözleri hüznünlendi ve oyun odasına doğru koşarken onu takip etti. "Keşke baban Sullivan'la tanışabilseydi."

"Biliyorum anne. Ben de biliyorum."

"Yedi yıldır kayıp olduğuna inanamıyorum." Gözlerini boşluğa dikerken alt dudağı titriyordu.

Kolumu omuzlarına dolayarak onu mutfağa doğru yönlendirdim. "Hadi gel. Sen bana eşlik ederken ben de pilavı bitireyim."

"Yapabilirim. Sadece kendim için üzülüyordum. Ayrıca, pirinç şimdi dinleniyor. Sadece kabartılması gerekiyor."

"Şanslısın ki ben usta bir kabartıcıyım." Tencerenin kapağını açıp gözlerimi kapattım ve annemin uzun zaman önce mükemmelleştirdiği Meksika pilavını içime çektim. Soğan, baharat ve domates bulyonunun aromaları birbirine karışıyor ve ev gibi kokuyordu.

Çekmecedan bir çatal alarak tencereyi karıştırdım ve annemin bana küçükken öğrettiği gibi pirinci kabarttım.

"Bugünkü doktor randevun nasıldı?" Ona doğru bir bakış atarak sordum.

"Bien. Tansiyonumun çok daha iyi olduğunu ve artık ilaç kullanmama gerek kalmadığını söyledi."

"Sodyum oranını düşürmek gerçekten işe yaradı, ha?"

"Evet. Bana aldığın tuz ikamesine hâlâ alışmaya çalışıyorum ama en azından her gün hap almaktan daha iyi." Annem bunu düşününce tiksintiyle burnunu buruşturdu.

"Eğer bir değişiklik olursa, yazdığı ilaçları almanı bekliyorum. Babamın kalp krizi hepimizi şaşırttı ve bunu tekrar yaşamak istemiyorum," dedim ona sert bir şekilde.

"Evet, benim otoriter kızım."

Tabaklara uzanırken kollarımı başımın üzerine kaldırdığımda yüzümü buruşturdum ve annem bunu hemen fark etti.

"Sorun ne, Kassie? Kendine zarar mı verdin?"

"Kickboks yüzünden biraz ağrım var. Bu hafta üç derse girdim ve Andrea kıcıma tekme bastı."

Düşük kaşları onaylamadığını gösteriyordu. "Bu kadar şiddet içeren bir şey yapmandan hoşlanmıyorum. Bir aerobik kursuna gitsen olmaz mı?"

"Anne, biliyorsun o dersleri spor yapmak kadar kendimi savunmak için de alıyorum. Bu benim için çok önemli."

"Haklısın," diye iç geçirdi, bir eliyle omuz hizamın hemen altından sarkan saç örgümü okşadı. "Kendini savunabilmen senin için çok önemli. Bunu biliyorum ama endişelenmeden de edemiyorum."

"Biraz acı çekmem içimin rahat etmesine değer," dedim ve Sully hızla mutfığa girip büyükannesinin önünde patinaj yaparak dururken tabakları tezgâhın üzerine koydum.

"Yaya, şimdi mollies alabilir miyiz?"

"Evet, mi nieto. Yiyebileceğin kadar molly alabilirsin," dedi ona, yüzü bir büyükannenin sevgisiyle yumuşayarak.

"Bu gecelik bu kadar masal yeter," dedim oğluma, *Charlotte*'un *Ağı*'nın yıpranmış kopyasını mavi komodininin üzerine koyarken. Bu benim en sevdiğim

ve Sully'nin de kitabı sevmesinden çok mutlu oldum.

Yan döndü ve en sevdiği uyku pozisyonu olan top gibi kıvrıldı. "Anne, benim bir babam var mı?"

Bu soru beni şaşırtmıştı. Daha önce hiç babası hakkında soru sormamıştı ama eninde sonunda soracağını bilmeliydim.

"Biliyorsun ama o hayatımızın bir parçası değil."

Gözleri kapanırken Sully'nin uzun, koyu kirpikleri yanaklarını okşadı. "T'mam, ama neden?"

Kumral saçlarını yüzünden uzaklaştırarak bulabildiğim en iyi cevabı formüle ettim. "Çünkü pek iyi bir insan değildi, ben de ona defolup gitmesini söyledim."

Göz kapakları hafifçe kalktı ve gülümsedi. "Bu iyi bir şey. Biz sadece iyi insanları severiz."

"Doğru," dedim yatıştırıcı bir şekilde.

"Sid, Lily Teyze ve Praveen Amca gibi mi?"

"Aynen öyle."

"Yaya ve Nana G," listesi sevimli bir esnemeyle kesildi, "ve Poppy G." Annem ve Lily'nin ailesi.

"Evet, bebeğim."

Uyku onu ele geçirmeye başladığında sözleri soldu "Ve Andrea ve Jenna." Dudakları aralanana ve nefesi derinleşene kadar yatağının kenarında oturdum ve ne kadar güzel bir oğlum olduğuna hayret ettim. Babasıyla ilgili soru beni şaşkına çevirmişti. Tam olarak yalan söyleyemezdim. babasının olmadığını söyleyecekti ama ben cevabımın gayet iyi olduğunu düşündüm.

Sully'nin hayatında pek çok kadın vardı ama kayda değer sadece iki erkek vardı, Lily'nin babası ve kocası ve ben onun hayatında erkek rol modellerinin eksikliğinden endişelendim.

Bay Ganjam hiçbir şekilde güçsüz değildi, ancak günlük aktivitelerini Queens'teki mahallelerinde kısa bir yürüyüşle sınırlıyordu.

Lily'nin kocası Praveen ise oğlumun hayatıyla çok ilgiliydi ve sık sık Sully'yi kendisi ve Sid ile birlikte gezilere davet ediyordu. Praveen, beş yaşındaki iki yaramaz çocuk için sıkıcı olabilen müzeleri severdi, ama yine de birlikte oldukları için eğleniyorlardı.

Keşke babam torununu beyzbol maçına götürmek ya da ona top tutmayı öğretmek için yanımda olsaydı.

Ne var biliyor musun? Siktir et onu. Oğlumu maça götürecek ya da ona atmayı ve yakalamayı öğretecek bir erkeğe ihtiyacım yoktu. Ben güçlü, yetenekli bir kadındım.

Bunu kendi başıma da yapabilirim.

"Çantada ne var anne?" El ele parka doğru yürürken Sully sordu. Onun küçük elini tutmayı seviyordum ve bunu mümkün olduğunca sık yapıyordum çünkü bir gün böyle şeyler için çok büyük ya da çok havalı olacağını biliyordum. Çocuklar çok hızlı büyüyorlardı.

Yanımda heyecanla titrerken, "Göreceksin," dedim. Büyük bir ağacın yanında bir yer buldum, çantayı yere bıraktım ve Sully'nin yanına çömeldim, parmaklarım mavi ve siyah ceketinin fermuarını ayarlıyordu. New York'ta Ocak ayı için mevsim normallerinin dışında sıcaktı ve güzel havadan yararlanan pek çok insan vardı.

"Biraz beyzbol oynarız diye düşünmüştüm," dedim ve gözleri parladı.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye gülerek onu temin ettim.

Birkaç dakika sonra beyzbol izlemekle beyzbol oynamanın tamamen ayrı şeyler olduğunu fark ettim.

"Bu işte pek iyi değilsin, anne," dedi Sully, kaşları alnına doğru yükselirken beni kınayarak.

Koşarak yanıma gittim ve atmaya çalışırken ters giden topu aldım. "Sorun yok. Sadece ısınmam gerekiyor."

"Bu kadın senden çok daha iyi atıyor ve buraya daha yeni geldi," dedi acımasız, çocuksu bir dürüstlikle ve az önce partnerine doğru bir top fırlatan sarışın bir kadını işaret etti. Adam topu zahmetsizce yakaladı ve ben dudaklarımı büzüp başka tarafa baktım.

"Tamam, hazır ol Sul. Bu seferki doğrudan eldivenine girecek!" Hissetmediğim bir güvenle söyledim. Geriye çekildim ve beyzbol topunu fırlattım, top kısa düştü ve yakınlarda oynayan diğer çifte doğru yuvarlandı.

"Ben alırım," diye seslendi oğlum, o yöne doğru koşarak. Sully benim serseri topuma ulaşmadan bir saniye önce, aşırı uzun boylu adam kendi topunu sarışın kadına doğru fırlattı. Sertçe. Ve top doğrudan oğlumun kafasına çarpacaktı.

Bayan Sully'nin üzerinden uzanıp topu eldiveniyle ustaca yakalayana kadar yaklaşık kırk yedi kalp krizi geçirdim.

Göğsüm küt küt atarken koşmaya başladım ama adam benden çok önce onlara ulaştı.

"İyi misin evlat?" diye sordu, diz çöküp oğlumun küçük omuzlarından tutarak ona baktı.

"Evet, ben iyiyim. Bu harika bir yakalamaydı!"

Ben ölümün kıyısındaydım ama oğlum az kalsın dayak yiyeceğinden habersizdi. Kafasının etrafındaki hastane ve bandaj görüntüleri hala zihnimde yanıp sönüyordu ve bir elimi çılgın kalp atışlarımın üzerine koydum.

Adam sarışın kadına hayranlıkla ve... gözlerinde başka bir şeyle baktı. "Evet, o tamamen harika."

Çocuğuma hitap etmek için çömelmeden önce ona göz kırptı. "Sorun değil. Parktaki en yakışıklı adamın incinmesine izin veremezdim," dedi Sully'ye, yanağını çimdikleyerek.

Oğlum başını eğdi ve ona en şirin, en flörtöz gülümsemesini verdi.

Yüce İsa, çocuğum küçük bir playboy.

İşte o zaman çifte iyice baktım ve onları tanıdım.

Vay anasını! Bu Layton Lancaster! Ve Arizona Abbott!

Layton Philly Cougars'ta atıcıydı ve Arizona da Philadelphia Anacondas'ta softbol oynuyordu. Gruba doğru koşarken oğlumu kontrol etmek için eğildim.

"İyi misin Sul? Ödümü kopardın."

"Neden?" diye sordu, iri kahverengi gözleriyle bana bakarak.

"Çünkü o topun tam önünde yürüdün. Daha dikkatli olmalısın, tamam mı?"

Layton oğlumun saçlarını karıştırarak, "Haklı," dedi. "Kafana top yemek hiç eğlenceli değil. İnan bana, benim de başıma geldi."

"Bu çok havalı!" Sully bu fikir karşısında hayrete düşmüş görünüyordu.

Uzun boylu, esmer ve yakışıklı adam kıkırdarak, "Kulağa geldiği kadar heyecan verici değil," dedi.

"Onun için çok üzgünüm Bay Lancaster. Ve Bayan Abbott, kurtardığınızı için çok teşekkür ederim. Harika bir kurtarıştı," diye bağırdım.

"Sorun değil," dedi kadın. "Bize Layton ve Arizona deyin." Tekrar Sully'ye döndü. "Beyzbol oynuyor musun?"

"Daha yeni öğreniyorum. Bu benim ilk günüm. Annem bana öğretmeye çalışıyor ama bu konuda pek iyi değil. Yine de çok zeki," diye ekledi hakaretinin acısını hafifletmek için.

"Lisedeyken hiç spor yaptın mı?" Layton poposunun üzerine çökerek sordu ve bana da aynısını yapmamı işaret etti.

"Hayır, münazara takımındaydım," dedim ona, kendimi biraz ezik hissederek.

"Vay canına, cidden mi?" Arizona gözleri büyüyerek sordu. Kusursuz yüzünde en ufak bir makyaj izi olmadan gerçekten çok güzeldi. "Bunu yapabileceğimden emin değilim. Muhtemelen saçmalayıp dururum."

Layton, "Benimle tartışmakla ilgili bir sorunun yok," diye yorum yaptı.

"İşi kolaylaştırıyorsun," diye gözlerini devirerek karşılık verdi ve Sully kucağıma yerleşirken aralarındaki etkileşime sııttım. Bu ikisinin arasındaki anlaşmanın ne olduğundan emin değildim ama ciddi titreşimler yayıyorlardı.

"Annem bir avukat. Mahkemede sürekli tartışır," diye bilgi verdi Sully. "Bir babam var ama onu tanımıyorum çünkü annem onun iyi bir insan olmadığını söyledi. Onun aptal kışına tekmeyi bastı."

Kendimi küçültüp büyük ağaçtaki bir deliğe girme isteğime karşı koydum, böylece zamanın sonuna kadar sincaplarla birlikte yaşayabilecektim. "Ben çok-"

Lancaster oğluma, "Hey, sorun değil," dedi. "Ben de büyürken babamı hiç tanımadım. Böyle harika bir anneye sahip olman harika, değil mi?"

Sully mutlu bir şekilde başını salladı ve bana sarıldı. "O en iyisi. Gerçekten çok iyi sosisli sandviç yapıyor."

Diğer iki yetişkin gülerken kuru bir sesle, "Bu iyi bilenmiş bir beceri ve ebeveynlik kariyerimin en önemli özelliği," dedim.

"Bak ne diyeceğim, Sully. Neden bir süre Arizona ve benimle takılmıyorsun? Sana bir şeyler gösteririz."

"Senden bunu yapmanı isteyemezdim," diye karşı çıktım ve Arizona elini havaya kaldırarak reddetme hareketi yaptı.

"Sormadın. Eğlenceli olacak."

Sonraki bir buçuk saat boyunca bu iki harika insan oğluma topu nasıl atıp yakalayacağını, bazı saha tekniklerini ve eldivenini nasıl düzgün bir şekilde kıracağını öğretti. Hatta ben de birkaç şey öğrendim.

Sully eldivenlerimizi ve topumuzu çantaya geri koyarken Layton soğutucusundan hepimize birer şişe su attığında, "İkinize de ne kadar teşekkür etsem azdır," dedim. "Harikaydı. Çocukların fazla rekabetçi ve bıkkın olmadan önce bu sporu sevmeyi öğrenmelerini izlemeyi seviyorum. Bu ferahlatıcı bir şey," dedi ve oğluma gözlerindeki yumuşaklıkla baktı.

"Onu bu yaz Philly'ye getirmelisin. Bu yaz onu Philly'ye getirmelisin."

Cougars ve Anacondas çift malı bir gösteri maçı yapacaklar. Sanırım biletler çoktan tükendi, ama size bilet ayarlayabilirim."

"Bu... vay canına... tamam, kabul ediyorum," dedim, bu iki sperstarın ne kadar nazik olduklarına biraz aşıarak. "Sadece bana ne yapacağımı söyle."

"Cougars'ın yeni sahiplerinden bazılarıyla görüşmek üzere New York'tayız. Muhtemelen onları duymuşsunuzdur. Gianna ve Auburn Bouvier?"

"Adlarını duymuştum," diye cevap verdim, dudaklarımın kenarları yukarı kıvrılmıştı. Cidden, bu ikisini kim tanımazdı ki? Şehirdeki en güçlü çiftlerden biriydiler.

"Auburn ile temasa geçin ve ona siz ve oğlunuz için VIP bilet istediğimizi söyleyin." Cebinden telefonunu çıkardı. "Toplantımız sırasında ona bundan bahsedeceğim ama sana numarasını vereyim, böylece biletleri nasıl alacağını ayarlamak için arayabilirsin."

"Auburn'n numarası bende var. Onu i yerinden tanıyorum."

"Harika. Her şey halloldu o zaman." Adamın yüzünde milyonlarca klotu düşürdüğüne şüphe olmayan bir gülümseme belirdi. "ocuğunuzla oynamamıza izin verdiğiniz için teşekkürler. Çok sevimli."

Sully bir elinde çantayla bize doğru koşarken, "Katılıyorum," dedim onlara. "Dostum, Arizona ve Layton'a teşekkür eder misin?"

Başını salladı ve her ikisinin de dizlerine sarıldı. "Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Çok eğlenceliydi!"

"Bizim için de," dedi Layton, beyzbol şapkasını çıkarıp geriye doğru Sully'nin kafasına yerleştirerek. "Artık bir Cougars taraftarı olduğuna göre neden bu sende kalmıyor?"

"Um, hayır. Sull-meister bir Anacondas hayranı," diye karşı ıktı Arizona. "yle değil mi?" Kız adamın burnunu cımcikledi ve adam da ona bakıp gülümsedi.

"Sanırım beyzbolda Cougars taraftarıyım, softbolda ise Anacondas taraftarıyım."

"ok diplomatiksin ufaklık," dedi çantasının fermuarını açmadan önce. "Ama sanırım benim ekipmanlarımdan bazılarına da ihtiyacın var." Mavi-beyaz bir forma ve bir kalem çıkararak Layton'ı dürttü ve "Arkanı dn süperstar. Sırtını kullanmama izin ver."

Kendisine söyleneni yaptı ve Arizona formasını imzalamak için sırtını geçici bir pano olarak kullandı.

"Al bakalım tatlım," dedi ve gömleğİ çocuğuma uzattı.

Benim drtmemle Sully ikisine de tekrar teşekkür etti ve eve geri döndük.

O gece yatağa girdiğimde Monty'nin yüzü aklıma geldi. Genç Monty. Eskiden sevdiğim çocuk. Bugün parkta kardeşinden ve tuttuğu beyzbol takımından bahsetmesinin bunu tetiklediğini tahmin ettim.

O zamanlar ona çok kıırılmış ve kızmıştım ama kız kardeşi kaybolduğunda tek yapmak istediğim ona ulaşmak, onu rahatlatmaktı. Onun yanında olmak için kendi acımı bir kenara itebilirdim... keşke onunla iletişime geçmenin bir yolu olsaydı.

Artık bir önemi yok Kassie, çünkü Monty hiç gelmedi.

Yıllar boyunca, bu ihanetin zihnimin çukuruna yerleşmesine izin verdim ve onu orada tuttum. Ama bazı günler çirkin yüzünü gösterdi ve beni tam karnımdan vurdu.

Uzun bir süre Monty'yi tekrar görmeyi ve bir kapanış yapmayı diledim.

Ama artık bunu aşmıştım. Çok güçlü bir işi ve yetiştirmesi gereken bir oğlu olan yetişkin bir kadındım.

Ancak uyanıklık ve uyku arasındaki o hassas boşluğa sürüklenirken zihnim şu soruyu sordu.

Neden, Monty? Neden sana en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk ettin?

CHAPTKR S/

Bütün hafta boyunca Kayıt Odasına gitmekten kaçınmayı başarmış, bunun yerine bilgisayara taranmış belgelere güvenmişim. Ama bugün fiziksel kayıtlara ihtiyacım vardı. Kağıtlar ve fotoğraflar gerçekten elimdeyken daha iyi düşünüyordum.

Shana'nın ofiste olduğu ilk iki gün, ofisinin önünden her geçişimde bana el sallayıp sesleniyordu ve ben de kibarlık olsun diye ona gönülsüzce elimi kaldırıyordum. Ondan sonra, onun alanını atlamak için istasyonumuzun kare planının etrafındaki uzun yoldan gitmeye başvurdum.

Koridorda ilerlerken, bu Pazar sabahı çalışmayacağı için minnettardım. Sonra Kayıt Odası'nın kapısını iterek açtım.

"Merhaba Monty," diye mırıldandı görmek istediğim son kadın ve omuzlarım yorgun bir yenilgiyle çöktü.

Profesyonelce davranırsanız iyi olur.

"Günaydın. 59223 numaralı dosyayı almam gerekiyor, lütfen."

"Elbette patron," dedi göz kırparak ve anahtarlığını çıkarıp masasının arkasındaki kapıyı açtı. Bir dakika sonra, "Vay canına, ne kadar çok varmış" dediğini duydum.

"Bekleyin. İçeri girip ihtiyacım olan kutuları bulacağım." Tezgâhın etrafından dolanarak arka odaya girdim ve Shana'nın durduğu sırayı buldum, metal depolama raflarını kaplayan kutulara bakıyordum.

Gözlerim etiketleri taradı. "Bugün sadece birkaç tanesine ihtiyacım var. Bu ve... bir bakalım... bu." Kutuları çektim ve yanıma dizdim. Ne zaman

Üçüncü kutuyu almak için eğildiğimde kıcıma bir şeyin sürtündüğünü hissettim. Ayağa kalkıp onunla yüzleşirken içimi çektim. "Bayan O'Neil, lütfen yapmayın."

"Ne?" diye sordu, bana masumca göz kırparak. "Biraz toz almışsın."

Dişlerim birbirine çarptı. "Şu andan itibaren, popomda olabilecek ya da olmayabilecek her türlü tozla benim ilgilenmeme izin ver. Ya da vücudumun herhangi bir yerindeki tozu."

"Sen nasıl istersen, Monty." Teslim olmak için iki elini de havaya kaldırdı. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Ve bana Monty diyemezsin. Bu binada olduğumuz sürece Dedektif diyeceksin." Son kutuyu diğer ikisinin üzerine koydum ve sonra kaldırdım.

"Oooh, bak ne kadar güçlüsün. Peki ya bu binada olmadığımız zamanlar? O zaman sana Monty diyebilir miyim?" diye sordu.

"Birbirimizi iş dışında görmeyeceğiz," dedim kararlı bir şekilde, ağır yükü sıranın aşağısına taşıırken.

"Siz nasıl isterseniz, Dedektif," dedi, sesi hâlâ benim zevkime göre fazla flörtözdü.

Çıkışa ulaştığımda "Dosyalar için teşekkürler," dedim.

Ve Tanrı aşkına, geçen hafta sonu olanlar hakkında çeneni kapalı tut.

İki saat sonra, üç kutuyu tasnif etmiş ve içindekileri masamın üzerine istediğim gibi dizmiştim. Yeni oluşturduğum görev gücümün amacı bir seri tecavüzcü ve katili yakalamaktı.

Tecavüzler iki yıl önce başlamıştı ve her dava farklı bir dedektif tarafından ele alınmıştı, bunlardan biri de bendim. Sonra ikinci bir davaya atandım ve koşulların ne kadar tanıdık geldiğini fark ettim.

On bir ay önceki çözülememiş tecavüz olayına geri döndüğümde, gerçeklerin ürkütücü derecede benzer olduğunu gördüm. Diğer dedektiflere sormaya başladığımda, dokuz tecavüzden her birinin sabahın erken saatlerinde gerçekleştiğini öğrendik.

Ancak tek benzerlik bu değildi. Kadınların hepsi ev hanımıydı ya da evden çalışıyordu ve maskeli bir yabancı, kocaları işe gittikten sonra arka kapıların kilitlerini açarak evlerine girmişti. Saldırıya uğradıkları sırada yatak başlıklarına fermuarlı bağlarla bağlanmışlardı.

Konumlandırma, söylediği şeyler ve bulduğumuz küçük adli kanıtların hepsi tamamen aynıydı.

O dönemde bir görev gücü oluşturulmasını istemiştım, ancak üst düzey yetkililer bu talebimi reddetmişti. Sonra ilk cinayet işlendi.

Emily Boyd'un kocası, iki kızını okula götürdüğü sırada yerel bir depodaki işine gitti. Sonra da ev işlerine başlamak için eve dönmüş. Bay Boyd öğle yemeği için eve geldiğinde karısını yatağın üzerinde, başında sadece bir taçla buldu. Boğularak öldürülmüştü.

Fail her seferinde prezervatif kullanmıştır, dolayısıyla meni bulunmamıştır, ancak vakaların ikisinde yatakta sarışın bir kasık kılı bulunmuştur.

Elimizdeki tek şey buydu.

Adli tıp sitelerinde bulunmayan birkaç saç teli. *Muhtemelen* sarışın bir adam. 5-10 yaşlarında olabilir. Tecavüz ederken ayırt edilebilir bir aksanı olmayan bir sesle tekrar tekrar söylediği "Sen benim küçük prensesimsin" sözleri. Ve şu garip taç olayı.

Emily'nin cinsel saldırıya uğrayıp öldürülmesinin üzerinden bir yıldan biraz fazla zaman geçti ve üç ay sonra aynı şey Fiona Warren'ın başına geldi.

Emily ve Fiona'yı öldürmek zanlının eğilimlerini biraz tatmin etmiş gibi görünüyordu çünkü yavaşlamıştı -saldırıları arasında daha uzun süre geçiyordu- ama artık kadınlara saldırırken onları boğarak öldürmesi anlamında tırmanmıştı.

Geçen yılın sonunda dört kadın daha ölmüştü. Son iki yılda, altı cinayetin yanı sıra toplam on beş cinsel saldırıyı da hıyarla ilişkilendirdik.

Ölen kadınların isimleri ve yüzleri kafamın içinde yuvarlandı: Emily, Fiona, Maeve, Haley, Anya ve Hua.

Ve sonra saldırıya uğrayan ama bunu atlatan kadınlar: Khaleesi, Anna, Amelia, Jia, Sara, Sarah, Kinsley, Shantae ve Vicki.

Her birini ezberlemiştım ve bazen rüyalarımda bana musallat oluyorlardı. Sanki onlara bunu yapan korkunç yırtıcıyı bulacak kişinin ben olduğumu biliyorlardı.

Tanrım, umarım öyledir.

Hesap çizelgesindeki son kareyi de doldurduktan sonra sandalyemde arkama yaslandım ve ağzım esnemeyle genişleyerek gerindim.

Kahretsin, biraz kafeine ihtiyacım vardı ama Shana oradadır diye kahve almak için dinlenme odasına gitmek istemedim. Ya da belki sadece paranoyaklaşıyordum. Yine de ayağa kalktım ve ofisimdeki mini buzdolabından bir kola alıp az önce hazırladığım kağıda odaklandım.

Her kurbanı demografik özelliklerine göre sınıflandırmıştım. Burada tüm bu kadınları birbirine bağlayan bir şey olmalıydı. *Olmalıydı*.

Gözlerim her sütunu taradı ve sarı bloknotuma notlar aldım. Yaşları yirmi beş ile kırk dört arasında değişiyordu, çoğunluğu otuzlu yaşlardaydı. Irk bir faktör gibi görünmüyordu. Üç Siyah, iki Asyalı, üç Hispanik, dört Beyaz kadın vardı ve geri kalanlar karışık ırktan geliyordu.

Cinsiyeti? Biseksüel olduğunu bildiren Khaleesi dışında hepsi heteroseksüeldi. Hepsi evliydi, yani bu da yardımcı olmadı.

Bir başka ortak noktaları da hepsinin anne olmasıydı. Kinsley ve Vicki çocuklarını evlat edinmişlerdi ve Sara'nın çocukları aslında onun üvey çocuklarıydı, ama geri kalanlar kendi çocuklarını doğurmuşlardı.

Çocuklar... Çocuklar... Onlarla bir ilgisi olabilir mi? Beynimin arkasında bir şeyler kıpırdadı. Belki de hepsi organize sporlarla uğraşıyordu. Fail bir koç ya da başka bir ebeveyn olabilir.

Belki de...

"Hey, Monty. Yani, *Dedektif Bouvier*." Shana ofisimin kapısında belirdiğinde beynim üzerinde çalıştığı düşünce zincirini kapattı.

Masanın altında yumruklarımı sıkarak ses tonumdan hayal kırıklığını uzak tutmaya çalıştım. "Bayan O'Neil, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Öğle yemeği vakti. Belki bir şeyler atıştırmak istersin diye düşündüm."

"Hayır, ben iyiyim. Burada üzerinde çalışmam gereken çok şey var." İpucunu anlamasını umarak bakışlarımı tekrar dizüstü bilgisayarına yönelttim. Ama anlamadı.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" Sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi ve avuçlarını masama yasladı.

"Hayır," dedim göz temasından kaçınarak.

"Gidip sana yiyecek bir şeyler getirmemi ister misin?"

"Hayır, ama teşekkür ederim." Çenem o kadar sıkılmıştı ki ağrıyordu.

"Sanırım bir sandviç sipariş edeceğim. Size eşlik etmek için birkaç dakika içinde dönerim."

Lanet olsun.

"Aslında," dedim yerimden kalkarak, "sanırım bugünlük eve gideceğim." Masamdaki yığınları toplamaya ve onları beyaz karton kutularda düzgün bir şekilde düzenlemeye başladım.

"Bunları Kayıt Odası'na geri koyman gerekiyor mu?" diye sordu başını yana eğerek.

"Dolabımın üzerinde kilit var, o yüzden şimdilik onları orada tutacağım."

"Tamam, yarın görüşürüz."

"Harika," diye mırıldandım.

Bu durumla ilgili bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Durum rahatsız edici olmaktan çıkıp savunulamaz hale gelmişti. Kadın artık işimi yapma becerimi etkiliyordu. Burada en az beşe kadar çalışmayı planlamıştım ama onun yüzünden, sırf ondan kaçmak için eve saat birde gidiyordum.

Bununla nasıl başa çıkabilirdim ki? *Hey, Yüzbaşı. Şu yeni kayıt memurunu tanıyor musun? Evet, burada çalıştığını bilmeden önce onu becerdim, şimdi de beni rahatsız ediyor. Onu kovabilir misin? K. Teşekkürler.*

Bunun kilisedeki bir pezevenk gibi karşılanacağından oldukça emindim. Rütbeli subayların çalışanlarla yatması hoş karşılanmazdı.

Siktir et. Yorgundum ve bunu daha fazla düşünemezdim. Belki yarın bir çözüm bulabilirdim.

Shana sonraki iki gün boyunca en az beş kez "sadece merhaba demek için" ofisime uğradı ve ben de ne yapacağımı şaşırdım.

Çarşamba günü bir görev gücü toplantısını tamamladım ve ekibimin diğer beş üyesi kendilerine verdiğim görevler üzerinde çalışırken Julian Silva'dan birkaç dakika kalıp benimle beyin fırtınası yapmasını istedim.

Çocuk sadece yirmi üç yaşındaydı ama çok zekiydi, beyni diğerlerinden biraz farklı bir yolda ilerliyordu. Bir gün harika bir dedektif olacaktı.

"Tamam, Silva. Hazırladığım bu tabloya bakmanı istiyorum. Bak bakalım aklına bir şey geliyor mu? Pazar günü bir şey bulduğumu sanmıştım ama bir türlü kavrayamadım. Çocuklarla ilgili bir şey."

Çarşafı aldı ve tam ofisimin kapısı açılırken masamın karşısındaki sandalyeye yerleşti.

"Merhaba Dedektif," diye cıvıldadı Shana, Julian'ın orada oturduğunu fark etmeden önce. "Oh, ve Memur Silva. Kayıt Odası'ndan bir şeye ihtiyacınız olup olmadığını görmek istedim."

"Biz iyiyiz," diye cevap verdim sıkıca. "Ve birinin ofisine girmeden önce kapıyı çalmanız gerekiyor, lütfen."

"Elbette," diye cevap verdi odadan çıkmadan önce garip bir kıkırdamayla.

Julian'ın gözleri benimkilerle buluştu ve orada kaldı. "O bir bela, patron."

"Farkındayım," diye iç geçirdim, sonra aklıma bir fikir geldi. "Silva, neden bu dava bitene kadar benim ofisime taşınmıyorsun? Fikirlerimizi birbirimize aktardığımızda birlikte iyi çalışırız."

Ve o kadınla yalnız yakalanmamam için iyi bir tampon görevi görürsün.

Adamın gözleri parladı ve hevesle başını salladı. "Kulağa hoş geliyor efendim. Nereye kurmamı istersiniz?"

Buradaki büyük ofislerden biri bendeydi, bu yüzden ona kullanması için bir masa getirteceğimi söyledim. Bir saat sonra her şey tamamlanmıştı ve Silva benimkine bitişik küçük metal masanın arkasındaydı.

Silva adımı söylemeden önce bir saat daha dostça bir sessizlik içinde çalıştık. Bilgisayarımdan başımı kaldırdığımda, onu çatık kaşlarla bir deftere bir şeyler karalarken buldum.

"Neyin var?"

Gözlerini benimkilere kaldırmadan önce parmağı az önce yazdığı listede gezindi. "Bunun bir anlamı var mı bilmiyorum..." diye sözünü kesti.

"Sen bana söylemedikçe bilemem."

"Bu kadınların hepsinin kızları var. Bazılarının oğulları da var ama kız çocuğu olmayan tek bir kurban bile yok. Garip görünüyor."

Düşünceli bir şekilde başımı salladım, beynim bu fikrin etrafında dönüyordu ve omurgamdan aşağı huzursuz bir şey kaydı. "Evet, istatistiksel olarak on beş aileden en az birinin erkek olmasını beklersiniz."

"Dans dersi gibi bir şey olabilir." Sonra aceleyle ekledi, "Yani erkekler de dans edebilir ama geleneksel olarak daha çok kızlara özgü bir aktivite olarak bilinir."

"Benimleyken kendini sansürlemene gerek yok Silva. Burada sadece tükürüyoruz." "Evet, efendim. Softbola ne dersiniz? Ya da kız basketbol takımına?"

Notlar alıyordum. "Gerçekten herhangi bir spor. Hatta belki izci kızlar."

"Evet. Bu çok iyi." Sesi heyecanla yükseldi. "Yeğenim kızları mühendislik ve bilim gibi konularda teşvik eden bir STEM grubunda."

Kalemimi yere atarak elimi koyu kahverengi saçlarımda gezdirdim. Güney Florida güneşi saçlarıma yıllar içinde biraz açmıştı.

"Milyonlarca farklı şey olabilir. Bu kadınlarla konuşmam ve ortaya bir şey çıkıp çıkmayacağını görmem gerekiyor."

"Peki efendim. Siz yokken ben beyin fırtınası yapmaya devam edeceğim."

Masamın etrafında dönerek sırtına bir şaplak attım. "Aslında, benimle gelmeni istiyorum. Eğer hâlâ bir gün dedektif olmayı planlıyorsan, işin inceliklerini öğrenmeye başlamanın zamanı geldi."

"Ciddi misin?" diye kekeleydi, o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesini devirdi ve sonra düzeltmek için çabaladı.

Kıkırdayarak başımı neşeyle salladım. "Ciddiyim evlat. Birkaçını arayıp geleceğimizi haber vereyim. Bir cinsel saldırı mağduruyla konuşurken ilk kuralım, özellikle de olay evlerinde gerçekleşmişse, yanlarında birinin olmasına fırsat vermektir. Bir koca, arkadaş ya da her kimse."

"Bu mantıklı. Başlarına *gelenlerden* sonra evlerine yabancı adamların girmesi zor olmalı." Silva'nın dudakları kaşlarını çattı. "Benim de kız kardeşlerim var ve onlardan birinin başına böyle bir şey geleceğini hayal bile edemezdim."

"Bu istasyon politikası değil, ama *benim politikam*."

"Siz iyi bir a d a m s ı n ı z, Dedektif. Biraz huysuzsunuz ama iyi bir kalbiniz var."

Huysuzluk konusunda yanılmamış.

BÖLÜM 26

KHALEESI SHAW mavi-beyaz çizgili kanepesinde oturmuş, kocasının elini tutuyordu.

James Shaw cam sehpanın üzerinden Silva ve bana kaşlarını çatarak, "Karımı neden tekrar rahatsız etmek zorunda olduğunuzu anlamıyorum," dedi. "İki yıl oldu ve biz bu olayı atlarmaya çalışıyoruz."

"Anlıyorum ve eski anıları canlandırmaktan nefret ediyorum ama bu adamı yakalamak istiyorum Bay Shaw. Biz yakalayana kadar durmayacak." Sözlerim zorlayıcı değildi ama içimde hissettiğim tutkunun her zerresiyle kabarıyorlardı.

Khaleesi'nin eli kocasınınkini sıktı. "O haklı, tatlım. Benim yaşadıklarımı başka kimsenin yaşamasını istemiyorum. Şimdi de kadınları öldürüyor." Çenesi kalkarken koyu kahverengi gözleri yaşlarla doldu. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Saldırıya uğrayan tüm kadınların kızları olduğunu fark ettik, bu yüzden bunun önemli olabileceğini düşündük. Kızlarınız herhangi bir organize faaliyete katılıyor mu?"

"Yedi yaşındaki kızımız Karlie softball oynamaya yeni başladı ama bu... bana olanlardan sonra oldu."

Muhtemelen pek yardımcı olmadı ama yine de sordum. "Takımının adı ne?"

"Bombacılar. Dokuz yaşındaki kızımız Kandace daha çok bir kitap kurdu, o yüzden sporla falan pek ilgilenmiyor."

"Kütüphaneye gidiyor mu ya da herhangi bir okuma grubunun parçası mı?" Silva sordu ve ben de bu mükemmel soru için ona zihinsel bir beşlik çaktım.

James Shaw başını salladı. "Hayır, kitaplarını Amazon'dan sipariş ediyoruz. Odasında pencerenin yanında okumayı sevdiği bir köşesi var."

"İki yıl öncesinden önemli olabilecek başka bir şey aklınıza geliyor mu? Muhtemelen bunu milyonlarca kez sorduğunuzu biliyorum, ancak tüm temellerin kapsandığından emin olmaya çalışıyorum."

Çift birbirlerine baktı ve Bay Shaw başını sallayıp omuz silkti. "Aklıma gelen bir şey yok. Karlie'nin doğum günü birkaç hafta önceydi ama hepsi bu kadar."

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Aklınıza başka bir şey gelirse diye kartım burada."

Anna Suarez mutfak masasında kız kardeşinin yanında otururken hepimiz onun ısrarla ikram ettiği çayı yudumladık.

"Pek sayılmaz, Dedektif." Porselen fincandan bir yudum aldıktan sonra fincanı yere bıraktı. "Ah, bir dakika. Maria okulunun matematik takımında. Marytown İlkokulu'na gidiyor. Bu yardımcı olur mu?"

"Olabilir. Haber verdiğiniz için teşekkür ederim. İki yıl öncesine ait önemli olabilecek aklınıza gelen başka bir şey var mı?"

Her iki kadın da başlarını salladı.

Jia Li ile yerel bir kafede buluştuk çünkü taşınma sürecindeydiler. Aslında, söz konusu ailelerin yarısından fazlası evleri işgal edildikten sonra taşınmıştı, bu da bende bu adamı yakalama isteğini daha da artırdı. Sadece bedenlerine zarar vermekle kalmamış, kadınlar artık kendi evlerinde bile yaşayamayacak kadar korkmuşlardı.

"Çocuklarım çeşitli faaliyetlere katılıyor. Oğlum bir futbol takımında ve kızım da bir gençlik orkestrası programında flüt çalıyor."

"Oğlunuz hangi takımda oynuyor?"

"Marytown Tigers."

"Ve şu anda on dört ve on iki yaşındalar, doğru mu?" "Evet, Dedektif."

"Bize yardımcı olabilecek aklınıza gelen başka bir şey var mı? Özellikle de olay zamanına ait herhangi bir şey?"

"Hayır, Dedektif."

Sara Barnes'a ulaşamadığım için daha sonra Sarah Jacobs'ı ziyaret ettik.

"İkiz kızlarımdan ikisi de üç yıldır futbol oynuyor. Dokuz yaşındalar. Şimdi. On bir yaşındaki kızım da okulunun robotik takımında."

Futboldan bahsettiğinde parmaklarım spiralli defterimi karıştırdı. İkizlerden daha büyük olmasına rağmen Bayan Li'nin oğlu da futbol oynuyordu.

"Bize futbol takımının adını ve okullarını söyleyebilir misiniz?"

"Marlins için oynuyorlar ve üçü de Westside Prep'e gidiyor."

Lanet olsun. Bunların hiçbiri uyuşmuyor.

Kartımı uzattım ve aklına başka bir şey gelirse bana haber vermesini söyledim.

O gece yine rüya gördüm ama kadınlarla ilgili değildi. Kız kardeşim belirdi, beyaz bir odanın içinden bana doğru yürüyordu. Onu kucaklamak için koştuğumda, bizi ayıran cam bir duvar olduğunu gördüm.

Onu en son gördüğümde, neredeyse on dokuz yaşındaykenki haliyle tamamen aynı görünüyordu ve bunun önemli olup olmadığını merak ettim.

"Evie!" Bağırdım, sesim kocaman, boş alanda boş geliyordu.

"Bu iş sende kardeşim." Şeffaf duvar kalın gibi görünse de, sanki doğrudan kulağıma konuşuyormuş gibi onu bir şekilde duyabiliyordum.

"Neyim var?" Elimi bardağın üzerine koyarak sordum. O da aynısını yaptı, tam benimkinin üzerine ve sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Bu iş sende. Söz veriyorum."

Sonra döndü ve uzaklaştı.

"Evie, bekle!" Yürümeye devam etti. "Evie, lütfen! Neredesin?" Sesim çığınca bir çığlığa dönüşmüştü ama kız kardeşim yürümeye devam etti, giydiği beyaz elbise arka plana karışmaya başlamıştı.

O kaybolmadan önce omzumu bariyere çarptım. Paramparça oldu ve...

Uyandım.

"Lanet olsun," diye nefes nefese dik oturdum, başım bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Odamdaydım. Yalnızdım. İki avucumla yüzümdeki teri silerek kalp atışlarımı kontrol etmeye çalıştım. "Bu da neydi böyle?"

Hafif bir baş dönmesi hissederek tekrar yastığıma uzandım ve telefonumdan saate baktım. Saat altıyı biraz geçiyordu, bu yüzden devam etmeye ve kalkmaya karar verdim.

Üç millik koşum sırasında tempom düşmüştü çünkü zihnim garip rüyayla doluydu. Evie'yi görmem ne anlama geliyordu? Ve o mesaj neyle ilgiliydi?

Eve döndüğümde, istasyona zamanında yetişebilmek için duşumu ve sabah rutinimi aceleyle tamamlamak zorunda kaldım. Masama oturur oturmaz, Silva sanki yanıyormuş gibi kapıdan içeri daldı.

"Patron," diye soludu, ellerini dizlerine bastırarak. "Bir tane daha oldu."

Orospu çocuğu.

BÖLÜM 27

"HEY, KIZ!" LUCIANA kapıyı açarak beni dairesine aldı. Her zaman olduğu gibi, küçük kız kardeşimin evindeki yüksek tavanlara ve zarif mobilyalara aval aval baktım.

Ama bugün yeni bir şey vardı.

"Ne yaptın sen?" Altın flamalara ve büyük, parlak *Tebrik* balonu oturma odasında.

"Ablamızın galibiyetini kutluyoruz," diye cevap verdi ve ben içeri girerken bana sarıldı.

"Bayan Kassie, sizi görmek ne güzel," dedi uşağı büyüleyici İngiliz aksanıyla ve ben omuz silkerken ceketimi aldı.

Deve rengi deri eldivenlerimi çıkardım ve onları da aldı. "Teşekkür ederim Thomas. Torunların nasıl?"

"Gözlerimin önünde büyüyor. Sorduğunuz için teşekkür ederim."

"Hadi," dedi Luci, beni karanlık İspanyol mermeri zeminde çekiştirerek. "Regi zaten burada."

"Merhaba, avukat bey," dedi diğer kız kardeşim, içinde bir şişe şampanya olduğu anlaşılan gümüş bir kovayla mutfaktan girerken. "Tebrikler."

Onu yerine oturttu ve beni sıcak bir şekilde kucakladı. "Ooh, iyi hissediyorsun. Şubat ayı New York'ta neden bu kadar soğuk olmak zorunda?"

"Bennett ve ben önümüzdeki hafta Gozo'ya gidiyoruz," diye bilgi verdi Luciana. "Bu donmuş durumdan uzaklaşmak için."

"Neresi olduğunu bile bilmiyorum ama gidebilir miyim?" Regina sordu. "Akdeniz'de bir ada, Malta'da."

"Tamam, ben de gidiyorum," dedim ve görüldüğünden daha rahat olan kraliyet mavisini kanepeye uzandım.

"Bu harika olur," diye ciyakladı küçük kız kardeşim. "Bennett'le bu konuyu konuşacağım."

Thomas ikimize birer kadeh şampanya doldururken, "Şaka yapıyorduk," dedim. Yirmi dört yaşındaki kız kardeşimin lanet bir uşağı olduğu gerçeğini hâlâ aklımdan çıkaramıyordum.

"Şu anda kaçmamın imkânı yok. Okulda yedek öğretmen sayımız çok az. Grip mevsimi falan," diye iç geçirdi Regi.

"Evet, üzerinde çalışmam gereken büyük bir dava daha var." Kristal kadehi dudaklarıma götürdüm ve baloncukların dilimin üzerinde neşeyle dans etmesine izin verdim. "Vay canına, bu şimdiye kadar tattığım en iyi şampanya."

"Çok iyi," dedi Regi. "Genellikle okul yılı sonunda aldığım on üç dolarlık şişeden daha iyi. Sanırım bu ondan biraz daha pahalı?"

Luciana başını yana eğdi, mükemmel bir şekilde vurgulanmış saçları bir omzunun üzerinden sallanıyordu. "Sanırım şişesi sekiz yüz dolar."

Regina boğuldu ve sıvı altının bir kısmı ağzından fışkırdı. "Dikkatli ol, Regi. Ağzından seksen yedi dolar akıyor. Çene," dedim gülerek.

"Kahretsin, kadın. Neden bana ne kadar tuttuğunu söyledin? Şimdi ağzımı bronzlaştırmam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Luci kıkırdayarak, "Bennett geçen hafta bana ağzımı bronzlaştırmak istediğini söyledi," dedi.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmek bile istemiyorum," diye cevap verdim kuru bir sesle. "Hayır, muhtemelen istemezsin," diye karşılık verdi.

Şeytan demişken, kayınbiraderim odaya girdi, iyi kesimli takım elbisesi içinde bir erkek moda dergisinin sayfalarından fırlamış gibi görünüyordu. Kravatı muhtemelen içtiğimiz mükemmel şampanya kadar pahalıydı.

"Kassie," dedi eğilip yanağımdan öperek, "dünkü davayı kazandığın için tebrikler. Bu büyük bir davaydı."

Omuzlarımı kamburlaştırdım, her zaman bir zaferin ardından gelen sersemliği hissettim. "Teşekkür ederim, Bennett. Müvekkilimin bebeğini öldürmüş olmasının mümkün olmadığını biliyordum. Zavallı kadın onunla ilk karşılaştığımda neredeyse katatonikti."

Regina öne doğru eğilerek Bennett'in yanağına kondurduğu öpücüğü kabul etti. "Zavallı bebeğin kalbinde bir sorun olduğunu nereden biliyordun?" diye sordu.

"Araştırmadım. Araştırmaya devam ettim, bulabildiğim her çocuk doktoruyla konuştum. İçlerinden biri beni otopsi sonuçlarına bakmayı kabul eden bir kardiyoloğa yönlendirdi. Yani buradaki gerçek yıldız o."

"Hayır, süperstar sensin," dedi Luci, gülümsemesi gururla parlayarak. "Kassie'ye!" Kadehini kaldırdı, Regi ve ben de bir yudum almadan önce onu takip ettik.

Bennett karısının bardağını aldı ve benimkiyle tokuşturdu. "Umarım hiçbir zaman bir ceza savunma avukatına ihtiyacım olmaz, ama olursa, ailemde bir tane olduğu için mutluyum," dedi şampanyadan biraz içmeden önce yumuşak bir şekilde.

Luciana onun kolunu dürttü. "Bardağımdan içebileceğinizi söyledim mi efendim? Ağzınızın nerede olduğunu bilmiyorum."

Sanki onu oracıkta yiyip bitirecekmiş gibi baktı. "Oh, tatlım, sanırım ağzımın *tam olarak* nerede olduğunu biliyorsun."

Onu ayağa kaldırdı ve öptü. *Gerçekten öptü ve* Regi'yle ben "*işte yine başlıyorlar*" bakışını paylaştık. Otuz beş yaşındaki Bennett karısından on bir yaş büyüktü ama daha önce hiç bu kadar uyumlu bir çift görmemiştim.

Belki hariç.

Hayır. Oraya gitmiyorum.

Ayrıldıklarında Regina, "Şimdi soğuk bir duşa ihtiyacım olacak," dedi ve yüzündeki ifadeye güldüm -kız kardeşini kocasının dilini boğazına sokarken görmekten yarı kıskançlık yarı tiksinti duyuyordu.

Bennett gülümsedi, karısına bakarken yakışıklı yüzünde hayranlık ve memnuniyet ifadesi vardı. Sonunda bakışlarını kaldırdı ve baldızlarına başıyla selam verdi. "Hanımlar, ben işe gidiyorum. Umarım kızlar gecenizden keyif alırsınız."

Luci onu kapıya kadar geçirirken, "Teşekkür ederim," diye cevap verdim. Birkaç dakika sonra yüzü kızarmış bir halde döndü ve yanıma oturdu.

"İkinizin de bizimle Gozo'ya gelebileceğinizi söyledi. Ama ayrı bir evde, böylece mahremiyetimizi koruyabiliriz." Kaşlarını bize doğru salladı.

"Tabii ki verdi," dedim. "İsteseydin o adam sana dünyayı verirdi."

"Zaten biliyor," dedi keyifli bir iç çekişle.

"Ve inanın bana, siz iki sapıkla aynı evi paylaşmak istemeyiz," diye alay etti Regi.

Luciana hafif bir kıkırdamayla, "Hayır, yapmazsın," dedi. "Ee, işler nasıl gidiyor Reg?"

"Oh, bilirsin işte. Sadece bir anaokulu öğretmeninin göz alıcı hayatını yaşıyorum. Yine de çocuklarıma bayılıyorum. Çok eğlenceliler. Ebeveynler çocuklarının okula gelip söyledikleri şeyleri bir bilseler."

"Ne gibi?" Ben sordum. Kız kardeşimin eğlenceli hikâyeleri hiç eksik olmazdı.

Yüzüne bir sırtıış yayılırken rahat mavi koltuğunda bacaklarını altından kaydırdı. "Geçen hafta küçük bir çocuk bana annesinin çiçekleri çok sevdiğini söyledi. Ona bunun güzel bir şey olduğunu söyledim ve o da bana annesinin yatağının başucunda bir buket gül olduğunu söyledi - kırmızı, açık pembe, koyu pembe ve mor."

Boğulma sırası bendeydi. "Sence seks oyuncacı güllerden mi bahsediyordu?"

"Yatağının yanındaki çekmecedeki başka ne tür çiçekler saklayacak ki?" Regi alaycı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

"Kim aynı oyuncaktan dört tane ister ki?" Merak ettim.

Luci bize "Altı tane gülüm var," diye bilgi verdi. "Çeşitlilik olması iyi çünkü her birinin kendine has bir yoğunluğu ve titreşimi var. Belirli bir günde vücudunuzun hangisine tepki vereceğini asla bilemezsiniz."

Kanepenin üzerine düştüm, top gibi kıvrıldım ve kulaklarımı tuttum. "Durdur şunu! Bu çok fazla!" Dramatik bir şekilde ağladım ve kız kardeşlerimi güldürdüm.

"Cidden, sen tam bir aşırı paylaşımcısın, Luci."

Omuz silkti. "Cinsel zevk utanılacak bir şey değildir."

"Nedir bu bahsettiğin *cinsel zevk olayı*?" Oturur pozisyona geri dönerek mırıldandım.

"Seni zavallı şey," diye mırıldandı, koltuktan kalkarken. "Durun bakalım. Sanırım ikinizin de denemesini istediğim fazladan birkaç gülüm var."

Kız kardeşimiz ebeveyn yatak odasına doğru yönelirken Regina, "Umarım kullanılmamışlardır," diye seslendi. "Seni seviyorum ama seninle kuku oyuncaklarını paylaşmak istemiyorum."

Luci birkaç saniye sonra gül şeklinde iki cihazla geri döndü; Tanrı'ya şükür hâlâ paketin içindeydi.

"Tabii ki kişisel eşyalarımı siz iki kaltakla paylaşmayacağım. Kendinizinkini almak varken olmaz." Soluk pembe olanı bana uzattı ve erik olanı Regi'ye verdi. "Bunları sağlıklı kullanın hanımlar. Bu piyasadaki en güçlü güldür."

Benimkini inceledim. Avucumun içine sığıyordu ve o kadar da güçlü görünmüyordu.

"Bu gece deneyeceğim. Sully annemin evinde kalıyor."

"Harika. Nasıl gittiğini bana haber ver."

Akşam bol kahkaha ve çok fazla içkiyle geçti, bu da daha fazla kahkahaya yol açtı. Zavallı Thomas bizi sabırlı gülümsemeler ve tonlarca karbonhidratla şımarttı ve neredeyse gece yarısı, Regi ve beni eve götürmesi için Luci'nin şoförünü aradı.

Daireme güvenli bir şekilde girdikten sonra yeni oyuncağımı temizledim ve yatağıma yerleşip elimdeki şeye baktım. "Sen benim yeni arkadaşım mısın?" Açma düğmesini çevirdiğimde ona sordum ama yanıt olarak sadece vızıldadı.

"Küçük kardeşime merhaba de," dedim en iyi *Tony-Montana-yaralı yüz* sesimle, bu da beni kıkırdayan bir manyağa dönüştürdü. Sarhoş olmayalı uzun zaman olmuştu.

Ayrıca mastürbasyon yapmayalı da epey olmuştu. Başımı yastığa koyduğumda genellikle doğrudan uykuya dalıyordum, çalışmaktan ve annelik yapmaktan yorulmuştum.

"Bakalım sende ne varmış," dedim küçük vibratöre, bacaklarımı açıp amımın dudaklarına yerleştirdim. "Ohhh, bu... bu iyi."

Cihazın oral seksi simüle etmesi gerekiyordu ve gerçeğine oldukça yakın değilse lanetleneceğim. Zonklayan, emen, nefes alan bir varlık gibiydi ve gözlerimi başımın içinde döndürüyordu.

Dudaklarımdan yumuşak bir inilti koptu ve ardından bir sonraki seviye için düğmeye bastığımda daha yüksek bir inilti.

"Fuuuck, bu... Tanrının kutsal anası!" Titreşimlerin yoğunluğu on kat arttı ve altmış saniyeden daha kısa bir sürede boşaldım.

"Kahretsin," diye nefes nefese kaldım ve iğrenç küçük cihazı hassas klitorisimden uzaklaştırdım. "Bu lanet şey de ne?"

Paket bana gülün on seviyesi olduğunu söylemişti ve ben ikinci seviyede roket gibi fırlamıştım. Onuncu seviyede ne olacağını hayal bile edemiyordum ama beni öldüreceğinden emindim.

Ve bu eğlenceli olmaz mıydı? Bir sürü ilk müdahale ekibi tanıyordum ve beni evimde yalnız, ölü ve piç gibi gülümserken bulmalarını hayal bile edemezdim.

Ya da annemi. Tanrı merhamet etsin, bizi birlikte gömmek zorunda kalırlardı çünkü o oracıkta yere yığılırdı.

Hayır, karar verdim. Bu kız için 10. seviye yok.

Titrek bacaklarımla da olsa ayakta durabildiğimde, yeni en iyi arkadaşımı dolabımda sakladığım küçük kasaya koymadan önce hızlı bir temizlik için banyoya gittim.

Sully'nin okula gidip öğretmenine annesinin komodininde sakladığı "   ekten" bahsetmesini kesinlikle istemedim.

Çarşafın altına girerek telefonumu aldım ve uyumadan önce Luciana'ya mesaj attım. Kısa bir mesajdı, sadece iki kelimeydi ama ne demek istediğini anlatıyordu.

Teşekkür ederim.

BÖLÜM 28

Masama oturdum ve komşu kasabadan gelen gazeteye baktım, manşeti tekrar tekrar okudum.

Marytown... ya da Murdertown?

"Evet, gerçekten çok zekice," diye mırıldandım. Silva bugün dişçi randevusu için dışarıdaydı, bu yüzden kendi kendime konuşuyordum.

Marytown şehri ve çevresindeki tüm bölgelerde korku kol geziyordu ve bu beni çok kızdırıyordu. Kadın vatandaşlarımızın bununla yaşamasından nefret ediyordum. Bunun gibi makaleler yardımcı olmadı.

Cep telefonum çaldı ve ekrana baktığımda Lita George'un aradığını gördüm. Son kurban oydu ama mucizevi bir şekilde saldırıdan kurtulmuştu. Saldırgan üzerine çıkar çıkmaz, yüzüne bir kafa darbesi indirmişti. Piç herif kadının üzerinden yuvarlanmış ve geldiği gibi arka kapıdan kaçmıştı.

Burnunu ya da dudağını patlatmış olmalı çünkü kaçış yolu boyunca yerde kan bulduk. Kendine özgü siyah kar maskesinin muhtemelen çoğunu emdiğini düşündük, ancak geride birkaç damlacık bırakmıştı, bu da bugüne kadar elimizdeki en umut verici adli kanıttı.

Ne yazık ki, DNA profilini tüm veri tabanlarımızda taradığımızda hiçbir yere ulaşamadık. Dava sırasında önemli bir kanıt olacaktı ama önce o pisliği bulmamız gerekiyordu.

"Bayan George," dedim telefona cevap verirken. Bana istedikleri zaman ulaşabilmeleri için tüm kurbanlara kişisel cep telefonu numaramı vermiştim. "Nasılsınız?"

"Dedektif Bouvier, merhaba. Ben iyiyim, sadece günü gününe yaşıyorum, anlıyor musunuz?" "Yapabileceğin tek şey bu. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Teşekkür ederim ama sanmıyorum. Her şeyden sonra istediğinde sana ajandamı verdiğimi biliyorum."

Son kelimedeki sesi titredi ve göğsüm sıkıntısının sesiyle gerildi. Bu kadının -herhangi bir kadının- korkmak zorunda olmasından nefret ediyordum. Bu, işimi yeterince iyi yapmadığım anlamına geliyordu ve ben bunu kişisel olarak algılıyordum.

"Evet, fotoğraflarını çektim ve sonra kocanız birkaç hafta önce gelip aldı. Almadın mı?"

"Oh, evet. Anladım. Aradığım konu bu değildi. Olaydan yaklaşık bir ay önce telefonumda bir takvim uygulaması kullanmaya başladım. Birkaç hafta kullandım ve hoşuma gitmediğine karar verdim. Ajandamı kullanmayı tercih ediyorum çünkü sevimli küçük çıkartmaları falan var. Her neyse, bunu hatırladım ve uygulamayı kontrol ettim ve ajandamda yazılı olmayan birkaç şey buldum."

Telefonumu yanağımla omzum arasına sıkıştırarak hesap çizelgemi açtım. Ne yazık ki eksikti çünkü en son saldırıya ve yeni kanıtlara odaklanırken önceki kurbanlarla yaptığımız görüşmelere ara vermiştik.

"Tamam, devam et," dedim ona.

"Bakalım, Aralık ayının son haftası kızları hayvanat bahçesine götürdüm. Sonraki hafta sonu Jenny'nin doğum günü partisi vardı ve ondan sonraki hafta sonu da Miami'deki kız kardeşimi ziyarete gittik. Bunların hiçbirinin muhtemelen yardımcı olmadığını biliyorum, ama ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun son zamanlarda yaptığımız her şeyi istediğini söyledin."

"Anladım," dedim ve bilgileri girdim. "Hayvanat bahçesi gezisi herhangi bir grupta mıydı?"

"Hayır, onları sadece Noel tatilinde oldukları ve sıkıldıkları için götürdüm. Çocuğunuz var mı, Dedektif?"

Elimi kalbimin üzerine bastırarak gözlerimi kapattım. "Hayır, istemiyorum." *Ama neredeyse yapıyordum.*

"Ah, şey, güven bana. Okuldan ayrıldıkları için çok heyecanlanıyorlar ama birkaç gün sonra sıkıldıkları için sızlanmaya başlıyorlar."

Sesime bir gülümseme yerleştirmeye zorlayarak, "Sanırım çocukken ben de aynı şekilde olduğumu hatırlıyorum. Saldırıdan önceki haftalarda başka etkinlikler ya da faaliyetler oldu mu?"

"Hayır, dediğim gibi, ajandama geri dönmeden önce uygulamayı sadece kısa bir süre kullandım."

"Arayıp haber verdiğiniz için teşekkür ederim. Aklınıza başka bir şey gelirse, gece veya gündüz, istediğiniz zaman beni aramaktan çekinmeyin."

"Yapacağım ve yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Yaptığınız şeyleri görmek ve bunlarla uğraşmak zorunda kalmanın sizin için de zor olduğunu biliyorum." Sesi yumuşadı. "Hayal bile edemezdim ve sadece sana minnettar olduğumu bilmeni istedim."

"Bunu söylemen çok nazikçe. Bir zamanlar bir kız kardeşim vardı-" *Bunu neden söylüyorsun ki?* "Her neyse, bu adamı yakalamak için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum Bayan George."

Bir süre sessizlik oldu. "Kız kardeşiniz için üzgünüm, Dedektif," dedi sessizce.

"Teşekkür ederim. Bir şeye ihtiyacınız olursa numaram sizde var."

Telefonu kapattık ve dirseklerimi masaya dayayıp iki elimi saçlarımda gezdirdim. Mart ayı yaklaşıyordu ve benim için her zaman zor bir ay olmuştur. Hiç tanımadığım bir kadına Evie'den bahsetmemin nedeni de bu olmalıydı.

Nefesimi üfleyerek tekrar bilgisayarıma odaklandım. Hayvanat bahçesine bir gezi. Bir doğum günü partisi. Miami'ye bir hafta sonu gezisi. Pek bir şey yok.

Ama beynimin arkasında bir şeyler kıvılcımlanıyordu, bu yüzden kelimeleri tekrar okudum, gözlerim ikinci olayda durdu.

Bir dakika. Diğer kurbanlardan biri çocuğunun doğum gününden bahsetmemiş miydi?

Muhtemelen önemli değildi. On altı kadın arasında neredeyse kırk çocuk vardı, dolayısıyla bazılarının doğum günleri kadınların saldırı zamanlarına denk geliyordu.

Taş üstünde taş bırakma, Bouvier.

Doğru. En azından kontrol edebilirim. Ama doğum gününden bahseden kimdi?

Diğer kadınlarla görüştüğüm o haftayı düşündüğümde beynimdeki dişlilerin gıcırdadığını hissedebiliyordum.

Anna mıydı? Hayır, sanırım birden fazla çocuğu olan biriydi.

Ofisimin kapısı açıldığında düşüncelerim rayından çıktı. "Merhaba Monty."

Aman Tanrım.

"Bayan O'Neil, kapıyı çalmadan ofisime gelmenizin bir nedeni var mı?" Ses tonum buz gibiydi ama umurumda bile değildi. Bu binadaki herhangi bir ofise girmeden önce kapıyı çalması gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Julian bugün burada olmadığına göre konuşabiliriz diye düşündüm." Kapıyı kapattı ve endişem tavan yaptı.

"Kapıyı açık bırakın lütfen."

Beni görmezden gelerek, yüzünde sinsî bir sırıtışla ofisime doğru ilerledi. "Sadece seninle konuşmak istiyorum, Monty."

"Dedektif Bouvier," diye homurdandım, ayağa kalktım ve açmak için kapıya doğru yürüdüm. "Şimdi izin verirsiniz, bir işin tam ortasındayım."

Masama döndüm ve oturdum, kesintiden önce düşündüğüm şeye yeniden odaklanmaya çalıştım.

Sarah Jacobs mıydı? İkiz kızları var. Yine de bu doğru gelmedi ve bir yere yazıp yazmadığımı görmek için not defterime uzandım.

Ama defterimde bir kış vardı. Daha doğrusu Shana'nın kışı. Masamın köşesine tünemişti, bacakları yanlardan sarkıyordu.

"Lütfen çekilir misiniz? Not defterime ihtiyacım var." "Hayır. Seninle konuşmak istediğimi söyledim."

"Ben de senin yapman gerektiği gibi çalıştığımı söyledim." "Tuvalet molasındayım."

"Burası lanet olası banyo değil," diye tersledim, yedekte tuttuğum azıcık sabrımı da kaybederek.

"Peki, eğer benimle burada konuşmayacaksan, işten sonra buluşabiliriz. Geçen sefer gittiğimiz bara gitmek ister misin?"

Hayal kırıklığım taşıtı. "Hayır, beni her yalnız bırakmaya çalıştığında sana söylediğim gibi, seninle *hiçbir* yere gitmek istemiyorum."

"Ama o gece birlikte çok eğlendik," diye mırıldandı.

"Beni dinleyin, Bayan O'Neil. Bu tek seferlik bir şeydi. Bunu size hiçbir şey olmadan önce söyledim ve siz de anladığınızı söylediniz."

"Hadi ama Monty. Birlikte bir gece daha geçirelim, sonra seni rahatsız etmeyi bırakacağım." Pembe tırnağını pazumda gezdirdi, ben de geri çektim. "Söz veriyorum."

"Böyle bir şey olmayacak. Birlikte çalıştığımız için bu son derece uygunsuz olur. Dürüst olmak gerekirse, burada çalışacağını bildiğin halde yatmadan önce bunu *bana söylememiş olman* beni kızdırıyor."

Gözleri kısıldı. "Neden böyle davranıyorsun?"

Ona bağırmak istedim ama tüm istasyonun bu saçmalığı duymasını istememe imkân yoktu. Bu yüzden ayağa kalktım, yüzüm onunkinden sadece birkaç santim ötedeydi.

sesimi alçalttım.

"Çünkü beni dinlemiyorsun. Aramızda hiçbir şey yok. Hiçbir şey yok. Ve asla da olmayacak. Ne dediğimi anlıyor musun? Seninle takılmak bir hataydı ve keşke hiç olmasaydı çünkü beni delirtiyorsun."

Yüzüme bir tokat attığında zar zor irkildim, açık renk gözleri öfkeyle yanıyordu. Cevap veremedim kapı aralığından bir ses duydum.

"Burada her şey yolunda mı?"

Devriye memurlarımızdan Alice Cunningham gözlerini kocaman açmış orada duruyordu ve ben dişlerimi öyle bir sıktım ki canımı acıttı.

"Tabii, ben de tam gidiyordum," dedi Shana, gözlerini benimkilerden çekip kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, onu boğmak istememe neden oldu.

O gider gitmez sandalyeme geri çöktüm ve enseme kaşıldım. "Memur Cunningham, bundan kimseye bahsetmezseniz memnun olurum. Bayan O'Neil ve ben bazı kayıtların yanlış yere konulmasıyla ilgili bir anlaşmazlık yaşadık."

Bu şimdiye kadar söylediğim en saçma bahaneydi ve Alice tek kelimesine bile inanmış gibi görünmüyordu ama başını salladı. "Tamam, Dedektif."

"Çıkarken kapıyı kapatır mısınız lütfen?"

Yalnız kaldığımda ayağa kalktım ve bir şişe su alıp yanan yanağıma dayadım. O kaltağın bana tokat attığına inanamıyordum. Gerçekten acıttığından değil; sadece cüretkârlığından.

Başımı sallayarak, bu bokla daha sonra ilgileneceğime karar verdim. Lanet olası Shana sözümü kesmeden önce gerçekten bir şeyler bulduğumu hissediyordum.

Parmaklarım defterimin sayfalarını çevirdi ve aradığım sayfayı buldum.

Khaleesi. Bu oydu. Karlie'nin doğum gününün saldırıdan birkaç hafta önce olduğundan bahsetmişti.

Muhtemelen bir şey yoktur, dedim kendi kendime numarasını çevirirken. "Alo?" Sesi uyuyormuş gibi geliyordu.

"Bayan Shaw, umarım sizi rahatsız etmiyorumdur. Ben Dedektif Bouvier."

Burnunu çekti ve ağlayıp ağlamadığını merak ettim. "Hayır, sorun değil. Başka bir toplantıya mı ihtiyacın vardı?" diye sordu, ses tonu çok yorgundu.

"Hayır, sadece kısa bir soru. Birkaç hafta önce konuştuğumuzda Karlie'nin evinize girmeden kısa bir süre önce doğum günü olduğunu söylemişsiniz."

"Evet, bu iki yıl önceydi, yani beşinci."

"Parti mi verdin?"

"Evet, her yıl kızlarımız için bir parti veriyoruz."

Bir sonraki sorumu düşünmekte zorlandım. "Bir restoranda mıydı yoksa zıplama evleri olan yerlerden birinde mi?"

"Hayır, bizim evde yaptık, sadece parmak yiyecekler ve pasta." Hayal kırıklığı üzerime çöktü; gerçekten bundan bir şey çıkacağını umuyordum. Sonra, "Yemek konusunda abartılı bir şey yapmadık çünkü tuttuğumuz prenses servisi çok pahalıya mal oldu," dedi.

Kaşlarımı çatarak, "Prenses servisi nedir?" diye sordum.

"Oh, bilirsiniz. Sindirella ya da Elsa gibi giyinmiş insanlar sağlıyorlar. Çocuğunuzun en sevdiği prenses her kimse. Gelip çocuklara kitap okuyorlar ya da küçük bir skeç canlandırıyorlar. Gerçekten çok hoş."

"Pekâlâ. Bilgi için teşekkürler. Sadece her şeyi takip etmeye çalışıyorum. Size iyi günler Bayan Shaw."

Telefonu kapattık ve sandalyemde arkama yaslandım, elim geçen ay çenemde uzamasına izin verdiğim sakalımı okşadı. Prenses partisi. Böyle bir şeyin var olduğunu kim bilebilirdi ki?

Saldırganın erkek olduğunu biliyorduk, belki de prensesler eşyalarını birilerine taşıtmışlardır. Cep telefonumdan bir numaraya dokunarak Lita George'u geri aradım.

"Dedektif, uzun zamandır haber yok."

"Merhaba, Bayan George. Sizi bu kadar erken rahatsız ettiğim için özür dilerim. Kısa bir sorum olacaktı. Jenny'nin Ocak ayında doğum günü olduğunu söylemişsiniz. Ne tür bir kutlama yaptınız?"

Soru karşısında şaşırmış görünüyordu. "Oh. Evimizde bir parti verdik ve çocukları eğlendirmesi için bazı karakterler kiraladık. Altı yaşında, o yüzden prenses olayını çok seviyor."

Omurgamdan aşağı öyle bir ürperti geçti ki tüm vücudum titredi. "Karakterleri nereden buldun?" Sesim kulaklarıma sanki büyük bir mağarada konuşuyormuşum gibi boş geliyordu.

"Kasabada Marytown Prenses Partileri adında bir işletme var. Aslında üç karakter kiraladık. Tabii ki Sindirella, çünkü o çok klasik."

Vay anasını. Sanırım sonunda olası bir bağlantı buldum.

"Ve Aurora," diye devam etti Lita. "Pembe elbiseli olan o."

Tüm kurbanların kızları var.

"Of Tabii ki, Sindirella olmazdı. olmak tamamlandı
olmadan onu Beyaz Atlı Prens."

Yakışıklı Prens! Kulağımın dibinde konuşmaya devam ederken ellerim masamın üzerinde yumruk **o l d u** , **p a r m a k** eklemlerim bembeyaz kesildi.

"Çok tatlıydı. Dizlerinin üzerine çöktü ve Külkedisi'ne cam bir ayakkabı giydirdi."

Elimi çözüp kaleme uzandığımda elim titredi. "Peki işin adı ne demiştiniz?"

"Marytown Prenses Partileri. Chanel adında çok hoş bir bayan sahibi."

Kendi el yazımı zar zor okuyarak bilgileri yazdım.

"Dedektif, orada mısınız? Bunun olanlarla bir ilgisi var mı?"

Sesimi bulup, "Sadece ailelerden herhangi birinin aynı yerlere gidip gitmediğini ya da aynı hizmetleri kullanıp kullanmadığını anlamaya çalışıyorum. Her şeyi araştırıyorum, anlıyor musun?"

Lita ile bağlantıyı kesip Anna Suarez'i aradım.

"Alo?"

"Bayan Suarez, ben Dedektif Bouvier. Tuhaf bir soru gibi gelebilir ama Maria'nın doğum günü ne zaman?" Anna'ya yapılan saldırı iki yıl önce Nisan ayında olmuştu.

"Mart ayında."

Aman Tanrım!

"İki yıl önce onun doğum günü için ne yaptığını hatırlıyor musun?"

"Bir bakalım. O zaman dokuz yaşında olacaktı... oh evet. Prenses temalı bir parti vermiştik."

Heyecan vücudumun her hücresini doldurdu; avınızı nihayet gördüğünüzde yaşadığınız av heyecanı gibi. "Bunları duymuştum. Sende hangi karakterler vardı?"

"*Karlar Ülkesi*'nden Elsa. Bir de Beyaz Atlı Prens'imiz vardı, her ne kadar bu ikisi birbirine pek uymasa da. Elsa'nın kız kardeşi olduğu için Anna'yı seçeceğini düşünmüştüm ama..."

Beyaz atlı prens der demez sözlerinin geri kalanı uçup gitti.

Şimdi yakaladım seni, pislik.

Listemin geri kalanını gözden geçirdim ve son iki yılda tanıdığım hayatta kalan kadınların her birini aradım. Her biri kendi saldırılarından önceki iki ay içinde Marytown Prensleri Partilerini kullanmıştı.

Ve her ikisinin de karakter kadrosunda göze çarpan bir benzerlik vardı.

"Belle ve Beyaz Atlı Prens'imiz vardı."

"Tiana kızlarımızın çok hoşuna gitti ve onlar da Beyaz Atlı Prens'e bayıldılar."

"Cinderella. Oh, ve tabii ki prensi."

"Aslında dört karakter kiraladık. Elsa, Moana, Cinderella ve Beyaz Atlı Prens. Prens çok tatlı ve yakışıklıydı."

"Beyaz Atlı Prens ve Ariel."

Yakışıklı Prens.

Yakışıklı Prens.

Yakışıklı Prens.

Marytown Prensleri'nin web sitesine baktığımda fotoğraf galerisini buldum ve tıkladım.

Ve işte oradaydı. Mavi-beyaz prens kostümü giymiş bir adam. Mavi gözlü. Sarı saçlı.

Sarı lanet saçlar!

Ayağa kalkıp takım elbisemin ceketini çekerken Julian Silva'nın numarasını çevirdim. Sesi bozuktur.

"Hewwo?"

"Jules, dışıde işin bitti mi?" Çabucak sordum. "Evet, yeni bitti. Ağzım tamamen uyuştur."

"Bana adresi gönder. Seni **a l m a y a** geliyorum. Orosu çocuğunu yakaladık."

BÖLÜM 29

Hukuk bürosundaki ofisimde oturmuş, kollarımı göğsümde kavuşturmuş, televizyonda kayan haberlere bakıyordum.

Ekrandaydı. Monty Bouvier. İnternette hareketsiz fotoğraflarını görmüştüm ama yıllar sonra onu ilk kez hareket halinde görüyordum. En son yıllar önce Evie'nin kayboluşundan sonraki basın toplantısında görmüştüm.

Kalbim o gece pek çok nedenden dolayı milyonlarca parçaya bölünmüştü. Çünkü hayatımın aşkını kaybetmiştim. Çünkü Evie kayıptı. Çünkü yabancı bir şehirdeydim ve hiç arkadaşım yoktu. Ama en çok da sevdiğim çocuk kaybolmuş ve korkmuş görüldüğü için. Onun için acı çekiyordum.

"Hey," dedi Lily ofisime girerken.

"Merhaba," diye cevap verdim, gözlerimi ekrandan ayıramıyordum.

"Nesin sen... Aman Tanrım. Bu..." Altında *Dedektif Monty Bouvier* yazısı belirince gözlerini dikti. "Bu lanet olası Monty. *Senin Monty'n.*" Parmağı koluma saplandı.

"O benim değil," diye itiraz ettim ve Monty'nin derme çatma bir sahnede podyuma doğru yürüyüşünü izlerken ondan uzaklaştım.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Vay anasını, çok iyi büyümüş." Orada kesinlikle yalan tespit edilmedi.

Kumandayı tıklatarak sesi açtım ve sesi odayı doldurdu. Onu tanıdığım zamankinden farklıydı. Daha derindi. Daha zengin. Daha sert.

Monty-excuse Ben, *Dedektif* Bouvier-spoke hakkında ve Jonah Lee Carver adında bir suçlu yakalandı.

Lily kısık bir sesle, "Bu büyük bir olay," dedi. "Ulusal haberlere çıktı."

Monty bir seri tecavüzcü ve katili yakalamakla görevlendirilen özel timin başındaydı ve gazetecilerin sorularını ustalıkla yanıtlarken göğsüm gururla doldu.

Geniş omuzlarını ve göğsünü saran bebek mavisi bir polo tişört giymişti. Saçları artık daha açık renkliydi ama gözleri her zamanki iyi huylu pırıltısından yoksun olsa da aynı mavilikteydi.

"Sakallı çok yakışıyor," diye mırıldandım, neredeyse yalnız olmadığımı unutarak.

"Hey, iyi misin?"

Yere baktığımda Lily'nin gözlerinin endişeyle dolu olduğunu gördüm. "Evet, ben iyiyim."

Koyu renk kaşları alnında yavaş bir yükseliş yaptı. "Bana karşı dürüst müsün?"

İçimi çektim ve alt dudağımı kemirdim. "Bilmiyorum."

Bir kolunu belime doladı. "Onu görmek zor olmalı. İlk aşkını asla tam olarak unutamazsın derler."

"Ben onu aştım." Şüpheli bakışları karşısında ısrar ettim: "Gerçekten öyleyim ama onu görünce, *ya* öyle olsaydı diye düşünmeden edemiyorum."

"Anlıyorum. Hiçbir zaman gerçekten bir kapanış yapamadın."

Başım onaylarcasına aşağı yukarı sallandı. "Aynen öyle."

Lil, "Görünüşü hiç de fena değil," dedi ve ben de onun bu kaba küçümsemesine karşı bir gülümsemeyle mücadele ettim. Dikkatimizi tekrar televizyona verdik ve tüm büyük haber kuruluşlarını temsil eden muhabirlerin sorularını yanıtlamasını izledik.

"Şu anda onunla gerçekten... gurur duyuyorum. Bu garip mi?"

"Hiç de değil. Ben de onunla gurur duyuyorum." Arkadaşım başını salladı. "Tanrım, şu zavallı kadınlar. Artık geceleri biraz daha rahat uyuyabilirler."

Monty CNN'den bir erkek muhabiri işaret etti ve adam "Jonah Lee Carver nihayet polis tarafından gözaltına alındığına göre şimdi nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu.

İlk kez yüzünde bir gülümseme belirdi. Her zaman dizlerimin bağını çözen o hafif çarpık gülümseme. Ve kendime karşı tamamen dürüst olursam, bu etki biraz bile azalmamıştı. Dudaklarının o küçük kıvrımı dik durma yeteneğimi tehdit ediyordu, bu yüzden gözlerimi kaçırdım ve arka plandaki üniformalı bir memura baktım.

"En çok da rahatlamış hissediyorum," diye yanıtladı Monty. "Hayatta kalan kadınlar tanıdığım en cesur insanlardan bazıları ve onların yardımı olmadan bu tutuklama asla gerçekleşemezdi."

Bir kadın muhabir sesini yükseltti. "Kadınlar tutuklama haberini nasıl karşıladı?"

"Her biriyle ve öldürülen kadınların aileleriyle konuştum. Genel olarak, her şeyin bitmiş olmasından memnunar." Boşluğa bakıyor gibi görünürken gözleri odaklandı. On altı yıl sonra bile onu hâlâ bir kitap gibi okuyabiliyordum. Tatlı, komik Evie'yi düşünüyordu.

Dudaklarını bastırışından podyumun kenarlarını sıkıca tutuşuna kadar herkes ondaki değişikliği hissetmiş gibi görüldüğünden tüm oda sessizliğe büründü.

Sonunda boğazını temizledi. "Hepinizden bu kadınlara ve ailelerine iyileşmeleri için ihtiyaç duydukları mahremiyeti sağlamanızı rica ediyorum. Yapmanız gereken bir iş olduğunun farkındayım ama lütfen şunu düşünün. Eğer sevdiğiniz biri olsaydı, ona nasıl davranılmasını isterdiniz?"

Bu veda sözüyle birlikte bir elini kaldırdı ve başka soru sorulmayacağını açıkladı. Sonra döndü ve sahnenin yanından uzaklaştı.

Önden olduğu kadar arkadan da iyi görünüyordu, geniş sırtı ince bir bele doğru sivriliyordu.

Lily kumandayı elimden aldı ve kapatma düğmesine bastı. "Çok ciddi bir sorum var ve bana saçmalamanı istemiyorum."

"Tamam, çek."

Ağzı sinsî bir sırıtışa dönüştü. "Monty Bouvier şu anda buraya gelse, o sakala atlayıp bir gezintiye çıkar mıydın?"

"Lily!" Koluna vurarak gülerek çığlık attım. "Kes şunu! Sıkı bir erkek yasağım olduğunu biliyorsun."

"Bu bir hayır değildi," diye şarkı söyledi.

"Bu kesin bir hayır. Kesin bir hayır. Kocaman bir hayır." "Methinks-"

"Oh kapa çeneni."

Luci iki elimi de sıkıp bıraktıktan sonra lacivert takım elbisemin yakasıyla oynayarak, "Bunu sen halledersin," dedi.

"Biliyorum. Bu benim işim, jüri üyelerini istediğimi yapmaya ikna etmek." Ağzımın kenarından ince bir hava çizgisini ittim ve yanağımdaki bir tutam saçı üfleyerek uzaklaştırdım. "Sadece ben şartlı tahliye kurulunu Wesley'i hapiste tutmaya ikna etmeye çalışıyorum."

"Bunu yapabilirsin, Kass. Sana inancım tam."

Ciğerlerime maksimum kapasiteye ulaşana kadar hava çektim ve sonra tekrar dışarı verdim. "Teşekkür ederim. Ben hazırım."

"Git yakala onları, kaplan," dedi ve boğazının arkasından beni gülümseten bir ses çıkardı.

O odaya başım dik ve kendime güvenim tam olarak girdim. On beş dakika boyunca hiç durmadan konuştum, konuşmam dudaklarımdan belagat ve tutkuyla aktı, notlarıma bir kez bile bakma ihtiyacı duymadım.

İşim bittiğinde yorgun ama mutluydum.

"Nasıl geçti?" Luci, ben çıkar çıkmaz heyecanlı bir köpek yavrusu gibi bana yapışarak sordu.

"Gerçekten iyi. Onlara mektupları gösterdim, bu yüzden onu bırakmalarına imkan yok."

Üç gün sonra, yönetim kurulu kararını açıkladığında yanıldığım kanıtlandı.

Eski kocam, Wesley Campbell, şartlı tahliye edilmişti.

Sikeyim.

BÖLÜM 30

"HEY, KAPTAN," dedim, ofisine girdim ve oturdum. "Beni ne için görmek istediniz?"

Sanki beni analiz ediyormuş gibi uzun uzun baktı. "İşler nasıl gidiyor, Dedektif?"

Omuz silkerek bir omzumu kaldırdım. "Aslında gerçekten iyi. Carver parmaklıklar ardında olduğu için artık daha rahat nefes alabileceğimi hissediyorum."

"Harika iş çıkardın Bouvier." Hâlâ bana bakıyordu, sarkık kahverengi gözleri her zamankinden daha kederli görünüyordu.

"Teşekkürler, Kaptan. Bir sorun mu var?" Aklıma bir fikir gelince çenem büküldü. "Sorun kanıtlarla ilgili değil, değil mi? Çünkü sizi temin ederim ki her şey son derece dikkatli bir şekilde ele alındı ve tutuklamadan sonra evinde bulduğumuz her şey için arama iznimiz vardı. Yargıcın bunların hiçbirini atmasına imkan yok."

Zihinsel olarak ezici kanıtlar kataloğunu gözden geçirdim. Kan damlacıkları. Kasık kılları. Campbell'ın dolabındaki üç çift deri eldiven. Sara'nın saç tellerinden biri bulduğumuz kar maskesine gömülmüştü. Her şey şüphe götürmezdi.

Koca kafası bir o yana bir bu yana sallandı. "Hayır, öyle değil. Başka bir şey var." Kaptanın bakışları masasının üzerindeki bir kâğıda kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Hakkınızda resmi bir şikâyet var."

Sandalyemde dimdik oturdum. "Olamaz! Tutuklama mükemmel bir şekilde gerçekleştirildi," diye itiraz ettim ve sözlerimi vurgulamak için parmağımı ona doğru uzattım. "Her parçası kamerada. Kelepçeleri bile ben takmadım."

sıkıca." *Yine de içten içe o sapığın tutuklanmaya direnmesini umuyordum, böylece onu yakalayabilecektim.*

"Bunun Carver davasıyla bir ilgisi yok, Dedektif. Bu bir..." Başını hafifçe sallayarak bu cümleyi bitirmek istemediğini söyledi. Ama yine de bitirdi. "Cinsel taciz iddiası."

Etrafımdaki hava kalınlaştı. Bunaltıcı. Zar zor nefes alabiliyordum çünkü sanki bezelye çorbası içiyormuşum gibi hissediyordum. "Şikayetçi kim?" diye sorduğumda cevabı zaten bildiğimden emindim.

"Shana O'Neil."

Orospu çocuğu.

İçimde kopan fırtınaya rağmen ses tonumu olabildiğince ölçülü tutarak, "Bu tamamen saçmalık, Kaptan. Beni taciz eden oydu. *Onun* hakkında şikayette bulunmalıydım."

"Ama sen yapmadın."

Avuçlarımı yumruk yapmamak için siyah pantolonuma bastırdım. "Hayır, ben hallediyordum. İlgilenmediğimi açıkça belirttim ama peşimi bırakmadı, sebepsiz yere ofisime geldi, bunun gibi şeyler yaptı. Ama geldiğinde kapıyı hep açık bıraktım ve ona elimi bile sürmedim."

"Yani Bayan O'Neil ile hiç cinsel ilişkiye girmediniz mi?" Gözlerim masasının üzerindeki kâğıtlara vuran kalın parmaklarına kaydı ve bu sorunun cevabını zaten bildiğini anladım.

"Evet, ama sadece bir kez oldu ve onun burada çalıştığını bilmeden önceydi."

Kaptan Snyder şakaklarına masaj yaptı, alınıdaki kırısklıklar daha da belirginleşti. "Lanet olsun, Bouvier! Bunu neden bana söylemedin?"

"Dediğim gibi, ben ilgileniyordum ve olay o burada çalışmadan önce meydana geldi."

"O farklı bir hikâye anlatıyor. Bayan O'Neil, onu tekrar yatağa atmak için durmaksızın uğraştığınızı söylüyor. Ve anladığım kadarıyla iki hafta önce ofisinizde fiziksel bir tartışma olmuş. Bu konuda bir tanışımız bile var."

Bir tanık mı? Zihnim bir ömür önceymiş gibi gelen o güne geri döndü.

"Alice Cunningham'dan mı bahsediyorsun?" Yüzbaşı Snyder başıyla onayladı. "Bayan O'Neil'den birkaç kez ofisimi terk etmesini istemiştım çünkü Carver davasıyla ilgili bazı şeyleri çözmenin eşiğindeydim. Reddetti ve ben de

Sonunda ona karşı sert olmak zorunda kaldım. Ona ofisimden defolup gitmesini söyledim ve o da bana tokat attı. Sanırım Cunningham tam o sırada koridordan geçiyordu."

Snyder'ın gözleri kısıldı. "Memurla görüştüm ve yoğun göründüğünü söyledi."

"Sanırım öyleydi. Dediğim gibi, Bayan O'Neil ofisimden ayrılmayı reddetti ve ben de ona sinirlendim. Ben işimi yapmaya çalışırken beni rahatsız ettiği için sinirlenmiştim." İki avucumu da havaya kaldırdım. "Bana ne yapmam için *para ödediğinizi* biliyor musunuz?"

Uzun ve yorgun bir nefes verdi, yüksek arkalıklı deri koltuğunda arkasına yaslanırken gözleri tavana dikildi. "Ne olursa olsun, sana inanıyorum Bouvier. Personel dosyanı tekrar kontrol ettim ve bu departmanda çalıştığın on bir yıl boyunca en ufak bir uygunsuzluğa rastlamadım."

"Tek bir azar işitmedim," diye onayladım. "Eğer bana inanıyorsan, neden bir *ama* geliyor gibi hissediyorum?"

Kaptan sinirli bir ses çıkardı ve kollarını ahşap masaya dayayarak öne doğru eğildi, özür dileyen kahverengi bakışları benimkilerde sabit kaldı. "Sanırım bunun cevabını biliyorsun. Bu tür şikâyetleri ciddiye almak zorundayız Monty."

"Peki ya benim şikâyetim ne olacak?" İçimdeki öfke taşmak üzereyken sordum.

"Hiç dava açmadınız," diye hatırlattı. "Ve giriş seviyesindeki bir çalışanla cinsel ilişkiye girdiniz."

"Burada çalışmadan *önce*," diye homurdandım. "Aslında, Bayan O'Neil tam olarak nerede çalıştığımı biliyordu çünkü onunla iş için muayene olurken tanışmıştım. Burada çalıştığına dair hiçbir şey söylemedi. Asıl kovulması gereken kişi o... aldatma ya da başka bir şey."

Kaptanın gözleri uzun bir an için kapandı. "Tanrım, bu tam bir kâbus Bouvier. Sicilinin böyle bir şeyle lekelenmesini istemiyorum ve ayrıca bu departmanın çamura batmasını da istemiyorum. Şu anda çok iyi durumdayız."

"Çünkü ben ve ekibim lanet olası bir seri tecavüzcü ve katil bulduk," diye tersledim.

"Doğru, peki Marytown'ın şu anki altın çocuğu bir cinsel taciz davası nedeniyle çamura batmış olsaydı nasıl görünürdü?" diye karşılık verdi.

Doğruyu söylediğini biliyordum ama yine de içim acıdı. "Buradan nereye gideceğiz?"

Snyder iri elini yüzünde gezdirdi. "Şöyle bir sonuca vardım. Seni şu anda idari izne ayırmalıyım." Bu saçmalığa itiraz etmek için ağzımı açtığımda, avucunu kaldırarak beni susturdu. "*Ama* çok duygusal bir davayı tamamladıktan sonra belki biraz izin almak hoşuna gider diye düşündüm."

"Gitmemi istiyorsun," dedim. Bir sonraki düşüncem acıyla kaplıydı. *Bu neden tanıdık geliyordu?* Ama dilimi tuttum.

"Bir adım geri atmanı istiyorum. Gönüllü olarak."

"Çünkü departman için daha iyi görünecektir."

"Ve senin için. Dediğim gibi, söylediklerine inanıyorum Bouvier." Kâğıtları aldı ve sağa sola savurdu. "Ama böyle bir şeyi öylece halının altına süpüremem. Doğruca basına koşar."

Gözlerim arkasındaki duvara kaydı, dünyam etrafımda yıkılıyor gibi görünürken altın ve siyah bir plakete odaklandım. "Bulunduğum yere gelebilmek için çok çalıştım, Kaptan."

"Biliyorum Monty. Birkaç hafta izin al ve Keys'e git. Sahilde uzan ve gevşe. Mai tais iç ya da ne yapmak istiyorsan onu yap."

"Eğer yapmazsam, zaten işten atılacağım, değil mi?"

"Soruşturmanın sonucunu beklemek üzere idari izne çıkarılacaksınız."

"Ve işimi tamamen kaybedebilirim."

Gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşti. "Muhtemelen. Bunun olmasını istemiyorum ama olabilir."

"Peki," dedim suratımı asarak.

"Sizin de yazılı bir ifadenize ihtiyacım olacak."

Ayağa kalkarak cebimden rozetliğimi çıkardım ve masanın üzerine bıraktım. "Gün sonuna kadar size getiririm."

Snyder gözlerini tekrar benimkilere çevirmeden önce rozetime baktı. "Bunun için gerçekten üzgünüm Monty."

"Evet, ben de," dedim, bir anda yıllardır olmadığım kadar yorgun düşmüştüm. Bu benim kariyerimdi ve şimdi bitmiş olabilirdi. Şimdi ne yapmam gerektiğini bile kavrayamıyordum.

Kesin olarak bildiğim bir şey vardı. Hayatımın geri kalanında asla başka bir kadınla birlikte olmak istemiyordum.

Belki de son kez ofisime döndüğümde avucuma baktım.

"Artık sadece sen ve ben varız, dostum."

"Selam, kardeşim. Nasıl gidiyor?"

"İyi," diye yalan söyledim, Auburn'le FaceTiming yaparken bir kolumu başımın arkasına koyarak yatak başıma yaslandım. "Yarınki ameliyatından önce Jane'le konuşmak istedim."

"Bekle, telefonu ona götüreceğim." Kuzenimiz Blaire'in evine doğru yürürken görüntüsü ekranda zıpladı. "Janie kızım, seninle konuşmak isteyen biri var."

Telefonu uzattı ve benim güzel sarışın yeğenim ortaya çıktı. "Monty Amca!" diye ciyakladı, gülümsemesi dünyamı aydınlattı. Bugün yaşadığım saçmalıklardan sonra tam da ihtiyacım olan şey buydu.

Jane ve Jaxon, Auburn ve Gianna'nın evlat e d i n d i k l e r i çocuklarıydı ve onlara tapıyordum. Janie dünyadaki en tatlı küçük kızdı ve azmi beni her gün hayrete düşürüyordu. Zavallı çocuğun başından geçenler... En azından artık onu ve ikiz kardeşini seven ebeveynleri vardı.

Onlar

hiçbir şey istemezdi, özellikle de aşk. "En sevdiğim kız nasıl?"

"Ben iyiyim. Yarın bacağımdan ameliyat olacağım. Blaire Teyze yapıyor."

"Biliyorum tatlım ve sen hiç endişelenme. Blaire tanıdığım en iyi ortopedi cerrahıdır."

Jaxon'ın sarışın kafası resmin içinde belirdi. "Merhaba Monty Amca. Teksas'tayız!" Onun erken gelişmiş sırıtışı sabahtan beri kalbimin etrafında donmuş olan buzları eritti. "Uçağa falan bindik!"

Uzun zamandır ilk kez güldüm ve ses tellerimin titreşimi beni rahatlattı. "Bu harika, dostum. Sen ne yapıyordun?"

"Bugün barbekü yaptık," dedi Jane, yüzünü kardeşininkinin yanına yaklaştırarak. "İlk kez pirzola yedim."

Sonraki birkaç dakika boyunca hiç durmadan uçak yolculuğu ve kuzenleri hakkında konuştular ve o kısa süre içinde endişem kaybolmuş gibiydi. Bu ikisi benim için iyiydi ve onlarla yüz yüze hiç tanışmamıştım bile.

Kalbim aniden tam da bunu yapma isteğiyle dolup taşı. Yeğenlerimi görmeye gitmek ve onları ilk kez kucağıma aldığımda küçük kollarını boynumda hissetmek.

On altı yıl önce ayrıldığımdan beri New York'a dönmemiştim ama belki de zamanı gelmişti.

Yüzbaşı Snyder'ın ofisindeki toplantıdan sonraki gün saat ona kadar uyudum. Auburn ve çocuklarla telefonda konuştuktan sonra aptalca sarhoş olduğum için olabilir.

İki Tylenol'u elime boşalttım ve telefonumun çaldığını duyduğumda az önce doldurduğum bir bardak suyla birlikte yuttum. Odama doğru yürüdüm, arayanın kardeşim olduğunu görünce göğsüm sıkışmaya başladı. Jane'in ameliyatı şimdiye kadar bitmiş olmalıydı. Uyandığımda aklıma gelen ilk şey buydu ve bu aramayı bekliyordum.

"Auburn, Janie-Bug'ın ameliyatı nasıl geçti?"

"İyiydi. Blaire her şeyin çok iyi gittiğini söyledi ve umarım birkaç ay içinde yürüyebilecek."

"Tanrı'ya şükür. Çok endişelendim," dedim ve karmakarışık yatağımın kenarına çöktüm. "Gianna nasıl?"

"Yorgun ama iyi durumda. İkimiz de bu bölümün bittiğine sevindik. Bak-

" "Ya Jaxon? Zavallı küçük dostum. Çok endişelendiğini biliyorum." O çocuk

ikizine karşı çok korumacıydı.

"O iyi. Onu iyileşme odasında birkaç dakika görebildi, bu da yardımcı oldu. Dinle, seninle gerçekten konuşmam gereken bir şey var."

"Tamam, kardeşim. Ateş et."

Nefes aldığını ve uzun bir nefes verdiğini duydum.

"Monty, bir şey oldu. Eve dönme vakti geldi."

Kardeşimin sesi kalp krizi geçirmiş kadar ciddiye, sesi gergindi ve bahsetmeyi ihmal ettiği ameliyatla ilgili bir komplikasyon olup olmadığını merak ettim.

"Sorun nedir?" Kalp atışlarım hızlanarak sordum.

"Annemiz öldü."

BÖLÜM 31

İyi ki oturuyordum çünkü söylemesini beklediğim son şey buydu.

"Vay, tamam. Bu konuda ne hissedeceğimden emin değilim."

"Sorun değil. Ben de aynıyım kardeşim. Ona hiç yakın değildim ama asla ölmesini dilemedim."

"Evet, aynı." Zihnim allak bullak olmuştu. "Ne oldu? Hasta mıydı?"

Auburn boğazının arkasından bir ses çıkardı. "Hayır, Atlantic City'nin dışında tek bir araba kazası oldu. Az önce babamla konuştum. Eyalet polisinin bu sabah onunla temasa geçtiğini söyledi. Bir yılı aşkın süredir ayrı olmalarına rağmen teknik olarak hâlâ evliler. Chloe boşanmayı olabildiğince uzatıyormuş."

"Evet, son bir yıldır babamla haftada en az bir kez konuşuyorum. Ondan önce tatillerde beni arardı ve birkaç dakika sohbet ederdik ama yumurta donöründen boşanmaya karar verdiğinden beri... Bilmiyorum, sanırım olanlardan dolayı biraz sinirlerimi yatıştırdı."

"İkinizin arasındaki ilişkinin iyiye gitmesine sevindim." Hafif bir duraksamadan sonra, "Başka bir şey daha var. Arabada yalnız değildi. Yanında bir adam vardı. Daha genç bir adam. O da öldü."

"Vay canına. Bu... vay canına. Babam bu konuda ne hissediyor?"

"Olayın basında nasıl yer alacağı konusunda endişeliydi ama onun dışında bu durum onu pek de rahatsız etmiş benzemiyordu. Sanırım *Bouvier'in* halkla ilişkilerine bir açıklama yaptıracağım. Ailenin üzgün olduğunu falan filan. Ve

Chloe'den Paul Bouvier'in ayrı yaşadığı karısı olarak bahset. Belki bu, olayların daha az müstehcen görünmesini sağlar."

"İyi fikir."

"Neyse, Mont, bence eve gelmen iyi bir fikir olur." "Tamam."

Sanki beni duymamış gibi devam etti. "Ona katlanamadığınızı biliyorum, haklı olarak, ama bence babam için iyi olur... bekle. Tamam mı dedin?"

"Evet. Geleceğim. Çocukları görmek istiyordum. Ve muhteşem karına sarılmak. Sence kardeşlerden hoşlanır mı?" Alçak sesle homurdanmasına güldüm. "Kızgın bir ayı gibi konuşmayı kes, Auburn. Şaka yapıyordum."

"Olsan iyi olur, pislik."

"Cenazenin ne zaman olacağını biliyor musun?"

"Emin değilim. Hâlâ cesedini bırakmadılar, bu yüzden biraz zaman alacak. Jane de iki gün daha seyahat edemez. Özel jetle geldik ve Blaire, Janie'nin rahat bir şekilde nakledilmesini sağlamak için bir hemşire ekibiyle birlikte bizimle geri geliyor."

"Tamam, üç gün sonrası için bir uçuş rezervasyonu yapacağım."

"Sizin için uçağımı gönderebilirim, sonra da Dallas'a gelip bizi alabilirler."

"Hayır, bu senin pilotun için çok fazla uçuş saati. Ben ticari uçacağım. Bunu karşılayabilirim."

Karşılamaktan da öte aslında. Babam on sekizinci yaş gününden hemen sonra bana güven fonumu bırakmıştı ve ben ev satın almak dışında ona neredeyse hiç dokunmamıştım.

Her ay daha fazla para geliyordu çünkü kardeşim benimle kâr paylaşımı konusunda ısrar ediyordu. Başta karşı çıktım ama *Bouvier*'in ailemizin işi olduğunu ve başka türlüünü istemediğini söyledi. Yıllardır hesaba bakmamıştım ve içinde ne kadar para olduğunu bile bilmiyordum. İşimle geçiniyordum.

Artık sahip olamayabilirim.

Ama nedense şu anda bu o kadar da önemli görünmüyordu.

Ailemi görmeye gidiyordum.

New York'a Hoş Geldiniz tabelası göründü ve ben de durup ona bakmak için yolcu salonunun ortasında durdum. Etrafımda dünyanın her yerine gidip gelen yoğun yolcular koşuşturuyordu.

Hâlâ havaalanının içinde olmama rağmen şehrin canlılığı etrafımda titreyordu. Miami de hareketli bir yerdi ama havası farklıydı.

"Bay Bouvier?"

Başımı yana çevirdim ve iri yarı bir adamın yaklaştığını gördüm. Auburn'un göndereceğini söylediği şoför bu olmalıydı.

"Evet ve lütfen bana Monty deyin," dedim elimi uzatarak.

Elini sıkıca kavradı ve bembeyaz dişleriyle gülümsedi. "Ben Cruz Estrada, bugünlük araba şoförünüzüm." Kimliğini çevirerek açtı ve bana gösterdi, bunu takdir ettim. Başımı salladım, o da hemen cebine geri koydu ve bavuluma uzandı. "Dur sana getireyim."

"Hayır, ben hallederim," diye erteledim. "Beni almaya geldiğin için teşekkürler. Auburn'e Uber'e binebileceğimi söyledim."

İyi huylu bir şekilde gözlerini devirdi. "Evet, adamla tartışmaya çalışmamanın en iyisi olduğunu fark ettim."

"Biraz inatçı olabiliyor. Onun için nasıl çalışılır?"

Cruz bir eliyle çıkışa doğru işaret ederek "Gerçekten iyi," dedi ve yürümeye başladık. "Talepkâr ama adil biri ve Gianna hayatına girdiğinden beri çok daha iyi biri oldu."

"Aslında onunla hiç yüz yüze tanışmadım, sadece FaceTime'da görüştüm. Gerçekten görüldüğü kadar iyi biri mi?"

"Daha da güzel," dedi binadan çıkarken. "Beni yanlış anlamayın. Çok tatlı biri olabilir ama Auburn Bouvier'e haddini bildirdiğini defalarca gördüm. Aslında, ona patronluk taslamasına izin verilen tek kişi o. İzlemesi çok komik. İşte geldik."

Kaldırım kenarına yasadışı bir şekilde park etmiş siyah bir Bentley'in yanına vardık, ancak yakındaki güvenlik görevlisi bize sadece başıyla selam verdi. Cruz arka kapıya uzandı.

"Sizinle önde oturmamın bir sakıncası var mı?" diye sordum.
"Çocukluğumdan beri araba kullanmadım."

Bavulumu ve el çantamı bagaja yerleştirdi. "Bu harika olur aslında. Savurgan Bouvier oğlunu tanımak güzel olacak."

Lüks araca yerleşirken kıkırdayarak, "Savurganlık nedir bilmem," dedim.
"Ben sadece benim."

"Kardeşin seninle gerçekten gurur duyuyor," dedi Cruz, yoğun trafiğe çıkmadan önce bana bir bakış attı. "Çözdüğün seri katil davası hakkında konuşmayı bırakmadı."

Bir omzumu silktim. "Harika bir ekibim vardı."

"Mütevazı olma. Bu senin açından olağanüstü bir polis çalışmasıydı."

Konuyu benden uzaklaştırmak isteyerek, "Peki senin hikayen ne?" diye sordum.

"Galveston, Teksas'ta doğdum ve büyüdüm. Houston'ın güneyinde bir ada. Liseden hemen sonra Deniz Kuvvetleri'ne katıldım." "Asker gibi görüldüğünü düşünmüştüm."

Bir eliyle tıraşlı saçlarını ovuşturdu. "Saçlar ele verdi, değil mi?"

"Ve kendini taşıma şeklin. Nasıl oldu da Auburn için çalışmaya başladın?"

"Aslında babanız tarafından özel koruması ve şoförü olarak işe alındım, sonra emekli olunca Auburn beni yanında tuttu. Ayrıca SWAT ekibinde yedek subayım."

"Çok hareket gördün mü?"

"Nasıl olduğunu bilirsiniz. Çoğunlukla yüksek riskli arama emirleri için kullanılıyor ama bazen daha ilgi çekici işlere de giriyoruz," dedi ve I-495. "Hey, Florida Man'i tanıyor musun?"

Yıllar önce geride bıraktığım şehre bakarken kaşlarım çatıldı. Daha büyük görünüyordu. "Kim?"

"Bilirsiniz işte. Manşetlerde duyduğun, her zaman çılgınca şeyler yapan. O herif hep Güney Eyaleti'nden gibi görünür. *Florida'lı adam çıplak araba çalıyor. Ya da Florida'lı adam 911'i arar çünkü kışında kokain vardır.*"

Bu beni güldürdü. "Oh evet. O. Onunla bir ya da iki kez karşılaştım. Bir keresinde yerel bir McDonald's'a çağırılmıştık çünkü adamın birinin silahı vardı ve dükkandaki tüm ketçap paketlerini kendisine vermelerini istiyordu."

Cruz başını salladı. "Micky D's'in çeşni konusunda cimri olduğunu bilmiyor mu? Chick-Fil-A'ya gitmeliydi. Onlar verirdi

Ona ne isterse yapabileceğini ve bunun kendi zevkleri olduğunu söylediler."

"Gerçek bu. Ancak bu hikayenin en can alıcı noktası, adamın restoranı soymak için parmak tabancası kullanmasıydı."

"Eli cebinde miydi?"

"Hayır, aynen böyle." Kendi parmak tabancamı kaldırdım ve gösterdim. "Ve işçiler bunun için acil servisi aradılar."

"İnsanlar," dedi Cruz mavi gözlerini devirerek. "Sanırım Teksas da çılgın hikayelerden nasibini almış. Facebook'ta donmuş armadillo sattığını yazan bir kadın vardı."

Kaşlarım tavana vurdu. "Ciddi misin?"

"Evet. Adamın biri onu istediğini söyledi ve Walmart'ın otoparkında buluşup büyük bir hayvan takası yapmaya karar verdiler. Oraya vardıklarında adam parayı ödeyecek parası olmadığını söylemiş, kadın da donmuş armadillo ile adamı dövmeye başlamış."

Bir kahkaha attım. "Bu çok komik. Bence Teksaslı Kadın ve Floridalı Erkeği tanıştırmalıyız. Evlenebilirler. Yine de merak ediyorum. Bunun için ne kadar istiyordu?"

"Elli bir dolar ve yirmi üç sent." "Bu garip bir şekilde spesifik."

Kardeşimin apartmanına vardığımızda Cruz ve ben eski arkadaşlar gibi konuşuyor ve gülüyorduk ki bu Florida'da pek sahip olmadığım bir şeydi. Tanıdıklarım vardı ve sık sık iş arkadaşlarımla bir şeyler içmeye giderdim ama çoğunlukla kendi başıma kalırdım.

Ama bu? Güzel hissettirdi.

"Monty!"

Gianna kapıyı açar açmaz onu tanıdım. Son on sekiz ay içinde birçok kez telefonda yüz yüze sohbet etmiştik.

Siyah yoga pantolonu ve ince bir omzundan sarkan Auburn'ün eski Syracuse tişörtü gibi görünen bir şey giymiş olmasına rağmen, kadın şahsen daha da çarpıcıydı.

Koyu renk saçları at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı ve beni boynumu sıkarak bir sarılmayla kendine çekerken yeşil gözleri parlıyordu.

"Burada olduğun için çok mutluyuz," diye bağırdı ve sesini fısıltıya indirdi. "Özellikle de kardeşin, ama bunu söylediğimi ona söyleme."

Arkama yaslandım ve gülümseyerek ona baktım. "Ne zamandır New York'tasın, Gia?"

"İki yıl, gelecek ay."

"Hala aksanın var."

Kaburgalarımı hafif bir dürtme yaptı. "Kapa çenenin. Kızı Teksas'tan çıkarabilirsin ama Teksas'ı kızdan çıkaramazsın."

Bir ses duyunca omzunun üzerinden baktım ve Auburn'ün yatak odalarına gittiğini tahmin ettiğim kemerli bir koridordan bana doğru yürüdüğünü gördüm. Yüzündeki sırıtiş mest olmaktan başka bir şey değildi ve duygularımı doğrudan ön plana çıkardı.

Uzun bir süre bakıştıktan sonra sanki bir koreografiymiş gibi aynı anda koşmaya başladık. Birbirimize çarpıştık, kollarımız bizi yıllardır paylaştığımız ilk kucaklaşmada birbirine bağladı.

"Kahretsin, seni gördüğüme sevindim," diye mırıldandı ve sırtıma vurdu. "Seni de." Gözyaşlarım boğazımı tıkadığı için sesim neredeyse fısıltıya dönüşmüştü.

Sonunda beni bıraktığında ikimizin de gözleri nemliydi ve dudaklarında titrek bir gülümseme kıvrıldı. "Birbirimizi bir daha görmeden asla bu kadar uzun süre geçirmeyeceğiz, Mont. Ne kadar meşgul olduğun ya da ne tür bahaneler uydurduğun umurumda değil. Yılda en az dört kez seni görmek için Florida'ya uçuyorum."

"Katılıyorum," diyebilirdim çünkü nedense ailemden ayrı kalma fikri artık eskisi kadar çekici gelmiyordu.

Yanağımı okşadı ve boğazını temizledi. "Pekâlâ. Bu iş halloldu. Sana odanı göstereyim."

Kapının yanına bıraktığım spor çantama doğru yürüdüm ve onu omzuma aldım. "Aslında önce yeğenlerimi görmek istiyorum. Onlara bir şeyler getirdim."

"Bunu yapmamalıydın," diye azarladı Gianna, parmak uçlarıyla gözlerinin altındaki ıslaklığı silerken. "Doğum günleri için her birine kocaman bir kutu göndermişsin."

"Bana ne yapacağımı söylemeyin hanımefendi. Ben sertifikalı bir funcle'ım." "Funcle da ne demek?" Auburn sordu.

Gianna ve ben birlikte "Eğlenceli amca," dedik ve kardeşim gözlerini devirdi.

"Peki sertifikanızı nereden aldınız?"

"Paris'teki Funcle Konservatuarı'ndan. Çok özeldir."

Kardeşim güldü ve beni koridora götürürken kolunu omuzlarıma doladı. Döneli beş dakika bile olmamıştı ve biz çoktan eski halimize dönmüştük.

"Jaxon Jane'e bir hikâye okuyordu ve ben yanlarından ayrıldığımda yeni uyuyakalmıştı," dedi sessizce sağdaki açık kapıya yaklaşırken.

İçeri baktım ve yeğenimin gözleri parladı. "Monty Amca!" diye bağırды, yatağın üzerinde ayağa kalktı ve ben yaklaşırken kendini bana doğru fırlattı.

Çantamı bırakarak onu kolayca yakaladım ve yüzümü saçlarına gömdüm. Pamuk şeker ve küçük çocuk gibi kokuyordu. *Bu ikisiyle yüz yüze tanışmak için neden bu kadar bekledim ki?*

"Selam dostum. Seni gördüğüme çok sevindim."

"Ben de." Boynuma sokuldu ve onu uzun bir süre ileri geri salladım, sadece anı yaşadım.

Jaxon kollarımda sağlam bir ağırlıktı ve ona yakından bakmak için biraz geriye yaslandım. "Çok büyümüşsün. Artık neredeyse bir erkek oldun."

Başını salladı, yüzü ciddiydi. "Pek sayılmaz. Koltuk altlarımda kıl yok. Ya da taşaklarımda."

Gülmemek için kendimi zor tuttum ve alnından öptüm. "Janie uyuduğuna göre neden bana odanı göstermiyorsun?" Aşağıya bakarak yeğenimin uyuyan haline gülümsedim. Küçük bir meleğe benziyordu.

İşaret parmağıyla beni koridorun karşısındaki odasına yönlendirdi ve ben de onu Auburn'le birlikte peşimizden sürükledim. "Bu odanın tamamı benim," dedi bana, ben onu yere bırakana kadar kıpırdanarak. "Bütün her şey."

Kardeşim ve Gianna onları evlat edinmeden önce o ve Jane'in yetimhanede yaşadıklarını düşününce kalbim biraz kırıldı. Artık ihtiyaç duyabilecekleri ya da isteyebilecekleri her şeye sahip oldukları için çok mutluydum. İkisi de harika çocuklardı.

Jaxon odanın içinde koştururken coşkusu bulaşıcıydı ve parkta bulduğu bir taştan Cougars maçında aldığı imzalı bir beyzbol topuna kadar her şey için büyük bir yaygara kopardım.

Elimi tuttu ve beni yatağına sürükledi. "Ve gördün mü? Bu bana gönderdiğin timsah yastığı. Her gece onunla uyuyorum. Janie de onunkini çok seviyor."

Timsah şeklindeki büyük mavi vücut yastığını okşadım. "Beğendiğine sevindim dostum."

Minik bir sesin "Baba?" dediğini duyduk ve hepimiz kışımızı kaldırıp Jane'in koridorun karşısındaki odasına gittik. Beni görür görmez doğruldu ve sanki odanın diğer ucuna koşacakmış gibi yorganı vücudundan aşağı itti. "Monty Amca! Buradasın!"

Kocaman odayı koşarak geçtim, yatağının kenarına oturdum ve onu kendime çektim. Kardeşinden daha zayıftı ve kollarımda kendini çelimsiz hissediyordu.

"Buradayım, Janie-Bug." İnce kolları boynuma dolanırken ona sarıldım. Tatlı yüzündeki ıslaklığı silerken ona, "İnsan olarak daha da güzelsin," dedim. Ben de birkaç damla gözyaşı dökmüş olabilirim.

"Ve şahsen daha yakışıklısın. Tıpkı babama benziyorsun."

"Ondan daha tatlı olduğumu biliyorum. Bunu yüksek sesle söylemene gerek yok," dedim sahte bir fısıltıyla ve onun kıkırdamasına neden oldum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Güzel. Bacağım neredeyse hiç acımıyor."

"Çok cesur davrandı," dedi Auburn, kızının yanındaki yatağa yerleşirken. Jaxon onun kucağına emekledi ve kız kardeşinin elini tuttu.

Bu ikisi çok yakındı ve düşüncelerim Evie ile olan ilişkiye döndü. Yedi yaşındayken bademciklerini aldırdıktan sonra onun yanında bu şekilde oturduğumu hatırladım.

"Size ödülleri getirdim," diye şarkı söyledim ve çantamı alırken iki çocuk da heyecanla zıpladı.

Çoğu turistik hatıra eşyasıydı ve onlara getirdiğim en küçük şeylerden bile nasıl heyecan duyduklarına şaşırdım.

"Bu deniz kabukları çok güzel. Gerçekten hepsini kendin mi topladın?" Jane sordu, ben de topladığımı söyledim. "Daha önce hiç kumsala gitmemiştim."

"Bak ne diyeceğim," dedim, ellerimi çantadaki son iki eşyanın üzerine koyarak. "İyileştiğinde Florida'ya beni ziyarete gelmeye ne dersin, sahile gideriz ve..." Çantamdan fare kulaklarını çıkardım. "Disney Dünyası!"

Küçük şapkaları kafalarına geçirirken çıkardıkları çığlıklar neredeyse kulak zarımı patlatacaktı.

Her iki çocuk da birbirinin üzerine konuşmaya başlayınca Auburn güldü. "Gerçekten yapabilir miyiz baba?" Jaxon iki eliyle babasının yanaklarını tutarak ve dikkatle yüzüne bakarak sordu.

"Monty Amca eminse, kesinlikle."

"Eminim. Birkaç saat güneyde yaşıyorum ama parktaki otellerden birinde kalabiliriz."

"O zaman Janie müsait olur olmaz gideriz."

"Terapim üzerinde çok ama çok çalışacağım," diye açıkladı omuzlarını oynatarak.

Auburn her bir çocuğun başını öptü ve onun yumuşak tarafını çocuklarıyla birlikte görünce duygularım bir kez daha kabardı. Şefkatli, tatlı bir Auburn Bouvier göreceğimi hiç düşünmediğim bir şeydi, ama buna bayıldım.

"Gidip annene yemekte yardım edeceğim. Neredeyse hazır." Bana döndü. "Jane için daha kolay olduğu için burada yiyoruz. Masa ve sandalyeler onun dolabında."

"Ben ayarlarım," diye güvence verdim.

Otuz dakika sonra çocuklar tepsilerdeki spagetti yemekleriyle yatağın üzerinde, yetişkinler de birkaç adım ötedeki katlanır masada oturuyorlardı.

"Çocuk yemeği için üzgünüm Monty, ama Janie'nin en sevdiği yemek bu. *Bebek köftelerine* bayılır," dedi Gianna, sarımsaklı ekmek çubuğundan bir ısırık alarak.

Minik toplardan birini elime aldım ve inceledim. "Bunlar gerçek bebeklerden mi yapılmış?"

Auburn homurdandı. "Hayır, seni ucube. Gianna bir gece çocuklara nasıl köfte yapılacağını öğretiyordu ve onlar da bu ufacık köfteleri yuvarlayıp durdular. Yine de onları kızarttı ve oldukça güzel oldular."

Benimkini yerken çiğnedim. "Güzelmış. Biraz çıtır çıtır."

"Her neyse, herhalde daha güzel yemeklere alışkınsındır," dedi Gia.

"Aslında, çok fazla paket yemek yiyorum." *Kanepemde tek başıma.* "Yani bu güzel. Teşekkür ederim."

Baldızımın gülümsemesinde bir parça sempati vardı, sanki biliyor gibiydi. "Kalmaya karar verdiğiniz sürece sizinle olmaktan çok mutluyuz."

Auburn lokmasını yuttu ve başını salladı. "Umarım cenazeden hemen sonra ayrılmayı düşünmüyorsunuzdur. Mümkün olduğunca uzun süre burada kalmanı istiyoruz."

"Bunu ben de isterim. Artık büyük dava bittiğine göre, kendime biraz zaman ayıracağım." Gerçek buydu ama tamamı değil. Gerisini ona sonra anlattırdım.

Kardeşim memnun görünüyordu ve burada ailemle ne kadar çok vakit geçirirsem Florida'ya dönmek o kadar az cazip geliyordu.

BÖLÜM 32

ANDREA, kaşları alnının üzerinde kalkık bir şekilde kafasını uzatarak ofisime girdi. "Bay Owens sizin için birinci hatta."

Yüzüm şaşkınlıkla buruştu. "Ülke dışında olduğunu sanıyordum." Edward Owens, Owens, Kavanaugh ve Underwood hukuk bürosunda patronumdu ve Paris'te olması gerekiyordu.

Omuz silkti. "Acil olduğunu söyledi."

Derin bir nefes alarak telefonu açtım ve düğmeye bastım. "Edward, merhaba. Umarım seyahatin iyi gidiyordur." Kızını on altıncı yaş günü için Fransa'ya götürmüştü.

"Çok iyi. Melinda çok eğleniyor. Ben de bir ricada bulunmak için aramıştım." Doğrudan işe. Arayan Edward Owens'dı.

"Tabii ki. Ne istersen."

"Chloe Bouvier'in birkaç gün önce bir trafik kazasında öldüğünü öğrendim. Kendisi Auburn'ün annesi."

Evet, oldukça farkındayım.

Sesime -hissetmediğim- sempatik bir ton katmaya çalışarak, "Ah, ne yazık," dedim.

Küçük bir mırıldanma sesi çıkardı. "Bu konuda çenemi kapalı tutacağım." Homurdanmamı engellemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Anlaşılan Edward da Chloe'nin hayranı değildi; öyle birini tanıımıyordum. "Her neyse, şirketten birinin cenazede olması gerekiyor ve Fransa'da olduğuma göre senin de gitmen gerekiyor."

"Ben mi?" Kalbim göğsümde küt küt atarken kekeledim.

Andrea bir şeyler olduğunu sezerek karđımdaki sandalyeye oturdu ve hoparlör dđğmesine basarak meraklı kıçının neler olup bittiğini duymasını sağladı. Ona bir bakış atmaktan fazlasını yapamayacak kadar sersemlemiştim.

"Elbette. Auburn benim yokluğumda işleri halletme şeklinizden çok etkilendi. Ona senin en iyi ve en parlak ceza avukatımız olduğunu, şirket avukatı olmadığını söyledim ama fikirlerine güveniyor. Auburn Bouvier ne isterse onu alır, yani sen de resmen onun ekibinin bir parçasısın."

Andrea iki başparmağını kaldırdı ve sırtıttı. Bu Edward Owens'tan gelen bir iltifattı ama benim aklım hâlâ cenazedeydi.

"Doğru, evet. Bunu söylediğiniz için teşekkür ederim. Ve tüm aile cenazede olacak mı?" Sesim her zamankinden daha yüksek çıkmıştı ve Andrea'nın ağızı açık kaldı.

"Kim öldü?" Ağzından bir şeyler kaçırđı ve ben de ona elimi salladım.

"Şey, evet. Sanırım öyle, Kassie. Auburn'le konuştum ve kızımın birlikte olduğunu açıkladım ve bana katılamayacağım için üzgün olmadığını söyledi." Sesi sertleşmişti ve bu konuda fazla seçeneğim olmadığını biliyordum. "*Bouvier* bizim en önemli müşterilerimizden biri. Ailenin bu dönemde yanlarında olduğumuzu hissetmesi hayati önem taşıyor."

"Memnuniyetle giderim," dedim, sesimin hissettiğim kadar mutsuz çıkmamasını umarak. Telefonu kapatır kapatmaz Andrea atladı. "Neydi o? Kim ölmüş?" "Chloe Bouvier, Paul'ün karısı."

"Vay canına, tamam. Boşanmanın ortasında değiller miydi?"

"Söylenti bu," dedim midemi endişe dđğümleri doldururken.

"Oh. Bekle!" İki kez tersledi ve sonra beni işaret etti. "Kardeşiyle çıktın, adı her neyse."

"Monty," diye ekledim.

"Bu yüzden ailenin orada olup olmadığını soruyordun." Nefesi kesildi, çıplak dudakları bir O harfi oluşturdu. "Monty Bouvier. Florida'da seri katili yakalayan adam. Bunu neden daha önce bir araya getirmedim?"

"Bilmiyorum," dedim, tüm vücudum sanki bir ton ağırlığındaymış gibi hissederek. Andrea'nın kaşları birbirine yaklaştı. "Sen iyi misin?"

Çenem acı verecek kadar gerildi. "Tamam."

Başını sempati ile yana eğdi. "Eski sevgilini tekrar göreceğin için endişeleniyorsun."

"Bu... bu sana daha önce söylediğimden daha karmaşık," dedim, başparmağım dalgınca çıplak yüzük parmağımı ovuyordu. "Monty ve ben aslında nişanlıydık."

Andrea'nın kağıtları birbirine öyle sıkı bastırılmıştı ki, tek bir kağıt oluşturmışlardı. "Ama daha yeni ergen olduğunuzu söylemişsiniz."

Onunla göz göze geldim. "Hamile kaldım."

"Ah, tatlım." Ayağa kalktı, masamın etrafında yürüdü ve beni nazikçe kucaklamadan önce önümde dizlerinin üzerine çöktü.

"İlk üç aylık dönemimin sonuna doğru düşük yaptım."

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, ağzı yüzünü buruşturdu. "Ben de yirmi iki yaşındayken bir tane geçirdim. O zamanlar yeterince zordu; sen gençken ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. İlişkiniz bu yüzden mi koptu? Böyle bir kayıptan sonra bu alışılmadık bir şey değil."

Ellerim kucağımda sıkı toplar haline geldi. "Ne olduğunu bilmiyorum. Monty de en az benim kadar yıkılmış görünüyordu. Bebek için çok heyecanlıydı ve hatta hamile olduğumu öğrendiğim gece bana evlenme teklif etmişti. Sonra Willow'u kaybettiğimiz günün ertesinde evime gelmesi gerekiyordu." Başımı salladım, bugün bile hâlâ kafam karışık. "Hiç gelmedi. Bir ara telefonumu kaybetmişim ve ne olduğunu sormak için arayamadım bile."

"Onu bir daha hiç görmedin mi?"

"Hayır, birkaç gün sonra taşındık. Babam bir terfi aldı ve işi Pennsylvania'ya taşınmasını gerektiriyordu. Annem bunun bir süredir planlandığını ama olanlardan sonra bir an önce taşınmanın daha iyi olacağına karar verdiklerini söyledi. Yeni bir başlangıç falan." Son kısım sağlıklı bir acı dozuyla söylenmişti.

"Monty'nin geciktiğini falan mı düşünüyorsun? Taşındığınızı biliyor muydu?"

Başım bir o yana bir bu yana döndü. "Bilmiyordum bile. Her şey çok çabuk oldu. Aileme yeni bir eve değil, kendi evime ihtiyacım olduğunu anlatmaya çalıştım. Aşinalığın rahatlığına ihtiyacım vardı."

"Tabii ki yaptın."

"Ailemin kararının Monty'nin annesinin ben hastanedeyken beni ziyaret etmesiyle bir ilgisi olabilir."

"Onun... az önce ölen mi?"

"Evet, oğlu için yeterince iyi olmadığım ve belki de her şeyin en iyisinin bu olduğu hakkında bir sürü saçmalık söyledi. Sanırım bir nişanlı ve bebek yükünden kurtulduktan sonra eve, anne ve babasının yanına döndü."

Andrea'nın yanaklarında iki parlak kırmızı leke belirdi. "Gkisini de sikeyim! Umarım oradadır da taşaklarını tekmellersin. Sonra da gidip Chloe Bouvier'in mezarına işemeni istiyorum."

Gülüşümü elimin arkasına bastırdım. "Andrea!"

"Ben ciddiğim. Bunlar korkunç insanlara benziyor."

Gevşek bir tırnak etini kopararak kucağıma baktım. "İşte mesele de bu. Monty annesine hiç benzemiyordu. O bir sanatçıydı, çok tatlı ve duyarlıydı. Üzerime titrerdi ve hamilelikten önce bile benimle evlenmek istediğini söylerdi. Keşke fikrini değiştirecek ne olduğunu bilseydim."

"Belki şimdi nihayet ona sorabilirsin."

"Ya da belki de en iyisi uyuyan köpeklerin yalan söylemesine izin vermektir. Uzun zaman önceydi. Sanırım cenazede görüneceğim, arkada oturacağım ve sonra gideceğim."

Andrea ayağa kalktı ve beni de yanına çekerek omuzlarımdan tutup hafifçe salladı.

"Tamam, ama gitmeden önce Monty Bouvier'in taşaklarını tekmeleyeceğine söz ver."

Yüzümdeki ıslaklığı silerek güldüm ve "Bunu düşüneceğim" dedim.

BÖLÜM 33

Auburn ve Gianna'nın misafir odasındaki yatağa geri döndüm, soluk yeşil yorgan altımda yumuşacıktı. Jaxon okuldaydı ve Janie, Doktor Elaine adında buldozer gibi bir kadınla yoğun bir fizik tedavi seansından sonra uyukluyordu.

Çocuk kesinlikle inanılmazdı, acıya rağmen dişlerini sıktı ve Doktor Elaine'in yardımıyla ilk kez ayağa kalktığında gülümsedi. Fizyoterapist nazikti ama Jane'i zorladı ve yeğenim bu zorluğun tadını çıkardı.

Dün akşam yemeğinden sonra babam geldi ve en hafif tabiriyle katartikti.

Uzun süre kucaklaştık ve kardeşim ile eşi bizi biraz yalnız bırakmak için odalarına çekildiler. Babam ve ben uzun uzun konuştuk ve ikimiz de aramızda geçen her şey için özür diledik. İçimizdeki birçok şeyi boşaltmıştık.

Chloe öldüğüne göre söyleyecek daha çok şeyi olduğunu, ama bunu vasiyetin okunmasından sonra tüm aileyle birlikte yapmak istediğini söyledi. Bu yarın gerçekleşecekti.

İlk başta, babamın kırk yılı aşkın süredir evli olduğu kadının ölümü hakkında ne hisseceğinden emin değildim, ama bir şekilde daha hafif görünüyordu.

Cebimden telefonumu çıkarıp Instagram hesabımı açtım. Akışımdaki ilk gönderide en sevdiğim kedi ve köpek ikilisi yer alıyordu. Kedi Snoopy, Garfield'ın sırtına binmiş, sarı bir kaydıraftan kayıyordu. Başlık beni güldürdü.

Kediler nasıl srf yapar.

Ben de cevap verdim: *Kelly Slater'ın Snoopy'den aşağı kalır yanı yok.*

Kapımın alınması gezinmemi böldü ve birkaç saniye sonra elinde bir giysi çantasıyla Auburn içeri girdi.

"O da ne?"

"Senin için yeni bir takım elbise. Bir *Bouvier takımı*," diye vurguladı. "Bunu yapmak zorunda değildin," diye itiraz ettim.

"Tabii ki gördüm. *Getirdiğin* hazır şeyleri gördüm.

"Bugün cenazede bunu giyeceğim."

"Tam bir takım elbise zppesisin," diye gülerek alay ettim ve o da hiç utanmadan omuz silkti.

"Eminim orada basın olacak, bu yüzden sen, babam ve benim uyumlu grnmemizin iyi olacağını düşündüm. Bir de bu var." antayı yatağımın üzerine koydu ve fermuarını aınca içinden siyah bir takım elbise, beyaz gömlek ve kırmızı kravat ıktı. "Chloe'nin en sevdiği renk maviydi, o yüzden kırmızı giyiyoruz."

Kahkahalarımı tutamadım. "Bu tam bir klasik, kardeşim."

Bana sinsi bir sırıtış fırlattı ve tek kaşını salladı.

"Devereaux sadece bir resme bakarak bedenleri tahmin etme konusunda mükemmeldir, ancak bunu denemek ve uğrayıp herhangi bir değişiklik yapmasına gerek olmadığından emin olmak isteyebilirsiniz." Auburn giydiğim atletteki pazularıma baktı. "Oldukça kaslısın, dostum."

"Sahilde koşuyorum ve spor salonuna çok gidiyorum. alışmaktan başka yapacak pek bir şey yok." Bunu yüksek sesle söylediğimde kulağa biraz üzücü geldi.

Takım elbiseyi alarak yatak odasına dönmeden önce üzerimi değiştirmek için banyoya girdim. Kardeşim etrafımda dönüyor, parmakları dikişleri takip ederken ve etek uçlarını çekiştirirken her santimi inceliyordu.

"Bu aslında oldukça iyi. Dev iyi iş çıkardı. Sen ne düşünüyorsun?"

Bir anda eski moda sanatçısı benliğim harekete geçti. "Neredeyse tam oturdu ama kolların çeyrek santim dışarıda kalmasını istiyorum. Bunun için daha sonra endişelenebiliriz."

Auburn'n bakışları kollarıma kaydđ ve işaret parmağıyla alt dudağına dokundu. "Bence kesinlikle haklısın. Onu arayacağım."

"Bugün için iyi olacak, Aub-"

Telefonunu çıkarırken parmağını kaldırarak sözümü kesti. "Tartışmak yok."

"Otoriter herif," diye mırıldandım ve tuşlarken kıkırdadığını duydum.

Bir saat sonra Devereaux ceketin kolundaki son dikiş bitirdi ve ceketini bana uzattı. "Bunu dene." Denedim ve o da göz ucuyla etek uçlarına baktı. "Haklıydın Monty; şimdi mükemmel oldu. Hala iyi bir gözün var. Benimle çalışmak için *Bouvier'e* ne zaman dönüyorsun? Uzun zamandır bekliyordum."

Cevap verirken Auburn'ün niyetli gözlerini yüzümün yan tarafında hissedebiliyordum. "Ben artık bir polisim. Artık çizim yapmıyorum." *En azından kıyafet değil.*

"Seni aramızda görmek isteriz Mont," dedi ve Dev heyecanla başını salladı. "Benim için bir zevk olur. Sadece bir gençtin ama önerilerin her zaman yerindeydi. Yaptığım işi tamamen değiştirdim. tasmalar, sayenizde."

Auburn, "Dev artık bir yaka ustası," diye yorum yaptı. "Kötü takılmış bir tasmadan daha çok nefret ettiğim bir şey yoktur." Sanki biri ona köpek kakasından yapılmış bir takım elbise vermiş gibi ürperdi.

"Bunu düşüneceğim." Shana'nın açtığı cinsel taciz davası hakkında inceleme kurulundan hâlâ bir yanıt almamıştım. New York'a gitmeden bir gün önce yüz yüze bir görüşme yapmış ve onlara hikâyeyi kendi açımdan anlatmıştım. Gerçeği, onun söylediği yalanları değil.

Ama en kötüsü gerçekleşirse, en azından seçeneklerim olurdu.

Babam, Auburn ve ben kilisenin arka kapısından yan yana girdik. Gianna çocuklarla birlikte evde kalmıştı.

Binlerce dolar değerinde çiçek aranjmanlarıyla dolu devasa salonda herkes çoktan yerini almıştı. Halı kaplı orta koridorda yürümeye başladığımızda salondaki tüm gözler bize çevrildi.

Neredeyse bütün gözler. Arka sırada başı öne eğik, siyah saçları yüzünü kapatan bir kadın vardı. Bakışlarım anında ona kaydı.

"Kahretsin," diye mırıldandığını duydum Auburn'ün. "Onun burada olacağını bilmiyordum." Tam kim olduğunu soracaktım ki kadın başını kaldırdı.

Hay

ır!

Hay

ır!

Eve

t!

Aman Tanrım!

Gözlerimiz kilitlendiğinde ayaklarım sendeledi ve Auburn kolunu belime dolamasaydı muhtemelen düşecektim. Birisi arka planda sempatik bir ses çıkardı, belli ki tökezlememi kederin bir sonucu olarak yanlış anladı, ama hiç de öyle değildi.

Kassie *tam orada* oturuyordu. Dudakları aralanmıştı ve *Tanrım*, nasıl hâlâ bu kadar güzel olabiliyor?

Kafa karışıklığı ve adını koyamadığım başka bir şey vücudumu döndürüyordu ama kardeşim fiziksel olarak beni döndürdü ve tısladı, "Sonra. Yürümeye devam et."

Kassie önce göz temasını kesti, saçları yüzünü kapatacak şekilde başını tekrar eğdi ve sonunda gözlerimi ayırıp yürümeye devam edebildim. Zar zor.

Bir yanımda babam, diğer yanımda ağabeyim olduğu halde geniş koridordan ön sıraya doğru ilerledim.

Yerimize oturur oturmaz papaz kürsüye çıktı ve konuşmaya başladı. Kafamdan *geçenlerin gürültüsünden* tek kelimesini bile duymadım. Sonra "Lütfen dua etmek için başınızı öne eğer misiniz?" dedi.

Başımı eğmek yerine çevirdim.

Başları öne eğik kalabalığın arasından bile, bir yüzücüyü denize sürükleyen bir akıntı gibi beni kendine çekti. Kassie doğrudan bana bakıyordu ve o kadar sert yutkundu ki otuz sıra öteden duyabildiğime emindim.

Nefes almakta zorlanıyormuş gibi elini boğazına götürdü. Nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum. Mavi gözlerim onun kahverengi gözlerini tutarken büyük bir çabayla ciğerlerime hava girip çıkmaya zorladım.

Uzun zaman önce koptuğunu sandığım görünmez bir güçle birbirimize bağlıydık. *Anlaşılan öyle değilmiş.*

Kassie'nin dişleri "Monty" demeden önce bir an için alt dudağına gömüldü.

"Kassie," diye cevap verdim sesimi çıkarmadan ve göğsü sıkıştı. İşaret parmağım içgüdüsel olarak ince havadan başka bir şeyin etrafında kıvrıldı ve ne yaptığımı görebilmesi için elimi kaldırmak istedim. Ama bu aptalca bir hareket olurdu, değil mi? Muhtemelen bunu hatırlamıyordu bile.

Babam bacağımı sıktı ve ben de dönüp ona baktım. "İyi misin oğlum?" diye fısıldadı ve nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. Bazen gece geç saatlerde Kassie'yi tekrar gördüğümü hayal eder, incineceğimi ve muhtemelen öfke duyacağımı düşünürdüm. Tam bir coşku hissetmeyi hiç beklemiyordum ama bu duygu göğsümü sıkıca sarmıştı.

Auburn başını benimkine doğru eğdi. "Çok üzgünüm Mont. Burada olacağından haberim yoktu."

Sözlerini değerlendirdim. Lanet olsun, *bu senin eski karın mı?* demedi. *Burada ne işi var?* Onu on altı yıldır görmemiş olsaydı bunu söylemesini beklerdim. Hayır, daha çok onun özellikle *burada olmasına* şaşırmış gibiydi.

Kravatım beni boğarak öldürmeye çalışıyor gibiydi ve bir kadın umurumda bile olmayan bir şarkı söylerken parmağımı düğümün altından kaydırarak gevşetmeye çalıştım.

Arkamdan gelen çekimi hâlâ hissedebiliyordum ve oturmaya devam etmek için tüm gücümü harcadım. Papaz son sözlerini söyleyene kadar bacağım gergin bir ritimle zıpladı. Sonra Chloe'nin tabutu tekerlekli sandalyeyle koridordan aşağı indirildi ve takım elbiseli bir adam bizi takip etmemiz için yönlendirdi.

Herkes ayağa kalktı ve *lanet olsun, önümdeki* cesetler yüzünden Kassie'yi göremiyordum. Son sıraya yaklaştığımızda, bakışlarım sadece boş bir koltuk buldu.

O gitmişti.

Tekrar.

"Biri bana neler olduğunu anlatsa iyi olur. Hemen. Şimdi." Limuzinin arkasına oturur oturmaz ağızından çıkan ilk kelimeler bunlar oldu.

"Monty, yemin ederim Kassie'nin bugün burada olacağını bilmiyordum."

"Bunu söyleme şeklin... sanki..." Başımı çılgınca bir o yana bir bu yana salladım.

"O benim avukatlarımdan biri."

Şok içinde ağızım açık kaldı. "Ne kadar süreyle?"

"Onu ilk kez Magdalena'nın başına gelenler sırasında gördüm." Magdalena Lewis, Auburn'ün ona şantaj yapmaya çalışan eski sevgilisiydi.

"Ama..." Kafamda hesaplamalar yaptım. "Bu on sekiz ay önceydi," diye tersledim.

"Farkındayım. Edward'ın böbrek taşı vardı, bu yüzden ofisi o yokken hesaplarıyla ilgilenen birini bana ayarladı. İçeri girip Kassie'yi gördüğümde çok şaşırdım."

"Ve sen bunu bana söylemeyi hiç düşünmedin mi?" Kardeşimin Kassie'yle iletişim halinde olduğu ve bundan bana bahsetmediği düşüncesiyle sesim ve öfkem yükseliyordu.

Bir parmağını kaldırdı. "Birincisi, geçmişte sana Kassie'den her bahsettiğimde, bana bu konuda konuşmak istemediğini söyledin. Aslında, sanırım en son sorduğumda tam olarak 'Onun adını bir daha duymak istemiyorum' demiştin." Kara kaşlarından biri açık bir meydan okumayla kalktı.

"Öfkeli dönemimden geçiyordum," diye mırıldandım karanlık bir sesle. Çok uzun bir dönemdi.

Bir parmağını daha kaldırdı. "Söyleyeceğim. İkincisi, Kassie sana söylemememi istedi."

Bu göğsümü acıttı ve nedenini tam olarak tanımlayamadım.

"Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor," dedim.

"Bundan emin değilim. Gerçekten de bunun senin için kötü anıları canlandırabileceğinden endişe ediyor gibiydi."

Parmak eklemlerimi dudaklarıma dayayarak pencereden dışarı baktım ve Kassie'nin neden bu kadar ani bir şekilde gittiğini merak ettim. Babam sessizce "Kassie'ye karşı hâlâ bir şeyler hissediyor musun?" diye sorana kadar limuzinin içi sessizdi. "Bilmiyorum. Hissettiğimi sanmıyorum." Başımı soğuk cama doğru eğerek itiraf ettim: "Yıllar önce onu araştırdım ve evli olduğunu öğrendim.

Campbell adında bir adamla. Ben de sonunda onu sonsuza dek arkamda bırakmaya karar verdim."

"O artık boşandı."

Kalbim içimde takla atarken başım onun sözleriyle sarsıldı. "Boşandın mı? Ne oldu?"

"Hiçbir fikrim yok. Uzun bir hikâye olduğunu söyledi." Gözleri benimkilerle buluştu. "Kassie bana bir oğlu olduğunu söyledi. O zaman üç yaşındaydı, şimdi muhtemelen dört ya da beş yaşındadır."

"Eminim harika bir annedir," diye mırıldandım yarı yarıya kendi kendime.

Auburn'ün dairesine dönüş yolculuğunun geri kalanı sessizlik içinde geçti. Babam mezar başında tören yapmaktan vazgeçtiği için çok

minnettardım.

Çünkü o kadar uzun süre hareketsiz durabileceğimden emin değildim.

Uzun bir koşu yapmam ve ardından düşüncelerimi çözmek için spor salonuna gitmem gerekiyordu.

Emin olduğum tek şey Kassie Ramirez'e karşı çözülmemiş ciddi hislerim olduğuydu.

BÖLÜM 34

Orada OLACAĞINI BİLİYORDUM ve zihinsel olarak kendimi onu görmeye hazırlamıştım. Ya da en azından öyle sanıyordum.

Onu *gerçekten görene* kadar.

Tanrı Bouvier erkeklerini yaratırken ne yaptığını çok iyi biliyordu. Çarpıcıydılar ve bu hafif kalırdı. Hepsinin koyu renk saçları vardı. -Paul'un ki grinin yoğun bir serpintisiydi- ve parlak mavi gözleri kıskançlık uyandıran kirpiklerinin arasından fırlıyordu.

Üçü de mükemmel kesimli siyah takım elbiseleri içinde yıkıcı derecede yakışıklıydı ama ortadaki kiliseye girer girmez tüm dikkatimi üzerine çekti.

Gözlerimi kaçırmak ne kadar zor olsa da çenemi indirdim ve uzun saçlarımın bir kalkan görevi görmesine izin vererek kucağıma baktım. Ta ki daha fazla dayanamayana kadar. Başım kendiliğinden kalktı ve gözlerimiz nefesimi tutmama neden olan bir yoğunlukla kilitlendi.

Şaşırmış görünüyordu ve Auburn'ün benden kardeşine bahsetmeme isteğini kabul ettiğini tahmin ettim. Geçmişime bakarken zaman dondu.

Monty Bouvier hâlâ hayatımda gördüğüm en muhteşem adamdı ve hiçbir zihinsel hazırlığın beni onu şahsen görmeye hazırlayamayacağını fark ettim. O artık bir çocuk değildi. Kocaman, güçlü bir adamdı.

Ön tarafa oturduğunda, arkasını görebilmek için başımı biraz yana eğdim. Gözden kaçırmak zordu, boyundan biraz daha uzundu.

Omuzları odadaki tüm alanı kaplıyor gibiydi.

Papaz dua istedi ama benim başım öne eğilmedi. Monty'ninki de. Bana doğru döndü ve gözlerimiz bir kez daha buluştu. Yüzü yumuşadı ve bu beni neredeyse ikiye bölecekti.

Adı ağzımdan sessiz bir yakarıyla çıktı -ne için, bilmiyorum- ve dudaklarının kendi dudaklarımı oluşturduğunu gördüm. İşaret parmağım istemsizce kucağımda kıvrıldı. Etrafımız yüzlerce insanla çevrili olmasına rağmen hayatımın en mahrem anlarından biriydi.

Ben de kaçtım. Şarkı sırasında ayağa kalktım ve elimi karnıma bastırarak sessizce kiliseden çıktım.

Neden bu şekilde tepki veriyorum? Onu aştım. Onu uzun zamandır unuttum.

Mavi Lexus GX SUV'uma tırmanırken kendi kendime "Bu sadece şok," dedim. "Birlikte paylaştığımız şey gerçek ve güçlüydü ve sen onu ilk kez şahsen görüyorsun. Hepsi bu."

Aracımı çalıştırdım ama hareket etmedim. Ta ki Bouvier'ler peşlerinden tabutu getirene kadar. Monty'nin gözleri bir şey arıyormuş gibi bir o yana bir bu yana gidip geliyordu.

Ya da birini.

Otopark boşalırken, caddeye çıkıp ofisime doğru ilerledim ve kendime önemli bir gerçeği hatırlattım.

Hayatında bir erkek olmasını isteyecek ne zamanın ne de arzun var Ramirez. Özellikle de seni kırıp döken birini.

Dizüstü bilgisayarımı kapattıktan sonra çalan telefonuma cevap verdim. "Kassie, cenaze nasıl geçti?" Edward sordu.

Hiçbir fikrim yok, Ed. Eski sevgilime bakmakla meşguldüm.

"İyi," dedim, dikkat e t m e d i ğ i m olay hakkında söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışarak. "Çiçekler çok güzeldi."

"Mükemmel. Vasiyetin okunması yarın saat ikide Paul'un evinde. Size adresi göndereceğim."

Gözlerimi kırptırdım ve başımı salladım. "Edward, ben emlak avukatı değilim." Tröstler ve Miraslar'ın hukuk fakültesinde en sevmediğim ders olduğundan bahsetmedim.

"Bunu biliyorum ama yine de okumaya katılmalısın. Daha önce de belirttiğim gibi, Auburn senin hakkında çok iyi şeyler düşünüyor, bu da ortaklık görüşmeleri söz konusu olduğunda senin hanene kesin bir onay işareti olarak yazılacak."

Kalbim göğsümde küçük bir takla attı. Edward daha önce hukuk bürosundaki ortaklıktan belli belirsiz söz etmişti ama şimdi bunu hamile bir kadının önünde turşu gibi sallıyordu.

"Orada olacağım."

Ve Monty Bouvier de öyle.

Sikeyim.

Kalbin etrafındaki kalkan: Etkinleştirildi.

CHAPTKR 5/

"GERÇEKTEN bunun için burada olmak zorunda mıyız?" Gianna, Auburn ve ben kaldırımdan babamın devasa evine doğru yürürken sordum.

Artık büyüdüğümüz apartmanda yaşamıyordu, bu da karışık bir nimetti. Orayla ilgili anılarım lekelenmişti ama aynı zamanda Evie ile paylaştığım son yerd.

"Evet, bize bir şey bırakacak değil ya. Zaten ben de istemezdim," diye homurdandı Auburn.

"Ama Paul iş bittikten sonra hepimizle konuşmak istedi," dedi Gianna o yatıştırıcı tonuyla. "Bunun neyle ilgili olduğunu düşünüyorsun?"

"Sorularımızın çoğuna cevapları olduğunu söyledi," diye yanıtladı kardeşim. "Bu ne anlama geliyorsa artık."

"Bugünden sonra nasılsın Monty?" diye sordu karısı, ince elini koluma dolayarak. Endişe ve nezaketten başka bir şey içermeyen yeşil gözlerine baktım ve Auburn'ün ona cenazede Kass'ı gördüğümü söylediğini anladım.

"Ben iyiyim," dedim ona.

Auburn "Burada ne halt ediyorsun?" diye homurdandığında ikimizin de kafası döndü.

Eski sevgilisi Magdalena Lewis, sarı saçları mükemmel bir şekilde toplanmış ve kendini beğenmiş gülümsemesiyle arkamızdan yürüyordu.

"Emlak avukatı benimle temasa geçti ve hazır bulunmamı istedi." Kırmızı uçlu tırnakları kıpkırmızı elbisesinin yakasıyla oynuyordu. "Beni görmek çok güzel.

Yine sen, Gianna." Sesi çok iğneleyiciydi ama Gianna Bouvier kendini tutabiliyordu.

"Aynı şekilde, Magdalena. Hapsedildikten sonra iyi görünüyorsun."

Homurdanmamı engellemeye bile çalışmadım ve Auburn gururla karısına baktı. Magdalena kardeşime yaptığı şantaj girişiminden sonra kısa bir süre hapse girmişti. Dudakları gerildi ve dikkatini bana çevirdiğinde dişlerinin gıcırdağını duyabiliyordum, gözleri bir metre boyundaki bedenimde bir aşağı bir yukarı geziniyordu.

"Görüyorum ki uzun zamandır kayıp olan kardeş geri dönmüş."

"Evet," dedim, büyük, ahşap ön kapı açıldığında ona sırtımı döndüm.

Babam hepimizi kucaklayarak karşıladı, Magdalena hariç, onu sadece başını sallayarak onurlandırdı. "Bunu çalışma odamda yapabiliriz. Emlak avukatı Ezekiel az önce geldi."

Koridorda ilerlerken kapı çalındı. "Ben bakarım," diye teklif ettim, dönüp girişe doğru yürüdüm.

Kapıyı açtığımda bağırsaklarım sanki mideme dolanmış ve sıkılmış gibi hissettim. "Kassie."

Uzun bir nefes aldı ve sonra üfledi. "Merhaba Monty."

Dün kilisede onun muhteşem olduğunu düşünmüş olsam da, onu bu kadar yakından görmenin yanında bu hiçbir şeydi. Yüzüne dokunmamak için ellerimi ceplerime sokmak zorunda kaldım.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi ağzım ben izin vermeden.

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Ve sen... büyük görünüyorsun." Yüzü sevimli bir şekilde kızardı. "Üzgünüm, bu garipti."

Güldüm, vücudumdaki bir ton gerilim bir anda boşaldı. "Sorun değil. Ben büyüdüm."

Kassie'nin gözleri yüzüme dönmeden önce soluk mavi düğmeli gömleğime kaydı. "Yaptın. Seni televizyonda gördüm. Seri katil olayını."

Başımı salladım. "Zor bir davaydı. O kadınlar ve aileleri çok şey yaşadı."

"Eminim sana gerçekten minnettarlardır." Eli uzandı ve koluma dokundu. Sadece bir saniyeliğine dokunmuştu ama parmaklarının nazik dokunuşu dizlerimin bağı çözülde. "Seninle gurur duyuyorum Monty."

"Ben de seninle gurur duyuyorum, Kass. Auburn senin harika bir avukat olduğunu söylüyor." Gözleri yukarı doğru yuvarlandı.

"Kardeşin abartıyor."

Alçakgönüllü olduğunu biliyordum çünkü dün gece internette onu araştırmak için biraz zaman harcamıştım. Tam olarak dört saat.

Ve Kassie Ramirez'in eyaletteki en iyi dava avukatlarından biri olduğunu öğrendim.

"Uh, Monty? İçeri gelsem sorun olur mu?"

"Kahretsin! Çok özür dilerim," dedim, soğukta dışarıda durduğunu fark ederek. Geri çekildim ve fuayeye doğru yürümesine izin verdim. "Pislik gibi davrandığım için lütfen beni affet."

"Affedildin," dedi, küçük bir gülümseme dudaklarını güzel bir kıvrımla şekillendirerek.

Lacivert ceketini silkerek, kıvrımlarını vurgulayan siyah kemerli, dar kesim orman yeşili bir elbise giydi. Ve *lanet olsun*, dişlerimi geçirmek isteyeceğim kıvrımları vardı.

Sakin ol, dostum.

Sonunda terbiyemi hatırlayarak ceketini aldım ve kapının yanındaki rafa astım. Arkamı döndüğümde Kass ellerini birbirine sürtüyordu, hemen ellerine uzandım ve kaşlarımı çattım. "Ellerin buz gibi."

"Beni on dakika boyunca dışarıda beklettin Bouvier," diye karşılık verdi.

Lanet olsun, onun o akıllı ağzını öpmek istiyorum.

Dudakları yumuşak bir nefesle aralandı ve bunu yüksek sesle söyleyip söylemediğimi merak ettim. Gözlerimiz tekrar buluştuğunda ellerim onunkilere biraz sıcaklık masajı yaptı ve ben de doğal hissettiren şeyi yaptım. Bir adım daha yaklaşarak kollarını belime doladım ve ellerimi kollarından sırtına doğru kaydırdım.

Bu... buradaki...

Kassie alnı göğsüme dayanana kadar boynunu öne eğdi ve burnumu saçlarının tepesine soktum. Burnuma portakal çiçeği kokuları doldu ve gözlerimi kapattım.

"Bu iyi mi?" Fısıldadım. Benim için kesinlikle sorun yoktu. İyiden de öte. Onu tekrar kollarıma almak inanılmazdı.

Başını salladı. "Evet."

Aynı anda birbirimize doğru sonsuz küçüklükte bir adım attık ve bedenlerimiz aynı hizaya geldiğinde, ikimiz de birbirimizin içinde rahatlıyor gibiydik.

Seni özledim.

Fuayede ne kadar süre kucaklaştığımızdan emin değilim ama koridorun sonundan gelen ayak seslerini duyunca ayrıldık.

Kassie boğazını temizledi ve başının tepesinde duran şık topuzunu okşamak için uzandı. Birkaç küçük dal kulaklarının önünde tembelce kıvrılıyor ve yıllar boyunca unutmaya çalıştığım yüzünü çerçeveliyordu.

Ağzının ve gözlerinin etrafındaki birkaç küçük çizgi dışında neredeyse tamamen aynı görünüyordu. Ama bunlar onun değişmez güzelliğini azaltmıyordu.

"Kassie, işte buradasın. Belki de kaybolmuşsundur diye düşündüm." Kırk yaşlarında, kahverengi takım elbiseli ve tel çerçeveli gözlüklü bir adam yaklaştı, gözleri Kassie'nin vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyordu.

"Monty Bouvier," dedim, görüş alanına girerek çünkü görüş alanının nereye yöneldiğini hiç sevmiyordum. Hem de hiç. "Başlamadan önce Bayan Ramirez'le konuşmam gerekiyordu. Artık hazırız."

"Memnun oldum Monty. Ben Ezekiel Woods." Elini uzattı ve ben de sıktım. Sıkıca. Çok sertçe. Yüzünü buruşturup elini yana doğru esnettiğinde kendini beğenmiş görünmemeye çalıştım.

Babamın ofisine girdiğimizde Woods masanın arkasına oturdu ve Kassie'yi yanına oturması için yönlendirdi, bu da beni çok kızdırdı. Açık olan tek sandalyeye, kısa bir sıranın solundaki sandalyeye, Gianna'nın yanına oturdum.

"Bu uzun sürmeyecek," dedi emlak avukatı ve alnım kırıştı. Neden bahsediyordu bu adam? Chloe Bouvier babamla evlenmeden önce bile çok varlıklı bir kadındı ve mirasının dağıtımını basit bir mesele olmamalıydı.

"Paul, anladığım kadarıyla Bayan Bouvier'in öldüğü sırada oturduğu dairenin sahibi sensin?" Babam başıyla onayladı. "Ve araçları sizin adınıza mıydı?"

"Bu doğru."

Woods elindeki kâğıda baktı. "Diğer tek mal varlığı kişisel eşyaları. Kıyafetler, mücevherler ve el çantaları. Birkaç parça sanat eseri."

Auburn ve ben birbirimize inanamayarak baktık ama babam hiç şaşırılmış gibi görünmüyordu.

"Bayan Bouvier'in vasiyeti, tüm bu eşyaların Magdalena Lewis adında birine bırakılmasını öngörüyor. Yaklaşık değeri iki yüz bin dolar civarında." Gözlüklerinin üstünden bize baktı. "Hepsi bu kadar."

Auburn konuştu. "Chloe'nin kendi adına en az üç banka hesabı olduğunu biliyorum. Onlara ne oldu?"

Avukat, koyu yeşil gözlerini ailemizin her bir ferdinin üzerinde gezdirerek, "Yetersiz fon nedeniyle hepsi kapatıldı," dedi.

Kafam çok karışık. O kadar paraya ne olmuştu? Kırk yıl boyunca biriktirdiği kişisel eşyalarının değeri iki yüz binden çok daha fazla olmalıydı. Chloe Bouvier sadece en iyi kıyafetleri ve mücevherleri giyerdi.

"Sanırım her şeyi açıklayabilirim, ama ailemle yalnız konuşmak istiyorum," diye söze girdi babam. "Ezekiel, Bayan Lewis'in Chloe'nin dairesinden mirasını almasını sağlayabilirsen çok memnun olurum."

Kovulduğunu anlayan adam ayağa kalktı. "Elbette." Kassie ve Magdalena da ayağa kalktı, Magdalena bize sırtarak baktı, sanki yumurta donörünün mirasçısı olması gerçekten de umurumuzdaymış gibi.

Belli ki Chloe tarafından yüzümüze bir tokat olarak düzenlenmişti, ama daha az umursayamazdım. Hayattayken ondan hiçbir şey almamıştım ve şimdi de kesinlikle hiçbir şey istemiyordum.

Üçlü ofisin kapısına doğru ilerlemeye başladığında, babam ayağa kalktı ve Kassie'nin koluna elini koyarak onu durdurdu. "Kalmanı istiyorum, lütfen."

Yüzündeki şaşkınlık benim de yüzümde olduğundan emin olduğum ifadeyi yansıtıyordu, ama başını salladı ve Gianna ayağa kalkana kadar beceriksizce bekledi.

"İşte, Kassie. Buraya oturabilirsin."

Kassie yavaşça yürüyüp benimkinin yanındaki sandalyeye otururken gözleri bana takıldı. Gianna, Auburn'ün diğer tarafındaki babamın sandalyesine oturdu ve babamız masasının etrafında dolanarak oda boşalana kadar pencereden dışarı baktı.

"İçecek bir şey isteyen var mı? Çünkü bu biraz uzun sürecek."

BÖLÜM 36

"NEDEN BURADAYIM?" Kassie fısıldayarak bordo deri sandalyenin koluyla oynamaya başladı.

Elini uzatıp işaret parmaklarımızı birleştirirken alçak sesle "Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim. Bu bana son derece doğal geldi ve rahatsızlığını yatıştırmışa benziyordu.

"Muhtemelen neden kalmanı istediğimi merak ediyorsundur, Kassie," dedi babam, devasa meşe masasının arkasına oturarak.

"Dürüst olmak gerekirse, evet," diye yanıtladı, parmağını benimkinin etrafında daha sıkı kıvrarak.

Bu ince hareketi sevdim.

"Bu hikâyenin bazı bölümleri uzun zaman önce yaşanmış olaylarla ilgili ve bunu duymayı hak ettiğinizi düşündüm." Ellerini masanın üzerinde kavuşturdu ve bir süre onlara baktı. Kimse tek kelime etmedi; tüm dikkatimiz onun üzerindeydi.

"Sanırım en başından başlayacağım." Babam iki parmağını seçkin gri ve siyah keçi sakalının üzerinde gezdirdi. "Chloe'yle evlendiğimde ona aşıkım. Yarı anlaşmalı bir evlilikti. Ailelerimiz bu birlikteliği teşvik etmişti, ama taşlar yerine oturmamıştı. Çıkmaya başladık ve sonraki birkaç yıl içinde birbirimize aşık olduk. Hiçbir şekilde mükemmel değildi. Evlenmeden önce Chloe'nin eksikliklerini biliyordum. Bencil olabileceğinin farkındaydım ama fark etmediğim şey, zamanım konusunda paramdan daha bencil olacığıydı."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. "Sanırım Auburn doğduktan sonra işler değişmeye başladı." Babam sıcak bir gülümsemeye

kardeşimin alnındaki kırışıklıklar düzeldi. "Seni ilk gördüğüm andan itibaren sana çok aşıkım oğlum. Ailem benim tüm dünyam oldu. Evet, yönetmem gereken bir moda imparatorluğum vardı ve çok çalıştım ama uyanık olduğum her anı sadece sana sarılarak ya da seni uyurken izleyerek geçirmeyi seviyordum."

Babamın gözleri yumuşaklığını biraz kaybetti. "Chloe seninle geçirdiğim zamanı çok kıskanıyordu çünkü artık evrenimin merkezi o değildi. Biraz narsist olabileceğini ilk kez o zaman anladım."

"Yok artık," diye mırıldandım karanlık bir sesle ve odadan kıkırdamalar yükseldi.

Babam şöyle devam etti: "Karımı ihmal ettiğimden değil. Hala üzerine titriyordum, onu randevulara götürüyordum, bu tür şeyler yapıyordum ama o yeni bebeğimizle geçirdiğim her zamana içerliyordu. Ona, onu çok sevdiğimi ama dünyaya yeni bir hayat getirdiğinizde ondan sorumlu olduğunuzu anlatmaya çalıştım."

"Anlıyoruz," dedi Gianna, kocasıyla sevgi dolu bir gülümsemeyi paylaşarak. "Hayatımız artık Jane ve Jaxon'ın etrafında dönüyor ve onların ihtiyaçları her zaman ilk sırada geliyor - ama bu birbirimizi daha az sevdiğimiz anlamına gelmiyor. Aksine, onları evlat edinmek bizi daha da güçlendirdi."

Auburn birleşen ellerini kaldırdı ve Gianna'nın arkasını öptü. Onlardan yayılan sevgi saf ve o kadar derindi ki göğsümü sızlattı.

"Katılıyorum," dedi. "Çocuklarımıza annelik yapmanı izlemek seni daha da çok sevmemi sağlıyor." Başının arkasını kavradı ve odayı ateşe vermekle tehdit eden bir öpücük kondurdu.

Babam boğazını temizleyerek araya girdi. "Pekâlâ, muhabbet kuşları. Yaşlı adam burada bir hikaye anlatmaya çalışıyor."

İkisi de aynı şekilde üzgün gülümseyerek ayrıldılar. Daha önce hiç bu kadar aşık bir çift görmemiştim.

"Her neyse," diye devam etti, "İkinizin aksine, Chloe beni oğlumuzla izlemekten hiç keyif almıyor gibiydi. Bu onu kıskandırdı ve... ihmalkâr oldu diyemem ama yeni üyemize umduğum kadar düşkün değildi. Onunla bu konu hakkında sık sık konuştum ve hatta Auburn ile vakit geçirirken onu da dahil etmeye özen gösterdim. Onu yeni hayatımıza dahil etmek için aklıma gelen her şeyi yaptım. Sonunda belki de doğum sonrası depresyondan muzdarip olduğunu öne sürdüm ve onu bir doktora götürmeyi teklif ettim."

Doktoruna bu konuyu açtım. Bu fikri düşünmeyi bile reddetti ve sanırım içimdeki kızgınlık tohumu o zaman kök saldı çünkü bunun sadece onun bencilliğinin doruğa ulaşması olduğunu fark ettim."

Gianna, "Bazen yakın olduğun biri söz konusu olduğunda bunu anlamak zordur," deyince babam ona zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Evet, öyle. Auburn altı aylıkken, iki haftalık bir tatile çıkmayı önerdim ve Chloe hemen canlandı. Ama ona bebeği de yanımızda getireceğimizi söylediğimde gitmeyi reddetti." Üzüntüyle başını salladı. "Küçük oğlumu iki hafta boyunca bırakmamın imkanı yoktu, ben de bu fikri bir kenara bıraktım."

Babam uzun bir nefes aldı ve sonra bıraktı. "Ertesi gün işten eve geldiğimde ılık atan bir bebekle karşılaştım. Chloe hiçbir sorun yokmuş gibi kanepede oturmuş dergi okuyordu. Auburn'ü biberonla beşğinde bırakmıştı. Yanına gittiğimde bezi kirliydi ve biberon boştu. Ona *kendi kendini yatıştırmayı* öğrettiğini söyledi."

Bu noktaya kadar sessiz kalan Kassie'nin nefesi kesildi ve eliyle kalbini kapattı. "Bu korkunç bir şey."

Babamın dudakları gerildi. "Ona çok kızmıştım ve büyük bir kavga ettik. Hemen yatak odamızdan taşındım ve Auburn'ün ocuk odasının yanındaki misafir odasına yerleştim. Ertesi gün Estrella adında genç ve sevimli bir kadın olan bir bakıcı tuttum çünkü oğlunun bu şekilde ihmal edilmesine izin veremezdim."

Auburn bir parmağını kaldırdı. "Bekle..." Gözleri derin düşünceler içinde kısıldı. "Straya?"

Babam gülümsedi. "Evet, adını telaffuz edemediğinde Estrella'ya böyle sesleniyordun. Onu hatırlamana şaşırdım."

Kardeşim dudaklarını büzdü. "Belli belirsiz. Onun adını söylediğinde bir şeyler tetiklendi. Birlikte kurabiye mi yapmıştık?"

"Evet, sen küçük bir çocukken. Çikolata parçacıklı olanlardan. Estrella'nın önlüğünün iplerine neredeyse kalıcı olarak bağlıydın. İkiniz birbirinize tapardınız."

Auburn başını salladı. "Böldüğüm için özür dilerim. Devam et baba."

Babamız bir ayak bileğini diğerk dizinin üzerine geçirdi ve ayakkabı bağıyla oynadı. "Auburn ocukluk dönemini atlattığında işler daha iyi olmaya başladı. Chloe kesinlikle şefkatli bir anne değildi, ama en azından ona biraz ilgi gösteriyordu. Benden eve geri taşınmamı istedi.

ve ben de kabul ettim. Geriye dönüp baktığımda, artık ona aşık olduğumu düşünmüyorum ama ailemizi yürütmek için çaresizdim."

"Bu zor olmuş olmalı," dedim ve babamın gözleri benimkilerle buluştu. "Öyleydi. Biraz içmeye başladım. Aslında her gece."

Auburn ve ben endişeli bir bakış paylaştık. Babamızı hiç alkol alırken görmemiştik. Asla.

"Annen Evie'ye hamile kaldığında anlaşılır bir şekilde endişelenmiştim ama Chloe'nin değişmiş olabileceğini ummuştum. Bebeklerle fazla haşır neşir olmamıştı, o yüzden belki de ilk seferinde annelikten bunalmıştır diye düşündüm."

Babamın tırnağı ayakkabı bağcığının ucunda duyulabilir tıkırtılarla oynadı. "Daha fazla yanılmış olamazdım. Bir kızımız olacağını öğrenir öğrenmez sevinçten havalara uçtum ama Chloe... pek mutlu olmadı. Bu kez yatak odamızdan taşındı ve alt katta ikinci bir ana süit inşa etmesi için bir ekip tuttu. O zaman evliliğimizin fiilen bittiğini anladım."

"Vay canına," dedi Auburn. "Hatırladığım kadarıyla ikinizin ayrı yatak odaları vardı. Belki de biriniz horladığı içindir diye düşünmüştüm."

Babamız başını salladı. "Ona karşı aklım başımda değildi." Ellerini kaldırdı ve bıkkınlık içinde kucağına bıraktı. "Kadından nefret etmeye başlamıştım ama yine de o saçma evlilikte kaldım çünkü aptalca bir şekilde boşanmanın bir çocuk için dünyadaki en kötü şey olduğunu düşündüm. Meğer bu doğru değilmiş." Minik gülümsemesi hayatımda gördüğüm en hüzünlü şeydi.

"Çünkü annenle baban ölene kadar birlikte kaldılar," dedim usulca ve babam başını salladı.

"Evet ve birbirlerinden bir ay sonra öldüler. Sanırım o peri masalı evliliğin hala ulaşılabilir olduğunu düşünüyordum ama yavaş yavaş bunun benim durumumda gerçekleşmeyeceğini anlamaya başladım. Bir narsist gerçek doğasını asla değiştirmes ve böyle birini sevmek zordur."

Babam iki ayağını da yere indirdi ve sandalyesini masasının altına yuvarlayarak odadaki her bir gözle görüştü. "Bundan sonraki bölüm biraz zor olacak, umarım bana karşı sabırlı olursunuz." Etraftaki sessiz kafalar başlarını salladı. Babam dirseklerini masaya dayadı ve masasının üzerindeki deri kurutma kâğıdına bakarken ellerini ensesinde birleştirdi.

"Evie Bouvier doğar doğmaz tüm dünyayı aydınlattı." Kız kardeşimin adını söylediğinde sesi biraz kırıldı ve Kassie elini

Babam devam ederken tüm parmaklarımız iç içe geçmişti. "Auburn oldukça sessiz bir bebek olmasına rağmen, kızım kendi sesini duymayı çok severdi."

Auburn, "İşte bizim Evie, çok gürültülü," diye yorum yaparak o ana biraz da olsa neşe kattı.

Babam başını kaldırdı ve kardeşime küçük bir gülümseme verdi. "O en mutlu küçük şeydi, sürekli mırıldanır ve mırıldanırdı. Evie'yle tanışan herkes ona aşık oldu." Sesi gerginlikten titriyordu. "Chloe hariç. Onu kızımızı kucağına alırken bile kaç kez gördüğümü bir elin parmakları kadar sayabilirim. O kadar soğuktu ki."

Kassie'nin nefes alış verişinin hızlandığını hissettim ve gözlerimi babamdan ayırıp ona baktım. Sertçe yutkunurken dudakları ince bir çizgi halinde sıkılmıştı. Hâlâ el ele tutuşuyorduk ama diğer elimle uzanıp kolunu okşadım ve bakışlarını kendime çektim.

"İyi misin?" Ağzımı açtım, o da zayıf bir gülümsemeyle başını salladı. Elini iki elimin arasına sıkıştırarak dikkatimi tekrar konuşmaya başlayan babama verdim.

"Evie birkaç aylık olduğunda, her gün ofiste canımı dişime takarak çalışıyor, sonra da eve gelip iki çocuğa bakıyordum. Estrella gündüzleri onlarla kalıyordu ama geceleri tek başımaydım. Onları gece için yatırdığımda kendimi viskiye boğuyordum. Bu gurur duyduğum bir şey değil ama gerçek bu. İçkiyi bir koltuk değneği olarak kullandım."

Ayağa kalkarak bizden uzaklaştı ve ben de hikâyenin bir dönüş yapmak üzere olduğunu hissettim. Haklıydım.

Babam ellerini lacivert elbise pantolonunun ceplerine sokmuş, masasının arkasındaki pencereden dışarı bakıyordu. "Bunu söylemek kolay değil ve umarım hepiniz beni çok sert bir şekilde yargılamazsınız."

"Yargılamak yok Paul," dedi Gianna yumuşak bir sesle. "Elinden gelenin en iyisini yapıyordun."

Başını salladı, gözleri uzaktaki bir şeye sabitlenmişti. "Bunun tüm ayrıntılarını duymak istemediğini biliyorum ama bir gece, sarhoşken Chloe'nin yatağıma girmesine izin verdim. Neredeyse bir yıl olmuştu... sanırım ne demek istediğimi anladınız."

İçini çekti ve alnını üç camlı pencerenin camına dayadı. "Onunla yattığım için kendimi çok suçlu hissettim." Yansımasından gözlerindeki ıstırabı görebiliyordum.

"Tanrım, baba," dedi Auburn. "Bunda utanılacak bir şey yok. Siz ikiniz evliydiniz."

Babamız yavaşça döndü - sanki ağır çekimdeymiş gibi - yüzümüze baktı, ancak gözlerimizle tam olarak buluşmadı. Sözleri uzun, aceleye getirilmiş bir cümle halinde döküldü. "Olay şu ki, başka bir kadına karşı duygular beslemeye başlamıştım ama evli olduğum için onunla yatamadım, bu yüzden kafayı buldum ve nefret ettiğim kadınla yattım. Bu... bir zayıflık anıydı." Mavi gözlerinde parlayan suçluluk duygusunu görebiliyordum.

"Başka birine aşık mıydın?" Ben sordum.

Gözlerime baktı ve başını salladı. "Hayır, henüz değil ama bu diğer kadına çok değer veriyordum." Eliyle mükemmel bir şekilde şekillendirdiği saçlarını karıştırdı. "O Estrella'ydı, dadımız."

Odaya şöyle bir baktı, yüzlerimizde bir yargı arıyordu sanırım, ama bulamayınca devam etti. "Tanıdığım en nazik kadındı ve Auburn ile Evie'yi çok severdi. Onlara kendi çocuklarıymış gibi davranırdı, yapması için tutulmuş bir iş gibi değil. Sanırım beni ona çeken de bu oldu."

Babam ellerini masasına dayadı ve başını öne eğdi. "Chloe ile yattıktan bir gün sonra, uzun bir kaplıca tatiline gitmek için ayrıldı. Beş yaşında bir çocuk ve bir bebekle öylece çekip gitti. Sonraki birkaç ay boyunca Estrella ile aramızdaki şeyler tırmanmaya başladı."

"Bir ilişkin mi vardı?" Auburn sordu ama babamız başını salladı.

"Fiziksel olarak değil, yine de çekim kesinlikle vardı. Hiç öpüşmedik, el ele tutuşmadık ya da uygunsuz bir şey yapmadık. Ben işten geldikten sonra yanımda kalır ve her akşam altıda evden ayrılacak olmasına rağmen çocuklarla ilgilenmeme yardım ederdi. Birlikte akşam yemeği yedik. Saatlerce konuştuk ve ona karşı hislerim büyüdü. Estrella'ya derinden aşık oldum."

Duygusal hikâyesini anlatırken hepimiz pür dikkat onu dinledik. "Bir gece bana başka bir iş bulmak zorunda kalacağını söyledi çünkü..." Babam uzun bir nefes verdi. "Çünkü bana aşıktı."

Gianna'nın yumuşak ses tonuyla "Aman Tanrım," dediğini duydum.

"Sonunda ona duygularımı itiraf ettim ve sanki omuzlarımdan bir yük kalktı. Neredeyse uzanıp özgürlüğe dokunabilecektim ve Estrella'ya birlikte olabilmek için boşanacağımı söyledim."

Babam dönüp tekrar pencereye bakarken kalbim boğazıma düğümlenmişti, düşüncelerinde kaybolmuştu. "Boşanma belgelerini Vermont'ta kaldığı inziva yerindeki Chloe'ye gönderdim. O cuma gecesi eve geldi ve ben de

ona uzun zamandır söylemek istediğim Şeyi y  z y  ze s  yledim. Onu artık sevmediğimi ve ayrılmak istediğimi."

Kafamda hesaplamalar yaparken oda tam bir dakika boyunca sessiz kaldı. Evie sadece birkaç aylıktı. Annem ve babam birlikte uyuyordu. Doğum g  n  m yaklaşık dokuz ay sonraydı.

"Ama o bana hamileydi," diye ağzımdan kaçırdım ve babam başını salladı. "Evet."

O anda d  nyanın y  k   doğrudan omuzlarıma bindi ve ayağa kalktım. "Yani benim y  z  mden sevgisiz bir evlilikte kaldın."

BÖLÜM 37

BABAM HIRILDADI VE yüzümü ellerinin arasına alarak masasının etrafında hiddetle yürüdü. "Bunu kendi üzerine alma, Monty. Seni öğrendiğim ilk andan itibaren seni sevdim. Koşulların bir önemi yoktu. Sen benim etim ve kanımdın ve tıpkı Auburn ve Evie gibi benim önceliğimdin."

Mavi gözleri gözlerimi yakarken sessizce ona baktım. "Seni seviyorum Monty, tüm kalbimle." Kolları ortama dolandı ve bir saniye sonra ben de ona sarıldım. Yüzümden bir damla yaş süzüldü ve babamın açık mavi gömleğinin omzunda koyu bir leke oluşturdu.

"O kadınla kalmak zorunda olman tamamen benim hatam," diye fısıldadım, sesim boğuk ve sertti.

Babam arkasına yaslandı ve avucunu yanağıma dayadı, başparmağı düşmek üzere olan bir sonraki gözyaşını yakaladı. "Hayır, oğlum. Öyle değil. Eğer beni dinlemekten sıkılmadıysanız, hikâyenin devamı var."

Sertçe yutkundum. "Gerisini duymak isterim."

Beni yumuşak bir şekilde okşadı. "Otur, ben de bitireyim. Biraz geriye gitmem gerekiyor." Babam masasına yaslandı ve Kassie parmağını benimkinin etrafında dolaştırırken ellerini kalçalarının yanına koydu. Sandalyenin yumuşak derisine yerleşirken bu basit jest beni biraz olsun rahatlatı.

"Chloe'ye boşanma belgelerini tebliğ ettikten bir gün sonra, Estrella'yı ilk kez öpmek için kendimi özgür hissettim. Sonra olaylar birbirini izledi ve ilişkimizi tamamladık. Bu sadece birbirimiz hakkında hissettiklerimizi pekiştirdi. Biz çok... uyumluyduk."

Auburn bir elini kaldırdı, burnu tiksintiyle kıvrılmıştı. "Lütfen detayları anlatmayın. Hiçbirimizin yaşlı adam seksi hakkında bir şeyler duymak istediğini sanmıyorum."

Kardeşime kaşlarını kaldırırken babamın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Unutma, bu benim otuz üç yaşında olduğum zamanlardı, yani senden daha gençtim."

Gianna kocasının yüzündeki dehşet ifadesine bakarak kıkırdadı. "Lütfen devam et Paul, bu arada benim *ihtiyar da* biraz kendini gözden geçirsin."

"Eve döndüğümüzde sana bir ihtiyar vereceğim," diye mırıldandı ve hepimiz güldük.

Neşe azalınca babamın yüzü bir kez daha ciddileşti. "Daha önce de söylediğim gibi, Chloe o Cuma günü geri döndü. Nasıl oldu bilmiyorum ama Estrella'yla aramızdakileri biliyordu." Dudakları beyazlaşana kadar gerildi. "Boşanmayı gerçekleştirsem basına gitmekle tehdit etti."

"Tanrım," dedim, kadının taşaklarına bakıp başımı sallayarak.

"Estrella gençti, benden yaklaşık sekiz yaş küçüktü ve benim çalışanımdı. Bu bile tek başına iyi bir izlenim bırakmıyordu. Sonra Chloe bana hamile olduğunu söyledi. Bunun basında nasıl yer alacağını resmini çizdi. Milyarder CEO'nun daha genç bir kadınla -hem de dadısıyla- ilişkisi var ve zavallı, acınası, terk edilmiş, iki küçük çocuğu olan ve üçüncüsüne hamile bir eş."

Babam masasına doğru yürüdü ve oturdu, ellerini yüzünde aşağı yukarı gezdirirken çok yorgun görünüyordu.

"Ama tabii Chloe'de daha fazlası vardı. Eğer hala ondan boşanmaya karar verirsem, bunu yapacağını söyledi..." Sesi titredi ve duygularını dizginlemeye çalışırken gözlerini kapattı. "Çocuklarımı benden alacağını söyledi."

Göğsünden bir hıçkırık koptu ve içim buz kesti. Zavallı babam. Chloe'yle kalarak sadece en iyi olanı yapmaya çalışıyordu. Gerçekten de çocuklarına öncelik veriyordu ve yumurta donörümün beni evlatlıktan reddettiği gece ona söylediğim şeyler yüzünden kendimi lanet bir köpek gibi hissediyordum.

Auburn ayağa kalktı ve babamızın sandalyesinin arkasında durarak ellerini omuzlarına koydu. "Devam etmene gerek yok baba. Sanırım artık hepimiz anlıyoruz."

Masasının köşesindeki mendile uzandı ve burnunu sildi. "Bırak da işimi bitireyim, sonra da biraz uzanmak istiyorum. Başım ağrıyor." Mendili masasının altındaki çöpe atıp kollarını yüzeye dayadı. "Chloe'nin ailesi bir yıl önce Avrupa'ya taşınmıştı.

Birkaç yıl önce bebeklerimi alıp onlarla yaşamakla tehdit etti."

"Neden onunla mahkemede dövüşmedin Paul?" Gianna sordu, sesi nazikti.

"Unutmamalısınız; bu otuz yıldan fazla bir süre önceydi. Çoğu velayet davasında anneler avantajlıydı. Çocuklarımı kaybetme ihtimalim çok yüksekti, özellikle de Chloe'nin deyiimiyle yaşadığım adi *ilişki düşünöldüğünde*."

"Demek sıkıştın," dedim ve uzun bir iç çekti.

"Evet, sıkışmışım. Ama ona birkaç gün düşünmek istediğimi söyledim. Estrella ile konuşmam gerekiyordu, çünkü bu durum onu da etkiliyordu. İlişkimiz kamuoyuna yansırda onun adı da çamura bulanmış olacaktı. Ayrıca, avukatımla konuşmak ve çocuklarımı elimde tutma şansım olup olmadığını görmek istedim."

"Ne dedi?" Kassie sordu.

"Bildiğim şeyler zaten aynıydı. Çocuklarımla velayetini alacağımın garantisi yoktu ve şirketim de zarar görecekdi. Hissettiğim baskı o kadar büyüktü ki, omurgamın kırılacağını düşündüm. Sorumlu olduğum tüm çalışanları düşünmek zorundaydım. Sevdığım kadın Estrella'yı düşünmek zorundaydım. Ve en önemlisi, bebeklerimin okyanus ötesine götüröldüğünü ve onları umursamayan bir kadınla yaşadıklarını düşünmek zorundaydım."

Auburn'ün elleri babasının omuzlarında sıkılaştı. "Tüm bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. İmkânsız bir duruma sokuldun."

"Ben de öyle. Pazartesi sabahı Estrella'nın işe gelmesini bekledim. Her şeyi onunla konuşmak istedim. Gençti ama çok zekiydi ve onunla konuşmadan herhangi bir karar vermek istemedim."

Hepimiz bundan sonra ne olacağını duymak için bekledik ve babamızı sandalyesinde birkaç santim küçölmüş gibi sarktı. "Hiç gelmedi. Endişelendim ve iyi olup olmadığına bakmak için evine gidebilmek için işten izin aldım. Oraya vardığımda, yan evde yaşayan kuzeni bana Estrella'nın işini kaybettiğini ve ailesinin yanına taşındığını söyledi."

Kafam karışmıştı. "İşini mi kaybetti?"

Babamın başı üzgün bir şekilde aşağı yukarı sallandı. "Evet, görünüşe göre annen benim haberim olmadan Estrella'yı kovmayı kendine görev edinmiş. Ayrıca ona bizden referans alamayacağını ve bebek yüzünden evliliğimizi sürdürmeye karar verdiğimizi söylemiş."

"Estrella'ya kendin söylemeye fırsat bulamadan mı? Ah, zavallı kadın," diye nefes aldı Kassie. "Demek Chloe'yle kaldın."

Babamın dudakları yana doğru kıvrıldı. "Evet. Estrella bana tek kelime bile etmeden gitmişti. Chloe'ye çok kızmıştım ve neredeyse inadına boşanacaktım ama bunun çocuklarıma bir yararı olmazdı."

Onun acısını ruhumun derinliklerinde hissettim. Hikâyesinin bazı kısımları benim ve Kassie'ninkine çok benziyordu.

"Baba, bizim için yaptığın tüm fedakârlıkları takdir ediyorum," dedi Auburn, babamızın sandalyesinin etrafından dolaşıp masanın kenarına yaslanarak. "Yaptığın çok özverili bir şeydi ama bir şey hakkında bir sorum var. Monty on yedi yaşındayken onu evden atmasına neden izin verdin? Artık *Avrupa'ya taşınıyorum ve çocuklarımı alıyorum* kartını oynayamazdı çünkü Evie ve ben zaten yetişkindik ve Monty de neredeyse yetişkindi."

Paul Bouvier yüzünü buruşturdu ve parmaklarıyla kaşlarının arasındaki noktaya masaj yaptı. "Size söylemekten en çok korktuğum kısım buydu." Masanın üzerinden bana baktı. "O gece, senin gitmene izin vermek, hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi Monty."

O zaman neden yaptın?

Birkaç dakika sonra, dile getirmedığım sorunun cevabını almıştım. "Chloe ile evli kalmaya karar verdikten sonra... birlikte yaşadık. Sanırım bunun için en iyi kelime bu. Sizi onun çok az müdahalesiyle büyüttüm. Başka bir dadı tuttu - yaşlı, çok çekici olmayan bir kadın," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Chloe ve ben gerektiğinde halkın karşısına birlikte çıkıyorduk, ama bunun dışında ayrı hayatlar yaşıyorduk."

Auburn, "Çok fazla uzakta olduğunu hatırlıyorum," dedi.

"Evet ve bunun için minnettarım," dedi babam. "Her neyse, birkaç yıl sonra bana bir teklifle geldi. İkimizin de ihtiyaçları olduğunu söyledi ve bunları evlilik dışında halletmemizi önerdi. Çok gizli bir şekilde."

"Açık evlilik gibi mi?" Ben sordum.

"Kesinlikle," dedi babam. "Kahretsin, ben hala genç bir adamdım ve..." Gözlerini kapattı ve başını salladı. "Tanrım, bu çok utanç verici."

"Baba, sorun yok. Anlıyoruz," dedi Auburn omzunu sıvazlayarak. "Hepimiz daha önce azmıştık."

Bu gerginliği biraz azalttı ve babamız da dahil olmak üzere herkes güldü.

"Bu kadar güzel ifade ettiğin için teşekkür ederim oğlum. Her neyse, bu benim bir ayımı aldı.

cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Aramızda aşk olmasa da, evlilik yeminimi bozmak yine de garip hissettiriyordu. Ara sıra gittiğim bir bar vardı ve orada bir kadın vardı.

önceki birkaç hafta boyunca benimle flört etti. Bir gece ben de ona karşılık verdim ve birlikte otel odasına gittik."

Yorgun gözleriyle etrafına bakındı ve ben de ona hafifçe başımı salladım. Çocukları için vazgeçtiği onca şeyden sonra yaptığı şey için onu yargılayacak değildim.

"İşimiz bittiğinde, o... benden iki yüz dolar istedi." "Vay anasını! Fahişe miydi?" Auburn'ün nefesi kesildi ve babam bir eliyle gözlerini.

"Evet. Hiçbir fikrim yoktu. Lütfen inanın bana, bilseydim asla onunla birlikte olmazdım."

"Sana inanıyoruz Paul," diye yanıtladı Gianna. "Ne yaptınız?"

İki elini de teslimiyetle kaldırdı ve bir gümbürtüyle masaya bıraktı. "Başka ne yapabilirdim ki? Ona ödeme yaptım. Daha önce hiç böyle bir şeye bulaşmamıştım ve ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Pezevenğin biri odaya girip bacaklarımı mı kıracaktı? Komodinin üzerine birkaç yüzlük attım ve oradan hızla uzaklaştım."

Zihnim beş adım önümde dönüyordu ve ağzımdan kaçırdım, "Chloe öğrendi, değil mi? Bunca yıldır kafanda tuttuğu şey buydu."

Babam parmağıyla beni işaret etti. "Çiviledi. Chloe ayarlamış olmalı çünkü her şeyi videoya çekmiş."

Auburn masadan uzaklaştı ve birkaç kez ileri geri adım attı, öfkesi dalga dalga yayılıyordu. "Lanet olası kaltak. Keşke onu kazıp çıkarabilsem de ağzını burnunu dağıttıktan sonra diri diri gömebilsem."

"Sıraya girmen gerekirdi," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdandım. "Bu kadar alçaldığına inanamıyorum."

"O şeytani biriydi," dedi babam. "Alışık olduğu para ve gücü elinde tutmak için her şeyi yapardı. Bilin diye söylüyorum, o zamandan beri bir daha asla alkol almadım."

"Para demişken," diye çıkıştı ağabeyim, "Chloe'ninkilere ne oldu? Siz evlenmeden önce onun çok zengin olduğunu söylemiştin."

"Kumar," diye yanıtladı babamız. "Yaklaşık on beş yıl önce kumarhanelere -Monte Carlo, Atlantic City, Vegas- gitmeye ve blackjack oynamaya başladı. Yüksek bahisli oyunlarda oynamayı seviyordu ama ne zaman bırakacağını bilmiyordu. Ne zaman

Parası bitince, bağımlılığını beslemeye devam etmek için mücevherlerini ve eşyalarını satmaya başladı."

"Vay canına, tamam. Bu söyleyeceğini düşündüğüm son şeydi," diye düşünürken aklıma başka bir soru geldi. "Peki neden sonunda onu terk ettin? Elindeki kanıtları falan mı ele geçirdin?"

Dudaklarında hafif hınzır bir gülümseme belirdi. "Hayır, o sıralarda, kimsenin bilmesini istemediği bazı bilgilere ulaştım, bu yüzden... bir anlaşmaya vardık."

"Neydi o?" Gianna öne doğru eğilerek sordu. "Meraklı olduğumu biliyorsun Paul. Bize anlatmak zorundasın."

"Farkındayım canım." Komplocu bir tavırla öne doğru eğilirken gelinine sıırıttı. "Auburn'un Magdalena'yla evlenmesini neden bu kadar çok istediğini öğrendim. Eminim parasının tükenmesine dayanıyordur. Uzun lafın kısıası, ikisi *Bouvier*'i ele geçirmek için işbirliği yapıyorlarmış."

Auburn boynunu öne doğru uzattı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Aile işimizi mi istedi?"

"Evet," dedi babam, "Ben emekli olduğumdan beri işi çok büyüttün. O ikisinin gözlerinde dolar işaretleri vardı ve pastanın tamamını istiyorlardı. Eminim seni işten çıkarmak için bir skandal ya da başka bir şey bulacaklardı ve sonra karın olarak Magdalena her şeyi devralabilecekti."

Auburn alay etti. "Böyle bir şey asla olmazdı çünkü çok sağlam bir evlilik sözleşmesi yapardım. Hisselerimi Monty'ye bıraktırdım elbette ve Magdalena Lewis'in o küçük kirli ellerini onlara bulaştırmasına asla izin vermezdim."

"Biliyorum oğlum. Planın kapsamını bilmiyorum ama Chloe'nin geri adım atmasını ve boşanacağımızı kabul etmesini sağlayacak kadar kanıtım vardı." "Tanrıya şükür gitti," diye mırıldandım. "Peki ya elindeki kanıtlar? Sana karşı mı?"

"Karşılıklı bir anlaşmaya vardık ve her birimiz kanıtlarımızı iki kiralık kasaya koyduk. Anahtarlar öldüğümüz zaman diğer tarafa teslim edilecekti. Bugün geri aldım."

Kassie bir süredir ilk kez konuştu. "Chloe'nin bu kadar şeytani olduğuna inanamıyorum. Yani, sanırım o gece hastane odama geldiğinde anlamalıydım-"

Kısa bir süre durdu ve parmaklarıyla ağzını kapattı, geniş kahverengi gözleri benimkileri buldu.

Kanım damarlarımda soğuk akıyordu. "Neyden sonra, Kassie?" Dudakları birbirine yapıştı ve başını salladı.

"Cevap ver bana." Damarlarımdaki buzlar kaynayan lavlara dönüşürken o sessiz kaldı. "Bebeğimizi kaybettikten sonra hastaneye geldi mi?"

Kass gözlerini yerdeki bir noktaya dikti ve sefilce başını salladı. "Evet," diye fısıldadı.

Lanet olsun!

Gözlerim Kassie'ye sabitlenmişti ama Gianna'nın nazik elini sırtımda hissettim. "Paul'ün baş ağrısı için bir şeyler almaya gidiyoruz. Auburn, neden gelip bana yardım etmiyorsun?"

"Babamın ilaçlarını nerede sakladığını biliyorsun." Sesi sertleşti. "Şimdi, Bouvier!"

"Ah, doğru. Yapmamız gereken... tamam. Anladım." Yanımdan geçerken omzumu sıktı ve Kassie'nin güzel yüzünde uzun bir gözyaşı izi oluşmasını dehşetle izledim.

Ve sonra yalnız kaldık.

BÖLÜM 38

BEN NUMB'DUM. Bunu Monty ve tüm ailesinin önünde ağzımdan kaçırdığıma inanamıyordum.

Oda temizlendikten sonra elimi tuttu ve beni odanın kenarındaki yumuşak, püsküllü bordo kanepeye götürdü.

"İçecek bir şey ister misiniz?" Nazik tonu, damarlarında dolaştığını hissedebildiğim öfkeyi yalanlıyordu.

"Evet, lütfen. Sert bir şey olsun."

"Sanırım babam burada misafirler için biraz burbon bulunduruyor," dedi ve yan masayı karıştırırken şişe şingirtiları duydum.

Bir dakika sonra elinde iki bardak ve bir şişeyle dönerek yanıma oturdu. Vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum ve aynı anda hem uzaklaşmak hem de yakınlaşmak istiyordum.

Pürüzsüz, çift cidarlı viski bardağını aldım ve içindekileri tek seferde yuttum, hafifçe yüzümü buruşturarak yeniden doldurmak için uzattım. Bunu daha yavaş yudumladım.

"O gece neler olduğunu bana anlatabilir misin?"

"Gerçekten önemli bir şey değildi. Bu konuda konuşmamayı tercih ederim."

Nazik bir parmağıyla çenemi okşadı ve sonra yüzümü eğdi. Mavi gözleri her zamanki gibi büyüleyiciydi. "Eğer konuşmak senin için çok acı verici değilse, gerçekten bilmek isterim."

"Tamam," diye iç geçirdim, başımı çevirdim ve göz temasını kestim. Dizlerimi birbirine bastırdım, ön kollarımı kalçalarımaya yasladım ve aşağıya baktım.

Elimde kehribar rengi bir sıvı vardı. "Sen gittikten sonra ama annemle babam yemekten dönmeden önceydi."

"Uyuduğunu sanıyordum, yoksa gitmezdim," dedi, omzum pazusuyla aynı hizaya gelene kadar yaklaşarak.

"Öyleydim ama uyandığımda annen odadaydı." "Ne istiyordu ki?"

Başımı çevirip ona baktım. "Her şeyden önce, seni nasıl manipüle ettiğimi tartışmak istedi. Sonra da beni hiç sevmediğini söylemeye başladı. Sen sadece benim yaptığım bacak yayma işi için oradaydın."

Monty'nin gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Yaptı," dedim, başka tarafa bakarak ve burbondan güçlendirici bir yudum daha alarak. "Ondan sonra, o... düşük yapmanın hayatın işleri yoluna koyma yöntemi olduğunu öne sürdü."

Sıcak eli sırtıma bastırduğında gözlerimi kapattım. "Kassie, çok üzgünüm. Bu hayatımda duyduğum en aşağılık şey. Senin yaşadıklarını yaşamış bir kıza bunu nasıl söyleyebilir?"

"Çünkü o hasta ve çıkarıcı biri," diye kestirip attım. "Babanın bu gece bize söylediği hiçbir şeyi duymadın mı?"

"Her lanet kelime." Kendi içkisini bir yudumda geri fırlattı ve elinin tersiyle ağzını sildi. "Başka ne dedi?"

Başımı salladım ve bardağı burnuma götürerek burbonun meşemsi kokusunu içime çektim. "Sanırım ne demek istediğimi anladın. On altı yıl öncesini yeniden konuşmaya gerek yok." Bir sonraki yudum ılık tereyağı gibi yumuşak bir şekilde indi.

"Kass, bana bak." Sesi yalvaran bir talep gibi çıktığında bunu yapmamak neredeyse imkânsızdı. "Ne. Başka?"

Gözlerinin içine baktım ve çenemi kaldırdım. "Kültürsüzlüğümü aşağıladıktan sonra bana ilgilendiğin diğer kızıdan bahsetti."

"Hangi kız?" diye tersledi.

"Hiçbir fikrim yok," dedim çenemi kaldırarak. "Birden fazla mı vardı?"

"Sadece sen vardın, Kass. Bunu biliyorsun. Sadece sen ve Willow vardı."

Adını duyunca bir an için şaşkın bir sessizlik içinde oturdum. Monty kafamda benimle ve bebeğimizle ilgili tüm düşünceleri uzun zaman önce yok etmişti. "Onu hatırlıyor musun?"

Kaşları çatıldı. "Kim?"

"Willow."

Monty ayağa kalktı ve mavi gözleri alev alev yanarak bana dönmeden önce uzaklaştı. "Bu ne biçim bir soru böyle, Kassie?" Ellerini havaya kaldırdı ve bıraktı. "Kızımızı hatırlayıp hatırlamadığımı nasıl sorgulayabilirsin?"

"Sadece unuttuğunu düşünmüştüm."

Gözlerim açık mavi gömleğinin düğmelerini çözen parmaklarına kaydı. *Ne halt ettiğini sanıyor bu?*

"İşte," diye homurdandı, çıplak göğsünü ortaya çıkarmak için gömleğinin kenarlarını çekerek açtı. "Bu onu unutmuşum gibi mi görünüyor?"

Ayağa kalktım ve bacaklarım ben söylemeden hareket etti. Birkaç metre öteden bile göğsündeki dövmenin bir söğüt ağacı olduğunu anlayabiliyordum ama yaklaştıkça tepesindeki tarihi görebiliyordum.

Çok iyi bildiğim bir tarih.

İlk küçük aşkımı kaybettiğim tarih.

"Monty," diye nefes aldım, "bu çok güzel. Bir sanat eseri." Çekingen parmaklarımla damlayan ağacın dış hatlarını çizdim ve aklıma bir fikir geldi. Gözlerimi onunkilere kaldırarak, "Bunu sen mi çizdin?" diye sordum.

Ciddiyetle başını salladı. "Bunu yapacağına güvendiğim birini bulana kadar beş farklı dövme sanatçısıyla görüştim. Kabuğa yakından baktın mı?"

Başımı yana eğerek inceledim. "Bir K var." "Ve?"

Daha da yaklaştım ve erkeksi kokusu burnumu tenine gömüp lanet hayatımı koklamak istememe neden oldu. Ama yapmadım, onun yerine dövmesindeki başka bir noktaya dokundum.

"Bir A ve bir M görüyorum. Kam?"

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına doğru fırçaladığında gülümsemesi neredeyse hiç yoktu. "Aramaya devam et."

Gözlerimi dikip baktıkça, incelikle gizlenmiş harfler gözüme çarpmaya başladı ve her birini bulduğumda dudaklarım aralandı. "İkimizin de adı," dedim yüksek sesle fark ettiğimde.

Monty'nin sesi duygusallıktan boğuk çıkıyordu. "Evet, çünkü ikimiz de onun bir parçasıydık. Ve ikiniz de benim bir parçamsınız."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Bizi hiç unutmadı. Kelimenin tam anlamıyla bizi derisine işledi.

Ellerim beline indi, oradaki ten sıcak ve tanıdıktı, güzel haraçının her santimini öptüm. Ağzımın altında güçlü bir kas esnedi ve elleri başımın arkasını kavramak için kalktı.

"Kass," diye inledi, sesi gırtlaktan geliyordu ve sertti. Gözlerimi onunkilere kaldırdığımda bir şey değişti - sanırım tüm Dünya - ve alnını benimkine bastırdı.

Son santimi kimin kapattığından emin değilim ama bir sonraki anda dudaklarımız birleşti, dillerimiz buluştu ve tadına baktı. Önce küçük test yalamaları, sonra daha fazlası. Çok daha fazlası.

Serin hava çıplak popoma çarptı ve Monty'nin eteğimi yukarı çektiğini ve hareket ettiğimizi fark ettim. Ben kucağında otururken dizlerim kanepenin kadifemsi yüzeyine çarptı.

Monty Bouvier benim için hâlâ dünyanın en çekici erkeğiydi ve bacaklarımın arasında sertleşmeye başladığında bu hissin tamamen karşılıklı olduğunu anladım. Tamamen içgüdüsel olarak hareket eden kalçalarımınla yavaşça ona sürtündüm ve ondan bir inilti daha duydum.

"Asla unutmadım," diye fısıldadı ağzımın içine.

"Biliyorum. Bunu söylediğim için özür dilerim." Ateş mavisi gözlerine bakmak için bir santim geri çekildim. "Çok özür dilerim."

"Şşşt," diye beni susturdu, ağzımı tekrar alırken iki eliyle tanga kaplı kıkırımı avuçladı.

Monty kalçalarını kaldırarak sertliğini merkezime bastırdı ve *yüce Tanrım! Her yeri* büyümüştü. Ellerim göğsünün üzerinde gezindi, koyu renkli saçları avuçlarımı hafifçe aşındırdı, sonra boynuna doğru kayarak saçlarına dolandı.

Duygusal yükü şimdilik arkamızda bırakarak, kendimizi fiziksel olarak kaybettik, vücutlarımız bir gün bile ayrı kalmamış gibi hareket ediyordu. Monty'nin pantolonundaki çelik çubuğa karşı sürerken klitorisim ihtiyacı olan tüm ilgiyi gördü.

İçimden bir ses bunun iyi bir fikir olmadığını söylüyordu ama ona oturmasını ve çenesini kapatmasını söyledim. Vücudumda bir erkeğin ellerini hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve ben buna hazırdım. *Özellikle de bu adam için.*

Monty ve ben, aramızdaki akımın bir kez daha sorunsuzca akmasını sağlayan, tekrar birbirine kaynaşmış canlı bir telin kopmuş uçları gibiydik. Orgazmım ufuktaydı ve vücutlarımız senkronize bir şekilde hareket ederken ona ulaştım.

"İşte böyle, bebeğim. Sikime sahipmişsin gibi bin." Hızım kesildi, ama beni daha sıkı kavradı ve üzerinde ileri geri yönlendirdi.

Benimle daha önce hiç böyle konuşmamıştı ama beni tahrik etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

"M-monty, ne yapıyoruz?"

Sağ eli kıcımda morartıcı bir güçle dururken, sol eli yüzüme doğru kalktı ve neredeyse beni çözecek bir şefkatle dış hatlarımı izledi. İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim hınzır bir ikilemdi bu.

"Hissediyoruz, bebeğim. Sana iyi geliyor mu?" İnleyip başımı salladım ve Monty'nin başparmağı alt dudağımın üzerinde gezindi. "Kelimelerini kullan, Kassie. Söylediğini duymak istiyorum."

"Mükemmel hissettiriyor. Sadece bilmiyorum-"

Başparmağı dudaklarımın üzerine sıkıca yerleşip ağzımın içine girdiğinde konuşmayı kestim. "Şu anda her şeyi bilmemize gerek yok. Zamanımız var. Tek bilmem gereken senin bana hissettirdiğin kadar iyi hissettirip hissettirmediyim."

Dişlerimi başparmağının sert etinin üzerinde gezdirip dilimi etrafında döndürürken başımı salladım. Gözleri de ses tonu gibi karardı. "Kelimeler, Kass."

Onu ağzımdan bıraktım ve "Sözlerimi kullanıyordum, sonra sen beni başparmağınla susturdun" diye karşılık verdim.

Kıkırdadı, derinden gelen ses bedenimi titretti. "Haklısın bebeğim. Yaptım ve özür dilerim. Sadece fazla düşünmeyi bırakmanı ve beni hissetmeni istedim... *bunu hissetmeni*." Kalçalarını kaldırdı, bana sıkıca bastırdı ve ben inledim.

"Bunu kesinlikle hissediyorum." *Bu lanet şeyi kaçırmak oldukça zor.* Tekrar hareket etmeye başladık, bedenlerimiz devrıldı ve bize doğal geleni yaptı. Çok doğal ve doğru.

"Yemin ederim, eğer yanımda prezervatif olsaydı, o tatlı amcığın çoktan sikimin etrafında spazm geçiriyor olurdu." İğrenç sözleri, sertliğine karşı daha derinden öğütmemi sağladı, ondan çok umutsuzca ihtiyacım olanı aldım.

"Aferin kızıma," diye homurdandı, iki eli tekrar kalçalarımdaydı. Siyah elbise pantolonunun altındaki sert horoza karşı klitorisimi ovuştururken dizlerim kanepenin yumuşak yüzeyine sertçe bastırdı.

"Bak ne kadar güzelsin," diye mırıldandı, sesi yumuşak ve aynı zamanda talepkârdı. "Islak leken pantolonumun önünü boyayana kadar bu odadan çıkmıyoruz."

Sağ kulağımın altındaki yumuşak noktaya gelmeden önce dudakları boğazımda aşağı yukarı gezindi. Çılgına dönmüştüm, yumuşak saçlarını parmaklarımın arasında evirip çeviriyordum, çünkü ulaşmak istediğim şey sonunda elimdeydi.

"Monty, geliyorum." Kaba dili yumuşak etimde daireler çizerken kelimelerim sert hecelere bölündü. Beni hafifçe ısırduğunda, o zirveye, havadan daha çok ihtiyaç duyduğum o zirveye ulaştım.

"Ne kadar iyi bir kızsın sen. Benim için geldiğinde nefesimi kesiyorsun, Kass."

Kalçalarımı zahmetsizce yönlendirirken titriyordum ve zevk dalgaları beni tüketiyordu. Görüşüm gidip geliyor gibiydi ve denge için başının arkasına tutundum.

Doruk noktam kaybolmaya başladığında -zayıflamış bedenimdeki son arzu kalıntılarını sıyırarak- Monty'nin elleri yüzümü kavrayana kadar vücudumda yavaşça, duyuşal bir şekilde yukarı doğru sürüklendi.

"Oğlun nerede?" diye sordu ve ben irkilerek gözlerimi açtım.

"Annemde."

"Bu gece kalacak mı?" Evet anlamında başımı salladım ve bana o çocuksu, çarpık gülümsemesini hediye etti. "Güzel, o zaman benimle eve gel. Bir an önce yanımda olmanı istiyorum."

Dik oturdum, kahverengi gözlerim onun mavi gözlerini aradı. "Monty, yapamam. Bu..." Aramızda bir parmak salladım... "Bu olamaz."

Alnında küçük dalgalar gibi derin çizgiler oluştu. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum tatlım, ama oldu işte."

Yüzüm kızardı. "Bunu biliyorum, ama demek istediğim bir daha olamaz. Birlikte olamayız."

"Nedenmiş o?" diye sordu, ben de ona inanamayarak baktım.

"Çünkü yaptıklarından sonra sana güvenmiyorum."

Sinirli bir sesle homurdandı. "Kassie, sana başka kız olmadığını söylemişim. Hayatım üzerine yemin ederim. Annemin söylediği o saçmalıkların tek kelimesine bile inanmadığına eminim."

Ben de en az onun kadar sinirli hissediyordum. "Hayır, buna inanmadım. Sana en çok ihtiyaç duyduğum anda beni terk etmenden bahsediyorum."

Bana ters ters bakarken kaşları birbirine çarptı. "Seni terk etmedim, Kassie. Sen beni terk ettin, hatırladın mı? Bana taşınacağını bile söylemedin. Lanet komşundan öğrenmek zorunda kaldım."

Ben de ona ters ters baktım. "Sen gelseydin ben de gelirdim."

"Geldim ama sen yoktun," diye itiraz etti.

"Kafamı karıştırıyorsun Monty."

"Sen de benim kafamı karıştırıyorsun," dedi ve ellerini omuzlarımda gezdirip el ele tutuşana kadar kollarımdan aşağı indirdi. "Aynı sayfada olduğumuzdan emin değilim. Neden en başından başlamıyoruz? Annem gittikten sonra neler olduğunu anlat bana."

"Yine kustum. Tam o sırada ailem geldi. Anneni koridorda görmüşler ve sanırım ikisini bir araya getirmişler. Babam sinirliydi ve onunla yüzleşmek istedi ama annem onu sakinleştirdi. Düşünmek için yalnız kalmak istediğime karar verdim ve aileme eve gitmelerini söyledim."

"O gece başka bir şey oldu mu?"

"Hemşirelerin telefonlarından birini ödünç almaya çalıştım ama seni aramak için telefon numaranı hatırlayamadım. Sadece seninle konuşmak ve bana her şeyin yolunda olduğunu söylemeni istedim."

Ellerimden birini kaldırdı ve usulca arkasından öptü. "Öperdim. Ertesi gün ne oldu?"

Hayatımı sonsuza dek değiştiren birkaç korkunç günden birini düşündüm. "Eve döndüğümde ailem bana hemen Pennsylvania'ya taşınacağımızı söyledi. Birkaç ay içinde orada büyük bir iş başlayacaktı ve babamın bu işin başında olmasını istiyorlardı. Annem taşınma işini ben liseden mezun olana kadar ertelemeye çalıştığını söyledi."

"Peki fikirlerini ne değiştirdi?"

"Sanırım olan biten her şey yüzündendi. Annem sürekli tüm bu zehirli şeylerden korunmam gerektiğini söylüyordu. Sanırım annenden bahsediyordu."

"Neden bana söylemedin, Kassie? Trenle Pennsylvania'ya gidebilir ve seni mümkün olduğunca sık görebilirdim."

Gözlerim kısıldı. "Söylediğin gibi ertesi gün gelseydin gelirdim."

Monty'nin gözleri benim kesik gözlerimle eşleşti. "Yapardım ama sen yapmamamı söyledin."

Tanrım, dönüp dolaşıp aynı yere geliyorduk. "Sana asla yapma demedim. Sen neden bahsediyorsun?"

"Gönderdiğin mesajlar, Kassie. Zamana ihtiyacın olduğunu söylemiştin."

"Sana hiç mesaj göndermedim. Telefonumu bile bulamadım. Otelde mi yoksa hastanede mi kaybettim bilmiyorum ama çantamda değildi. Dürüst olmak gerekirse, çantama koyduğumu bile hatırlamıyorum. Genelde

seninle çıktığımda yanımda getirmediim çünkü bu konuda konuştuğum tek kişi sendin."

Monty başparmağını şakağına bastırdı ve küçük daireler çizerek masaj yaptı. "Şu anda aklım çok karışık. Sana birçok mesaj gönderdim ve sen de bana cevap verdin. Bana zamana ihtiyacın olduğunu ve seni biraz yalnız bırakmamı söyledin."

Dudaklarımı birbirine bastırarak hayal kırıklığı içinde sessiz bir çığlık attım. "Neden beni dinlemiyorsun? Az önce telefonumun yanımda olmadığını söyledim. Eve geldiğimde yaptığım ilk şey yatağımın altına bakmak oldu çünkü seninle konuşmaya ihtiyacım vardı. Sesini duymak istedim. Ama telefon yoktu-"

"Telefon ne değildi?" diye sordu.

"Telefon orada değildi" diye fısıldarken düşüncelerim kafamın içinde dönüp duruyordu. Farkına vardım ve kızgın bir yüz kızarması boynumdan yukarı çıkıp kulaklarımın ucunu yaktı. "Gitmeliyim," dedim, kucağından inip elbisemi elimden geldiğince ağırbaşlı bir şekilde aşağı çekerek.

"Kass, nereye gidiyorsun?" diye sordu, yakışıklı yüzü şaşkıındı.

Uzandım ve başımın üstündeki orantısız topuzu düzelttim, sesim soğudu. "Annemle konuşmam gerekiyor."

BÖLÜM 39

Bir hışımla annemin ön kapısından içeri daldım. "Anne," diye bağırdım, "seninle konuşmam lazım."

"Tamam, kızım," diye cevap verdi, irkilmiş görünüyoru.

"Ben hastanedeyken, yatağımın altına saklanmış bir telefon buldunuz mu?"

"Zıpzip pistinde miydin anne?" Birden Sully'nin kalçamda elbisemi çekiştirdiğini fark ettim. *Kahretsin.*

Onu kaldırdım ve sesimi alçaltarak terli alnından öptüm. "Uzun zaman önceydi bebeğim. Annen artık iyi."

Gözümün ucuyla bir hareket yakaladım ve kız kardeşim Regina'nın gözleri yemek tabakları kadar geniş bir şekilde kanepeden kalktığını fark ettim. Yaklaştı ve Sully'nin kaburgalarını dürterek kıkırdamasına neden oldu.

"Tamam, kokuşmuş McGee, koltuk altı ve ayak gibi kokuyorsun. Neden gidip sana banyo yaptırmıyoruz?"

"Ekstra baloncuklarla mı?" diye pazarlık etti çocuğum.

"Tabii ki ekstra baloncuklarla," diye alay etti. "Bunun ne olduğunu sanıyorsun? Amatör saati mi?"

Oğlumu benden alıp koridorda ilerlerken, "Beni sonra ara," diye mırıldandı.

Bakışlarımı tekrar anneme çevirdiğimde yüzü solgundu ama gülümsemeye çalıştı. "Kassie, otur."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, "Ayakta durmayı tercih ederim, teşekkür ederim," dedim. "Şimdi bana cevap ver. Bir telefon buldunuz mu?"

"Benden ve babandan sakladığın telefonda mı bahsediyorsun?" diye karşılık verdi. Öfkeli bir şekilde başımı salladığımda, "Evet, yatağının çarşaflarını değiştirirken buldum" diye cevap verdi. Daha önce bu konuda hiç endişelenmemiştim çünkü çarşaflarımı hep kendim değiştirdim.

"Monty'ye mesaj göndermek için mi kullandın?" Açıkça sordum ve annemin yanaklarında suçluluk duygusunu gösteren kırmızı lekeler belirdi.

"Biliyorsun o zamanlar cep telefonum yoktu. Mesajlaşmada hiç iyi değildim."

Şüpheli bir kaşımı kaldırdım. "Peki ya babam? İş için bir tane vardı ve nasıl mesaj atılacağını biliyordu."

"Kassie, bunun hepimiz için çok zor bir dönem olduğunu hatırlamalısın."

Sully beni duymasın diye sesimi alçaltmadan önce, "Özellikle de ben," diye terslendim. "Çocuğumu yeni kaybetmiştim."

"Biliyorum tatlım. Baban ve ben hayatında daha fazla strese ihtiyacın olmadığını düşündük."

"Yani beni bildiğim her şeyden uzaklaştırdınız? Evimden mi? Arkadaşlarımdan? Monty'den?"

"Monty'nin ailesi," diye karşılık verdi, "yanlış türden insanlardı. Baban ve ben seni acı çekerken görmekten hoşlanmıyoruz."

"Yani hayatıma daha fazla acı katmaya mı karar verdin? Evet, bu çok mantıklı," diye öfkelen dim.

"Niyetimiz bu değildi, Kassie."

Ellerimi kalçalarıma dayadım ve kaşlarımı çattım. "Babam Monty'ye mesaj atıp onu görmek istemediğimi söyledi mi?"

"Babanın ne yaptığını bilmiyorum. Bana tek söylediği hallettiği."

Ellerimi havaya kaldırdım ve aklımda belirli bir hedef olmadan odanın etrafında yürüdüm. Sadece hareket etmem gerekiyordu. "Buna inanamıyorum."

"Kassie Ramirez, konuşmana dikkat et!"

"Üzgünüm anne, ama hayır. Lanet dilime dikkat etmeyeceğim. Bunu yaptığına inanamıyorum. Bunu *yapmasına* izin verdiğine inanamıyorum."

"Baban sana karşı her zaman çok korumacıydı, kızım. Tanrı ruhunu şad etsin." Haç işareti yaptı. "O çocuğun senin için doğru kişi olmadığını düşünüyordu."

"Bu onun vereceği bir karar *değildi*. Neredeyse bir yetişkindim."

"Ama sen hâlâ bizim kızımızdın."

"Beni Pennsylvania'ya taşıdınız ve son senemi evde eğitimle tamamlamamı istediniz. Lily'yi aramak için ev telefonunu kullanmama bile izin vermedin. Birine en çok ihtiyaç duyduğum anda yapayalınız." "

"Ben ve baban vardı. Ve kız kardeşlerin."

"Ah, evet. Düşük yapmamı birkaç ilkokul öğrencisiyle tartışmalıydım. Harika fikir." Dişlerim birbirine o kadar sert çarptı ki canımı acıttı. "Ona ihtiyacım vardı anne. Monty'ye ihtiyacım vardı."

"Biliyorum tatlım. Babanın yaptığı her şeye katılmıyordum ama o benim kocamdı ve onu desteklemek zorundaydım." Bir haç işareti daha.

"Peki ya *beni* desteklemek?" Aptal bir gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken avucumu göğsüme vurarak sordum. Öfkeli gözyaşlarından nefret ederdim; en uygunsuz zamanlarda ortaya çıkarlardı. "Beni izole ettin."

Annemin çenesi titredi. "Bunu çok geç fark ettim. Üniversiteye gittin ve iki yıl boyunca evi neredeyse hiç aramadın."

"Çünkü depresyondaydım! Tanrıya şükür Lily Penn'e transfer oldu ve beni forma soktu." En iyi arkadaşım gerçekten de benim kurtarıcım olmuştu.

"Nasıl öğrendin?" diye sordu. "Mesajlar hakkında mı?"

"Monty ve ben bu konuyu konuştuk ve hikâyelerimiz birbirini tutmuyordu. Beni görmeye gelmek istediğini söyledi ama ona zamana ihtiyacım olduğunu söyledim. O mesajları göndermediğimi biliyordum."

Annem başını salladı. "O zavallı çocuk için üzüldüm. O gece hastanede çok kırılmış görünüyordu."

"Ama hayatlarımızın kontrolünü ele geçirmenin ve bizi ayırmanın doğru olduğuna mı karar verdin?"

Bıçağı sırtımıza daha fazla saplamanın doğru olduğuna mı karar verdin?" "Yapmaya çalıştığım şey bu değildi. Baban dedi ki-"

"Babam burada değil, bu yüzden olanlara cevap vermek zorundasınız."

Üzgün bir şekilde başını salladı. "Yapamam. Dediğim gibi, babanın yaptığı her şeye katılmıyordum ama o çocuğun annesinin damarlarında zehir akıyordu. O zehrin kızıma zarar vermesini istemedim."

"Monty'nin annesiyle hiçbir bağlantısı yoktu."

"Ama bunun ne kadar süreceğini bilmiyorduk. Zengin insanlar farklıdır. Para için birbirlerine bağlı kalırlar ama gerçek sadakatin ne olduğu konusunda hiçbir fikirleri yoktur."

Bu ifadenin saçmalığı karşısında gözlerimi devirdim. "Ben artık zenginim anne. Öyle olduğumu mu söylüyorsun?"

"Tabii ki hayır, ama sen farklı yetiştirildin, kızım."

"Bu çok önyargılı," dedim elimi havada gezdirerek. "Diğer insanları derilerinin rengi yüzünden yargılayan insanlardan daha iyi değilsin. Herkesi aynı fırçayla boyayamazsınız."

Annem başını eğdi, gözlerinden utanç yaşları dökülüyordu. "Bunu biliyorum ve babanın yaptığı şey için üzgünüm. Ama onun anısına hakaret ettiğini duymak hoşuma gitmiyor." Bir kez daha haç çıkardı, bu beni rahatsız etmeye başlamıştı.

"Babamın ölmüş olması bu konuda bir şeyler hissetmeyeceğim anlamına gelmiyor. Bu ona çok kızgın olmayacağım anlamına da gelmiyor. Babamı her zaman seveceğim ama şu anda ona çok kızgıyım. Hayatımı mahvetti."

"Hayatın gerçekten o kadar kötü mü? İyi bir işin ve bir oğlun var."

"Ben de yıllarca bocaladım anne. Çok depresyondaydım. Üniversitedeki ilk iki yılmda derse gidip eve gelmekten başka bir şey yapmadım."

"Seni mutsuz gördüğüme çok üzıldüm, Kassie."

"O zaman bu konuda bir şeyler yapmalıydın. Babamın bazı şeyleri manipüle ettiğini bana söylemeliydin. Yıllarca Monty'nin umurunda olmadığını düşündüm." Göğsümden fıskırmak üzere olan hıçkırığımı zorlukla geri çektim. "Beni bir sürü kalp kırıklığından kurtarabilirdin."

Annemin yüzü düştü ve Sully'nin Regina teyzesiyle birlikte su sıçratarak güldüğünü duyabildiğimiz koridora baktı.

"Zor zamanlar geçirdiğini biliyorum. Wesley Campbell ile hiç tanışmamış olmanı dilediğim çok zaman oldu, ama sonra hatırlıyorum ki tanışmamış olsaydın küçük Sullivan'ımız olmayacaktı."

Gözlerim onun görüş alanını takip etti. "İnan bana anne, ben de hep aynı şeyi düşünüyorum. Bu kadar kötü bir şeyden bu kadar iyi bir şey çıkabileceğini düşünmek çok zor."

Mezarlıkta tek başıma oturuyordum, ay ışığı aşağıya süzülüyor ve babamın adının kalın bir fontla kazındığı karanlık mezar taşında parlıyordu.

"Sana kızgıyım baba," dedim yüksek sesle. "Annem bu gece en az otuz kez haç işareti yaptı. Ölüler hakkında kötü konuşmamam gerektiğini söyledi, ama ben

ölülerin sır tutmaması gerektiğini söyledi."

İçimi çektim. "Sonra yine haç işareti yaptı. Görünüşe göre bu gece çok kafirce davranıyormuşum."

Gülümsedim ve belki bu cümle babamı da gülümsetirdi diye düşündüm.

"Bunu neden yaptın?" diye sordum. Cevap alamayacağımı biliyordum ama yine de sormak zorundaydım. Mezarlıkta hep ölü sevdikleriyle konuşan insanlar görmüştüm ve şimdiye kadar nedenini hiç anlamamıştım. Cevapsız soruları yüksek sesle sormak bana bir tür güç veriyordu. Konuşabiliyordum.

benim düşünceler olmadan kesinti. I biliyordu ve sorular vardı retorikti çünkü cevap veremiyordu ama söylemek iyi hissettirdi.

"Neden bize bir şans vermedin baba? Annem beni korumaya çalıştığını söylüyor, ama neden? Beni seven çocuktan mı? Bence yürütebilirdik. Ama tüm bu dış etkenler bize karşı çalışıyordu. Sen. Monty'nin annesi. Tanrı. Gördün mü? Küfür kısmı burada devreye giriyor."

Yanaklarımdan süzülen birkaç damla gözyaşını sildim. "Tanrı ile ilişkim uzun süre kopuktu. Her şeyimi aynı anda benden nasıl alabildiğini anlamıyordum ama şimdi biliyorum ki bu sadece Tanrı'nın işi değil. Bu işte senin de parmağın var. Tanrı'yı affettim. Annemin istediği kadar dindar değilim ama bazen Sully'yi ayine götürüyorum. Ben de seni affedeceğim baba, affedeceğim. Sadece şu anda çok kızgıyım."

Uzakta bir baykuş öttü ve yakındaki bir ağaçtan uçarken yukarı baktım, gölgeli formu böğürtlen rengi gökyüzünü geçerken kanatlarını açtı.

"Erkeklerin hayatımı kontrol etmesine izin vermekten bıktım, baba. Sen. Wesley." Baykuşun kaybolduğu yöne doğru baktım, gözlerim karanlıkta odaklanamıyordu.

"Beni kontrol etmeye çalışmayan tek erkek Monty'ydi ve o da elimden alındı. Ve şimdi ona bile güvenemiyorum çünkü başıma gelenler yüzünden görüşüm o kadar bulanık ki."

Ellerimin üzerine yaslanarak gözlerimi kapattım ve Mart ayının serin esintisinin gözyaşlarımı kurutmasına izin verdim. "Sanırım yalnız kalmak benim tek seçeneğim."

Ayağa kalktım ve elimi babamın mezar taşına koydum. "Çok kızgın olduğumda bile seni seviyorum baba."

Gülümseyerek haç işareti yaptım. "Bu annemden."

Kollarım ağrıyana kadar kum torbasını öfkeli yumruklarla birbiri ardına yumrukladım. Sonra da onu tekmelemeye başladım.

"Tanrım, o çanta sana ne yaptı?"

Andrea'nın yüzünde bir sırtışıla spor salonunu geçtiğini görene kadar bir dövüşçünün duruşuna çömelerek etrafımda döndüm.

"Sakin ol, katil. Sadece benim."

Omuzlarım gevşedi ve jöleye benzeyen kollarımı ve bacaklarımı salladım. "Sadece birkaç şey üzerinde çalışıyorum."

"Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

Bana bir şişe su fırlattı ve ben kendi şişemi boynumun sıcak tenine dayarken kendi şişesini açtı. "Eğer dinlemenin bir sakıncası yoksa."

"Boş ver," diye cevap verdi. "Wesley mi?"

Eski kocam hapisten çıkalı bir hafta olmuştu ve ondan tek bir kelime bile duymamıştım.

"Hayır, hâlâ temas yok, Tanrı'ya şükür." "Tamam, o zaman neler oluyor?"

Yere çöktüm ve Andrea da aynısını yaptı, ben bacaklarımı düzleştirip derin bir esnemeyle üzerlerine eğilirken bana baktı. Suyumu açmadan önce aynı Geyi kollarımla yapmamı sabırlı bir sessizlik içinde izledi.

Sıvı buz gibi soğuktu ve boğazımı ve gergin sinirlerimi yatıştırdı.

Sonra tüm iğrenç hikayeyi anlattım, o da dinledi, kaşlarını kaldırıp indirerek tek tepkisini verdi.

"Bu çok boktan," dedi ve ben de uzun zamandır ilk kez güldüm.

"Bu her şeyi özetliyor."

"Yani Monty geri döndü ve artık seni terk etmediğini biliyorsun."

"Evet," dedim, omuzlarımı silktim ve uzun bir yudum daha aldım. "Eee?"

"Peki, sizi birlikte olmaktan alıkoyan ne? Artık kimyanız mı uyuşmuyor?"

Birkaç saat önce kanepede yaptığımız kaçamağı düşünürken dudaklarımın kenarları kıvrıldı. "Bu bir sorun gibi görünmüyor."

Andrea ellerini birbirine sürttü. "Ooh, kulağa bir hikâye gibi geliyor. Anlatsana."

"Öpüştük," diye itiraf ettim.

"Ve?"

"Ve cehennem gibi sıcaktı, seni meraklı sürdük. İşler biraz kızıştı ve sonra konuşmaya başladık."

"Gördün mü? İşte burada çuvalladın. Konuşma; sadece yap." "Bu asla işe yaramaz."

Yüzü ciddileşti ve bana dikkatle baktı. "Bana bu konudaki düşünceni söyle."

Başparmağımla ağzımı silmeden önce sudan uzun bir yudum daha aldım. "Ben bir anne ve avukatım."

"Oh doğru." Anlamış gibi başını salladı. "Anne-avukatların ilişki kurmasına izin verilmediğini unutmuşum."

"Çok ukalasın."

Mavi saçlarını okşadı. "Biliyorum. Bu benim cazibemin bir parçası."

"Kontrolün tamamen kendimde olmamasına asla izin veremem.

Bir daha asla." Arkadaşım/avukat/eğitmenim uzun bir nefes verdi.

"Kassie, senden biraz daha genç olduğumu biliyorum ama Jenna'yla tanışmadan önce çok şey yaşadım. Seninle paylaşmak istediğim bir şey öğrendim, eğer sorun olmazsa."

"Elbette," dedim.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve küçük bir patlamayla serbest bıraktı. "Bazen kontrolü sağlamanın tek yolu, o kontrolden vazgeçmek ve başka birine güvenmektir. Gücünüzü güveneabileceğiniz birine devrederek, bir şeyin olmasını *sağlamak* yerine olmasına *izin verirsiniz*. Bu çok özgürleştirici olabilir, özellikle de cinsel durumlarda."

Suyunun geri kalanını içti ve ayağa kalktı, terli at kuyruğunu çekiştirmeden önce aramızdaki birkaç adımı kapattı. "Sadece bunu düşün, tamam mı?"

Benim için endişelenen tatlı yüzüne baktım ve başımı salladım.

"Yapacağım."

BÖLÜM 40

Ertesi gün öğlen saatlerinde Kassie'den bir telefon aldım ve telefonumu kaptığım gibi eski batıdaki bir silahşörden daha hızlı cevapladım.

"Merhaba."

"Monty, selam. Ben Kassie."

Bunu biliyordum çünkü numarası telefonumda kayıtlıydı. Auburn'ün rehberine gizlice göz atıp numarayı çalmış olabilirim ama bunu ona söyleyecek değildim.

"Merhaba, sesini duymak güzel. İyi misin? Dün gece aniden gittin."

"Bunun için özür dilerim. Bazı şeyler yerine oturmaya başladı ve bunları annemle konuşmam gerekiyordu."

"Her şeyi yoluna koydun mu?"

Telefon hattından uzun uzun iç çektiğini duydum. "Sana bir şey söylemem gerekiyor. Hastaneden eve döndüğümde telefonumu bulamadığımı söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

"Telefonun babamda olduğu ortaya çıktı. Sana o mesajları gönderen oymuş."

Bir süre sessiz kaldım. "Vay anasını. Bunu neden yapsın ki? Birlikte otele gittiğimiz için o kadar kızgın mıydı?"

"Bu da bir parçası olabilir. Keşke ona kendim sorabilseydim ama birkaç yıl önce öldü. Bunu bilip bilmediğinizi bilmiyordum."

"Auburn söyledi. Kaybınız için çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim. Annemin söylediğine göre, babam beni zehirli şeylerden uzak tutmaya çalışıyormuş."

"Başka bir deyişle, annem," dedim açıkça.

"Evet," dedi sessizce.

"Bu da hayatımı mahvetmesinin bir başka yolu," diye acı acı gözlemledim. "O ve babam arasında, kime daha çok kızgınım emin değilim."

"Benim için de kararsızım." Parmağım kot pantolonumun dizindeki delikte dolaştı. "Bir ara bir araya gelmek ister misin? Bu konuyu yüz yüze konuşabiliriz. Ya da başka bir şey hakkında konuşabiliriz. Sen ne istersen."

Herhangi bir şey. Beni tekrar göreceğini söyle yeter. Kass ile daha fazla vakit geçirmek için resmen kaşınıyordum.

Sesi o kadar kısıktı ki onu duymak için kendimi zorlamam gerekti. "Henüz buna hazır olduğumu sanmıyorum. Hâlâ babamın bana ihanet ettiği gerçeğini sindirmeye çalışıyorum. Sadece gerçeği bilmen gerektiğini düşündüm."

Hayal kırıklığına karşı gözlerimi kapattım. "Anlıyorum. Yine de ben buradayım. Ne zaman konuşmak istersen."

"Teşekkürler Monty. Minnettarım."

Telefonu kapattıktan sonra koşu kıyafetlerimi giydim ve kafamı boşaltmak için dışarı çıktım.

İki saat sonra telefonum tekrar çaldı, ama bu sefer ona bir bombaymış gibi baktım. *Bir kez çaldı. İki kez. Üç.*

Sonunda telefonu açtım ve "Merhaba, Kaptan Snyder" dedim.

"Monty, nasılsın? Annene olanları duyunca çok üzüldüm."

Ondan bahsedince çenemde bir kas seğirdi. "Teşekkür ederim, efendim." "Departmandan gönderdiğimiz çiçek aranjmanını gördünüz mü?"

Dürüst olmak gerekirse, Kassie'nin görünüşü dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki çiçeklere bakmamıştım bile. Papa, tepesinde büyük şapkasıyla bir aranjman gönderse bile gözümünden kaçabilirdi.

Ben de yalan söyledim. "Tabii ki. Çok güzellerdi. Düşündüğün için minnettarım."

"Güzel... güzel." Oyalanıyordu, bu iyiye işaret değildi. "Hâlâ New York'ta mısın?"

"Öyleyim."

"Güzel. Bu çok güzel. Ailenizle vakit geçirmek önemlidir."

"Kaptan, sen işine bak."

Telefon hattına üflediği ahududu sesini duyabiliyordum. "Monty, korkarım kötü haberlerim var. İnceleme kurulu hem senin hem de Bayan O'Neil'in uygunsuz davrandığınızı tespit etti."

Bunun olacağını bilsem bile, gerçek kelimeleri duymak beni sersemletti ve sessizliğe gömdü.

"Bunun için gerçekten üzgünüm ama ikinizin de gitmesine izin veriyorum."

Bırak. Kovuluyordum.

"İki aydır orada. Eminim bu onun için yürek parçalayıcıdır," dedim alaycı bir tavırla.

"Ve sen de on yılı aşkın bir süredir bu departmandasın Bouvier. Bu pek adil görünmüyor, değil mi?"

"Hayır, Kaptan, değil." *Sikeyim, sikeyim, hayatımı sikeyim.*

"Oğlum, başka bir şey daha var." Zihnimin gözünde onun rahatsızlıkla ensesini çektiğini görebiliyordum. "Bayan O'Neil'a... bir kıdem tazminatı paketi veriliyor."

Satır aralarını okudum. "Sus payı."

Esprili olmayan bir kahkaha attı. "Bu konuda basınla ya da başka biriyle konuşmaması için bir gizlilik anlaşması imzalamak zorunda."

"Harika," diye cevap verdim.

"Bu, departmanı korumak için olduğu kadar sizi de korumak içindir."

Bu konuşmayla işim bitmişti. Devam ederse, Shana'nın "sorunları" yüzünden Florida valisi seçildiğini söylemesinden korkuyordum.

"Haber verdiğin için teşekkürler."

Sesinde alçakgönüllülük vardı. "Tekrar söylüyorum, bunun için gerçekten üzgünüm. Senin gibi iyi bir adamı kaybetmekten nefret ediyorum."

"Evet, yaptın." Ses tonumu ele geçiren acımasızlığa engel olamıyordum.

"Belki bunu yeni subaylar için bir eğitim aracı olarak kullanabilirsin. Onlara hayatlarının geri kalanında bekâr kalmaları gerektiğini söyle. Aksi takdirde, birlikte oldukları rastgele bir kadının ileride bir gün departmanda çalışma ihtimalini göze alırlar. Ve sonra da kovulacaklar."

"Bu boktan bir durum ve ben de en az senin kadar hayal kırıklığına uğradım. Bu doğru değil."

"Teşekkürler," diye iç geçirdim, "ve acısını senden çıkardığım için özür dilerim. Beni savunduğunu biliyorum."

"Yüzde yüz, ve eğer bir referansa ihtiyacın olursa, onlara özellikle benim adımı vermeyi unutma. Sana iyi davranacağım."

"Preciate it, Carl." Ona ilk ismiyle hitap etmek garip hissettiriyordu ama on yıldan uzun bir süredir ilk kez o benim kaptanım değildi.

Telefonu kapattıktan sonra ellerimi saçlarıma gömüp yatağımın kenarına tünedim. *Lanet olsun! Şimdi ne yapmam gerekiyor?*

Polis olmak yetişkin hayatım boyunca bildiğim tek şeydi ve şimdi bitmişti. Başka bir departmanda yeniden başlamak isteyip istemediğimden bile emin değildim. Nereye gidebilirdim ki?

Miami'ye mi? Bu noktada Florida'ya dönmek istediğimden bile emin değildim. Son birkaç haftadır ailemle New York'ta olmayı çok seviyordum.

Ve Kassie burada.

Bu düşünce bir anda zihnimin en arka köşesinden en ön köşesine geçti ve birdenbire kariyerimi kaybetme korkum sonsuz derecede azaldı.

Yine de korkunç derecede acı verici.

Bir şeye ihtiyacım vardı. Aklımı dağıtacak bir şeye.

Yandaki kapıya yönelip kafamı Janie'nin odasına uzattım. "Selam ufaklık." Gülümsemesi her zamanki gibi beni anında neşelendirdi. Jane dünyada bir ışıktı.

"Monty Amca! Benimle çay partisi yapmak ister misin?"

"Bundan daha çok istediğim bir şey yok," dedim tüm dürüstlüğümlle.

Minik ellerini çırpı. "Yaşasın! Sen eşyaları hazırla, ben de saçımı tarayayım," dedi ve komodinin üzerindeki saç fırçasına uzandı. "Çay seti mutfakta, kostümler de dolabımda."

Kostümler mi?

Ah, siktir et. Gidelim, evlat.

İşte bu şekilde kendimi zarif, pembe çiçekli bir çay fincanından elma suyu yudumlarken, kabarık mor tüylü bir boa ve ortasına büyük bir eflatun taş yerleştirilmiş gerçek Swarovski kristallerinden yapılmış gibi görünen bir taç takarken buldum. Janie bunu ona babasının aldığını söyledi.

Yemin ederim, Auburn Bouvier tam bir orospu çocuğuydu.

"Kostümümün" yanı sıra kocaman bir sırtışım da vardı. Aklımda, çocuklar için çay partisi kıyafetlerinden oluşan bir gardırop tasarlıyordum. Tahmin edin benim

Ailedeki tek havalı kişi kardeşi değildi.

Ve vücutumdaki tüm gerginlik *gitmişti*.

"Bu çay harika, dahhhhling," dedim ve değerli yeğenim kıkırdadı.

"Katılıyorum, dahhhhling." En mükemmel çay partimiz sırasında havalı aksanlar kullanmamız konusunda ısrar etmişti. Ayrıca ierken serçe parmağımı kaldırmam gerektiği konusunda da bilgilendirildim.

Bir flaş patladığında talimatlarım doğrultusunda parmağımı kaldırmış ve küçük bardağı dudaklarıma götürmüştüm.

Gianna telefonuna bakıp sırtarak, "Bu kesinlikle aile albümüne girecek," dedi. "Instagram hesabıma bile koyabilirim."

"Gram'dan bahsetmişken," dedi Janie, "Garfield ve Snoopy'nin yeni videoları var mı?" Ona favori hesabımı göstermiştim ve şapşal köpek ile çılgın kedinin maskaralıklarına gülerak saatler geçirmiştik.

Telefonumdaki son haberleri açarak Janie'ye uzattım. "Bu çok komik. Bir çiçek tarlası bulmuşlar ve Garfield hoplayıp zıplayarak kelekleri yakalamaya çalışıyor."

Yeğenim beni izleyip gülerken, baldızım başımdaki tacı düzeltti. "Burada olduğun için çok mutluyuz Monty. Çocuklar sana bayılıyor."

"Ama misafirliğimi fazla mı uzattım?"

Gözleri dehşet içinde açıldı. "Hayır! Azıcık bile değil. Auburn ve ben dün gece bunun hakkında konuşuyorduk. Keşke sonsuza kadar kalabilseydin."

Evet, bebeğim. Ben de öyle.

"Aradığına sevindim," dedim taksinin arkasına tırmanırken. "Dışarıda bir geceye ihtiyacım vardı."

"Ben de," dedi Cruz Estrada, tokat atmak için elini uzatarak. "Dün gece büyük bir gece geçirdim."

"Gerçekten mi? Ne... oh kahretsin! Haberlerde gördüğüm baskında sen de var mıydın? Mafya olayı mı?"

Başını salladı, sesini alçaltırken gülümsemesinde bir parça kendini beğenmişlik vardı. "Evet, tüm Cappitani suç ailesini çökerttik. Baba Luca öldürüldü, lanet olası pislik."

"Oldukça kötü şeyler mi?"

Yüzü asıldı ve mavi gözleri ışıltısının bir kısmını kaybetti. "Bir odada kilitli iki kız bulduk. İçeri girdiğimizde Luca birinin üstündeydi. Yastığın altından bir silah çıkardı ve ben de onu dışarı çıkardım."

"Siktir."

"Evet, çok yoğundu."

"Kız mı dedin? Reşit olmayan mı?"

Cruz'un çenesi gerildi. "Biri on yedi yaşındaydı, diğeri de on dokuzuna yeni basmıştı. İkisi de bir yıldan fazla süredir orada tutuluyordu. Cappitani ve adamları tarafından her gün tecavüze uğramışlar."

"Tanrım, bu çok iğrenç. Altmışlı yaşlarında, değil mi?"

Arkadaşımın burnu tiksintiyle kıvrıldı. "Evet ve o kocaman, şişmiş bir bok parçası." Başını üzüntüyle salladı. "O zavallı hanımlar şimdi ailelerine kavuştular ama iyileşmeleri çok uzun zaman alacak."

Midem bulanıyordu ve arka koltuğa safra kusmamak için dudaklarımı birbirine kenetledim.

"Sen iyi misin?" Cruz alnı endişeyle kırışarak sordu.

"Ben... Kız kardeşim on altı yıl önce kayboldu. Ne zaman böyle bir hikaye duysam, acaba o da böyle bir şey yaşadı mı diye düşünmeden edemiyorum..." Bu cümleyi bitiremedim bile.

"Siktir, dostum. Özür dilerim. Auburn'ün ara sıra ondan bahsettiğini duyduğumu hatırlıyorum." Eli omzumu kavradı ve beni hafifçe sarstı.

"Bu şekilde acı çekmek yerine anında ölmüş olmasını ummam korkunç bir şey mi?"

"Hayır dostum, korkunç değil." Parmak eklemlerini teker teker kırdı ve her biri patlarken yere baktı. "Benim küçük bir kız kardeşim var ve onun böyle bir şey yaşamasını asla istemem. İşin en kötü yanı da bu. Kurbanlar." Yüzünde solgun bir gülümsemeyle bana baktı. "Ama sen bunların hepsini biliyorsun, değil mi?"

"Artık değil. İki gün önce işimden kovuldum," diye ağzımdan kaçırıldım.

Cruz'un gözleri büyüdü ama cevap veremeden taksi şoförü şöyle dedi, "Buradayız."

Adamın parasını ödedim ve Cruz'la birlikte bara girip koyu renkli ahşap duvarlara ve mobilyalara baktık. Tam olarak bir İrlanda barının kokmasını beklediğiniz gibi kokuyordu... bayat bira ve yağlı yemek gibi.

Arka tarafa yakın loş bir masaya oturduk ve garsondan iki pint Guinness sipariş ettik.

"Ne oldu?" diye sordu o gider gitmez ve ben de tüm hikâyeyi onun kucağına bıraktım, o da pür dikkat dinledi.

"Şimdi kendimi biraz kaybolmuş hissediyorum," diye sözümü bitirdim.

"Bu tam bir saçmalık," diye tükürdü. "Bu olay daha o orada çalışmaya başlamadan önce olmuş. İtiraz edebilir misiniz?"

Kadın garson biralarımızı bırakıp İrlanda nachos siparişlerimizi alırken sessizdim. "İstediğimden bile emin değilim. New York'a geri taşınmayı düşünüyorum."

Bu son kısım bir ifadeden çok bir soru olarak ortaya çıktı ve bana bir sırtış ve yeni arkadaşımın omzuma bir tokat kazandırdı. "Siktir, dostum. Bu harika olurdu. Yani, bunun başına gelmesinden nefret ediyorum ama burada olmanı çok isterim ve ailenin de isteyeceğini biliyorum."

Bedenim sandalyeme yaslandı. "Dün gece Auburn ve Gianna'ya söyledim, onlar da aynı şeyi söylediler. Onlarla yaşamamı teklif ettiler ama kendi evime çıkmam gerektiğini düşünüyorum."

"Bizim binamızda yaşamalısınız. Olanaklar harika. Kardeşin *Bouvier*'in CEO'luğunu devraldığında, yakın olabilmem için beni kendi binasına yerleştirdi." Onun heyecanı aşikârdı ve benimki de aileme bu kadar yakın yaşama düşüncesiyle büyüdü.

"Bu gerçekten harika olurdu," dedim. "Araştıracam. Müsait bir birim var mı diye bakarım."

"Kardeşinin binanın sahibi olduğunu biliyorsun, değil mi? Eminim birisini kapı dışarı eder ve dairesini size verir."

Güldüm. "Sahibi olduğunu bilmiyordum. Kimseyi evinden çıkarmazdım ama boş bir daire varsa, sanırım onu alacağım." Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı ve doğru kararı verdiğimi anladım.

"Buyurun beyler," dedi kızıl saçlı garson, kocaman tabakları önümüze koyarken beni bir aşağı bir yukarı süzerek. Sonra iki eliyle masaya doğru eğildi ve iri göğüslerinin büstiyerinin üstünden dışarı taşmasına izin verdi. "Size başka *bir şey* getireyim mi?"

"İki bira daha," dedim gözlerimi kaçırarak ve tabağımı kendime yaklaştırarak.

Uzaklaştı ve Cruz dirseğini yanıma sapladı. "Kesinlikle *beni becerme* titreşimleri yayıyordu, dostum."

"İlgilenmiyorum," dedim ve çıtır çıtır, altın rengi patatesleri peynir, konserve sığır eti ve bir sürü başka lezzetli şeyle doldurdum.

"Başka biriyle mi ilgileniyorsun?" diye sordu kendi yemeğine gömülürken. "Biri var ama yürüyüp yürümeyeceğinden emin değilim."

"New York'ta biri mi var?"

Başımı salladım ve dikkatimi başka yöne çevirdim. "Peki ya sen? Bir bayan var mı?"

Cruz yavaşça çiğnedi ve başını öne arkaya eğmeden önce salladı. "Hayır, ama evet. Birinden gerçekten hoşlanıyorum ama onun benden hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyorum, yani sanırım ikimiz de aynı durumdayız."

"Ona çıkma teklif ettin mi?"

"Hayır, bana sinyaller veriyor ama benimle aynı şeylere ilgi duyup duymayacağını bilmiyorum. Bilirsin..." sesini alçalttı ve koyu bronz teninin altında kızardı, "cinsel olarak."

"BDSM falan mı seviyorsun?"

Cruz bir ısırık daha aldı ve başını salladı. Yutkunduktan sonra parmağıyla bardağının ağzını kapadı. "O değil. Farklı bir şey. Benimle aynı zevklere sahip kadın bulmakta zorlanıyorum."

"Herhangi bir konuda konuşmaya ihtiyacınız olursa, Bouvier Kadın Zevk Sanatı Yüksek Öğrenim Enstitüsü sizin gibi genç delikanlılara yardım etmeye adanmıştır."

Burun deliklerinden bir homurtu yükseldi. "Bouvier Kadın Zevk Sanatı Yüksek Öğrenim Enstitüsü mü?" Sırıttım ve ağzıma bir lokma daha patates atarken başımı salladım. "Bütün bunları antetli kağıdına nasıl sığdırıyorsun?"

"Biz küçük yazı tipi kullanırız," diye karşılık verdim. "Eminim dışarıda senin için kadınlar vardır Cruz. Sadece nereye bakacağını bilmen gerekiyor."

"Seks kulübü gibi mi?" diye sordu öne doğru eğilerek ve sesini daha da alçaltarak.

"Olabilir. Ya da çevrimiçi sitelerde."

Parmaklarını masaya vurarak barın üzerindeki neon tabelaya baktı ve bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi. "O kulüplerden birine giden bir arkadaşım var. Bana adi bir yer olmadığına dair garanti verdi. Gerçekten lüks bir yer. Sadece senin hoşlandığın şeylerden hoşlanan başka insanlar bulabileceğin bir yer."

Anlayışla başımı aşağı yukarı salladım. "Gençken bir tanesine giderdim. Bilirsin işte, yaşam tarzına alışmak için."

"Sen bir dominantsın, değil mi?"

Kıkırdamam alçak sesle ve karanlıktı. "O kadar belli, ha?"

Cruz başını öne eğdi ve kaşını kaldırarak bir *duh* hareketi yaptı. "Senden sızıyor gibi."

"Harika. Sızıyorum. Belki bunu özgeçmişime ekleyebilirim."

Sandalyesini geriye yatırdı ve göbek kahkahası attı. "Lanet olsun, adamım. Sen delisin." Tekrar yere inerek kollarını masaya dayadı. "Hey, benimle kulübe gelmek ister misin? Arkadaşım beni götürmeye çalışıyor ama o karısıyla gidiyor ve ben de üçüncü kişi olmak istemiyorum. Ama tek başıma da gitmek istemiyorum."

Bir elimle çenemi kavrayarak döndüğümünden beri uzattığım sakallarına masaj yaptım. "Birini tavlamakla pek ilgilenmiyorum. Florida'da olanlardan sonra kadınlardan uzak durmaya yemin ettim."

Bir kadın hariç, omzumdaki küçük şeytan fısıldadı. Küçük parmağını kıvrabilirdi ve sen onun için dizlerinin üstüne çökebilirdin.

"Ben de istiyor muyum bilmiyorum ama çok merak ediyorum. Belki benimle aynı tuhaf şeylerden hoşlanan birini bulabilirim."

"Hey, yapma bunu," diye azarladım. "Kendinden utanma. Herkesin onu tahrik eden bir şeyi vardır ve bunda bir sorun yok. Yasa dışı bir şey olmadığı sürece."

Cruz'un gözleri büyüdü ve başını şiddetle salladı. "Hayır, öyle bir şey değil. Ben sadece... farklıyım."

"Pokémon falan mı becermek istiyorsun?"

Masayı tokatladı ve bir kahkaha attı. "Hayır, dostum. Pokémon sıklıkla istemiyorum. Böyle bir şey var mı? Çünkü bana o kadar da ucube olmadığımı hissettiriyorsun."

"Ucube olmakta yanlış bir şey yok. Ucube bir partneriniz olduğu sürece."

Gülümsemesi biraz hüzünlüydü. "Sorun da bu zaten. Eminim hoşlandığım kız aynı şeylere ilgi duymazdı."

Çok merak ediyordum ama burnumu sokmak istemiyordum. Cruz hazır olduğunda bana söyleyecekti, ama o zamana kadar, diğer ucube pilici bulmasına yardım etmek istedim.

"Biliyor musun? Sanırım seninle kulübe gideceğim. Eğlenceli olur. Hiç değilse röntgenci odasını kontrol edebilirim ve belki yeni şaplak bankası malzemeleri bulabilirim."

Bu konuda sorun yaşadığımdan değil. Kanepede geçirdiğimiz o geceden beri, Kassie Ramirez'i düşündükçe aletimi neredeyse ovuyordum.

Cruz'un gülümsemesi tüm yüzünü kapladı. "Tamam, güzel. Arkadaşım Bryson'a haber veririm. Bir geçmiş araştırması falan yapılması gerekeceğini söyledi."

"Bu daha iyi yerlerde standarttır. Daha kabataslak olanlar herkesin girmesine izin veriyor ve inanın bana, oraya gitmek istemezsiniz."

Burnunu kırıştırdı. "Hayır, kesinlikle olmaz. İhtiyacı olan bilgileri sana mesaj atarım ve birkaç hafta sonrasına ayarlayabiliriz."

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

İki hafta sonra bir Cumartesi gecesi Cruz ve ben Club E'nin içindeydik. Everly adında minyon bir sarışın tarafından verilen turu yeni bitirmiştik.

"Tamam, beyler. Bu resmi turun sonu. Gözünüze çarpan herhangi bir alana geri dönebilirsiniz. Bu geceki ziyaretiniz, özel odalarımızdan birini kullanmaya karar vermediğiniz sürece, misafir kartlarınız sayesinde ücretsizdir. O zaman ücret dosyanızdaki karttan tahsil edilecektir."

"Teşekkürler Everly," dedi Cruz ve ben de başımı sallayarak onayladım.

"Üye olmaya karar vermeniz durumunda üyelik bilgileri size e-posta ile gönderilecektir.

daha kalıcı bir temelde bize katılın. Ve kesinlikle katılmanızı umuyoruz." Büyük, yeşil gözlerinden birini kırptı ve elini arkamdaki parlak ışıklı vitrine doğru salladı. "Burası oyuncak mağazamız, hayal edebileceğin her şeyi burada bulabilirsin. Elle'ye sorun, ihtiyacınız olursa size yardımcı olacaktır." Parmaklarını şirin bir şekilde oynatarak çekip gitti.

"Bu gece hoşuna giden bir şey gördün mü?" Ellerimi siyah pantolonumun ceplerine sokup topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanarak sordum.

Cruz başını eğdi ve alt kattaki bar ve dans kulübü olan geniş odayı inceledi. "Bilemiyorum. Buradaki kadınlar muhteşem ama Lehra'yı aldatıyormuşum gibi hissediyorum. Daha çıkmadığımızı düşünürsek bu tuhaf mı?"

"Lehra, ha?" Arkadaşım ne dediğini anlayınca gözleri büyüdü. Sırıtan dudaklarıma tek parmağımla dokundum. "Görünüşe göre Auburn, *Bouvier*'de çalışan Lehra adında birinden bahsetmiş."

Cruz dudaklarının arasından keskin bir nefes üflledi. "Yakalandım. Orada resepsiyonist ve o kadar güzel ve tatlı ki. Gülümsemesi..." Mavi gözleri hülyalı bir hal aldı ve omzunu okşadım.

"Sırrın benimle güvende, dostum. Neden ona çıkma teklif etmiyorsun ve ne diyeceğini görmüyorsun?"

Dişleri alt dudağına gömüldü. "Bunu düşüneceğim. Etrafta dolaşacağım, belki bir içki alırım. Sen de ister misin?"

Başımı salladım ve parmağımı arkamdaki alana doğru salladım. "Ben mağazayı kontrol edeceğim."

"Güzel, kardeşim. Sana yeni bir kırbaç falan alayım."

Aslında yeni bir şişe kayganlaştırıcıya ihtiyacım vardı, umarım birkaç hafta önce eczaneden aldığım neredeyse boş şişeden daha kıvamlı bir şeydir.

Mağazaya girmek için döndüğümde hala kırbaç yorumuna gülüyordum.

Kapıyı açtığımda kahkahalarım hızla öfkeye dönüştü. Öfkenin kaynama noktasının ne olduğunu bilmiyordum ama hızla ona yaklaşıyordum.

Gözlerim arka tarafta duran ve üzerinde neredeyse hiçbir şey olmayan kadına takıldı.

Oh, hayır, lanet olsun yapmadı!

BÖLÜM 41

"Beni bu kumaş parçasını giymeye ikna etmene izin verdiğime İNANAMIYORUM Elle," dedim kıcımı zar zor örten minicik elbiseyi çekiştirerek.

"Oh, lütfen. Buraya iş kıyafetlerinden biriyle gelip de göze batmamayı başaramazsın. Karşıyorsun," diye yorum yaptı, en iyi Marisa Tomei taklidini yaparak.

"Gerçekten de çok güzel. Bana ödünç verdiğiniz için teşekkür ederim." Ten rengi elbise beni bir eldiven gibi sardı ve lüks bir siyah dantelle kaplanmıştı, bu yüzden altında çıplakmışsınız gibi görünüyordu. "Bu şimdiye kadar giydiğim en seksi şey."

"Bu bir *Bouvier*," diye fısıldadı, kaşlarını bana doğru sallayarak. "Vücudunun her yerinde küçük bir Bouvier'den hoşlanabileceğini düşündüm."

"Çok saçmalıyorsun," dedim gözlerimi devirerek.

"Sizi bu gece benim güzel müesseseme getiren nedir?"

"Yeni oyuncaklara ihtiyacım var." Son birkaç haftadır gülümü o kadar çok kullandım ki artık işe yaramadığını söyleyecek değildim.

Bir parmağıyla narin yüzüne dokundu. "Su oyununu sever misin?"

"Bu da ne demek oluyor?"

"Küvetteyken alt katta DJ'lik yapmayı sever misin?" Parmaklarını ileri geri hareket ettirdi. "Bilirsin, eski pikapta wicky-wicky yapmak gibi mi?"

"Evet, suyla oynamayı severim. Banyom bazen tek başıma geçirdiğim zaman oluyor."

"Mmhmm, bir su stimülatörüne ihtiyacın var," dedi, sergilenen *şeylerin* etrafında dolaşarak. Penis şeklinde bir kaydırağa benzeyen bir nesneyi alıp önümde oynattı. "Bunu musluğunuza takıyorsunuz ve suyu doğrudan en çok ihtiyaç duyduğunuz yere yönlendiriyor." Zarif bir parmağını kıvrımın üzerinde gezdirdi. "Artık küvete girip akan suyu kadınlık organlarınıza ulaştırmak için kendinizi boğmak yok."

Yarı saydam pembe plastiği elime aldım ve inceledim. "Yani senin su borunun bir uzantısı gibi."

"Ve penis şeklinde olduğu için görsel olarak da uyarılıyorsun. Dildo tedariğin nasıl?"

"Bu normal bir konuşmaya benzemiyor, Elle."

"Çünkü bir seks mağazasındasın, Kassie," diye karşılık verdi, kapı açılıp da üzerinde sadece bir çift dar siyah ipek şort olan yakışıklı bir adam kafasını içeri uzattığında başını kaldırdı.

"Siz hanımlara bir şey ikram edebilir miyim?" diye sordu.

"Teşekkürler, Nick. Şu yeni kokteyllerden biraz daha alacağız."

"Evet, hanımefendi," dedi pratik bir şekilde eğilerek. Elle buralarda kraliyet ailesinden biri gibiydi.

Nick gittiğinde, "Zaten iki tane içtim," diye itiraz ettim.

"O zaman bu üç eder. Nasıl çalıştığını görüyor musunuz? Matematikğin büyüğü bu." "Ukala," diye mırıldandım. "Kesinlikle zevk su kaydırağını alacağım."

Onu benden aldı ve tezgâhın üzerine koyduktan sonra beni "Büyük Penis Duvarı" olarak adlandırdığım yere götürdü. Soldan sağa doğru artan büyüklük sırasına göre dizilmiş gibi görünüyordular.

"Hangisini tercih edersiniz?" Eli küçük bir el sallama hareketi yaptı. "Normal mi, jumbo mu, yoksa vajinanı ikiye mi ayırayım?"

Um, ouch.

"Muhtemelen her zamanki gibi, çünkü karavanım artık her mahallede sokağın köşesindeki o eski, perili ev gibi. Hani şu örümcek ağları, kırık kapılar ve içeriden gelen garip gıcırtilı sesler yüzünden tüm komşuların uzak durduğu ev."

Elle, "Sadece menteşeleri yağlaman gerek, sonra bir şeyin kalmaz," dedi. "Sana en iyi yağımızdan bir şişe getireyim. Yarım galon alırsanız oldukça ucuza geliyor."

"Sattım." Bakışlarımı duvara çevirmeden önce ona sııttım. "Yüce Tanrım, bu nedir?" Duvardaki dev bir mor canavarlığı işaret ederek sordum

En sağıdaki. "Bu erkek bir fili kıskandıracak gibi görünüyor."

"Ah, Pisi Balığı Pounder 3000. Mükemmel bir seçim. Tek dezavantajı çok gürültülü olması, bu yüzden otobüste ya da başka bir yerde gizlice kullanamazsınız."

"Otobüste mi?!" Çığlık attım.

Elle elini umursamaz bir şekilde salladı ve teşhir düzeneğinden paketlenmemiş bir Pisi Balığı Pounder aldı. "Bu şehirde her gün kaç kişinin içinde gömülü bir şeyle dolaştığını bilseniz şaşırırsınız. Erkekler ve kadınlar." Oyunağı uzatırken mükemmel bir şekilde kemerli bir kaşını kaldırdı.

Kelimenin tam anlamıyla iki elimi de kullanmak zorunda kaldım. "Aman Tanrım!"

"Evet, almak için çok fazla. Bu anal kullanım için tavsiye edilmiyor." *Hadi canım.* "Neyse ki, acıdan uzaklaşmaya yardımcı olan bir klitoris gıdıklayıcı var."

"Klitorisimin gıdıklanmasına aldırmiyorum," diye yorum yaptım, "ama-" "Burada ne halt ediyorsun?"

Hırıltı arkamdan geldi ve sesi anında tanıdım. Elle'in kocaman kahverengi gözleri omzumun üzerinden sabitlenmiş, ağzı kocaman açılmıştı. "Vay anasını."

Sinsi yeni gelenle yüzleşmek için döndüm ve *gerçekten de kahretsin.*

Monty Bouvier tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş mükemmel bir adamdı. Pantolonu tam ayak bileklerine oturuyordu ve elbise ayakkabılarıyla çorap giymediğini belli ediyordu. Aynı renkteki ceket ve yontulmuş göğsünün bir kısmını gösterecek kadar düğmeleri açık siyah gömleği üzerinde mükemmel duruyordu.

Saçları yüzünden uzakta toplanmıştı ve gözleri mavi lav gibi yanıyordu, sanki beni incelemek için dünya kadar zamanları varmış gibi vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyorlardı.

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim Bouvier," diye tersledim, göğsünü dürterek.

Yere baktı. "Neden bana dev bir mor sik saplıyorsun? Kullanılmasa iyi olur." Gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı ve öfkenin ardında bir miktar parıltı yakaladım. "Tabii *senin* küçük ateşli amcığının içinde değilse. O zaman onu birkaç santim kaldırmalısın ki yalayarak temizleyebileyim."

O noktada biraz altıma kaçırılmış olabilirim.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Elle arkamdan. Onu susturmak için ağır oyunağı geriye doğru salladım ve homurdandığını duydum. "Ow, lanet olsun. O şeyle amıma vurdun."

Normalde bu yoruma kahkahalarla gülerdim ama Elle elimden koca aleti alırken Monty'nin gözleri beni büyüledi.

"Sana bir soru sordum, Kassie. Burada ne işin var?"

Çenemi meydan okurcasına kaldırarak, "Seninle aynı şey sanırım," dedim. Tamamen yalandı, ama buraya sevişmek için geldiği belliyken beni burada olduğum için yargılamaya *nasıl cüret ederd*?

Gözleri neredeyse yarıklara kadar kısıldı ve hayal kırıklığı ve inançsızlık dalgalarının ondan yuvarlandığını hissedebiliyordum. "Gerçekten mi? Hangi kata sık sık çıkıyorsun?"

Zihnim bir cevap bulmak için çabaladı ve ellerimi kalçalarımaya dayadım. "İkinci kat."

Göğsünden kutsal olmayan bir ses yükseldi ve ben ne olduğunu anlayamadan Monty vücudunu eğdi ve beni bir patates çuvalı gibi omzuna attı.

Büyük bir şok içinde çığlık attım. "Ne yapıyorsun sen? Elle, bana yardım et!"

Kıkırdadı. "Üzgünüm, bebeğim. İkinizin aranızdaki sorunları çözmeniz gerekiyor. Ve bunu yapmak için en iyi yer ikinci kat."

"İşte oraya gidiyoruz," diye cevap verdi Monty, sanki omzunda yetişkin bir kadın yokmuş gibi dönüp kapıya doğru adım atarak.

Elle gülünç derecede yüksek topuklu ayakkabılarıyla peşimizden sallanarak geldi ve su stimülatörünü tezgâhtan kapıp ellerime tutuşturdu. "Oyuncağını unuttun."

"Henüz parasını ödemedim," dedim aptalca, sanki sorun buymuş gibi.

Monty adımlarını hiç bozmadan, "Dosyadaki kartımdan çek," dedi.

"Adım Monty Bouvier."

Gördüğüm son şey güzel yüzündeki kendini beğenmiş sırıtış oldu. "Oh, tatlım. Senin kim olduğunu *çok iyi* biliyorum."

İkinci kata çıkış, benim milyonlarca sorum arasında gerçekleşti

-Bu arada bu cevapsız kaldı ve ben Monty Bouvier'e aklıma gelen her türlü kötü ismi taktım.

Bana bir nebze olsun alçakgönüllülük sağlamak için eli kırımın üzerinde sıkıca durdu, eğer tartaklanmıyor olsaydım muhtemelen bunu takdir ederdim.

Monty'nin eli cebine gitti ve tüm bilgilerini içerdiğini bildiğim bir anahtar kartı çıkardı. Başımı çevirip etrafıma baktığımda, odanın boş olduğunu gösteren yeşil ışıklı bir kapının önünde durduğumuzu fark ettim. Siyah kartı okuyucuya doğru kaydırduğunda ışık kırmızıya döndü ve kapının açılma sesi duyuldu.

Sonra içerideydik. Yalnızdık. Monty bir elini sırtıma koyarak beni yavaşça yere yatırdı ve önümde durdu. "Bu mu? Hoşuna giden bu mu, Kassie?" Gözlerim odayı tararken uzun, zarif bir kol yavaş bir kavis çizerek sallandı.

Vay anasını! Bütün bunlar da ne?

Tabii ki, bu odalardan birinde hiç bulunmadığımı itiraf etmek yerine, inatçı kırım iki katına çıktı. "Evet, burayı seviyorum."

Kalın kollarını göğsünde kavuşturmuş, ceketini bir arada tutan ipleri tehdit ederken dili yanağının iç kısmında daireler çiziyordu. "Sahi mi? O zaman buna ne deniyor?"

Monty'nin karanlık kafası uzak duvara dayalı, üzerinde dev bir X işareti olan büyük bir ahşap tekerleğe doğru başını salladı. Kenarlarında siyah deri kayışlar vardı.

Sertçe yutkundum ve burnum havada ona döndüm. "Bu çarkıfelek."

Kıkırdarken kısa bir hava üfledi. "Çarkıfelek mi?"

Tanrım, Kass. Zarar etmeyi bırak ve ne olduğunu bilmediğini kabul et. Ne? bunların hiçbirisi.

Ama hayır.

Sanki her gün büyük, askılı seks aletlerinden bahsediyormuşum gibi omuz silktim. "Ben öyle diyorum çünkü bir tanesini kullanabildiğimde kendimi çok... şanslı hissediyorum. Sanki evimde bunlardan bir tane varmış gibi." Bakışlarını tutarak parmaklarımı o yöne doğru salladım.

Baş ve işaret parmaklarıyla kısa sakalını sıvazladı ve kurnaz gözlerle beni süzdü.

"Domme musun?" Cevap vermeyince tek kara kaşını bana çevirdi. "Yaramaz çocukları şaplak sehpasına yatırıp kıklarını kırbaçlamayı sever misin?"

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı ve başımı şiddetle salladım. "Hayır," diyebildim.

"Hmmm, o zaman sen bir itaatkârsın." Mükemmel beyaz dişleri alt dudağının koyu pembe etine sürtündü. "Bu mükemmel çalışıyor."

Elimi tutup beni odanın köşesine, üzerinde iki kıvrımlı çukur bulunan küçük kırmızı bir yastığın olduğu yere götürürken zaten kocaman olan vücudu gözlerimin önünde büyüyor gibiydi. "Sanırım ne yapacağını biliyorsun, Kass."

Christian Grey'le ilgili o filmleri izlemiştim. Yıllar geçmişti ama Monty'nin benden ne yapmamı istediğini bilecek kadar hatırlıyordum.

Onun için diz çök.

Bunu gerçekten yapacak mısın, seni çılgın sürtük?

Ayaklarım siyah stilettolarımdan kaydığında, sessizce kendi soruma cevap verdim. Kendimi aşağıya bırakmaya başladığımda beni durdurdu ve kaşları çatılırken ellerimi iki elinin arasına aldı.

"Diğer Dom'ların neye izin verdiğinden emin değilim ama önümde diz çöktüğünde çıplak olacaksın." Külötümün içinde ıslaklık birikti ve aklımı kaçırıp kaçırmadığımı merak ettim. Bu sakın, otoriter ses tonu beni tahrik etmemeliydi.

Monty yanağını yanağıma bastırdı, sakalının yumuşak pürüzleri aşırı hassas cildimi hoş bir şekilde aşındırıyordu. "Beni memnun edecek bir iç çamaşırı giymediğin sürece," diye fısıldadı kulağıma, "o zaman ben çıkarmaya karar verene kadar üzerinde kalabilirsin."

Ne giyip giyemeyeceğimin söylenmesine karşı çıkmalıyım, ama yine de bu düşünce beni damlattı.

Geri çekildi ve parmaklarının tersiyle saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Anlaşıldı mı, Kassie?"

"Evet." Kaşlarının hafifçe çatılması üzerine bunu düzelttim ve "Evet, efendim" dedim.

Monty'nin gözleri kapandı ve meme uçlarımdan sert elmaslara dönüşmesine neden olan derin bir memnuniyet iniltisi çıkardı. Göz kapaklarını kaldırdığında, irislerinin mavisi dipsiz bir laciverte dönüşmüştü.

"Benim için çok iyi bir kız olacaksın, bebeğim." Ağzına aldı ama vahşet beklediğim yerde bana yumuşaklık verdi. Dudaklarımı defalarca nazıkçe emerek dizlerimi güçsüzleştirdi ve kaslarımı gevşetti.

Üzerimde kurduğu bu hakimiyet neden bu kadar *huzur vericiydi*?

"Şimdi benim için soyunmanı istiyorum," diye mırıldandı, bir adım geri çekildi ve ceketini silkti. Ceketini bir kenara fırlattı, ağır kumaş

gri mermer zemine çarparak ses çıkarıyordu. Büyük siyah deri bir koltuğa oturdu ve kollarını sıvadı.

Bacaklarını iki yana açmış, bir elini sandalyenin geniş koluna, diğerini kemerinin tokasına dayamış, pür dikkat beni izliyordu.

Tam elbisemin fermuarını açmak için yardım isteyecektim ki fermuarın çoktan belime kadar inmiş olduğunu fark ettim.

Bunu ne zaman yaptı? Piç kurusu.

Önce bir kolumu, sonra diğerini aşağı itip omuzlarımı ve göğsümü ortaya çıkarırken hareketlerim yavaş ve bilinçliydi. Monty'nin göğsünün inip kalkması hızlandı, bu da bana bu en savunmasız durumda hissedebileceğimi bilmediğim bir güven aşladı.

"Çok güzelsin. Devam et," diye teşvik etti ve bakışları beni yiyip bitirirken elbiseyi vücudumda yuvarladım. Oda o kadar sessizdi ki, onun genişlemiş burun deliklerine girip çıkan havanın sertliğini duyabiliyordum.

Sonunda Elle'in hediyesi olan süslü siyah iç çamaşırlarıma kadar soyunduğumda, kendimi hiç de garip hissetmeden onun karşısında dimdik durdum.

"Bunları giymek mi istiyorsun, çıkarmak mı?" Parmaklarım külotun ve sutyenin kenarlarındaki minik beyaz incilerin üzerinde gezindi.

"Açık." Sadece tek bir kelimeydi ama çok yoğundu. Gözleri sessiz bir komutla diz çökmüş yastığa kaydı ve sadece bir saniyeliğine tereddüt ederek ona doğru bir adım attım.

Sanırım lanet şeyi yapıyoruz, Ramirez.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve hemen bir tür enerjinin beni sardığını, bedenimi rahat bir battaniye gibi sardığını hissettim.

Ellerimle ne yapmam gerekiyor? Zihnim Dakota Johnson'ın filmdeki karakterine geri döndü ve ellerimi kalçalarımın üzerine koyup gözlerimi yere indirdim.

Bu pozisyonu koruyarak nefesime konsantre oldum. İçeri ve dışarı. Aldım ve verdim. Birkaç dakika sonra, görüş alanımda bir çift parlak siyah ayakkabı belirdi ve bir el başımın üstünü okşadı.

"Sen mükemmelsin."

Bu sözlerle ayakkabılar kayboldu ve dudaklarım bir gülümsemeye kalktı. Bir çekmecenin sessizce kaydığını duydum ve vücudum gerildi.

Monty arkamdan, "Rahatla tatlım," dedi ve ben ona bakmak için başımı çevirme dürtüsüne direndim. Nazik parmaklar ve yumuşak bir fırça saçlarımın arasından geçerek onları başımın üstünde dağınık bir topuz gibi hissettiren bir şekle soktu.

Sonra ayakkabılar geri geldi ve parmakları çenemin altındaydı. "Bana bak, güzel kız."

Gözlerim yükseldi, onun her santimini içine aldı ve fermuarının arkasındaki şişkinlikte durdu. Orada *çok fazla* santim varmış gibi görünüyordu. Hatırladığımdan daha büyüktü.

"Kassie, gözlerini görmem gerek," diye ısrar etti ve bakışlarımı yukarı doğru kaydırmaya devam ettim. Gömleğini çıkarmıştı ve sert, kesik karın kasları, o enfes dövmenin üzerinde durmadan önce hayranlıkla bakmama neden oldu.

Sonunda göz göze gelene kadar eğildi ve bir sonraki sözleri vücudumun her hücrelerine nüfuz etti.

"Burada olduğumuz sürece kontrol bende, Kassie. Ama bu odadaki en güçlü kişinin *sen* olduğunu bir an bile unutma."

BÖLÜM 42

MONTY alnıma yumuşak bir öpücük kondurduğunda, içimdeki gücün kabardığını hissettim. Andrea'nın o gün bahsettiği şey bu olmalıydı.

Parmakları belli belirsiz bir dokunuşla askısız sütyenimin üst çizgisinin hemen üzerindeki teni okşadı. "Danteller içinde enfes görünüyorsun," diye mırıldandı, bir parmağını göğsümde ve başımın arkasında gezdirerek. "Ve boynunu görebilmem için saçlarını yukarı kaldırmanı seviyorum. Böylece oraya yerleştirmeyi planladığım zevk dalgasını görebileceğim."

Tüm vücudumu saran bir ürperti beni sarstı ve Monty rahatlatıcı bir elini yanağıma koydu. Bir kez daha ayaklarının arasındaki yere bakıyordum ki, "Gözlerini benden kaçırmana gerek yok, Kassie. Onları görmek istiyorum."

Bakışlarımı kaldırdım ve onun yüzü de hissettiğim huzuru yansıtıyordu. Sanki ikimizin de ihtiyacı olan şey buydu.

"Daha önceki mağara adamı davranışlarım için özür dilerim. Seni bu kulüpte dururken gördüm ve..." Gözleri acı çekiyormuş gibi kısıldı ve sonra tekrar açıldı. "Benden başka hiçbir erkeğin sana dokunmasını istemediğimi biliyordum. Yumuşak tenini hissetmek için. Sana zevk çılgınlıkları attırmak için. İstedğin bu mu, Kassie?"

Zevkle çılgılık atmak mı? Kulağa hoş geliyor.

Bunu söylemek yerine, "İstedğiniz bu mu?" diye sordum. Efendim?"

"Hava istediğimden daha fazla," diye cevap verdi, çenesindeki kaslar gerilmişti. "Ancak, ne istediğimin bir önemi yok. Seni bu odaya unutulana kadar becermek için getirdim, ama bunu sadece yüzde yüz emin olursan yapacağım."

sen de ne istersen. Hayır diyebilirsin, ben de seni giydirip aşağı indiririm."

Derimin her santimetresinde milyonlarca elektrik akımı cızırdadı ve kelimeleri söyledim. "Ben de istiyorum, efendim."

Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni yerden kaldırdı, burnunu burnuma sokarken beni kollarının arasına aldı. "Sınırların nedir?"

Sınırlar... sınırlar... benim sınırlarım ne? Monty beni böyle, sıcak tenine bu kadar yakın, sanki bir hazineymişim gibi tuttuğunda, konu ona geldiğinde hiçbir sınırim olmadığını haykırmak istedim ama beynimi mantıklı çalışmaya zorladım.

"Boğulmak yok," diye nefes aldım ve yerde ilerlemeye başlarken başını salladı. Çarkıfelek şeysine doğru.

"Not edildi. Nefes oyunu yok. Kayışlar iyi mi?" Gözlerim irileşince açıkladı. "El ve ayak bileklerinde."

Bağlanmış ve onun merhametine kalmış olma düşüncesi hemen cevap vermeme sağladı. "Evet, sorun değil."

"Bilmem gereken başka bir şey var mı? Bu ilk seferde sana fazla yüklenmeyeceğim."

"İlk kez mi?" Kekeleydim ve bana yüzünün sertliğini yumuşatan çocuksu bir gülümseme fırlattı.

"Özür dilerim, biraz küstahça davranıyorum, değil mi?" Beni ayağa kaldırdı ve iri elleriyle yüzümü okşadı. "Seninle bir kez birlikte olmak benim için yeterli olmayacak, Kass. Bunu şimdiden söyleyebilirim. Sen aksine karar vermedikçe. Patronluk taslıyor olabilirim ama patron sensin. Eğer herhangi bir zamanda hayır dersen, duracağım. Yeşil-sarı-kırmızı sistemini biliyor musun?"

Bunu daha önce hiç yapmamış olabilirdim ama en azından bunun ne anlama geldiğini biliyordum. "Evet, efendim."

"Aferin kızıma."

Gahhh! Bu iki kelime neden kalçalarımın birbirine kenetlenmesine neden oldu? Monty sert dudaklarını alnımda gezdirdi... burnumda... dudaklarımda. "Bilmemi istediğin başka bir şey var mı?"

"Üzerimde iz bırakmanı istemiyorum. Kırbaçla ya da başka bir şeyle." Bu düşünce beni hiç de tahrik etmedi.

Başını iki yana salladı. "Seni bu şekilde incitmek istemiyorum, Kass. Ben bir dominantım, sadist değil." Gözleri sütyenimin üst kısımlarından şişen göğüslerime kaydı. "Yine de seni ağzımla işaretlemek isterim."

"Evet," diye fısıldadım, onun muhteşem ağzını üzerimde hissetmek için yanıp tutuşuyordum. "Sadece gösterecekleri yerde değil. Bilirsin işte... iş için." İhtiyacım olan son şey, mahkeme salonunda bir yargıcın önünde dururken boynumun her yerinde hickies olmasıydı.

"Elbette," dedi beni arkamdaki serin tahtaya yaslayarak. "Bunun gerçek adı Aziz Andrews Haçı'dır. Çoğu serbest durur, ama bu bir esaret tekerleğine bağlı." Dudakları seğirdi. "Ya da senin deyiminle, talih çarkı."

Yüzüm utançtan kızardı ama sağ koluma odaklandığı için fark etmedi. Elleri omzumdan elime doğru okşadı.

-Bileğime yumuşak bir kelepçe takmadan önce tatlı bir zaman geçirdi. Sonra aynı şeyi sol eliyle yaptı, tüm dikkatini işine vermişti.

Diz çökerek nazik elleriyle bacaklarımı ayırdı ve önce sağ ayak bileğime, sonra da sol ayak bileğime bir kayış geçirdi. Uzun parmakları çevik ve emindi ve bunu daha önce yaptığından oldukça emindim. Birçok kez.

Bu düşünceyi bir kenara iterek onu izledim. Gözlerinin vücudumun her santimini almasını izledim. Tenime ısı yayıldı ve kısık bir inilti çıkardı.

"Rüya gibi görünüyorsun, Kassie. Sana böyle sahip olmayı kaç kez düşündüğüm hakkında bir fikrin var mı? Benim merhametimle?"

"Ben mi?" Kekeledim ve o da önümdeki dizlerinden başını kaldırarak bakışlarımı karşıladı.

"Sen," diye yanıtladı basitçe. Sonra bana dokunmaya başladı.

Ayaklarımdan başladı, parmakları her bir kemerin üzerinden geçerek ayak bileklerime kadar uzandı. Güçlü elleri kickboks eğitimim nedeniyle kaslı olan baldırlarımı kavradı.

Bakışları dikkatle ellerini takip ediyordu ve ben hayatımda hiç bu kadar açıkta hissetmemiştim. Anlayamadığım bir nedenden ötürü bu hoşuma gitmişti. Bana bakışı ve hürmetle dokunuşu hoşuma gitmişti.

Oramı okşadığında kalçalarımdaya muazzam tüyler diken diken oldu ve dilini çakıllı etin üzerinde gezdirmek için öne eğildi, yüzü yukarı doğru hareket ederken inledi.

"Uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum bebeğim. Yüzümün amına gömülmesini ne kadar çok istediğinin kokusunu alabiliyorum."

Aman Tanrım, evet! Sadece onun sözleriyle bile neredeyse boşalıyordum.

"İstedığın bu mu, Kassie? Yüzüm seninle kaplanana kadar beni tatlılığıyla boğmak mı istiyorsun?"

Dişleri uyluğumun en üstündeki tendonun etrafına dolanırken "Evet efendim," diye nefes nefese kaldım. Sakalı külotumun kasıklarına değdi ve kollarımı yerinde tutan bağlara karşı kıvrandım. Onları duvardan sökmek ve ellerimi onun kalın, siyah saçlarına daldırmak istedim. Onu kendime çekmek ve boşalana kadar beni yemesi için zorlamak istiyordum.

Beni tekrar ısırdı ve sonra iz bıraktığından emin olana kadar emdi. Acımasız değildi. Taparcaydı.

"Monty, lütfen," diye yalvardım, kalçalarımı olabildiğince ileri iterek.

"Önce yaptığın bu pisliği temizlememe izin ver, tatlım. Damlatıyorsun bacaklarından aşağı." Dilinin yavaş ve sabırlı darbeleriyle kalçalarımın içini yalıyor, birkaç saniyede bir coşkuyla inliyordu.

Külot çizgime her ulaştığında durdu ve arzumun her damlasını yalamak için başını tekrar indirdi. Çok titizdi ve bu beni deli ediyordu.

"Lütfen," diye tekrar inledim ve bir elini külotumun ön kısmına sokup vücudumdan ayırmadan önce kalçama doğru hırladı.

Minik inciler dağıldı ve küçük tıkırtı sesleriyle sert zemine çarptı. "Lanet olsun, Kassie. Sana ve o talepkâr küçük amcığınaya karşı koyamıyorum." Dili bir kez içimde gezindi. "İstediğin bu mu?"

"Evet," diye nefes aldım. "Evet, efendim."

"Sik beni. Tadın hatırladığımdan daha güzel," diye mırıldandı, mavi gözleri benimkilerle buluşup beni esir alırken dilini amımın dudakları arasında derinlere kaydırđı. "Tatlı." *Yala*. "Narin." *Yala*. "Çok lezzetli."

Sonra tamamen vahşileşti, beni daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde yuttu. Dişler. Dil. Dudaklar. Hepsi birlikte benim zevk veren makinem gibi çalışıyordu.

Dilini içime bastırarak, elleri yanlarımda aşağı yukarı kayarken beni onunla becerdi. Sonra kıcıımı kuvvetle kavradı, parmakları etime saplandı, boğazı cinsel iniltiyle doldu. Dikkatini yüzde yüz klitorisime verdi, dişleri sertçe emmeden önce beni kazıyordu.

Kahretsin, gül oynucağı Monty Bouvier'in eline su dökemez.

"Geliyorum," diye ciyaktım.

Hırıltısı derindi ve bana karşı titreşiyordu, şimdiye kadar deneyimlediğim tüm seks oyuncaklarından daha yoğundu. Orgazm gövdemden bacaklarıma doğru yayılırken bedenim kontrolden çıkmıştı. Zevkten kurtulmak için kalçalarımı küçük pompalarla ileri doğru salladım.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Bu çok iyiydi."

Monty'nin iri elleri kalçalarımı inanılmaz bir şekilde birbirinden ayırdı ve dilini merkezimin yaklaşık bir inç altına soktu. "Dilimin üzerine damlat, Kass. Hissetmeme izin ver."

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum ama elleri vücudumda yukarı doğru ilerleyip sütyenimi indirdiğinde içimde daha da fazla ıslaklık biriktiğini hissedebiliyordum. Sonra meme uçlarımı sıktı, arzum vücudumdan akarken onları sertçe çekti.

"Mmm," diye inledi, tekrar çekiştirmeden önce meme uçlarımı bükte. Aşağı baktığımda, dilini kaplayan *benden* damlacıklar görebiliyordum. Onu ağzına çekti ve sanki gerçekten özel bir şey yapmışım gibi bana gururla sırtıttı. "Durum nedir?" diye sordu ve sisli beynimin bunu anlaması bir saniye sürdü.

"Yeşil," diye açıkladım ve gülümsemesi genişledi. "Güzel. Benim için tekrar geleceksin."

"Yine mi? Monty, bilmiyorum..." Ben baş aşağı olana kadar büyük tekerleği yavaşça döndürdüğünde itirazım bir ciyaklama ile sona erdi.

"Dediğimi yap, Kassie," diye hırladı, iki parmağını içime sokarak. "Ben seni parmaklarken ve klitorisini emerken bu mükemmel küçük amcığı etrafımda sık. İyi bir kız gibi benim için gel."

Yüce İsa, bu adam ve onun pis ağzı.

Eli hareket etmeye başladı, parmakları G noktamı kolaylıkla buldu ve dili bir sinek kuşunun kanatları kadar hızlı çırpınırken ona karşı kıvrıldı. Kalın, bronzlaşmış kolundaki kaslar beni sert, kaba itişlerle çalıştırırken esnedi ve muhtemelen sadece bu görselden bile boşalabilirdim. Buna, dilinin kaygan kadifesiyle emerken ve hırpalarken klitorisimi çevreleyen sıcak ağzını ekleyin ve ben bir gidiciydim. Dakikalar içinde.

Adını odaya haykırırken sırtımı o kadar sert kamburlaştırmıştım ki sırtım ağrıyordu. Bu doruk noktası bir şekilde ilkinden daha güçlüydü ve tavana doğru bakan bacaklarım sanki şekerlemeden yapılmış gibi hissediyordu.

Başım kasıklarıyla göz hizasının biraz altındaydı ve beni yemeye devam ederken boştaki eliyle çıkıntıyı avuçladı, şimdi daha nazikçe. Pantolonunun fermuarını açmasını ve az önce bana verdiği zevkin yarısını bile ona vermeme izin vermesini diledim.

Son titreme vücudumu terk ettiğinde, parmaklarını benden çekti ve bir eli hala kaya gibi sert aletinın üzerindeyken onları yalayarak temizledi. Bana zaman tanıyarak

ayarladı, ben tekrar dik durana kadar direksiyonu her seferinde birkaç derece çevirdi. "Daha önce hiç baş aşağı orgazm olmamıştım," diye nefes nefese kaldım ve o da sırtıttı

ayağa kalkarken hınzırca.

"Her şeyin bir ilki vardır," diye karşılık verdi ve üst bedenlerimiz birbirine değene kadar yaklaştı. Teni yanıyordu ve göğsündeki kıllar hassas meme uçlarıma sürtünüyordu. "Dudaklarımı yala, Kass."

Öne eğilip ağzını yalamadan ve kendimi tatmadan önce sadece bir saniye tereddüt ettim. Cehennem gibi erotikti. O da öyle düşünmüş olmalıydı çünkü saçlarımın arkasını kavradı ve sert bir iniltiyle dilimi ağzına çekti.

"Çok seksisin," diye mırıldandı. "Ve dilini emdiğimde amının tadı daha da güzel oluyor."

O zaman beni öptü, sert ve morartıcıydı, dudaklarımız sanki birbirimize doyamıyormuşuz gibi birbirine çarpıyordu.

"Seni becermem gerek bebeğim. Durumun nedir?" "Yeşil, efendim."

Bacaklarımı tutan kayışlardan kurtarmak için eğilmeden önce kelimeleri zar zor çıkarmıştım. Birkaç saniye sonra kemerini çıkarmış, pantolonunu çözmüş ve bel bandını kalçalarına doğru indirmişti.

Elindeki çıplak siki görünce ağzım açık kaldı. Kendisine üç uzun vuruş yapmadan önce kalın tabanını sıktı. *Çok* uzun vuruşlar çünkü lanet şey çok büyüktü.

Gözlerimdeki korkuyu okuyarak, "Yavaş gideceğim," diye söz verdi. "Tıpkı birlikte ilk seferimizdeki gibi."

Tekrar nasıl nefes alacağımı hatırlayana kadar nefesim boğazımda düğümlendi. "Bazen o geceyi düşünüyorum," diye itiraf ettim ve hemen ardından sözlerimi geri alabilmeyi diledim.

Bir adım öne çıkıp alnını benimkine yaslarken gözleri duygu doluydu. "Ben de meleşim. İlk kez etrafımda olduğunu hissetmek hayatımın en güzel gecesiydi."

Yıllar önce tanıdığım o tatlı, nazik çocuk tekrar yanımdaydı, şimdi olduğu gibi sert, talepkâr bir adam değil. Gözlerimiz kilitlendi ve aramızdan bir şeyler geçti. Eski ama aynı zamanda bir şekilde yeni bir şey.

"Hazırım," diye fısıldadım, o da başını sallayarak popomun altına uzandı ve tek koluyla beni kaldırdı.

"Bacaklarını etrafıma sar." Yaptım ve pürüzsüz ucunun girişimi bulduğunu hissettim. Kalçaları öne ve yukarı doğru bastırdı, kalın başı içime girerken acele etmedi.

İçimde uzun süredir kullanılmayan kasları gerdi ve canım acıdı ama iniltimi tutmak için dudaklarımı birbirine yapıştırdım.

"Tanrım, ne kadar da sıkısın," diye homurdandı, geri çekildi ve tekrar içeri itti. "Kass, bana bak."

Gözlerimi kapattığımı bile fark etmemiştim ama açtığımda onun endişeli mavi bakışlarını yüzümde buldum.

"Seni incitiyor muyum?" Sertçe yutkundum ve yalan söylemek için başımı sallamaya başladım ama gözleri kısıldı ve sesi sertleşti. "Doğruyu söylemeni bekliyorum, Kassie."

"Birazcık."

Bir santim kadar geri çekilerek kalçalarını daire içine aldı. "Seni asla incitmek istemem, bu yüzden bana söylemelisin. Bana karşı her zaman dürüst ol."

"Yapacağım," diye söz verdim, boştaki eli klitorisimi okşarken ağırlı bir yavaşlıkla içimde ilerliyordu.

Bir ıslaklık fışkırması onu karşıladı ve gözleri kapanarak gülümsedi. "İşte oldu. Çok mükemmel hissediyorsun, tatlım." Sonra keskin bir nefes alırken göz kapakları açıldı. "Biraz fazla mükemmel. Korunmuyorum. Kahretsin, Kass. Özür dilerim."

Geri çekilmeye başladığında ani bir karar verdim. "Doğum kontrol hapi kullanıyorum." Monty'nin kasları şaşkınlıkla tavana fırladı ve bacaklarımı beline doladım. Belki tamamen berbat bir durumdu ama onu bu şekilde istiyordum. Çığ. "Her üç ayda bir iğne oluyorum ve temizim."

"Ben de temizim. İstedığinin bu olduğuna emin misin?" Kalçalarımı yuvarlayarak onu daha derine çektim. "Eminim."

Kare çenesinde bir kas gerilirken elleri kıcımlı morartıcı bir güçle sıktı. "Benim için nasıl bu kadar mükemmel olabiliyorsun?" Ucuna kadar geri çekildi ve kabzasına doğru itti. "Bana nasıl bu kadar iyi uyuyorsun? Anahtarımın kilidi gibisin."

Beni doldururken inledim ve mutluluk içinde başımı arkaya attım. Monty haklıydı. O benim anahtarımdı, kilidimi açıp beni özgür bırakabilecek tek kişiydi. Ve şu anda tam olarak böyle hissediyordum. *Özgür.*

Ağzını boynuma doğru indirdi, ısırды ve yaladı, arzumu yüzeye çıkardı. "Monty... daha sert."

Kalçaları hızını artırıp benimkine çarparken boğazıma doğru hırladı. Aleti bir yük treni gibi içime giriyor, sertliği her derin darbeye beni geriye itiyordu.

"Monty, kollarım ağrıyor." dışında her şey çok ama çok doğru geliyordu.

Beni tek koluyla tutarak önce sağ bileğimi, sonra da sol bileğimi çözdü ve parmaklarım yumuşak, kalın saçlarını bulurken onları boynuna doladım. Uzuvarıma akan kan onları karıncalandırıyordu ya da belki de bu yaklaşan orgazmımdı.

"Ne kadar güzel olduğuna bir bak," dedi, yumuşak sesi beni aşağıdan yumruklarken çıkardığı sesle çelişiyordu. "Tenin çok kızarmış. Sikişimin üzerine boşalmak üzeresin, değil mi bebeğim?"

"Evet," diye kekeleyerek ona sarıldım. "Gelmeme sağla."

"Yapacağım, Kass. Seninle işim bittiğinde hatırlayabileceğin tek ismin benimki olmasını istiyorum."

Monty kocaman vücuduyla beni duvara yapıştırdı ve hiç tahmin etmediğim kadar sert sikti. Bir hayvana dönüşürken, dişlerini bir meme ucuna geçirip ıslak diliyle ona taparken, tenin tene çarpma sesi mükemmel, erotik bir ritim oluştuyordu.

Ağzına aldığı ve o büyüleyici mavi gözleriyle bana baktığında kendimi kaybettim, amımın duvarları ona kenetlenirken adını mırıldandım.

Her santimim sadece onun farkındaydı ve zonklayan sikişinin içimde sarsıldığını hissettim.

"Geliyorum. Lanet olsun, çok iyi hissediyorsun, Kassie." Boynumun yan tarafına doğru yüksek bir inilti çıkarırken sesi boğuk geliyordu.

Sıcaklığı içimi doldurdu ve görüşümün kenarları kararırken alnımı geniş omzuna yasladım.

Onun iri, güçlü bedeni benimkine karşı titrerken son düşüncem, kontrolü kaybetmenin beni bu kadar güçlü hissettirebileceğini hiç bilmediğim oldu.

BÖLÜM 43

TATLI KASSIE'M... Küçük yalancı.

Odaya girdiğimizde ağzının şok içinde açıldığını gördüğüm andan beri onun asla itaatkâr olmadığını biliyordum. Ama o bunun için uğraştı ve ben onun bu yönünü çok sevdim.

Kahretsin, güzel ağzı bana her efendim dediğinde kolayca boşalabilirdim. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Sonunda ona sert davranmıştım ve ona verdiğim her şeyi tek tek almıştı. Son orgazmından sonra vücudu benimkine karşı eridi ve başını omzuma yasladı. Sonra ışıklar söndü.

Neredeyse ben de yorgunluktan dizlerimin üzerine çökecektim. Kadın beni kurutmuştu.

Şimdi onu kollarıma almıştım ve odanın odak noktası olan büyük boy yatağa doğru yürüyorduk. Sikim hala onun sıcaklığının içine gömülmüştü ve onu bırakmak isteyip istemediğimden emin değildim.

Pantolonumu ve iç çamaşırimi tek elle çıkardıktan sonra, tereyağı yumuşaklığındaki koyu gri örtüleri geri çektim ve dikkatlice yatağa tırmandım. Sırtüstü uzandım, o da üzerimdeydi, sütyenini çıkardım, üzerimizi çarşafıla örttüm ve sevimli küçük burnunu boynumun kenarına doğru sokarken sırtını okşadım.

"Mon-ty," diye esnedi ve ben de başının üstünü öptüm.

"Ben buradayım bebeğim. Sadece dinlen."

"Evet, efendim."

Lanet olsun. Uykulu bir şekilde söylediğim bu sözler karşısında sikim iki santim kadar büyüdü. *Sakin ol seni aptal.*

Gözlerimi kapattım ve Kassie'nin nefes alış verişine, ellerimin altında sırtının derin ve eşit hareketlerine odaklandım ve kendimden geçtim.

İç saatim yaklaşık otuz dakikadır uyuduğumu söylerken birinin beni izlediğini fark ettim. Göz kapaklarımı araladığımda bir çift kahverengi göz ve utangaç bir gülümseme buldum.

"Merhaba," dedi Kassie.

"Hey. İyi misin?" Alnından aşağıya ve burnunun üzerinden aşağıya doğru bir çizgi çizdim.

"Ben iyiyim." Ellerini göğsümün üzerine koydu ve çenesini oraya dayayarak beni izledi.

"Aklında ne var, bebeğim?"

"Değişmişsin."

Alt dudagımı dişlerimin arasına aldım ve başımı salladım, gözlemi karşısında kendimi biraz savunmasız hissettim. "Evet. Seni hayal kırıklığına mı uğrattım?"

Dudakları şaşkınlıkla aralandı ve kendini ileri iterek sikimin sıcak bedeninden kaymasına izin verdi. "Hayır, Monty. Hiç de hayal kırıklığına uğramadım. Sadece seni neyin değiştirdiğini anlamaya çalışıyorum."

Beni son derece şefkatle öpmeden önce parmaklarını alnımdan çeneme doğru geniş, nazik bir kavis çizerek takip etti. Biri bana böylesine... özenle dokunmayalı uzun zaman olmuştu ve bir açıklamaya ihtiyacı olduğunu bilerek yüzümü bu tatlı dokunuşa yasladım.

Gözlerimi kapattım ve kelimelerin içimden dökülmesine izin verdim. "Onca yıl önce, benim için önemli olan neredeyse her şeyi haftalar içinde kaybettim. On sekiz yaşında Florida'ya taşındım ve neredeyse yapayalnızdım ama bu durum hoşuma gidiyordu. Ya da en azından öyle olduğunu sanıyordum."

Kassie'nin eli kulağımın üzerindeki saçları okşayarak sessizce devam etmem için beni cesaretlendirdi, ben de devam ettim. "Her türlü yakınlaşmayla mücadele ettim çünkü tek istediğim sahip olamadığım şeydi. Aynı zamanda, genç bir erkeğin normal hormonlarına sahiptim ve bunlar için bir çıkışım yoktu. Aşırı agresifim ve çok fazla kavgaya karışıyordum. Birkaç yıl sonra çalışmaya başladığımda, benden biraz daha yaşlı olan bir memur arkadaşım mücadelelerimi fark etti ve beni buna benzer bir kulübe davet etti."

Gözlerimi açtığımda Kassie'nin anlayış dolu bakışlarıyla karşılaştım. "Aynı anda hem bir çıkış noktası hem de bir amaç buldum. Kulüp eğitime büyük önem veriyordu, bu yüzden yaşam tarzı hakkında sundukları her

seminere gittim. Öğrendiğim kadarıyla

Dom olmanın bir parçası da bir başkasından sorumlu olmak, ona ihtiyacı olanı vermektir; bu da size ihtiyacınız olanı verir."

Kass yanağını tekrar omzuma koydu. "Bana anlattığın için teşekkür ederim. Yani New York'ta bu kulübü buldun ve bu gece bir... çıkış için buraya mı geldin?" Sesinde benden saklamaya çalıştığı incinmişliği duyabiliyordum.

"Hayır, buraya bir arkadaşım ile geldim."

Başını kaldırdı, gözleri sadece yarıklara dönüştü. "Gerçekten mi? *Arkadaşın* mı kapının dışında sırasını mı bekliyor?"

Ah! Kıskanmış. Bu beni çok mutlu etti. "Biriyle geldim *erkek arkadaş*, Kass."

Bakışları bir şaşkınlığa dönüştü. "Sanırım bununla ilgilendiğini fark etmemiştim."

"Neyin içine-" Başımı salladım ve güldüm. "Hayır, bebeğim. Erkeklerden hoşlanmıyorum. Buraya sadece bir arkadaşına manevi destek olmak için geldim. Buraya sevişmek için gelmedim." Ona karşı tamamen dürüst olmaya karar vererek dudaklarına sert bir öpücük kondurdum. "New York'a geldiğimden beri şu anda üzerimde olan kadın dışında başka bir kadın düşünmedim."

Yüzü gevşedi ve şişmiş dudakları köşelerinden yukarı kıvrıldı. "Hemen sonuca vardığım için özür dilerim."

"Sorun değil. Gerçi buraya bir Dom aramaya gelmişken beni yargılamamalıydın." Dudaklarımdan süzölmeye çalışan sırıtmayı etkili bir şekilde sakladım.

Gözlerini kaçırmadan önce ağzı bir O harfine dönüştü. "Buraya gelmemin nedeni bu değil. Ben... Aslında daha önce hiç böyle bir şey yapmadım." Elini belli belirsiz salladı ve ben de onu yakalayıp bileğine bir öpücük kondurdum.

"Biliyorum, Küçük Bayan Çarkıfelek," dedim, sonunda gülümsememe izin vererek.

Kıkırdadı. "Tamam, tekerleği sevdiğimi kabul ediyorum."

"Anlayabiliyorum," diye takıldım ve merakım beni alt etti. "Bu gece burada ne yapıyordun?"

"Elle'i tanıyor musun? Mağazada birlikte olduğum kadını?"

"Yakınlarda başka bir kadın olduğunun farkındaydım ama sizden başka kimseyi fark etmedim."

Kassie'nin yüzü bu iltifatla kızardı. "Şey, oyuncak dükkanının sahibi Elle benim kız kardeşim."

"Kız kardeşin mi?" Anlamadığımı için sordum. Bildiğim kadarıyla sadece iki kız kardeşi vardı ve ikisi de-

"Elle, Luciana'dır."

Beynim neredeyse patlayacaktı. "Ne oluyor lan? Küçük Luci-Loo'nun seks dükkanı mı var?"

Kass güldü. "Küçük Luci-Loo yirmi dört yaşında ve bu kulübün sahibi Bennett Laird ile evli. Ona karşı çok korumacı ve kimsenin gerçek adını bilmesini istemiyor. Bu yüzden buradayken Elle adını kullanıyor, baş harfinin bir türevi gibi."

Kolumu gözlerime siper ederek yastığa yaslandım ve inledim, "Bununla başa çıkamıyorum. Şimdi de bana Regina'nın bir dominatrix olduğunu söyleyeceksin."

Kassie'nin kahkahası tüm vücudunu sarstı. "Hayır, Regi bir anaokulu öğretmeni."

"Çok şükür," diye mırıldandım, kolumu yüzümden çektim ve yüz yüze gelmemiz için bizi yana döndürdüm. Parmaklarım yanağında oynadı. "Eve, oğlunun yanına gitmek zorunda mısın?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, bu gece Lily'de kalacak."

Bunun üzerine gülümsedim. "Liseden arkadaşın mı?"

"Evet, üniversitenin son iki yılını birlikte okuduk ve sonra aynı hukuk fakültesine gittik. Şu anda ikimiz de aynı firmada çalışıyoruz ama o aile avukatı. Aslında Gianna ve Auburn'ün evlat edinme işlemleriyle o ilgilendi."

"Onunla hâlâ iletişim halinde olmana bayılıyorum. Lily'yi hep sevmişimdir."

Kass yüzünü çevirdi ve avucumu öptü. "Harika bir arkadaş oldu. Oğlu Sully ile aynı yaşta ve birbirlerine çok bağlılar."

"Bu gece burada benimle kal."

Tereddütü kalbine saplanmış bir bıçak gibiydi. "Monty, bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Saçının küçük bir parçasını işaret parmağımın etrafında döndürdüm, gözlerim bu harekete kilitlendi. "Eski sevgiline hâlâ aşık olduğun için mi?" Sessizce sordum ve yüzü anında kapandı.

"Hayır, Wesley'e aşık değilim."

Sonunda gözlerine bakarak, "O zaman neden benimle kalmıyorsun?" diye sordum. Sesim çığ ve savunmasız çıkmıştı ve bu hoşuma gitmemişti. Kırılganlık benim için yabancı bir kavramdı.

Kass başının altından pazuma yaslandı. "Çünkü sana fazla bağlanmak istemiyorum." Gözlerindeki saf dürüstlüğü görebiliyordum. "Florida'ya dönmek için ayrılacaksın ve-" Durdu, gözlerini kapattı ve dudaklarını birbirine kenetledi.

"Ya sana buraya taşınacağımı söyleseydim?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "New York'a mı taşınyorsun? İşin ne olacak?"
Siktir, işte başlıyoruz.

Bunu yapmak bana acı verse de, beni sert bir şekilde yargılamasını bekleyerek ona işten çıkarılmamın ardındaki hikayeyi anlattım. Ama yapmadı. Bunun yerine, öfkeli avukat moduna geçti.

"Bu kesinlikle çok saçma," diye öfkelenildi, bir dirseğinin üzerine yaslanarak. "İş dışında yaptığın ve yasadışı bile olmayan bir şey yüzünden seni kovamazlar."

"Evet, yaptılar," diye homurdandım.

"Temyize gideceğiz," diye açıkladı, zihni dönüyordu. "Florida'da lisansım yok ama bunu aşmanın yolları var. Yapabilirim."

"Kasserole," dedim çenesini parmaklarımın arasına alarak, "sorun yok. Geri dönmek istemiyorum. Burada kalmak istiyorum."

Alnındaki kaş çatma çizgileri düzeldi. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Biliyorum. Cruz birkaç hafta içinde benim için polis departmanında bir mülakat ayarladı. Eve dönme vaktim geldi. Aileme daha yakın olmak istiyorum." "Ve sana." diye eklemeyden önce durakladım.

Kahverengi gözleri yüzümü aradı. "Bana daha yakın olmak mı istiyorsun?"

"Her şeyden çok. Yavaş ilerlememiz ve birbirimizi yeniden tanımamız gerektiğini biliyorum ama gitmene izin vermeyi hayal bile edemiyorum," dedim ona acımasız bir dürüstlikle.

Titrek bir nefes verdi. "Vay be, bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum."

"Buraya dönme fikrimden nefret mi ediyorsun?"

Başı hafifçe sallandı. "Hayır, bu fikirden nefret etmiyorum."

"O zaman bana ne konuda rahat olduğunu söyle." Odaya bir göz attım. "Eğer tüm bunlar senin için çok fazlaysa, seni... sinemaya falan götürebilirim." Biraz bocalıyordum. Gerçekten biriyle çıkmamıştım.

"Ben pek kimseyle çıkmam," diyerek önceki düşüncemi yineledi. Kass'ın yanakları pembe bir kırmızıya büründü. "Benim için çok fazla değildi. Bu gece yani. İhtiyacım olduğunu bilmediğim bir şeydi." Utangaç bir şekilde bana gülümsedi. "Buraya tekrar gelebilir miyiz?"

Kalbim aynı anda hem yükseldi hem de battı. Benimle çıkmak istemiyordu ama beni becermek istiyordu.

Ses tonumu alaycı bir hale getirerek, "Yani vücudumu sadece cinsel amaçlar için mi kullanmak istiyorsun? Bunu isteyip istemediğimi düşünmem gerekecek."

kendi kişisel sıkıcı çocuğun ol. Tamam, evet."

Anında verdiğim cevaba güldü. "Bu konuyu uzun uzun düşünmene sevindim."

"Uzun ve zor demişken..." Ereksiyonumu sıkıca karnına bastırdım ve gözleri alev aldı.

"Yine mi?"

"Eğer daha fazlasını alabilirsen."

Alt dudağı dişlerinin ısırmasıyla çukurlaştı. "Bunu kaldırabilirim."

Hay sikeyim. O çok ateşli.

"Başlamadan önce, seni bir daha ne zaman görebilirim?" Ondan uzun süre ayrı kalma düşüncesi içimde bir endişeye yol açıyor, bu da kafamı karıştırıyordu. Kendimi yalnızlığa adanmış biriydim ama yarın beni tekrar görmek istediğini söylese, bu şansı kaçırmazdım.

Düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Bu hafta bir davayı tamamlıyorum. Perşembe günü bitmiş olması gerekiyor. Bir davayı bitirdikten sonra hep huzursuz olurum, o yüzden belki buraya gelmek, bilmiyorum... beni sakinleştirir?"

"Perşembe olsun. Seninle ilgileneceğim, Kass. Bu gece burada benimle kalacak mısın? Çünkü seni doldurmak istiyorum. Bütün gece içinde döllerimle uyumanı istiyorum." Dizimi bacaklarının arasına sıkıştırdım ve uyarılmayla ıslandığını hissedebiliyordum.

"Evet, seninle kalacağım."

O beş kelime kulaklarıma müzik gibi geldi.

BÖLÜM 44

ÇARŞAMBA GÜNÜ, Monty ile seks maratonu gecemden DÖRT GÜN sonra, işerken canım acıdı.

"Nereye gidiyorsun?" Masasının önünden geçerken Andrea sordu. "Tuvalete."

"Öğle yemeği saatinde üçüncü kez geliyorsun," dedi arkamdan ve ben elim kapı kolunda durakladım.

Geri dönüp masasına doğru yürürken sesimi alçalttım. "İşerken canım acıyor. Ve odayı idrarla dolduracakmışım gibi hissetmeme rağmen sadece biraz salya akıyor."

Kaşları birbirine çarptı ve sonra yukarı doğru fırladı. "Seks yaptınız!" diye bağırdı neredeyse.

"Şşşt, kapa çeneni," diye tısladım, avucumu ona doğru sallayarak.

"Yaptın! Çivilenmişsin ve şimdi de İYE olmuşsun. Sonrasında işedin mi?"

Gözlerimi devirerek, "Üçüncü seferden sonra yaptım ama birinci, ikinci ya da dördüncüde yapmadım," diye itiraf ettim.

"Tanrım, kimi siktin sen? Energizer Tavşanı mı?"

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandım, karnımın alt kısmındaki rahatsızlıktan dolayı kıpırdandım. "Gerçekten idrar yolu enfeksiyonum olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Parasına bahse girerim. En kısa zamanda bir doktora gitmelisin." "Bugün gelemem. Yirmi dakika içinde mahkemeye dönmem gerekiyor." "Kassie..."

"Tartışma yok, Andrea. Bu dava neredeyse bitmek üzere ve bir erteleme daha talep etmek istemiyorum. Savcı zaten iki kez erteleme aldı ve müvekkilim biz yeni bir duruşma tarihi alana kadar kim bilir daha ne kadar bekletilmeyi hak etmiyor."

Tuvalete doğru yürüdüm ve adliyeye geri dönmeden önce yaklaşık yarım damla çiş -ve endişe verici miktarda kan- çıkarmayı başardım.

Uykusuz geçen bir gecenin ardından ertesi sabah kalktım ve haftanın son iş günü için giyinmeden önce iki bardak kızılıcık suyu içtim. Sürekli ağrım vardı ve ateşim olduğundan oldukça emindim.

Sully okulun dışında yanağımı öptüğünde, "Yüzün sıcak anne," dedi.

Hissetmediğim bir gülümsemeyi zorlayarak, "Evet, havalar ısınıyor, ha?" dedim.

"Sanırım," dedi, muhtemelen günün serinliği nedeniyle ona ceket giydirdiğim için kafası karışmıştı. "Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum, bebeğim. İyi günler dilerim. Öğleden sonra seni Boys and Girls Club'dan alacağım," dedim arabadan inerken.

Eğer hala hayattaysam.

Perşembe günü duruşmanın sonuna kadar dayanmayı başardım ve mahkeme salonundan kemerimin altında bir galibiyetle daha çıktım. Aslında daha çok topallıyordum çünkü kendimi tam bir köpek pisliği gibi hissediyordum.

Öğleden sonra ofisime girer girmez Andrea ayağa kalktı ve dirseğimi tutarak beni kapıya doğru döndürdü.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni doktora götürüyorum. Onları çoktan aradım ve seni bekliyor." Masadan çantasını kaptı ve elini masanın üzerinde duran kocaman bir kırmızı gül buketine doğru salladı. "Oh, size bir teslimat var. Zarfın üzerinde adın yazıyordu ama içinde kart yoktu. Kontrol ettim."

"Tabii ki yaptın," diye mırıldandım. "Meraklı göt."

Doktor Lee muayene odasına girerken, "Aman Tanrım, kadın," dedi. "İdrar örneğinizde ne kadar kan olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Sanırım çok fazla," dedim ona bitkin bir şekilde.

"Hem de çok. Buna neyin sebep olduğu hakkında bir fikrin var mı? Yeterince su içiyor musun?"

"Tonlarca su içiyorum ama... Cumartesi gecesi seks yaptım. Birden fazla kez."

"Hadi bakalım kızım. Her seferinden hemen sonra işedin mi?" "Hayır," diye mırıldandım ve yüzü sertleşti.

"Bundan daha iyisini biliyorsun, Kassie. Belki de vajinana yıllardır ara verdiğin için unutmuşundur."

"Bunu belirttiğin için teşekkürler," dedim alaycı bir tavırla. Janet Lee, Sully doğmadan önce de doktorumdu ve aramızda mükemmel bir uyum vardı. Sonuna kadar dürüsttü ve onu kadın doğum doktorumdan çok bir arkadaş gibi gösteren hınzır bir mizah anlayışı vardı.

"Takıldığımı biliyorsun. Yaşlı kızı emeklilikten çıkardığın için mutluyum. Özel biri mi?" Stetoskobun düz ucunu göğsüme dayadı ve dinlerken gözlerini kapattı.

"Olabilir. Olmasını istiyorum. Sanırım."

Stetoskobu sırtıma doğru götürürken, "Bu her şeyi açıklıyor," dedi.

"Biriyle ilişkiye girme konusunda temkinli olduğumu biliyorsun."

Kulaklıkları kulaklarından çıkarırken gülümsemesi sempatikti ama patronluk taslamıyordu. "Anlıyorum. Çok şey yaşadın. Ama bunu

Geçmiş, bugününüzü renklendirir. Ya da geleceğinizi."

"Uzun zaman önce tanıdığım biri. Yakın zamanda şehre geri taşındı ve yeniden bağlantı kurmak istiyor gibi görünüyor."

"Tamam," dedi kolayca. "Cinsel yolla bulaşan hastalıklar paneli yapmam gerekiyor mu?"

Oh yikes! Bunu düşünmemiştim bile.

"Ben, uh, bilmiyorum. Prezervatif kullanmadık ama temiz olduğunu söyledi." "Peki söylediklerine güveniyor musun?"

Cevap vermeden önce bir an düşündüm. "Ona güveniyorum. Beni asla bilerek incitmez."

Doktor Lee'nin ince dudakları bir gülümseme oluşturdu. "Bu iyi, Kassie, ama ne olur ne olmaz diye biraz kan tahlili yapacağız."

Gözleri hemşirenin aldığı hayati değerleri tararken parmakları tezgâhın üzerindeki küçük dizüstü bilgisayarın klavyesinde geziniyordu. "Kahretsin, ateşin bir oh dört. Küçük kışını hastaneye yatırmak istiyorum."

"Lütfen yapma," diye yalvardım ve kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Tamam, iyi, ama sana iki farklı antibiyotik veriyorum ve Su alımınızı artırmanız ve tamamen iyileşene kadar günde en az on altı ons kızılçık suyu içmeniz gerekiyor. Yarından itibaren kendinizi daha iyi hissetmeye başlayacaksınız, ancak kendinizi iyi hissetseniz bile tüm antibiyotikleri aldığınızdan emin olun."

"Söz veriyorum."

"Yarın seni kontrol etmek için arayacağım ve eğer kendini daha iyi hissetmezsen seni hastaneye yatıracağım." Dudaklarını büzdü. "Ve en azından Pazartesi gününe kadar işe gitmeyi *aklından* bile geçirme."

Başımı salladım. "Yarın izinliyim zaten. Bugün bir davayı yeni bitirdim."

"Aferin kızıma," dedi ve yüzümün kızardığını hissettim. Monty'yi düşünmeden bu iki kelimeyi bir daha duyabilecek miydim?

Andrea daireme girmeme yardım edip beni yatak odama götürdüğünde ayakta zor duruyordum.

"Sen soyun, ben de sana ilacını ve biraz kızılıık suyu getireyim."

"Gitmem gerek-"

"Sully, biliyorum. Onu alıp buraya bırakacağım." Yatağıma oturup takım elbise ceketimin düğmelerini açarken başını eğdi. "Tabii onu annene götürmemi istemiyorsan. Ona bakardım ama bu akşam iki dersim var."

"Burada iyi olacak. Kendi kendini eğlendirmekte iyidir." "Emin misin?"

Başımı salladım ama başım dönüyordu, bu yüzden "Evet" diye mırıldandım. Andrea bana ilaç ve sıvı verdikten sonra derin bir uykuya daldım ve arkadaşımın oğlumla fısıltıyla yaptığı konuşmayı duyunca uyandım.

"Ama annemin nesi var?"

"Karnı ağrıyor. İyileşecek ama dinlenmesi gerekiyor, bu yüzden çok sessiz oynamanız gerekiyor, tamam mı?"

"Burada oturup kamyonlarımla oynayabilir miyim, böylece ona göz kulak olabilirim?"

Yanağımdan sıcak bir gözyaşı süzüldü. Bebeğim dünyadaki en tatlı küçük çocuktur. Biraz çaba sarf ederek bir dirseğimin üzerinde doğruldum ve ıslaklığı uzaklaştırdım.

"Hey, Sul."

"Anne!" Koşup yatağına tırmandı ve kollarını boynuma doladı. "Hasta olduğun için üzgünüm."

"Ben iyiyim bebeğim. Neden arabalarını alıp gelip burada oynamıyorsun? Muhtemelen bana göz kulak olacak birine ihtiyacım var."

Ciddiyetle başını salladı. "Tamamdır, kusman gerekirse tuvalete gitmene yardım edebilirim."

Elimi kumral saçlarının üzerinde gezdirdim. "Teşekkür ederim, aşkım."

O tatlı küçük adam gibi alnımdan öptü ve odasına koştu.

"Dünyanın en iyi çocuğunu yetiştiriyorsun," dedi Andrea, dört direkli yatağımanın oymalı bir direğine yaslanarak. "Onu annene götürmemi istemediğine emin misin?"

Yanıma çökerek, "Hayır, benimle kalmasını istiyorum," dedim.

"Pekâlâ. Yatmadan önce dozunu almayı unutmadığından emin olmak için son dersimden sonra seni kontrol etmeye geleceğim."

"Ben yetişkin bir kadını, biliyorsun."

"Ayrıca seni hiç görmediğim kadar hastasın, bu yüzden çeneni kapa ve yardım teklif edildiğinde kabul et."

"Seni seviyorum, kaltak."

"Ben de seni seviyorum, seni küçük döl kovası." Yardım edemedim ama kıkırdadım.

O gittiğinde ve Sully yanımda oturup sessiz küçük *reeeer reeeer* araba sesleri çıkardığında, Monty'ye bu gece onunla buluşamayacağımı bildiren bir mesaj gönderdim.

Sonra uykuya daldım, ancak kolumda bir şey hissettiğimde uyandım. Gözlerimi açtığımda Sully'nin 1965 model koyu mavi Mustang'i kolumda gezdirdiğini gördüm.

"Merhaba anne. Acıktım."

Pencereden baktığımda dışarının karanlık olduğunu ve muhtemelen çocuğumun yemek saatinin çoktan geçtiğini gördüm. "Özür dilerim, tatlım. Bu kadar uzun süre uyumak istememiştim. Ne istiyorsun?"

"Fancy mac n' cheese."

"Sanırım bunu halledebilirim," dedim doğrulup kendime gelmeye çalışarak. "Saçların neden ıslak?"

Elimi saçlarımın arasında gezdirdim, gerçekten de saçlarım köklerine kadar nemliydi ve yüzüm ince bir ter tabakasıyla kaplıydı. Muhtemelen ateşimin bir ürünüydü.

"Sadece biraz terliyim," dedim ona ve en-suite banyoya doğru ilerledim. Aynadaki yansımamı gördüğümde neredeyse çılgın atacaktım. Isınmış ölü gibi görünüyordum, bu yüzden ensemde kurtulmak için saçlarımı gelişigüzel bir at kuyruğu şeklinde geriye çektim.

"Harika. Şimdi boktan bir at kuyruğuyla ısıtılmış ölü gibi görünüyorum," dedim kırmızı çerçeveli gözleri ve pembe yanaklarıyla bana bakan hortlağa.

Vücudum ani bir ürpertiyle sarsıldı ve kapının arkasından koyu kırmızı tüylü bornozumu alıp daha önce üzerime geçirdiğim tişörtün üzerine bağladım.

Oğlum, "Sen yemek yaparken ben de sana bir resim çizeyim," diyerek odasına koştu. Keşke her gün onun enerjisinin bir gramına sahip olabilseydim.

Duvara tutunarak koridordan mutfığa doğru ilerledim ama ön kapım çalınca durdum.

Muhtemelen Andrea beni kontrol etmeye gelmiştir. Acil durumlar için anahtarı vardı, bu yüzden kapıyı neden çaldığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Yeniden yola koyuldum, bir baş dönmesi dalgası beni ele geçirdiğinde kanepenin yanında durakladım ve bir hava akımı üfledim.

Yapabilirsin, Kassie. Sadece birkaç adım daha.

Bu mini moral konuşmasından sonra kendimi kapıya attım ve kapıyı açtım...
Andrea değil.

Ne oluyor lan?

BÖLÜM 4/

Kızgınlığım artarken elimdeki telefona bakakaldım. Kassie birkaç saat önce bana mesaj atmış ama sonra gönderdiğim tüm cevap mesajlarını görmezden gelmişti.

Kassie: Üzgünüm ama bu gece seninle buluşamayacağım.

Monty: Neden bebeğim? Neler oluyor?

Monty: Kassie

Monty: Hellooooo

Monty: Lütfen bana cevap verir misin?

Beni iptal ettiği ve nedenini bile söylemediği için biraz kızgındım. Ayrıca bizimle ilgili fikrini değiştirmiş olmasından da çok endişeliydim.

Telefonu cebime geri koyarak dairesinin kapısını çaldım. Beni terk edecekse, bunu yüzüme karşı yapacaktı.

Kapı açılır açılmaz vücudumdaki tüm hayal kırıklığı uçup gitti ve yerini paniğe bıraktı.

"Monty?" Sesi zayıf ve cızırtılıydı ama bu endişelerimin en küçüğüydü. Terden sıırsıklam olmuştu ve aynı zamanda titriyor gibiydi.

"Sen hastasın."

"Güncelleme için teşekkürler," dedi, göz kapakları kan çanağına dönmüş gözlerinin üzerine düşmüştü. Tehlikeli bir şekilde sallanıyordu ve ben onu belinden kavradım.

"Vay canına, tatlım. Tuttum seni." Onu kollarıma aldım, kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattım ve mavi ekoseli geniş kanepeye taşıdım. Onu kucağıma oturtup nemli alnından öptüğümde, teni neredeyse

dudaklarımı yaktı. Panik seviyem tavan yaptı. "Yanıyorsun, Kasserole. Seni acil servise götürmeliyim."

Başını salladı ve omzuma yaslandı. "Doktordan yeni geldim."

"Ne dediler? Grip falan mı oldun?"

Yorgun bir iç çekişle, "İdrar yolu enfeksiyonum var. Kadınlar seksten sonra işemediğinde olabiliyor." Zayıf bir gülümseme denedi ama çok yetersiz kaldı.

Kafama dank etti. *Hepsi benim hatam.*

"Tedavisi nedir? Antibiyotik ya da başka bir şey? Hastaneye yatman gerekir mi?"

"İyiyim. İlacım var." Kuruyan dudaklarını diliyle ıslatmaya çalıştı ama o da pek nemli görünmüyordu.

"Sana içecek bir şeyler getireyim," dedim ve ayağa kalktığımda onu kanepeye taşıdım. Ellerini ortasına sararak yan tarafına kıvrıldı ve acısını dindirebilmeyi çok diledim.

Kassie'nin mutfağı çok sevimliydi, 1950'lerden kalma bir lokanta gibi tasarlanmıştı ve eski arabalar gibi şekillendirilmiş seramik tuzluk ve biberliklerle tamamlanmıştı. Siyah-beyaz karo döşeli zemini geçtim ve buzdolabını açtım. Kapısı eski moda bir buzdolabına benziyordu ama içi şeffaf rafları ve çekmeceleriyle moderndi.

Gözlerim alt rafta duran bir şişe kızılçık suyuna takıldı ve onu çıkardım. Bunun idrar enfeksiyonlarına iyi geldiğini biliyordum. Ayrıca kadınların seksten sonra idrar yapmaları gerektiğini de biliyordum ama Kass'la birlikteyken bu gerçeği tamamen unutmuştum.

Bu bir daha asla olmayacak, kendime söz verdim.

"Kimsin sen?"

Neredeyse elimdeki şişeyi düşürecektim ama hemen toparlandım ve yere baktığımda barın yanında duran küçük bir çocuğun suratını ekşittiğini gördüm. Saçlarının birkaç ton daha açık olması dışında Kassie'nin mini-me'siydi.

Elimdeki meyve suyu şişesini yere bırakıp, o kadar da korkutucu görünmemek için çömeldim. "Ben annenin arkadaşayım. Ona meyve suyu getiriyordum."

"Dut suyunu içmesi gerekiyor. Andi'nin bunu söylediğini duydum."

"Andy kim?" Kıskançlığım küllerinden doğan bir Anka kuşu gibi yükselirken sordum. "Annemin ofisinde çalışıyor."

O. Kendimi biraz aptal gibi hissederek kıskançlığı geri ittim. "Sorun değil. Benim adım Monty Bouvier. Sen de Sullivan olmalısın."

"Bana Sully derler. Annem kızmadığı sürece, o zaman Sullivan Lucas Ramirez olurum." Tam adını annesinin kullandığını hayal edebileceğim keskin bir sesle söylerken kahkahalarımı tuttum.

"Memnun oldum, Sully. Orada ne var?" Elindeki beyaz kâğıda başımla işaret ettim.

"Annem hasta olduğu için ona bir resim çiziyordum ama çok iyi bir çizer değilim." Yaptığı işe kaşlarını çatarak baktı. "Bir fareye benziyor."

Döndürdü ve ben de damlacık şeklindeki gövdeye ve sivri kafaya başımı salladım. "Birazcık. Yuvarlak kulaklar ve bir kuyruk ekleyip adını Anne Fare koyabilirsin. Muhtemelen bunun sevimli olduğunu düşünür."

Gözleri parladı. "Evet, bu harika olurdu. Yine de onun gerçek bir resmini çizmek istiyorum."

"Annemi rahat ettireyim, sonra sana yardım ederim."

"Nasıl çizileceğini biliyor musun?" diye şüpheyle sordu, ben de başımı salladım. "Fena değilimdir."

"Pekâlâ. Boya kalemleriyle mi yoksa renkli kalemlerle mi resim yapmayı seviyorsun?"

"Sen nasıl istersen, evlat." Ona son aldığım eskiz kaleminin yetmiş dolardan fazla tuttuğunu söyleyecek değildim.

Sully'nin küçük başı yana eğildi. "Soyadın ne demiştin?"

"Bouvier."

Birkaç kez yukarı aşağı zıpladı. "Aman Tanrım! Jaxon ve Jane'i tanıyor musun?"

"Ben onların amcasıyım," dedim. "Onları nereden tanıyorsun?"

"Onlarla bir gün parkta tanıştım. Biz oynarken anneleri ve babaları annemle konuştu. Jane tekerlekli sandalyesinde çok hızlı gidebiliyor ama annesi ona her zaman yavaşlamasını söylüyor."

"Kulağa doğru gibi geliyor," diye kıkırdadım ve ayağa kalktım.

Sully boynunu geriye doğru eğip bana bakarak, "Vay canına, gerçekten uzunmuşsun," dedi.

"Çünkü çok yiyorum."

Mutfağa göz gezdirdi, bir şeyler arıyordu. "Annemin akşam yemeğimi pişirip pişirmediğini biliyor musun? Yapacağını söylemişti." Bakışları hüzünlü bir hal aldı. "Onu uyandırmak istemedim ama midemde gurultular vardı."

"Bunu yapamayız. Ben hallederim," dedim saçlarını karıştırarak. Bir bardak kızılıcık suyu doldururken, "Annen akşam yemeği için ne yapıyordu?" diye sordum.

"Fancy mac n' cheese."

Harika. Muhtemelen berbat edeceğim gurme bir şey.

"Sorun değil. Neden gidip çizim malzemelerini almıyorsun, ben de anneni yatağına yatırayım."

Çocuğun enesi biraz titredi. "O iyi olacak mı? Benim annem hiç hastalanmaz."

Tekrar onun seviyesine inerek gözlerinin içine baktım ve bir söz verdim. "O iyi olacak, dostum. Ona iyi bakacağım." Elim kaldırdım ve o da elime vurdu.

"Tamam, teşekkürler Monty." Hemen mutfaktan çıkıp gitti. Cebimden telefonumu çıkarıp hızla Google'da İYE'yi aradım ve kızılıcık suyuyla oturma odasına dönmeden önce iki telefon görüşmesi yaptım.

Kassie kanepede top gibi kıvrılmıştı. Saçları dağılmıştı ve yanaklarının rengi uçmuőtu ama yine de ham güzelliğiyle nefesimi kesti.

Oturdum ve yanağını hafifçe okőamadan önce onu kucağıma çektim. "Uyanıp biraz meyve suyu içebilir misin, Kass?"

Gözlerini araladı ve birkaç kez kırpıőtırdı. "Buraya nasıl geldin?" diye mırıldandı.

"Yürüdüm," dedim ona, şeffaf bardağı alıp dudaklarına götürürken. "Benim için i."

Bir yudum aldıktan sonra burnunu buruşturdu. "Kızılıcık suyunu gerçekten pek sevmiyorum."

"Ben de bilmiyorum," diye itiraf ettim, "ama bu senin için iyi."

Bardağın tamamını içmeyi baőardıktan sonra odaya baktı ve gözlerinde yükselen paniği görebiliyordum. "Sully."

"O iyi. Sana bir resim çiziyor."

"Ona yemek yedirmem gerekiyor," dedi kucağımdan kalkmaya çalışarak. "Ben hallediyorum. Biraz rahatlar mısınız?"

"Yapabilirim" derken bile vücudu benimkine gömüldü.

Yanağımı başının tepesine yasladım. "Yapabileceğinden hiç őüphem yok Sperkadın, ama şimdi dinlenmeni istiyorum."

"ok yorgunum," diye fısıldadı ve ben de kollarımı ona doladım.

"O zaman uyu meleğim."

Sully kanepenin yanında belirene kadar omzumda uyuklarken onu sessizce tuttum. Kâğıtları ve kalemleri sehpanın üzerine bıraktı ve ayağa kalkıp yanımızda diz çökmeden önce gözleri birkaç kez Kassie ve benim aramda gidip geldi.

Annesinin elini tutarak arkasına yumuşak bir öpücük bıraktı ve kalbim bunun tatlılığı karşısında neredeyse patlayacaktı.

"Git eşyalarını mutfaktaki masanın üzerine koy, ben de anneni yatırayım," diye fısıldadım, o da başını salladı.

Ayağa kalktım ve Kassie'yi koridorda taşıırken aşırı ısınmış bedenini kendime doğru çektim. Koridorun sonundaki odaya geçmeden önce bir kapıdan içeri baktım ve Sully'nin odası olduğu belli olan bir yer buldum.

Etrafıma baktığımda, sayvanlı yataktaki kadınsı, soluk pembe çarşaflardan her düz yüzeydeki oğlunun fotoğraflarına kadar Kassie'nin bu odadaki varlığını hissettim. Onu uyandırmadan bornozunu çıkarmayı başardım ve sonra yavaşça yorganın altına yerleştirdim.

Dudaklarımı şakağında gezdirdikten sonra isteksizce odadan çıktım ve Sully'yi kâğıt ve renkli kalemlerini yayarken bulmak için mutfığa geri döndüm.

"Yüz çizmeyi çok iyi bilmiyorum," diye beni bilgilendirdi.

"Şekilleri biliyor musun?"

Başını salladı. "Uh-huh. Anaokulundayım."

Siyah bir kalem seçerek boş bir kağıda iki şekil çizdim. "Annenin yüzü daha çok oval mi yoksa daire gibi mi görünüyor?" Her birini işaret ederek sordum.

"Oval mi?" Güven tazelemek için bana baktı.

"Kesinlikle doğru," dedim ona. "Bir tane çiz de göreyim." Çizdi ve şaşırtıcı derecede iyi şekillendirilmiş ve düzgündü. "Gerçekten iyi iş çıkardın, Sully. Şimdi sana göz yapmanın kolay bir yolunu göstereceğim."

Birkaç dakika sonra, ben buzdolabını karıştırırken o mutlu bir şekilde çizimini boyuyordu. Bir paket Amerikan peyniri dilimi, bir poşet rendelenmiş kaşar ve şarküteriden aldığım bir paket İsviçre peyniri buldum.

"Sully. Annenin süslü peynirli makarnada ne tür peynir kullandığını biliyor musun?"

"Püsküren türden kullanıyor."

Püsküren tür de ne?

"Bana gösterebilir misin?"

Ayağa kalktı ve işaret parmağımı avucunun içine alarak bana doğru yürüdü. "Orada değil, Monty. Burada," dedi sanki ben bir tür peynir budalasıymışım gibi.

Beni kilere götürdü, kapıyı açtı ve tanıdık mavi bir kutuyu işaret etti. "Serpme peynir bunun içinde. Erişteyi pişirdikten sonra süslü sosu ekleyeceksin."

"Ah, anladım," dedim, raftan Kraft kutusunu çekerek. "Süslü sosun içinde ne olduğunu biliyor musun?"

Parmak uçlarında durup başının üstündeki rafa uzanmaya çalıştı, ben de onu kaldırıp kalçama yasladım. Küçük bir kutu domates sosu alarak, "İşte bu," diye bana bilgi verdi. "Çok güzel."

Domates soslu peynirli makarna. Bununla başa çıkabilirim.

"Muhtemelen bir sebze de yememiz gerekiyor. Sen seçebilirsin."

"Mısır," dedi hemen ve ben de mükemmel bir şekilde düzenlenmiş raftan bir kutu kaptım.

Yirmi dakika sonra resmi tamamlanmıştı ve basit ama şaşırtıcı derecede iyi bir yemekle ziyafet çekiyorduk.

Sully peçeteyle ağzını silerek, "Gerçekten çok lezzetliydi," dedi.

"Annemden daha iyi mısır yapıyorsun ama bunu söylediğimi ona söyleme."

Dudaklarımı kıvrırma taklidi yaptım ve çocuk güldü. Gerçekten çok tatlıydı.

"Resminde harika bir iş çıkarmışsın. Asmak ister misin?"

Buzdolabını sabah görebilsin diye mi?"

"Tamam," diye kabul etti, tabağını ve çatalını alıp lavaboya koydu.

Kass harika bir çocuk yetiştiriyordu.

Resmi bir mıknaatısla buzdolabına koyduktan sonra, yatmak için hazırlanması gerektiğini söyledim. İnledi ama şikayet etmedi.

Uykuya daldığında yatak odasının kapısını kapattım ve dairenin önüne doğru yöneldim, ön kapıda bir anahtar sesi duyunca durakladım.

Kırpılmış, açık mavi saçlı bir kadın içeri girdi ve beni görünce durdu, gözleri büyüdü. "Sen de kimsin lan?" diye sordu ellerini kalçalarına dayayarak.

"Ben Monty. Sen kimsin lan?"

"Ben Andrea, Kassie'nin asistanı ve arkadaşayım. Neden buradasınız?" Sesi temkinli ve talepkârdı.

"Ben... Kassie kendini iyi hissetmiyor."

"Bunu biliyorum. Onu ve Sully'yi kontrol etmeye geliyordum." "İkisi de uyuyor."

Önümden geçip her bir yatak odasına göz attıktan sonra benim beklediğim oturma odasına geri döndü.

"Uyuyorlar," diye açıkladı ve dudaklarım seğirdi. "Ben de öyle dedim."

"Sadece kontrol ediyordum," diye cevap verdi, gözleri kısılmıştı. "Neden burada olduğunu bana hiç söylemedin."

"Kassie'yi kontrol etmeye geldim, ayakta zor duruyordu, ben de onu yatağına yatırdım."

Yüzündeki endişe yumuşadı. "Onun için çok endişelendim ama bu gece vermem gereken dersler vardı. Sul iyi miydi?"

"Evet, karnını doyurdum ve yatmaya hazırladım." "Onu besledin ve yatmaya mı hazırladın?"

"Evet, Andrea. Yarı evcilleştirildim."

Bir kahkaha attı. "Aferin sana. Sanırım bir Energizer Tavşanı'ndan daha fazlasısın." *Bu da ne demek şimdi?* "Banyo yaptı mı? Dişlerini fırçaladı mı?"

Ellerimi ceplerime sokarak, "İkisine de evet. Kendi kendine yıkanabileceğini söyledi, ben de boğulmadığından emin olmak için kapının dışında bekledim. Dişlerinin fırçalanmasına da ben nezaret ettim."

"Ne kadar da küçük bir adam," dedi sevgiyle. "On yaşına geldiğinde kendi dairesine taşınacağına inanıyorum."

"Harika bir çocuk. Ne tür dersler veriyorsunuz?" "Kickboks ve kadınlar için genel savunma."

Ona gülümsedim. "Bu harika. Keşke her kadın kendini savunma eğitimi alabilse."

Gülümsemesi belli belirsizdi. "Anlaştık. Kassie'nin uyumadan önce antibiyotiklerini alıp almadığını biliyor musun?"

"Hayır, birkaç saattir dışarıda. Neredeler, onları almasını sağlayayım mı?"

Uzun bir s ü r e bana baktı. "Onları banyosuna koydum. Talimatlar şişelerin üzerinde. Burada ne kadar kalmayı planlıyorsun?"

"Artık hasta olmayana kadar," dedim kararlılıkla. "Onu önemsiyorsun." Bu bir soru değildi.

Çenemi eğip yere baktıktan sonra tekrar Andrea'ya baktım. "Onun bildiğinden daha fazla."

"Bütün bunlar ne?" diye sordu, sağlam meşe sehpayı göstererek.

"Birkaç şey teslim ettirdim. Kassie için."

Şarküteri poşetini açtı ve kokladı. "Şehriyeli tavuk çorbası mı?" "Uyanırsa yiyecek bir şeyler olsun istedim."

"Kahverengi pakette ne var?"

"Bir ısıtma yastığı. Semptomlara yardımcı olabileceğini okumuştum."

Andrea'nın sırtışı yüzünde genişledi. "Benim kitabımda iyi olabilirsin, Bouvier." Sonra tek kaşını kaldırıp bana baktı ve "Sadece ona zarar verme, yoksa seni kaldırıyorum" dedi.

Bir kahkaha attım. "Anlaşıldı."

BÖLÜM 46

Ortamımda nefis bir sıcaklığa uyandım ve karnımdan sırtıma doğru sarılmış tüylü bir ısıtma yastığı bulmak için uzandım. Ağırdı ve şu ağırlıklı olanlardan biri olduğunu fark ettim.

Onu iterek elimle kabloyu takip ettim ve uzaktan kumandayı kapattım. Bu da nereden çıkmıştı? Bende bunlardan yoktu.

YavaĞça doğrulduğumda gülümsedim. Andrea ben uyurken getirmiş olmalıydı. Sırtımı hafifçe eğerek banyoya doğru ilerledim. İdrar yapmak son birkaç gündür olduğundan biraz daha az acı vericiydi ve antibiyotiklerimi iki katına çıkardığı için Dr. Lee'ye sessiz bir teşekkür gönderdim.

Ayağa kalktığımda, Monty'nin beni kucağında tuttuğu puslu bir görüntü aklımdan geçti. Kanepemde. Bu gerçekten oldu mu?

Koridora çıktığımda Sully'nin odasının kapısını iterek açtım ve küçük bedeninin Örümcek Adam yatak örtülerini koltuk altına sıkıştırmış bir şekilde yatağında kıvrıldığını gördüm. Birisi -yine Andrea olduğunu tahmin ettim- Batman gece lambasını bile yakmıştı, Yarasa Sinyali tavana sıcak bir parıltı yayıyordu.

Onu öpmek için eğildim ve banyosunda kullandığı meyveli sabun ve şampuan gibi tertemiz kokuyordu.

Mutfaktan gelen sesleri duyunca oraya doğru ilerledim ve gördüğüm manzara karşısında ağzım açık kaldı. Monty Bouvier lavabomun başında durmuş bulaşık yıkıyordu. Gözlerimi birkaç kez kırptım ama görüntü değişmedi.

Varlığımı hissedince döndü ve ellerini bulaşık havlusuna silerken o sevimli gülümsemesiyle beni onurlandırdı.

"İşte geldi. Ben de tam ilacını alman için seni uyandırmaya geliyordum."

Ağzım açık kalmıştı. Onun varlığını hayal etmemiştim. O gerçekten buradaydı. Hâlâ tutarlı sözcükler kuramıyordum, yanıma gelip alnımdan öperken ona bakakaldım.

"Hmmm, ateşin biraz daha iyi görünüyor. Nasıl hissediyorsun?"

Ben cevap veremedim ağzıma bir termometre soktu, bipleyince çıkardı, böylece göstergeyi kontrol edebilecekti. "Yüz iki. Biraz daha iyi. Acıktın mı? Senin için ısıtabileceğim biraz çorbam var."

Guruldayan midem bunun iyi bir fikir olduğunu söyledi ve ben de başımı salladım. "Biraz yiyebilirim."

"Güzel." Monty beni belimden tutup kaldırdı ve vinyl bar taburelerinden birine oturtuktan sonra önüme bir tepsi koydu. İçinde dört hap ve bir bardak su bulunan küçük bir fincan tabağı vardı. "Bu ikisi antibiyotiklerin, diğerleri de ağrı ve ateşin için Tylenol," dedi ve buzdolabına doğru dönmeden önce onları işaret etti. Bir kap çorba çıkarıp içindekileri ocaktaki tencereye dökerken onu dikkatle izledim. Sonra bir bisküviyi kağıt havluya sardı ve mikrodalgaya attı.

Dar kot pantolon ve beyaz, uzun kollu bir tişört giymişti ve mutfağında çok rahat görünüyordu. Bu konuda ne hissedeceğimden emin değildim.

"Monty, neden buradasın?"

Kıpırdanırken omzunun üzerinden bakarak basitçe, "Sadece biraz yardım ediyorum," dedi. Sonra da işine geri döndü. "İlaçlarını al, bebeğim."

Titreyen parmaklarımla haplardan ikisini aldım ve diğer ikisini almadan önce bir yudum suyla birlikte yuttum. Su, kavrulmuş dilime karşı serindi ve yeniden doldurmak için ayağa kalkmadan önce kalanını içtim.

"Ah, ah. Otur lütfen." Monty bir saniye içinde yanımdaydı, bardağı elimden alırken beni koltuğuma geri götürüyordu.

Buzdolabındaki filtrelenmiş su sürahisinden bardağıma doldururken, "Kendi suyum kendim alabilirim," diye yakındım.

"Yapabileceğini biliyorum ama bunu senin için yapmak istiyorum.

Nasıl hissediyorsun?" "Yarı insan. Andrea geldi mi?"

"O yaptı. O iyi biri."

Alay ettim. "Belki de yanlış Andrea'yla tanıştın. Benim tanıdığım bana döl kovası dedi."

Monty gülerek dolaptan bir kâse aldı ve mis gibi kokan çorbadan biraz içti. "Hayır, bu kesinlikle aynısı."

"Kaselerin nerede olduğunu nereden biliyorsun?"

"Onları daha önce yemek tabağı ararken görmüştüm."

Çorba tabağındaki bisküviyle birlikte çorbayı önüme koyduğunda gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Neden yemek tabağı arıyordun?"

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına attı. "Oğluna köpek yavrusu gibi yerde duran bir kâsedan yemek yedirmediğini düşündüm, bu yüzden yemeğini gerçek bir tabağa koydum. Ben böyle iyiyim."

"Ne kadar ukalasın. Andrea sana bulaşmış olmalı," diye homurdandım. "Oğluma yemek mi yedirdin?"

Hapların bulunduğu tabağı aldı ve bulaşık makinesine koymadan önce lavaboda duruladı. "Evet. Peynirli makarna. Ayrıca bir kutu mısır yaptım çünkü sebze ihtiyacı olduğunu düşündüm."

Kasemdeki çorbayı karıştırırken utanç içinde kızardım. "Bunun çok besleyici bir yemek olmadığını biliyorum. Onu genelde bundan daha iyi beslerim. *Annesi uzun bir gün geçirdi ve bu gece bir şeyler atıştırmak istiyor.*"

"Seni yargıladığımı düşünüyorsan, kes şunu. Sully bayıldı. En sevdiği yemek olduğunu söyledi." Monty odayı geçti ve sandalyemin arkasında durarak omuzlarıma masaj yaptı. "Harika bir annesi olan harika bir çocuk." Boynumun kenarına bir öpücük kondurarak, "Ye lütfen, yoksa seni kendim beslerim," diye fısıldadı.

Başparmakları orada olduğunu bile bilmediğim ağrıyan bir noktayı bulduğunda bedenim ve zihnim rahatladı ve çorbadan kocaman bir ısırık aldım. Et suyunda doğru miktarda tuz vardı ve tavuk sulu ve lezzetliydi.

"Mmm, bu çok lezzetli."

"Köşedeki şarküteriden aldım. Isıtıcı pedle birlikte teslim ettirdim. Yardımı oldu mu?"

Ona bakmak için başımı yavaşça çevirdim. *Şu anda gerçekten neler oluyordu?* "Bana ısıtma yastığı mı sipariş ettin?"

"Yardımcı olması gerekiyordu."

Bu inanılmaz adama karşı hislerim katlanarak artarken kalbim göğsümde çırpınıyordu. Ben istemeden buraya gelmiş, benimle ve hiç tanımadığı oğlumla ilgilenmişti.

Elimi kaldırıp yumuşak saçlarını okşayarak, "Bütün bunları yapmak zorunda değildin ama teşekkür ederim," dedim.

Monty dudaklarıma bir dizi yumuşak öpücük kondurdu. "Duygularım hakkında konuşmakta pek iyi değilimdir. Senin hakkında ne hissettiğimi göstermekte daha iyiyim."

"Peki bu nasıl oluyor?" Kalbim göğsümde hızlı hızlı atarken sordum.

Dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum." Gözleri benimkileri aradı. "Tek bildiğim her zaman seni düşündüğüm ve seni hasta bulduğumda..." Sertçe yutkundu. "Fiziksel olarak canımı yaktı."

"Bu yeterince adil," dedim çenesinden öperek. "Hiçbir şeyi tanımlamak zorunda değiliz."

Sırıttışı hınzırlaştı. "Sen kesinlikle benim döl kovamdan daha fazlasısın."

Ağzımdan bir kıkırdama kaçtı ve başımı sallayarak çorbama geri döndüm. "Sen kesinlikle tatlı dilli birisin Monty Bouvier. Bunlar her kadının duymak istediği sözler."

Yemeğimi bitirdikten sonra Monty, itirazlarıma rağmen artıkları ve bulaşıkları kaldırmam konusunda ısrar etti. Sonra bir kolunu belime sıkıca sararak beni koridorun sonuna kadar götürdü.

"Yatağınıza dönün Bayan Ramirez," diye emretti, dağınık çarşafılarımı düzeltirken.

"Emredersiniz efendim," dedim ve ona küçük bir selam verdim.

Bana ters ters bakarken göğsü gümbürdedi. "Görevde değilken o kelimeyi kullanmasan olmaz mı?"

Bir sırtımayı bastırdım. "Evet, patron."

"Pek iyi değil," diye yakındı gömleğini çıkarırken.

Her zaman olduğu gibi, onun mükemmel vücut hatlarına hayran kalmıştım ve sonunda "Ne yapıyorsun?" demeden önce bir an kukla gibi ona bakakaldım.

"Yatmaya hazırlanıyorum." Elleri kemer tokasının üzerinde durakladı. "Tabii kanepede uyumamı istemiyorsan. Seni rahatsız etmek istemem."

"Hayır, burada uyuyabilirsin," dedim ona. Bu gece bana gösterdiği onca nezaketten sonra onu kanepede yatırmamın imkânı yoktu. "Burada ikimiz de yetişkiniz."

Gözleri çıplak bacaklarıma kaydı ve ben de sadece tişört ve külotla dolaştığımı fark ettim. "Öyleyiz. Ve benim için endişelenmene gerek yok. İyi bir çocuk olacağım."

"Her şeyin bir ilki vardır," diyerek yatağa tırmandım.

Monty boxer külotuna kadar soyundu ve lambayı kapatıp sırtıma sarılmadan önce arkama geçti. "Isıtıcıyı tekrar açmak ister misin?"

Eli sıkıca karnıma yaslanırken, "Hayır, yeterince sıcaksın," diye mırıldandım.

Nefesi ensemde dengelenene kadar uyanık kaldım ve sonra kollarında uykuya dalmaya izin verdim.

Uyandığımda iki şeyin farkına vardım. Birincisi, yatağımda yalnızdım. İkincisi, Sully'yi okula götürme vakti çoktan geçmişti.

"Kahretsin," diye mırıldandım telefonumdaki saate bakıp saatin dokuzu geçtiğini gördüğümde. Yataktan yuvarlanırken, geçene kadar komodinin kenarına tutunmama neden olan bir baş dönmesi dalgasıyla vuruldum. Kahretsin, halsiz hissetmekten nefret ediyordum.

Koridorda elimden geldiğince hızlı ilerleyerek seslendim, "Sully! Kalk! Okula geç kalıyorsun."

Kapısını itip açtığımda odasını boş buldum ve tam anlamıyla paniğe kapıldım. Yatağı özenle hazırlanmıştı ama yine de yorganı geri çekip onu aradım. Tökezleyerek odadan çıktım, banyoyu kontrol ettim ama orada da olmadığını biliyordum. Dairede, insana tamamen yalnız olduğunu söyleyen o boş his vardı.

Önce oturma odasına sonra da mutfığa bakarken gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. *Telefonum. Polisi aramak için telefonuma ihtiyacım var.*

Ön kapı açıldı ve Monty elleri dolu bir şekilde içeri girdi. "Selam, Kass. Her şeyi yere bıraktı ve bir anda yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sorun ne, tatlım. Canın acıyor mu?" Gözleri benimkilerle aynı paniği yansıtıyordu.

"Sully gitti. Biri onu kaçırdı, yatağını yaptı ve götürdü," diye geveledim.

Geri çekilmeye çalıştım ama Monty yüzümü sıkıca tuttu ve ben de ellerini çılgınca tokatladım. "Kassie, o okulda. Sakin ol, bebeğim. Söz veriyorum, o iyi."

Hızla atan kalbim tekledi ve sonra tekrar atmaya başladı. "Okulda mı? Nereden biliyorsun?"

Beni kollarına çekti ve saçlarımı okşadı. "Çünkü onu hazırladım ve sonra Lily onu almaya geldi."

Sahra'daki bir kar külahı gibi onun karşısında eridim. "Li-Lily?"

"Evet, çok üzgünüm bebeğim. Ben gelmeden uyanırsın diye mutfağa bir not bıraktım."

Yüzümü göğsüne gömdüm. "Tanrım, o kadar korkmuştum ki kaçırmış olmalıyım. Çıldırıldığım için özür dilerim. Lily ile birlikte olduğundan yüzde yüz emin misin?"

"Bekle," dedi, geri çekildi ve arka cebinden telefonunu çıkardı. "Kanıtım var."

Telefonu aldım ve Sully ile Sid'in aynı okul üniformalarıyla apartmanımızın koridorunda dururken çekilmiş bir fotoğrafını gördüm. Gözlerimi kapattım ve tekrar bakmadan önce göğsüme bastırdım. Çocuklar kollarını birbirlerine dolamışlar ve küçük maymunlar gibi sırtlıyorlardı.

"Sid dün gece dişini kaybettiği için fotoğrafını çekip sana göstermemi istedi. Gördün mü?" Monty ekrana dokundu.

Yakınlaştırdığımda, kalp atış hızım tam kalp durması aralığından çıkarken güldüm. "Kesinlikle öyle. Ne kadar şirin."

"Ayrıca size hiç ağlamadığını ve diş perisinden beş dolar aldığını söylememi istedi. Beş doların oldukça büyük bir olay olduğunu düşünüyor gibiydi ve bunu bilmenizi istedi."

"Bir dahaki sefere onu gördüğümde bunu büyük bir mesele haline getireceğim." Telefonunu geri uzattım. "O fotoğrafı bana gönderebilir misin?"

"Çoktan yaptım, bebeğim." Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "Telefonunu kontrol etseydin..."

"Sadece saati göreceğ kadar uzun süre baktım." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, "Sorularım var," dedim.

"O da ne?"

"Lily bu sabah nasıl oldu da oğlumla birlikte oldu?"

"Andrea dün gece onu aradı ve sen uyuyabilesin diye Sully'nin onlarla okula gelip gelemeyeceğini sordu." Teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Oğlunuzu kaçırmak tamamen onun fikriydi. Benim görevim ona kahvaltı yedirmek ve kaçırılma sırasında giyinmiş olmasını sağlamaktı."

Bunun üzerine kıkırdadım. "Tamam, belki biraz aşırı tepki verdim, ama çocuğunun kaybolmasıyla uyanmak..."

"Tamamen anlaşılabilir bir durum ve özür dilerim. Yüzünüze bir not yapıştırmalıyım. Diğer sorularınız neler?"

"Sadece bir tane daha. Az önce neredeydin?"

"Ah, doğru ya. İçeri girdiğimde seni ağlarken gördüğümü tamamen unutmuşum. Ödümü kopardın." Yere bıraktığı çantalara doğru yürüdü. "Bize kahvaltı getirdim. Canım pastırma istedi ama buzdolabında hiç göremedim. Ben de seni neşelendirmek için bunları aldım." Bir buket taze çiçeği uzattığında gülümsemesi biraz utangaçtı.

Onları kabul ettim ve uzun uzun kokladım. "Çok güzeller. Teşekkür ederim. Ama bu hafta bana zaten çiçek göndermiştin. Bu arada sana teşekkür etmeyi unuttuğum için özür dilerim. Her şey olup biterken."

Yakışıklı yüzünü şaşkınlık kaplamıştı. "Sana çiçek göndermedim, Kass."

Kaşları çatıldı. "Dün ofisime kırmızı güller göndermedin mi?"

Monty'nin dudakları birbirine öyle sert yapıştı ki bembeyaz oldular. "Hayır ama sanırım rakibim olduğu için bunu yapmalıydım."

Ve kıskançlık canavarı çılgın başını kaldırır.

Ona yaklaştım ve kollarımı beline doladım. "Rekabet yok Monty. Boşandığımdan beri sadece bir kez çıktım, o da üç yıl önceydi." Gergin kasları biraz olsun gevşedi ve başımın üstünü öptü.

"Kiminle çıktın da kıyamete kadar kimden nefret edeceğimi biliyorum?"

Ses tonuna gülerek parmak uçlarımda durdum ve çenesini öptüm. "Önemli biri değil. Bir kez çıktık ve onunla bir daha çıkmamaya karar verdim."

"Neden?"

"Hiç kimya yoktu. Tek konuşmak istediği süslü yeni arabasıydı ve ben bütün o süre boyunca ölümüne sıkılmışım."

"Ve benimle kimya hissediyorsun?" diye sordu, sesi biraz daha yumuşamıştı.

Elimi uzattım ve şakacı bir şekilde poposuna vurdum. "Eğer bunun cevabını bilmiyorsan, berbat bir dedektifsin Bouvier."

Sol elindeki poşeti alıp işaret parmağımı kaldırdım. Kendi parmağını benimkine doladığında yüzünde bir gülümseme belirdi ve mutfağa yöneldik.

BÖLÜM 47

MONTY Cuma günü bütün gün bana kraliçeler gibi davrandı. Bana banyo yaptırdı, ben kanepede uyuklarken çarşaflarımı yıkadı ve okuldan sonra beni Sully'yi almaya götürdü.

Akşam yemeği için verandamda hiç kullanmadığım ızgarayı yaktı ve domuz pirzolası pişirdi. Sully de köpek yavrusu gibi peşinden gitti.

Yemekten sonra, o ve oğlum resim çizerken uzanmam için ısrar etti. Kanepeye uzandım ve onların kahkahalarını ve şakalaşmalarını dinleyebilmek için televizyonun sesini kısıtım. Çok iyi anlaşıyorlardı ve keşke...

Hayır, oraya gitmeyeceğim.

Monty çantasını hazırlamak için birkaç dakikalığına Auburn ve Gianna'lara gitmişti ve yine geceyi burada geçirmiş, uyurken beni kendine yakın tutmuştu. Cumartesi sabahı kendimi yenilenmiş hissederek uyandım.

"İyi uyudun mu, Kass?" diye sordu derin, homurtulu, sabah sesi omzuma yaslanarak.

"Uzun zamandır bu kadar iyi uyumamıştım," diye cevap verdim ve yüzümü ona döndüm. "Bugün ne yapmak istiyorsun?"

"Gerçekten heyecan verici bir şey," diye takıldım. "Ayak tırnaklarımı yeniden boyamam gerekiyor.

Berbat görünüyorlar."

Monty yorganı kaldırdı ve ayaklarıma baktı. "Haklısın. Çok iğrençler." Çarşafı tekrar aşağı indirirken omzuna bir şaplak attım. "Bırak ben yapayım."

"Ayak tırnaklarımı mı boyamak istiyorsun?" Şüpheyle sordum.

"Tabii ki evet. Ben muhteşem bir ayak tırnağı ressamıyım."

Otuz dakika sonra bunun tamamen uydurma olduğunu anladım. "Bu işte gerçekten çok kötüsün," dedim ona, yastıklı yatak başlığıma yaslanırken ayak parmaklarımda yarattığı dağınıklığa bakarak.

"Bana bir dakika verin. Düzelteceğim." Ayak tırnaklarımdan etrafındaki deriye bulaşan sıcak pembe cilayı temizlemek için cila çıkarıcıya batırılmış bir Q-Tip kullanırken dişleri konsantrasyon içinde alt dudağını ısırırdı.

"Pedikürcü olarak kariyerin gözlerimin önünde çöküyor ve yanıyor."

"Kapa çenenin ukala," diye karşılık verdi. "Gözlerini kapat ve huzur içinde çalışmama izin ver."

"Tamam, ama hazır kapalıyken bir dilek tutacağım." "Ne diliyorsun?"

"Ayak tırnaklarım, başparmakları olmayan kör bir adam tarafından boyanmış gibi görünmüyor."

"Bu kadar yeter. Senin tacizlerinden bıktım kadın." Etrafımda döndü ve hareket edemeyeyim diye kaval kemiklerimin üzerine oturdu. Başlamadan önce açık gri bir eşofman altı giymişti ama belden yukarısı çıplaktı ve bana bronz tenli, kaslı sırtını gösteriyordu. Üst kısmı geniş ve ince bir bele doğru daralan adamın üzerinde bir gram bile yağ yoktu.

"Ne yapıyorsun?" Ayağımın üstünde ıslak bir şey hissettiğimde çığlık attım.

"Kıpırdama," diye homurdandı, kaçmaya çalıştığımda ince kıcını bacaklarıma doğru oynattı.

"Ayağımı mı boyuyorsun?" Öfkeyle sordum ama sözlerimin arkasında kahkaha vardı.

"Evet." Onu uzaklaştırmaya çalıştım ve eğilip ayak başparmağımı hafifçe ısırırdı. "Kıpırdama yoksa seni bağlarım."

"Söz mü?" En flörtöz sesimle şarkı söyledim.

Omzunun üzerinden bana bir bakış fırlattı. Ateş ve ihtiyaç dolu bir bakış. "İyileştiğinde seni kelepçelerimle tanıştıracam."

Vay be! Burası sıcak mı oldu?

Koca vücudunu bir santim bile hareket ettiremeyince, o ayağıma her ne yaptıysa... kıpırdamadan yatmaya razı oldum. Bir dakika sonra, kendini bacaklarımdan kurtardı ve bileğimi gururla yukarı kaldırdı, böylece el işçiliğini görebildim.

Ağzım açık kaldı. "*Monty'nin ayağını* ojeyle üzerime mi yazdın?"

"Evet," dedi arsız bir sırıtışla, bir parmağını uyluğumun iç kısmına ulaşana kadar bacağımda gezdirerek. "Buraya ne yazacağımı bilmek ister misin?"

"Şüphesiz kirli bir şey."

Tek kara kaşını kaldırdı ama cevap vermeye fırsat bulamadı çünkü oğlum kapıdan içeri daldı. "Bağrıışmalar duydum." Yatağa tırmanan Sully bana tatlı bir sarılma ve öpücük verdi. "Günaydın anne."

"Günaydın, aşkım. İyi uyudun mu?"

"Uh-huh." Beni bırakarak döndü ve kollarını Monty'nin boynuna dolayarak ayağa kalktı. "Günaydın, Monty."

Monty büyük elini oğlumun sırtına koyup gözlerini kapattığında gözyaşlarım göz kapaklarımın kenarlarını tehdit ediyordu, yüzü huzurun resmiydi. "Günaydın küçük adam," dedi ve Sully'nin dağınık başının yan tarafını öptü. Çocuğum kucaklamadan kurtuldu ve bacak bacak üstüne atarak yatağa uzandı, neşeyle süslü ayağımı işaret etti

Şaşkınlık.

"Bunu sen mi yaptın?"

Monty boğazını temizledi. "Elbette, ben de tam diğerini yapmak üzereydim."

"Hay Allah," diye yakındım ama iri adam gözünde şakacı bir parıltıyla cila şişesini sallarken bana göz kırptığında kıpırdamadım.

İşi bittiğinde, derim sol ayağımın *Sully'nin ayağı* olduğunu ilan eden parlak pembe harflerle süslenmişti.

Oğlum histerik bir şekilde gülerken küçük karnını tutarak yatağa düştü. Dünyada çocuğunuzun sınırsız neşesini duymaktan daha iyi bir ses var mıydı?

Monty, Sully'nin yüzündeki bir tutam saçı geriye doğru taradı ve, "Neden gidip dişlerini ve saçlarını fırçalamıyorsun, ufaklık, ben de seninle mutfakta buluşacağım. Annene yatakta kahvaltı hazırlayabiliriz."

Oğlum yataktan atlayıp odasına koştuğunda, adamım yatağa tırmandı ve vücudumun üzerine çıktı. Ağzını kulağıma dayayarak homurdandı: "Vücudunun geri kalanına sahip olabilmek için iyileşmeni sabırsızlıkla bekliyorum. Ve seni temin ederim ki bu tırnak cilasıyla olmayacak."

Evet, burası kesinlikle ısınıyor.

Pazar günü kendimi yeniden kendim gibi hissediyordum ve Monty ile Sully'ye parka kadar eşlik ettim. Bir ağacın altına oturdum ve adama karşı olan hislerimle savaşımaya çalışırken onların yakalamaca oynamalarını izledim. Ona aşık olmamak için kendimi zor tutuyordum.

Daha fazlasını hayal etmemeyi zorlaştırdı.

İki buçuk hafta geçti ve ben hüsrana uğradım. Cinsel olarak.

Planladığımız gibi Club E'ye geri dönmekten bahsetmişim ama Monty burnumu öptü ve biraz daha beklememiz gerektiğini düşündüğünü söyledi.

Kibar olmaya çalışıyordu ve bu benim sinirlerimi bozuyordu.

"Bu şövalyelik saçmalığı kuşlar için," diye mırıldandım bilgisayarına. "Sen neden bahsediyorsun?"

Kafamı kaldırdım. Andrea yüzünde şaşkın bir ifadeyle kapı aralığında duruyordu.

"Ben... hiçbir şey."

"Ataerkillik seni üzüyor mu?"

Kıkırdadım ve arkadaşşıma bakarak başımı salladım. Konu cinsel meselelere geldiğinde Luciana dışında tanıdığım en özgür insan Andrea'ydı.

"Kapıyı kapatabilir misin? Seninle bir şey konuşmak istiyorum."

"Evet!" diye bağırdı, kapıyı çarparak kapattı ve karşıma oturmak için acele etti. "Çayı dök."

Bir ahududu üfleyerek masamın üzerindeki kaleme vurdum. "Sana Monty ile birkaç hafta önce birlikte olduğumuzu söylemişim."

"Uh-huh. Maraton gecesi için."

"Sana söylemediğim şey," dedim sesimi alçaltarak, "bir seks kulübünde olduğumuzdu."

Biraz daha öne eğildi. "Kız kardeşinin kocasının sahibi olduğu mu?" "İşte o."

"Oooh, bu çok ilginç. Bana daha fazlasını anlat."

"Sorun da bu zaten," dedim açıkça. "Artık yok. İYE'nden beri yok."

Kafasının üzerinde mecazi bir ampul yandı. "Ah, kıbarlık yorumunu şimdi anlıyorum. Senin için endişeleniyor."

"Evet! Bana dokunmuyor bile. Son birkaç haftadır neredeyse her akşam yemeğe geliyor, ama herhangi bir hareket yapmadı, bilirsin işte..."

"Sana biraz pipo vereyim mi?"

Gözlerimi devirdim. "Ben tam olarak öyle demezdim ama evet." "Ona sordun mu?"

Parmaklarımla enseme ovuşturarak, "Ona hazır olduğumu söyledim. Antibiyotiklerimi on gün boyunca düzenli olarak kullandım ve hatta kontrol için tekrar doktora gittim. İdrar tahlilim tamamen temiz çıktı."

"Onun zayıf noktasını bulmalısınız. Ve sanırım hepimiz çoğu erkeğin zayıf noktasını biliyoruz." Büyük bir sır veriyormuş gibi bir elini ağzının etrafında kavuşturdu. "Penisleri."

"Çok derin bir gözlem," dedim kuru bir sesle. "İyi geceler öpücüğü verdiğimizde... ilgili görünüyor."

"Ereksiyon oluyor demek istiyorsun." "Aman Tanrım, Andrea! Ama evet."

Alt dudağını kemirdi ve sonra yaramazca sırtıttı. "Kadın, o kulübe sanki kışın satılıkmış ve kiranın vadesi gelmiş gibi kasıla kasıla girmelisin."

Bir kahkaha atarken bile gözlerim büyüdü. "Sorun aslında onu oraya götürmek."

"Hmmm," diye mırıldandı düşünceli bir şekilde, gözlerini tekrar benimkilere dikmeden önce omzumun üzerinden bakıyordu. "Sanırım kusursuz bir fikrim var."

Bu iyi olmalı.

BÖLÜM 48

Auburn ve Gianna'nın evindeki odamda masanın başında otururken, kalemimin sayfa üzerinde hareket etmesine izin verdim. Görüntü pratikte kendi kendini çiziyordu; parmaklarım sadece aracı tutan kolaylaştırıcılardı.

Geçen hafta yeni bir eskiz defteri almıştım ve lanet olası şey şimdiden neredeyse dolmuştu. Yıllardır bu kadar çok çizmemiştim, ama fikirler sanki bir baraj yıkılmış gibi içimden akıp gidiyordu.

Kapım çalındığında "İçeri gel" diye seslendim ve kardeşim içeri girdi.

"Hey, Mont. Bir şeyi mi bölüyorsunuz?"

"Hayır, sadece oyalanıyorum," dedim kalemi parmaklarımın arasında döndürerek.

Uzun adımlarıyla odayı geçti ve masanın üzerine kahverengi, kâğıda sarılı bir paket bıraktı. "Bir teslimatınız var." Gözleri resmime takılınca elimi resmin üzerine koymaya çalıştım ama beni durdurdu. "Nedir bu?"

"Bilmiyorum. Fikirler, sanırım."

Auburn bir elini sandalyemin arkasına, diğerini de masanın yüzeyine koyarak eğildi. "Tanrım, Mont. Bu çok güzel bir smokin. Bunu giymek istiyorum, *hemen...*"

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle evet. Beyaz mı yoksa fildişi mi düşünüyorsun?"

"Fildişi," diye cevap verdim, başımı eğip yaptığım işi inceledim. "Fildişi düğmeli ceket mi yoksa pantolona uyması için siyahı mı sevdiğime karar vermeye çalışıyordum."

"Tek renkli çok havalı ama ikisini de sunabiliriz."

"Ne demek *ikisini de teklif* ediyorsun?"

"*Bouvier* bu takımı yapıyor. Harika bir şey." Bana sırtıttı. "Merak etme. Karşılığını fazlasıyla alacaksın. Hatta bence bu işten bir servet kazanacaksın."

"Bunun için endişelenmiyorum. Dediğim gibi, sadece oyalanıyordum." Auburn'ün uzun parmağı sayfanın köşesine dokundu. "Bakabilir miyim?"

Tasarımlarımı bir başkasının görmesine izin vermek biraz garip geldi ama "Elbette, sanırım" dedim.

Arada sırada bir iki soru sorarak sayfaları çevirdi ve sonunda o ana kadarki en sevdiğim tasarımda durdu; uzun, dökümlü bir elbise, gövdesi ve etekleri boyunca karmaşık boncuklar vardı.

"Tanrım, bu çok güzel." Ayağa kalktı, bir kolunu ortasına doladı ve diğer elinin parmaklarını dudaklarına götürerek çizime baktı. "Renk?"

"Kiraz ve kırmızı arasında bir yer düşünüyordum."

Auburn başıyla onayladı. "Ben de derin çam ağacından bir tane yaptırmak istiyorum. Hayal edebiliyor musun? Tatiller için?" Zihni çalışırken başı sürekli aşağı yukarı sallanıyordu. Sonra yoğun bakışlarını bana çevirdi. "Bunları Devereaux'ya göstermemde bir sakınca var mı, böylece o da bazı örnekler üzerinde çalışmaya başlayabilir?"

"Oh, uh, eğer istersen."

Kıkırdadı ve telefonunu çıkarıp bir numara çevirdi.

"Tony, bana Şükran Günü'nden sonraki gün için Times Meydanı'nda bir reklam panosu ayarla... Tanrım, kulağıma bağırmayı kes. Ne kadara mal olacağını farkındayım... Tamam ve bana tasarımcılar için sözleşmemizin bir kopyasını getir ama dolar miktarlarını boş bırak. Onları kendim pazarlık ederim... Sözleşmenin adı ne olacak?" Kardeşim sırtıttı ve bana göz kırptı. "Montague Bouvier."

Telefonu kapatır kapatmaz, "Ne oluyor Auburn? Benim tasarımlarımı Times Meydanı'na koyamazsın."

"Kesinlikle yapabilirim. Ben CEO'yum, unuttun mu?" Omzuma bir tokat attı. "Keşke bize tam zamanlı olarak katılmanı sağlayabilseydim."

"Bu konuda..." Kaşlarının arasındaki boşluğu ovuşturarak başladım. "Artık polis olmak istediğimden emin değilim."

Ağabeyim bir sandalye çekti ve kollarını arkaya yaslayarak üzerine oturdu. "Konuş benimle."

"Buraya taşınmamı konuşmuştuk."

"Evet ve size otuzuncu katta taşınmanız için hazır bir daire olduğunu söylemiştim."

Alt dudağımı kemirerek düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. "NYPD için çalışmak istediğimi sanmıyorum. Daha küçük bir kuvvette çalışmayı seviyordum. Ama bilemiyorum. Belki de rozetimi sonsuza dek asmamın zamanı gelmiştir. Sadece ne iş yapmak istediğime karar vermem gerekiyor."

"Belki de dünyanın en hızlı büyüyen moda şirketinde tam zamanlı bir tasarımcı olabilirsin?" diye mırıldandı, sırtışını zorlukla bastırıyordu.

Uzun bir süre onun umut dolu yüzüne baktım. "Beni gerçekten işe alacak mısın?" "Tanrım, Mont. Bunu sormana bile gerek yok. Burası senin de şirketin.

Uzun süredir ortalıkta olmasan da bizi hâlâ yarı yarıya görüyorum. Bu yüzden sana her ay kâr ödemelerini gönderiyorum. Hesabında ne kadar para olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Polis teşkilatından aldığım maaşla geçiniyorum." "Güven bana, çalışmana gerek yok. Sen de benim gibi hayata hazırsın.

Bu şirketi ve işimi seviyorum. Aynı şeyi sizin için de istiyorum."

"Uzun zamandır işime aşık değildim. Sanırım ikimiz de neden polislik mesleğine yöneldiğimin farkındayız."

Auburn başını eğdi ve başını salladı, sesi o kadar kısık ki zar zor duyabildim. "Evet, kardeşim. Biliyorum."

"Belki de hayaletleri kovalamayı bırakmamın zamanı gelmiştir."

Kardeşim elini dizime koydu ve sıktı. "İyi iş çıkardın Monty. Pek çok ailenin bizim asla sahip olamadığımız kapısını bulmasına yardımcı oldun."

Derin bir nefes aldım ve aynı mavi gözlerimiz buluştuğunda yavaşça bıraktım. "Bir davayı her çözdüğümde onun küçük bir parçasının bana gülümsediğini hissettim."

"Ayrıca bir aile olarak birlikte olduğumuzu bilseydi gülümseyeceğini düşünüyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırarak boğazımdaki yumruyu yuttum. "Ben de öyle düşünüyorum."

Elimdeki ağırlığını test ederek nesneye baktım. Auburn'ün bıraktığı paketin içindeki mektubu okumadan bile kimden geldiğini biliyordum ama yine de okudum, daha ilk satırda sikim sertleşti.

Efendim,

Cumartesi akşamı saat yedide Club E'de 2-B odasında bekliyor olacağım.

Umarım bana katılabilirsiniz.

Beni tanıyacağınıza inanıyorum. Diz çökmüş olan ben olacağım.

İmzalamadı ama imzalamak zorunda da değildi. Doldurduğu standart bir sınırlar listesi de vardı ve ben onu harfiyen ezberlemiştim.

Kassie'nin gönderdiği kırbaç, sağlam saplı ve kuzu derisinden kuyrukları olan güzel bir kırbaçtı. Araştırmasını yapmıştı ya da kız kardeşinden bir tane seçmesine yardım etmesini istemişti.

Bu istediğim şey için mükemmeldi. Pantolonumu çıkararak, vuruşlarımı mükemmelleştirmek için kalçamda defalarca test ettim. Yaralamak değil, uyarmak istiyordum.

Ama işim bittiğinde o kış kırmızının en güzel tonu olacaktı.

BÖLÜM 49

ODA 2-B'ye tam Dom modunda girdim, sırtım dik ve gözlerim sertti. Hediyeim sağ elimde gevşekçe tutuluyordu.

Çoktan orada iyi bir küçük denizaltı gibi beni bekliyordu, yastığın üzerine diz çökmüş, elleri kalçalarında ve gözleri kısıktı. Oh, ve muhteşem bir şekilde çıplaktı.

"İyi akşamlar, efendim. Görüyorum ki davetiyemi almışsınız."

"Neden gözlerin benim üzerimde değil?" diye sordum, sesimde sert bir şaşkınlık vardı.

Kassie yumuşak kahverengi gözlerini hemen benimkilere dikti ve ben de kırbacı avucuma vurdum. Dudakları yukarı doğru kıvrıldı, küçük cadaloz.

Bakışlarını tuttum, başka tarafa bakması için cesaretlendirdim. Bakmadı. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim, efendim."

Yavaşça ona doğru yürürken, kırbacın sapıyla çenesini kaldırdım. "Sana gönderdiğim tüm talimatlara uydun mu?"

"Evet, efendim. Siz gelmeden önce fazladan su içtim, söylediklerinizi yedim ve gerindim."

"Güzel. Darbe oyunu yoğun olabilir ve güvende olduğunuzdan emin olmak istiyorum. Bu benim bir numaralı önceliğim." Yüzüne sadece birkaç santim kalana kadar eğilerek, "Sınırlarını okudum. Bana sormak istediğin bir şey var mı?"

"Hayır, efendim."

"Çok fazla olmaya başlarsa ve geri çekilmemi istersen ne diyeceksin?"

"Sarı."

"Peki ya hemen durmamı istersen?" "Kırmızı."

Dudaklarımı usulca onunkilere değdirerek, "Aferin kızıma" diye fısıldadım. Sağ elimi arkasına götürdüm ve kırbacın yumuşak uçlarını sırtında gezdirerek omurgasını boydan boya kat eden lezzetli bir ürperti elde ettim.

Sonra kuyrukları onun sıkı, yuvarlak kıkında gezdirdim. İleri geri. İleri geri. Ta ki elleri beklentiyle kalçalarını sıkana kadar.

Doğrulurken aniden arkamı döndüm ve kırbacı küçük, yuvarlak bir masanın üzerine, doğrudan onun görüş alanına yerleştirdim. Ceketimi omuzlarımdan sıyırırken, onun sert nefes alışını duydum ve kendi kendime gülümsedim.

Beklenti anahtardır.

İfademi umursamaz bir hale getirerek arkamı döndüm ve soluk gri gömleğimin kollarını sıvamaya başladım. Kalın kollarımı ortaya çıkarırken Kassie'nin gözleri hareketlerimi takip etti.

Bakışlarımı onunkilerden ayırmadan kemerimi çözdüm ve hızlı nefes alış verişleriyle hareket eden göğsünün görüntüsünden zevk aldım. Sonra kemerimi halkalardan çıkardım, ikiye katladım ve sertçe kopardım.

Çatlama sesiyle irkildi ve deriyi bir kenara atıp ona yaklaştım.

"Sikimi çıkar," diye emrettim ve küçük elleri bana uzandı, düğmeyi ve fermuarı açarken biraz beceriksizce davrandı. Siyah boxer külotumun içine uzandığında, kavrayışında seğirdim.

"Dokunuşuna bayılıyorum, Kassie," diye inledim. "Taşaklarımı emerken sikimi okşamamı istiyorum."

Gözleri benimkilere kilitlenmişken, elini bana sarmadan önce eline tükürdü ve *lanet olsun*, dizlerim neredeyse bükülüyordu.

Başını eğip testislerimden birini sıcak ağzına alırken sıkılmış dişlerimin arasından "Siktir," diye ısırdım. Elini çevirdi, ağırlı bir şekilde yavaş bir el işine başlarken uzunluğumu tükürüğüyle kapladı. "Siktir, bu çok iyi bebeğim."

Kassie'nin yumuşak dili, diğer tarafa geçmeden önce topumun etrafında ve etrafında yuvarlandı, elinin şaftımın yukarı ve aşağı kaygan kaymasını asla duraklatmadı. Dakikalar içinde beni tam sınıra getirmişti.

"Bu kadar yeter," diye nefes nefese kaldım, pembe dudaklarını aralayarak beni serbest bırakana kadar topuzunu hafifçe çekiştirdim. Ellerimi avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzattım ve o da onları tutarak ayağı kalktı.

Yastığı geri alarak onu sol taraftaki duvara götürdüm, orada kaydırakların üzerinde bir dizi kanca vardı. "Benim için diz çök," diye talimat verdim, yastığı yere koydum ve kendini aşağı indirirken bir kez daha ellerini tuttum. "Sanırım sana kelepçe sözü vermişim."

Bileklerini önünde tuttuğunda gülümsemesi biraz tatlı ve çokça hınzırcaydı. Arkama uzanarak pantolonumun arkasındaki deri kelepçeleri çıkardım ve ona taktım.

Ellerini başının üzerine kaldırdım ve kelepçeleri kancalardan birine sabitledim. "Bu çok mu sıkı?"

"Birazcık," diye itiraf etti ve ben de kancayı birkaç kademe aşağı kaydardım. "Daha iyi mi?" diye sordum ve o da başını salladı.

"Kelimeler, Kassie."

"Bu daha iyi."

"Güzel," dedim ve giysilerimi çıkarıp yakındaki bir şifonyerin üzerine koydum. Sonra avucumu yanağına dayadım, başparmağım dudaklarını sıkıca ayırdı. "Ağzını sikeceğim ve sen de iyi bir sürtük gibi sikimi gırtlığına kadar alacaksın, değil mi?"

Yanaklarının rengi açıldı ve kalçaları birbirine yapıştı. Uyarılmışlığının kokusunu bir metre yukarıdan bile alabiliyordum. "Evet, efendim."

Bir elimi lacivert duvara dayayarak, bacaklarını ayaklarımla birleştirdim ve uzun, sıkı vuruşlarla sikimi çektim. "O güzel dilini görmeme izin ver, bebeğim."

İstedığımı yaptı ve başımı birkaç kez kadifemsi yüzeye vurdum, içeri kaydırmadan önce ön boşalmamın damlacıklarını orada bıraktım. Dudakları etrafımda kapandı ve nefeslerim kazıyıcı kabartılara dönüştü.

"Kassie," diye inledim kalçalarımı kolay bir ritimle ileri geri sallamaya başlarken. "En ateşli, en tatlı küçük ağza sahipsin. Onu horozumla dolduracağım ve sonra boğazından aşağı geleceğim."

Etrafımda onaylayan bir mırıltı çıkardı ve ses şaftımı titreştirdi. İki elimi duvara dayayarak, yanakları emişiyle çukurlaşırken o cennet gibi mağaranın derinliklerine doğru ittim.

"İşte bu," diye cesaretlendirdim. "Her santimimi al."

Kassie'nin sırtı bu pozisyonda eğilmişti ve yumuşak göğüsleri öne doğru çıkmıştı, bu da ağzımı onların tadı için sulandırıyordu.

İstekli ağzını sikerken hızım arttı ve gözleri benimkilere dikildi. "Lanet olsun, ağzın iyice açılıp sikimi içine aldığında çok seksi oluyorsun. Senin için çok sertleştım. Hepsi senin için, benim pis küçük meleğim."

Sikimin ucu boğazının arkasına çarptı ve daha derine ittim. Öğürmedi bile ve bu beni çılgına çevirdi. "Siktir, neredeyse geldim."

Bir elimi başının arkasına indirerek uzun, sert hamlelerle ağzını sikerken, omuriliğimden aşağıya bir coşku damlası süzöldü.

Kendimi boğazından aşağı boşaltmadan önce sadece "Geliyorum" diye homurdanabildim. Tüm vücudum çökme tehlikesiyle karşı karşıyaydı ve kelepçelerini çözerken alnımı dokulu duvara yasladım.

Ben onun üzerinde titrerken Kassie'nin kolları aşağı indi, elleri karın kaslarıma yaslandı. Sonunda duvarın yardımını olmadan ayakta durabildiğimde doğruldum ve ağzından çıktım. Dili dışarı fırladı ve alt dudağından bir damlacığımı yaladı, ben de çenesini kavradım.

"Sen mükemmelsin." Zaten kızarmış olan yüzü övgülerim karşısında daha da kızardı.

Onu kollarıma alarak yatağı taşıdım ve bileklerindeki kelepçeleri çıkardıktan sonra yüzüstü yatırdım. Teni kalın yorganın lacivertine karşı çok güzel görünüyordu ve sırtının alt kısmına otururken ellerimi ince omuzlarına doladım.

Ellerimi kollarında aşağı yukarı gezdirerek hafifçe masaj yaptım, ağrıyor olması gerektiğini biliyordum. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Öyle. Teşekkür ederim."

Onu ters çevirecek kadar kaldırdığımda kıkırdadım ve sonra şişmiş ağzını öptüm. "Hayır, teşekkür ederim bebeğim. Biliyor musun, orgazmların ağrıyan kollara iyi geldiğini duymuştım."

Yüzünden bir gülümseme geçerken kaşları kalktı. "Ben de aynı şeyi duydum. Bence teoriyi denemeliyiz."

Ona göz kırparak dizlerimin üzerinde yere kaydım ve onu yatağın kenarına çektim. "Ayaklarını omuzlarıma koy."

Kassie'nin amı darmadağınktı, dokuları şişmiş ve arzuyla ıslanmıştı ve daha önce hiç bu kadar güzel bir manzara görmemiştım. Dilimi düzleştirerek onu yaladım, başımı sıkmaya çalıştığında bacaklarını açık tutmak için ellerimi kalçalarına doladım.

Dilimle onu mızrakladım, belimin altındaki şeyler hayata dönmeye başladığında onu içeriden tattım. Başparmağım klitorisine biraz

Kassie'nin ayak parmakları omuzlarıma kıvrıldı, kalçaları yataktan kalktı.

Parmakları saçlarıma gömülüp sertçe çekerken, "İşte bu," diye mırıldandım merkezine doğru. "İhtiyacın olanı al, bebeğim." Dilimle onu daha hızlı becerirken ağzıma karşı öğürdü, yüzümü kaplaması ve sakalıma damlaması hissini seviyordu.

Kass, ben yüzümü bacaklarının arasına gömmeden önce bile muhtaç durumdaydı, bu yüzden adımı haykırması uzun sürmedi, ben onu yaladıkça orgazmı boyunca kıvranıyordu.

Vücudunda yukarı doğru ilerlerken göğüslerine daha fazla ilgi göstermek için durakladım. Parmaklarımın altında yuvarlak ve esnektiler, teni en ince, soluk ipek gibiydi ve pembe meme uçları dilime sürtünüyordu.

Yüzüne ulaştığımda, doygun gülümsemesi sikimin sarsılmasına neden oldu. Onu memnun etmekten ve yüzüne o ifadeyi yerleştirmekten daha çok sevdiğim bir şey yoktu. Yüzümü kavradı ve bir öpücük için eğildi, ben de isteyerek verdim, tadı hala benimkine yapışmışken kendimi onun dilinde tattım.

"Ağzınızı çok iyi kullanıyorsunuz Bay Bouvier."

Başparmağımı dudaklarının alt kıvrımında gezdirdim, onları becerdiğim için hâlâ kabarıktı. "Sizin de oldukça yetenekli bir ağzınız var Bayan Ramirez. Biraz dinlenmeye ihtiyacınız var mı?"

Başını ileri geri salladı. "Hayır."

"Neye hayır?" Ona nazikçe hatırlattım ve yanakları daha da pembeleşti.

"Hayır, efendim."

Yataktan kalkarak onun sert kalçasını sıktım. "Sana biraz su getireceğim ve sonra devam edeceğiz."

Bir şişenin tamamını içtikten sonra onu köşedeki mavi ve siyah aparata taşıdım. Bu oda bir öncekinden farklı bir şekilde düzenlenmişti ve içeri girdiğimde bir şaplak sehpa görmek beni memnun etmişti.

"Seni bunun üzerine yatırıp kırbaçlayacağım ve sonra da adımı haykırmaktan boğazın acıyana kadar seni becereceğim," diye sakın bir ses tonuyla onu bilgilendirdim.

Dişleri alt dudağının derinliklerine gömüldü. "Tamam, efendim."

"Buraya diz çök ve kollarını bu pedlerin üzerine koy." Onu istediğim pozisyona getirdikten sonra boynunun arkasını öptüm. "İyi bir kız olacağına ve fazla kıpırdanmayacağına söz verersen kayışları kullanmama gerek yok."

Başını eğdi, dudaklarında nazlı bir gülümseme vardı. "Kayışları kullan. İyi bir kız olmayı planlamıyorum."

Eğlenen bir kaşımı kaldırdım ve kollarını ve bacaklarını banka bağlamaya başlarken kıkırdadım. "Sanırım sizi bağlamam hoşunuza gidiyor, Bayan Ramirez."

"Sanırım haklısınız, efendim."

İşim bittiğinde ve Kassie her şeyin rahat olduğuna dair bana güvence verdiğinde, arkama yaslandım ve el işimi inceledim. Kassie'nin kışını diğer yerlerinden daha yüksekte tutacak ve pembe amını tam olarak ortaya çıkaracak şekilde sehpayı ayarlamıştım.

Yanına bir lamba yerleştirdim ve tepedeki ışıkları kapattım. "Başını çevir ve beyaz duvara bak, Kass."

"Gölgelerimizi görüyorum," diye düşündü.

Masadan kırbacı aldığımda beklentim vücuduma yayılıyordu. Elime tam oturmuştu. Sıraya yaklaşarak kırbacı sırtından aşağıya doğru indirdim ve o da gerildi.

"Rahatla tatlım," diye mırıldandım usulca. "Sadece gölgelerimizi izle." Kırbacı geri çektim ve sol kalçasına hafifçe vurdum. Kass biraz irkildi ama kolayca sakinleşti, ben de aynısını sağ kalçasına yaptım.

Küçük bir inilti çıkardı ve ben de sırtına hafifçe vurarak onu yatıştırdım. "Renk?"

"Yeşil," dedi sessizce ve ben de onu omurgasında aşağı yukarı minik öpücüklerle ödüllendirdim.

"İşte benim kızım."

İki vuruş daha yaptım. "Kendini daha rahatlamış hissetmeye başlamalısın," dedim ona. "Bu beyninden salgılanan endorfin."

"Hissediyorum," diye cevap verdi ve doğruyu söylediğini biliyordum. Vücudu ellerimin altında yumuşak ve esnekti.

Araştırmalarımın bildiğim kadarıyla endorfinler rahatlama ve zindelik hissi yaratıyordu. Ayrıca doğal ağrı kesicilerdi. Kırbaçlamanın kırbaçlanan kişide bu etkileri yaratması gerekiyordu ama kırbacı tutan kişinin de aynı faydaları gördüğünü biliyordum. En azından benim durumumda.

Gölgelerimizi seyretmek istiyordum ama gözlerimi Kassie'den ayırmadan onun mükemmel, yuvarlak kışını giderek artan bir darbeye kırbaçlamaya devam ettim ve kuyrukların sırtına çarpmamasına dikkat ettim. Onu çürütmek ya da yaralamak istemiyordum.

Teni koyu pembenin ideal tonuna geldiğinde kırbacı bir kenara fırlattım ve odağımı duvardaki *gölgeme çevirdim*. Her bir gerginlik

vücudumdan rahatça ayrıldı. Sikim hariç. Hazırola duruyordu.

Okşadım ve Kassie inledi.

"Bunu görebiliyor musun, bebeğim? Bana ne yaptığını görüyor musun?"

Elimi sertleşmiş aletimde aşağı yukarı hareket ettirerek, duvardaki gölgemi görebileceğini bilerek ona bir gösteri yaptım. Boştaki elimle aşağı uzandım ve parmaklarımı ortasından geçirdim.

"Lanet olsun, Kass. Bu tatlı, pembe amcığın benim için damlamasını seviyorum. Kıcını kıpkırmızı yapmam hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Evet."

Aminı tokatladım. Sertçe. "Evet ne?" Keskin bir şekilde sordum ve klitorisnin parmaklarıma karşı zonkladığını hissettim.

"Evet, *efendim*. Kıcımı kırbaçlamanıza bayılıyorum."

Aman Tanrım, bu kadın... Beni hiç kimsenin tahrik etmediği kadar tahrik ediyor.

Kassie bana gönderdiği listenin en altına antibiyotik kullandığını hatırlatan bir not düşmüştü, ben de hemen bir prezervatif taktım. Aramızda bir şey olmasını istemiyordum ama bazı antibiyotiklerin doğum kontrolünün etkilerini değiştirebileceğini biliyordum.

Başparmağımı sikimin üzerine bastırarak girişine doğru yönelttim, başı kolayca içeri girdi ve sıklığı girişimi durdurdu.

"Bu benim amım," diye hırladım. "Bırak gireyim, Kassie." Duvarları emrimle etrafımda gevşedi ve kabzasına kadar içeri ittim, alışmasına izin vermek için durakladım.

Ellerim ince beline dolandı ve sert bir hamleyle içine girmeden önce kalçalarını geri çektim.

"Yessss," diye tısladı ve aşağıya baktığımda parmak eklemlerinin, bağlı olduğu pedleri sıkarken beyazlaştığını gördüm.

"Renk?"

"Yeşil," diye inledi. "Çok yeşil."

Onu sert ve hızlı bir şekilde becermeye başladığımda lanet bir aptal gibi sııttım, gölgemin onunkini almasını izlemek için başımı çevirdim. Otuz üç yıl boyunca gördüğüm en erotik şeydi bu.

Tenimin onunkine çarpması damarlarımda dolaşan coşku hissini daha da artırdı ve belini kavrayışım sıkılaştı. Kalçalarını birkaç santim eğdim, sadece... o... mükemmel... bulana kadar öne doğru eğildim.

"Aman Tanrım! Geliyorum." Kassie adımı haykırdı ve onu daha sert becerdim, itişlerim acımasızlığın sınırındaydı.

Duvardaki yuvarlak kıcının görüntüsü - beni o kadar mükemmel bir şekilde alıyordu ki - yükümü onun içine boşaltma ihtiyacına karşı dişlerimi sıkımda neden oldu. *Aslında prezervatifin içine*, diye düşündüm, o ince lastik parçası beni ondan ayırdığı için biraz acı hissediyordum. Yine de neden kullanmak zorunda olduğumuzu tamamen anlıyordum.

Daha önce hiç sikimi sarmadan sevişme isteği duymamıştım. Aslında bu fikir beni tiksindiriyordu. Ama onunla değil. Benim Kassie'mle değil. Onun içinde çıplak olmak... özeldi. *O* özeldi.

Kafamda çınlayan bu farkındalıkla kendimi onun sırtına bıraktım ve kalçalarımı yavaşça döndürdüm. "Benim için tekrar boşalmanı istiyorum bebeğim. Amin beni bir mengene gibi kavırıyor ve ben çok yakınım."

"Monty..." diye nefes aldı ve dudaklarını kendi dudaklarımla kapattım, dilindeki uyarılmışlığımızın karışımını tattım.

"Lütfen bebeğim. Benimle geldiğini hissetmeliyim." Altımıza uzandım ve parmaklarımla klitorisini daire içine aldım.

Kalçaları bir santim kalktı ve hem fiziksel hem de mecazi olarak inanılmaz derecede derine inmeme izin verdi. Hayatımda başka bir insanla hiç bu kadar uyum içinde hissetmemiştim.

Kassie'nin sıcak duvarları etrafımda sıkıştı ve ben sadece ona odaklanarak tekrar dudaklarını aldım. Dilinin ağzımdaki yavaş, şehvetli darbelerine. Sallanan kalçalarımın altındaki kıcının sert yumuşaklığı. Islaklığı sikime ve parmaklarıma doluyordu.

Ve geldik. Birlikte. Vücutlarımız kaynaşmıştı, ama bundan daha fazlasıydı.

Kassie Ramirez'e aşık olduğumdan yüzde yüz emindim. Aslında, hiç durduğumdan emin değildim.

CHAPTKR /O

"NASIL HISSEDIYORSUN?"

Büyük yatakta Monty'nin göğsüne yaslandım ve tamamen bitkin bir halde gözlerimi kapattım. "Üç ila beş iş günü içinde bana geri dön, ben de sana haber vereyim."

Kulağıma kıkırdadı. "Tekrar kontrol edeceğim."

Parmağım koyu mavi pamuklu çarşafın kenarında gezindi.

"Bu çarşafları sevdim ama biraz şaşırdım. Sanırım bir seks odasında saten çarşaflar olur diye düşünmüştüm."

Dudakları önce bir gülümseme sonra da bir öpücükle şakağıma değdi. "Sanırım bu biraz klişe olurdu. Bir çilek daha ister misin?"

Çikolata kaplı ikramlardan birini dudaklarıma götürdü ve ben de ısırdım. Pürüzsüz tatlılık dilimde sulu tatlılıkla buluştu ve onayımı mırıldandım.

"Beni beslemek zorunda değilsin, biliyorsun."

Monty sapı tepsiye fırlattı ve çenemi şefkatle kavrayarak başımı çevirdi. "İstiyorum. Sadece bakım sağlayan bir Dom olarak değil, çünkü..." Tereddüt etti, zorlukla yutkundu. "Çünkü sana gerçekten değer veriyorum, Kass. Hem de çok."

Sertliğine rağmen bu gece bunu kanıtlamıştı. Karnımın doyduğundan ve su içtiğimden emin oldu. İşimiz biter bitmez beni aceleyle banyoya götürdü ve işlememi emretti.

Onun kırılganlığı bana derimin altında, ne kadar kaşırsam kaşıyayım tam olarak ulaşamadığım bir kızarıklık varmış gibi hissettirdi. Bu yüzden ben de

bir alay ile.

"Bacaklarımın arasında ne olduğunu önemsiyorsun."

"Hayır, istemiyorum." Yüzünde sevimli bir gülümseme belirdi. "Yani, *istiyorum*. Gerçekten çok güzel bacakların var ve tepedekiler beni açlıktan öldürüyor."

Oh merhamet. Bu sözlerin hırıltısı, artık nadiren yaptığım bir şey olan haç işareti yapma ihtiyacı hissetmeme neden oldu.

Ama onun ağzını bacaklarımın arasında düşünmek kutsal olmayan bir şeydi. Monty Bouvier bir sonraki yemeğinin nereden geleceğinden emin olmayan bir adam gibi am yiyordu.

"Sen bir amcık oburusun Bouvier," diye bilgilendirdim onu ve gülümsedi. "Suçluyum, avukat bey." Bir çilek daha kaptı.

Tepsiyi ısırdı ve sol meme ucuma sürdü, ince bir çikolata çizgisi tepe noktamı çevreleyene kadar meyveyi бүktü.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye sordum.

"Bana karşı bu kadar öfkeli olmayın Bayan Ramirez. Kendinizi bu kadar rezil etmişken olmaz." Beni sırtına oturana kadar manevra yaptırırken sesi sertti. "Neyse ki burada sana göz kulak olacak ve seni temizleyecek ben varım."

Ağzı ucumun etrafında kapandığında başımı arkaya yatırdım ve inledim. "Çok şanslısın." Aleti bacaklarımın arasında çoktan sertleşmişti ve kalçalarımı onun üzerinde yuvarladım, vücutlarımızın kaygan kayışını hissettim.

"Aynen öyle," diye mırıldandı sert bir emişle geri çekilmeden önce. "Beni tekrar alabilir misin?"

"Evet, efendim."

Monty yatağın yanındaki kaseden bir prezervatif aldı ve beni dikkatlice sırtüstü yatırmadan önce taktı. Sonra vücudumu örttü ve elleriyle başımı kucakladı.

"Bana şu anda efendim demeyin. Bu onunla ilgili değil." Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım ve "Ne hakkında?" diye sordum.

İçime doğru itti, yüzünü boynumun kenarına gömdü ve fısıldadı, "Biliyorsam ne olayım. Hâlâ bunu anlamaya çalışıyorum."

Ve adama karşı hislerim DEFCON 5'e fırladı. Yoksa DEFCON 1 miydi? Bunu asla doğru tutamazdım. Ama hangisi derin bir bataкта olduğum anlamına geliyorsa... işte oradaydım.

Monty arkamdayken karanlıkta uyandım. Kolu belimdeydi ve işaret parmağı tatlı bir şekilde benimkine dolanmıştı.

"Git işe," diye mırıldandı enseme doğru ve ben kıkırdadım.

"Bunlar her kadının bir erkekle çıplak uyandığında duymak istediği sözlerdir."

Yarı yolda yuvarlandı ve lambayı yaktıktan sonra bir dirseğinin üzerine yaslanıp bana ters ters baktı. "Sabah sabah böyle ukalalık yapmasan olmaz mı?"

"Bunu düşüneceğim, efendim."

Altıma hafifçe vurdu. "Senden bir yemek yapmadan önce git kadın. Lafı açılmışken, sen banyodayken bize yemek sipariş edeceğim."

Yataktan yuvarlandım ve bir kancada asılı duran pelüş siyah bornozu çektim. "Burada yemek servisi var mı?"

"Evet," dedi, arkasına yaslandı ve komodinden telefonunu çıkardı. Çarşaflar beline dolanıyor, lezzetli vücudunu sergiliyor ve altındaki şişkinliği gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu. "Gerçek bir yatak ve kahvaltı gibi."

Ellerimi belime koydum ve bir kalça çıkardım. "Bilgin olsun, daha önce de pansiyonlara gittim ve hiçbirinde çarkıfelek ya da şaplak tezgahı yoktu," dedim ona kuru bir sesle.

Parmağıyla beyaz kapıyı göstererek, "Gitmezsen kışını tekrar bankın üzerine koyacağım," dedi.

"Otoriter göt."

Telefonu kulağına götürürken bana göz kırptı. "Ben 2-B'den Bay Bouvier. Odamıza iki tam kahvaltı istiyorum... uh-huh... bekleyin." Eliyle telefonu kapattı. "Waffle mı yoksa yumurtalı ekmek mi istersiniz?"

Banyoya doğru yürüdüm ve omzumun üzerinden, "Mesanemin sesinden seni duyamıyorum," diye seslendim.

"Yemin ederim Kassie," diye homurdandı telefon konuşmasına geri dönmenden önce. "Evet, Fransız tostı alacağız. Ekstra şurup lütfen." Kapıyı kapatırken gözlerindeki şeytani parıltıyı yakaladım.

Otuz dakika sonra, yemeklerimizi yerken yatağın üzerinde bağdaş kurmuş oturuyorduk.

"Bu elma ağacından tütsülenmiş domuz pastırması çok lezzetli," dedim ve çıtır ucunu ısırđım.

"Hı-hı," dedi Monty, yemeğini minik parçalara bölerken. Dikkati dağılmış gibiydi.

"Hangisini daha çok seviyorsun? Yeşil yumurtayı mı yoksa jambonu mu?" "Evet, bu iyi."

Evet, kesinlikle dikkatim dağılmıştı. Midem çoktan yediğim yemeğin etrafında sıkıştı. "Monty, bana bakabilir misin?"

Başını kaldırdı ve bana özür dileyen yarım bir gülümseme verdi. "Özür dilerim, düşünüyordum."

Boğazımda oluşan yumruyu temizlemek için taze sıkılmış portakal suyumdan bir yudum aldım. "Sınıfla paylaşmak istediğın bir şey var mı?"

"Aslında, evet." Burnundan nefes alıp ağzından verirken endişem on kademe daha arttı. "Auburn'ün binasında bir daire tuttum ve Florida'daki evimi toparlayıp eşyalarımı buraya göndermeleri için nakliyeciler tuttum."

"Tamam."

Monty'nin gözleri etrafı taradı ve sonunda tabağına takıldı. "Bir oda hariç hepsi."

Omuzlarım gevşedi. "Sanırım anlıyorum. Böyle bir oda mı?" Parmağımı havada daire çizdirdim. "Ve başka kimsenin görmesini istemiyorsun?"

Bakışları benimkilere kaydı, kaşları çatıldı. "Ne dedin? Hayır, öyle bir şey değil." Kocaman bir omzunu silkerek sessizce konuştu. "Bu kişisel bir mesele ve eşyalarımı kendim toplamak istiyorum. Ve senin de benimle gelmeni istiyorum."

"Ben mi?" diye ciyakladım, işaret parmağımla göğsümü dürterek.

Monty sırtıttı. "Neden kendini işaret ediyorsun?"

"Sadece doğruluyorum çünkü seninle Florida'ya gelmemi istemişsin gibi geldi."

"Yaptım. Bu benim için önemli."

Mavi gözleri beni delip geçti ve ben daha ne olduğunu anlamadan kelimeler ağzımdan döküldü. "Ben giderim."

"Mükemmel," dedi, dudaklarımı öpmek için öne doğru eğildi. "Hadi gidip duş alalım. Şurubu getir."

Pazartesi sabahı kendimi dünyanın zirvesinde hissederek ofisime girdim. Ta ki gözlerim Andrea'nın masasındaki iki düzine kırmızı güle takılana kadar.

"Bir tane daha mı?" İçimi çektim ve o da başını salladı.

"Evet. Gerçekten polisi arayıp bunu bildirmeniz gerekiyor. Wesley yasaklama emrini ihlal ediyor."

"Hapisteyken bana gönderdiği mektuplarla bunu doksan iki kez ihlal etti ve şartlı tahliye kurulu yine de onu serbest bıraktı," diye çıkıştım. "Şimdi birilerinin bu konuda bir bok yapacağını sana düşündüren nedir?"

"Sen bir avukatsın. Bunun bir kaydına ihtiyacın olduğunu biliyorsun."

İşaret parmağımla kaşımı ovuşturdum. "Haklısın. Arayacağım." Andrea elini koluma koyarak beni durdurdu. "Bekle. Nasıl oldu da Cumartesi gecesi mi?"

"Bu... harikaydı." Sesim kendi kulaklarıma bile hülyalı geliyordu.

Neşe içinde ellerini çıırttı. "Yaşasın! Sana uzun süre karşı koyamayacağını biliyordum."

"Başka bir şey daha var," dedim, gözleriyle buluşmadan önce ceketimin bir düğmesiyle oynuyordum. "Onunla Florida'ya gidiyorum."

Paralegalimin yüzündeki şaşkın bakış beni güldürdü. "Ön kapıyı kapat! Ne zaman gidiyorsun?"

"Gelecek ay. Okul yılının sonunda Sully ile birlikte olmak için işten birkaç gün izin aldığımı biliyor musun?" Başını salladı. "Lily ve ailesi onu kendileriyle birlikte Philly'ye davet ettiler. Bütün turistik şeyleri yapacaklar. Independence Hall, Özgürlük Çanı, Rocky heykeli."

"Yani Florida'ya seksi kızınla gezmeye gitmek için biraz boş vaktin var."

"Onun gibi bir şey," diye sırtarak onayladım.

"Mükemmel. Sizin için bir uçuş ayarlamamı ister misiniz, yoksa bunu aşık çocuk mu yapıyor?"

"Loverboy ve ben Bouvier'lerin özel jetiyle seyahat edeceğiz," dedim ona, tırnaklarımı omzumda parlatırken.

Parmağını yaladı ve koluma bastırarak ağzıyla cızırtılı bir ses çıkardı. "Şu haline bak." Omuzlarımın arasından iterek, "Git polisi ara, Jetsetter ve ne dediklerini bana bildir" dedi.

Ofisime girdikten sonra telefonu elime aldım ve en yakın karakolu aradım. Sonunda canlı bir kişiyle konuşabildikten sonra beni başka birine aktardılar, o da beni yirmi dakika bekletti. Sonra çağrımı başka bir memura yönlendirdi, o da dönüp aynı şeyi yaptı.

Sonunda Memur Peterson'la konuştuğumda, hayal kırıklığının ötesindeydim, ancak adam nazik ve saygılıydı, bu da yıpranmış sinirlerimi biraz yatıştırdı.

Tüm sorular soruldu ve cevaplandı. Hayır, Wesley olduğunu kanıtlayamam. Hayır, hapisten çıktığından beri onunla başka bir temasım olmadı. Evet, çiçeklerle birlikte gelen zarfları sakladım.

Şaşırtıcı bir şekilde, memur beni bir saat içinde geri aradı. "Merhaba, Bayan Ramirez. Çiçekçinin müdürüyle konuştuğumu ve çiçeklerin posta kutusuna talimatlarla birlikte para bırakan biri tarafından sipariş edildiğini söylediğini bilmenizi isterim."

"Nakit mi?" Omuzlarım çökmüş bir halde sordum.

"Evet, üzgünüm. Bunun izini sürmenin bir yolu yok ve notların ve paranın geldiği zarfları saklamamış. Campbell'ın kaldığı rehabilitasyon merkeziyle de temasa geçtim ve her gece giriş yaptığını ve hiçbir kuralı ihlal etmediğini söylediler."

"Denediğiniz için minnettarım memur bey."

"Size doğrudan hattımı vereyim, böylece benimle tekrar iletişime geçmeniz gerektiğinde telefon sisteminin tüm karmaşasını yaşamak zorunda kalmazsınız."

"Çok nazıksınız," dedim ve numarayı söylediğinde not aldım.

"Kız kardeşim de benzer bir şey yaşadı."

"Çok üzüldüm. Hiç çözüldü mü?"

"Evet, hapse geri döndü ama onu iki ay hastanede yatırmadan önce değil. Bu şerefsizlerin serbest kalmaya devam etmesi çok yazık. Fransızcamı bağışlayın."

"Tanrım, bu korkunç. Başına böyle bir şey gelmesinden nefret ediyorum. Ve bunun için endişelenmeyin. Ben de zaman zaman Fransızca konuşurum."

"Tamam, hanımefendi. Bir dosya başlattım, eski sevgilinizle ilgili başka bir şüpheli temas olursa beni arayın."

Telefonu kapattıktan sonra, en az benim kadar sinirli olan Andrea'ya bilgiyi aktardım. "Monty'ye bundan bahsettin mi?"

"Hayır, onu endişelendirmek istemedim. Zaten yeterince derdi var."

"Sanırım bilmek ister, Kassie," dedi bana Andrea patentli kaşlarını çatarak.

Masamın üzerinde çalan cep telefonumun sesi beni tartışmadan kurtardı. Kapıyı kapattıktan sonra cilveli bir "Merhaba efendim" ile cevap verdim.

"Merhaba güzelim. Bugün nasıl hissediyorsun?" "Bu hafta sonu biri beni saatlerce kirletmiş gibi hissediyorum." "Bu çok garip. Ben de öyle hissediyorum."

Kıkırdadım. "Bu sana kötü kadınlarla takılmayı öğretecek." "Kadın," diye düzeltti. "Bir kadın."

Bu sesi olması gerekenden daha çok sevdim.

"Bu hafta sonu yeni daireme gelmek ister misin diye sormak için aramıştım. Auburn ve Gianna geliyor ve muhtemelen birkaç kişi daha gelecek."

"Hmmm, bir bebek bakıcısı ayarlamaya çalışacağım."

"Gerek yok. Sully gelip Jaxon ve Jane ile oynayabilir."

Gülümsememe engel olamadım. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Eğer anlayamadıysan, çocuktan hoşlanıyorum. Annesi de hiç fena değil."

"Teşekkürler."

Kulağıma kıkırdadı. "Yani gelecek misin?"

Ailesiyle takılmak yeni bir seviyeye ulaştığımızı hissettirdi ve bu kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oldu.

"Çok isterim."

CHAPTKR /Z

"AMAN TANRIM, SULLY. Beş dakika önce evden çıktık. Nasıl oldu da yüzüne kir bulaştı?"

Başparmağımı yalayarak yüzündeki kir lekesini ovaladım ve o da küçük sevimli burnunu buruşturdu. "Anne tükürüğü çok iğrenç," diye yakındı.

Evlat, vücudumdan nasıl çıktığını bilseydin, biraz tükürük en az endişeleneceğin şey olurdu.

Oğlumun başının arkasındaki kontrol edilemeyen bir saç yığını düzeltmeye çalışırken kapı açıldı.

Monty yüzünde ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle orada duruyordu, solmuş kot pantolonu ve hafif kahverengi kazağıyla bir erkek model gibi görünüyordu. *Kahverengi! Kim kahverengi giymiş bir süper modele benzer ki?*

Bir adım öne çıktı ve yanağıma çok uygun bir öpücük kondururken eli popoma doğru kayd ve beni çok *uygunsuz bir şekilde* sinsice sıktı.

"Muhteşem görünüyorsun. Ve şu koca adama bak!" Eğildi ve Sully'yi kucağına aldı. "Gelebildiğine çok sevindim."

"Annem yüzüme tükürdü."

"Seni anlıyorum dostum. Bir keresinde bana da tükürmüştü."

Tıkandım, elimi ağızıma kapattım ve Monty'ye kocaman gözlerle baktım, o da bana sadece göz kırptı.

Sesimi yeniden bulduğumda parmaklarımı Sully'nin kafasına doğru salladım. "Bu saçla denedim. Gerçekten denedim."

Monty oğlumun saçlarını inceledikten sonra parmaklarıyla uzanıp saçlarını karıştırdı. "İşte, böylesi daha iyi." Daha iyi değildi. Geldiğimizden on kat daha kötü görünüyordu.

Sully kıkırdadı ve iki eliyle Monty'nin saçlarını karıştırarak karşılık verdi, ben de gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. "İkiniz de vahşi bir opossum sürüsü tarafından saldırıya uğramış gibi görünüyorsunuz."

Monty ciddiyetle başını salladı. "İşte istediğimiz görünüm buydu. İçeri gel." Sul'u bir kalçasından tutarak beni içeri götürdü ve parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi.

Yüksek, tonozlu tavanlara ve oturma odasının bir duvarını kaplayan resimli pencerelere hayranlıkla baktım. Daha bu hafta taşınmıştı, bu yüzden seyrek mobilyalar ve etrafa saçılmış taşınma kutuları bekliyordum, ama burası bir dergide yer alabilirdi.

Şimdiye kadar gördüğüm en büyük seksiyonel kanepenin ortasındaydı. Koyu patlıcan rengindeydi ve büyük boy fildişi yastıklarla süslenmişti. Sandık tarzı bir sehpanın altında aynı renklerde el dokuması bir halı duruyordu. Yerler koyu ceviz rengindeydi ve cilalanarak parlatılmıştı.

"Vay canına, Monty. Bu muhteşem."

"Beğendin mi?"

"Bayıldım. Çok şık ama aynı zamanda rahat." Eli benimkini sıktı. "Ben de bunu hedefliyordum."

"Buradasın!" diye bir ses duydum ve başımı kaldırdığımda Gianna'nın neredeyse zıplayarak bize doğru geldiğini gördüm. Çocuğuma dönmeden önce beni kucakladı. "Sully, beni hatırladın mı?"

Başıyla onayladı. "Sen Jaxon ve Jane'in annesisin."

Bana alaycı bir bakış fırlattı. "Bu artık benim resmi adım." "Burada da durum aynı," diye cevap verdim.

Auburn'ün karısı göz kamaştırıcıydı, kendisinden on beş yaş küçüktü ama öyle görünmüyordu. İkisi mükemmel bir uyum içindeydi. Parlak yeşil gözleri ve kulaklarına kadar uzanan bacakları vardı. Onun yanında kendimi cüce gibi hissediyordum.

Sully'yi daha önce tanıştığım şoförleri ve güvenlik uzmanı Cruz'la tanıştırdıktan sonra Gianna ikimizi de babası Tony ve ortağı Tora ile tanıştırdı. Tora, Sully'ye dönmeden önce beni sanki uzun zamandır tanıyormuş gibi selamlayan, iri ve etkileyici gözleri olan kısa boylu bir adamdı.

"Bana Lolli diyebilirsin, bu da Pops," dedi Tony'nin beline bir kolunu dolayarak. "Diğer çocuklar bize böyle sesleniyor."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Sully, ona öğrettiğim gibi onlarınkini sıkmak için elini uzatarak.

"Ne kadar sevimli bir küçük beyefendi!" Tora haykırdı. "Benimle mutfağa gelmek ister misin, böylece gizlice biraz yemek yiyebiliriz?"

İzin almak için bana bakarken Sully'nin gözleri parladı. Çocuk yemek yemeyi çok severdi. "Gidebilirsin," dedim ona, "ama terbiyeni unutma."

Monty onu ayağa kaldırana kadar kıvranarak, "Tamam," dedi. Tora'nın uzattığı eli tuttu ve mutfak olduğunu tahmin ettiğim yere doğru ilerledi.

Gianna'nın babasına gülümsedim. "Tony, seninle telefonda konuşmuştuk ama isimle birlikte bir yüz görmek çok güzel." Auburn'ün kişisel asistanıydı ve Monty'nin bana anlattığına göre, Tony'nin patronu kendisinden yaşça küçük kızıyla çıkmaya başladığında başlangıçta bazı dramlar yaşanmıştı.

"Aynı şekilde," dedi, kurnaz gözlerle Monty ve benim aramda gezinerek. "İkinizi bir arada gördüğüme çok sevindim."

Monty'nin kolu bana dolandı ve beni sıkıca yanına çekti. Başımı kaldırıp ona baktım ve seksi gülümsemesi karşısında dizlerimin bağı çözüldü. "Bu beni de mutlu ediyor," dedi mavi gözleri şefkat doluydu.

Ve uzun zamandır ilk kez gerçekten mutlu olduğumu söyleyebilirim. Daha önce tam olarak üzgün değildim. Kariyerim, ailem ve bazı iyi arkadaşlarım vardı ama Monty son bir buçuk ayda hayatıma çok daha fazlasını katmıştı.

Biri kapıyı çalınca anımız bozuldu. "Muhtemelen babamdır," diye duyurdu Monty, beni de yanına alarak girişe doğru ilerlerken. Ağzını kulağıma yaklaştırarak, "Bu gece ne kadar yenilebilir görüldüğünü sana söylediğimi sanmıyorum," diye fısıldadı.

Bir ürpertiye bastırdım çünkü tam o sırada kapıyı açtı. Babası diğer tarafta duruyordu ve beni hemen kucakladı. "Kassie," diye nefes aldı, "burada olduğun için çok mutluyum."

"Teşekkür ederim Paul. Ben de burada olduğum için mutluyum."

"Kadınım la flört etmeyi bırak ihtiyar," dedi Monty ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Kolumu babasının koluna bağlarken ona bir bakış attım. "Şimdi benim *gerçek* Tarih geldi, partiye başlayabiliriz."

Monty'nin gözleri uyarmak için kısıldı ama dudaklarının kenarları seğirdi. Bizi oturma odasına kadar takip ettiğinde kıcımda bir şaplak hissettim ve bu yorumun bedelini daha sonra ödeyeceğimi biliyordum. *Eminim en lezzetli şekilde.*

"Torunlarım nerede?" Paul mavi gözlerinde bir ışıltıyla odaya bakarak sordu.

"Oyun odasındalar," dedi Monty, oturma odasının dışındaki koridoru işaret ederek. *Oyun odası mı?* "Sağdaki ilk kapı."

Babası elimi okşadı. "Kusura bakma canım. Torunlar herkesten üstündür."

Güldüm. "Seni çok iyi anlıyorum. Annem de Sully için aynı şeyi yapıyor. Sanki ben hiç yokmuşum gibi."

Tora, sol elinde battaniyeye sarılmış iki domuz, sağ elinde de ağzına tıktırdığı bir başka domuz olan oğlumu tutarak yeniden ortaya çıktı.

Tora onu yere bırakırken, "Bunlar çok güzel," dedi.

"Sully, ağzın doluyken konuşma," diye azarladım, yanağındaki bir parça hardalı silerken. Yemin ederim, bu çocuk iki saniye bile temiz kalamıyordu. "O lokmayı yut ve sonra Monty'nin babasına merhaba de. Bu Bay Paul."

Elini kot pantolonuna silmeden ve uzatmadan önce çiğnedi ve yutkundu. "Merhaba, Bay Paul. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Yaşlı adam kıkırdadı. "Ben de memnun oldum. Hakkınızda çok şey duydum."

Bu ifadeyle kafası karışan Monty'ye baktığımda yanaklarının pembeleştiğini gördüm ve bana yarım bir omuz silkme hareketi yaptı. "Küçük dostumdan birkaç kez bahsetmiş olabilirim. Geçerken."

"Evet, laf arasında," diye alay etti Paul ve oğlu ona şakacı bir bakış fırlattı.

"Seni buraya neden davet ettim ki?"

"Çünkü ben mükemmel bir bebek bakıcısıyım," diye karşılık verdi. "Haydi, Sully. Sana Jaxon ve Jane'in yerini göstereyim." El ele yürürlerken, "Bana büyükbaba diyebilirsin," dediğini duydum.

Monty'ye baktığımda kalın ve ağır bir şey boğazımı tıkadı. Yüzünde sevecen bir gülümsemeyle oğlumun ve babasının geri çekilişini izliyordu.

"Her zaman böyle olmalıydı," dedi o kadar sessizce ki, bunu duymamı istediğinden emin değildim. Ama duydum.

Nefesini üfleyerek bana baktı ve gülümsedi. "Gel bakalım. Sana dairenin geri kalanını göstermek istiyorum."

Devrilmekle tehdit edecek kadar yüksek bir Lego kulesi inşa eden çocuklara göz attık. Jaxon'ın gömleğinin

Jane'in gömleğinin yakasında ketçaba benzeyen bir leke vardı. En azından tek dağınık olan benim çocuğum değildi.

"Çocuklar geldiğinde oyun odasını hazırlıyorum. Ayrıca fazladan üç odam daha var," dedi Monty ahşap zeminli koridorda ilerlerken. Boş bir odanın önünden geçerken, "Bununla ne yapacağımdan emin değilim," dedi.

"Oraya bir ev spor salonu koyabilirsin," diye önerdim.

"Onlardan zaten bir tane var. Mutfağın diğer tarafında. Burası misafir yatak odası." Kapıyı açtı ve sarı duvarlı, beyaz yorganlı, güneşli bir odaya girdi.

"Gerçekten çok güzel."

Koridorun karşısındaki kapıyı açtı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bu da... Sully'nin burada kalabileceğini düşündüm."

İki çift kişilik yatağı olan lacivert-beyaz odaya bakakaldım. "Benim Sully'm mi?"

"Şey, evet. Tabii yatağında olmasını istediğim seksi bir annesi olan başka bir Sully tanımıyorsan." Yaklaştı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "İkinizin de burada rahat etmenizi istiyorum çünkü sizi daha sık görmek istiyorum. Çok daha sık."

Kollarımı boynuna doladım ve çenesini öptüm. *Bu gerçekten oluyor olabilir miydi?* "Bunu ben de istiyorum."

Yavaşça hareket ederek ağzımı kendi ağzıyla kapattı. Öpücük tatlı ve buharlıydı ve pek çok duyguyla doluydu. Adını kolayca koyabileceğim ama koyamadığım duygular. Henüz adlandıramadım. Hâlâ çok yeniydik.

Ama oradaydılar, yüzeyin hemen altındaydılar ve kurtulmak için zorlanıyorlardı.

Ellerim Monty'nin ellerinde, yüzlerimizde sıkıca gülümsemelerle partiye döndük. "Gidip yemekleri kontrol etmem gerek," dedi ama sonra biri kapıyı çalınca başı kapıya doğru döndü.

"Ben kapıya bakarım. Sen de yemeği getir," dedim ona. Yerde ilerleyerek kapıyı açtığımda tanıdık bir yüzle karşılaştım. "Lehra!"

"Kassie, merhaba," dedi elinde bir şişe şarapla eşikten içeri adım atarken. Auburn'le Bouvier binasının lobisinde iş için buluştuğumda bu muhteşem sarışın resepsiyonistle birkaç kez karşılaşmıştım. Sesini alçalttı. "Neden burada olduğumdan emin değilim. Auburn az önce kardeşinin beni davet ettiğini söyledi."

"Bu bir parti," dedim. "İçeri gelin."

Adımları durakladı ve omzumun üzerinden bir şeye bakarken düz, beyaz dişleri alt dudağına gömüldü. O tarafa baktığımda Cruz'un geniş gözlerle ve yüzünde hülyalı bir ifadeyle durduğunu gördüm.

Bu ikisinin arasında bir şeyler mi var? Ciddi titreşimler yayıyorlardı. Onu o yöne doğru yönlendirdim ve Cruz'un gülümsemesi genişledi.

"Merhaba Lehra." Sesi daha önce ondan hiç duymadığım bir şekilde nefes nefese çıkıyordu. *Evet, kesinlikle bir çekim vardı.*

"Merhaba Cruz," dedi güzel sarışın, yanakları öfkeyle kızarıırken. *Bu ikisi çok tatlılar.*

Şarabı ondan aldım. "Bunu mutfağa koyacağım."

"Ben de seninle geliyorum" diyerek peşimden koştuğunda Cruz'un yüzü düştü.

Monty elinde iki tepsi yemekle yanımızdan geçerken Lehra'yı görünce yüzünde bir sırtıma belirdi. Artık onu neden davet ettiğini bildiğimden emindim.

Mutfağa girdiğimizde, "Dışarıda kalıp arkadaşınla konuşabilirdin," diye yorum yaptım. Koyu yeşil tezgahı, süslü aletleri ve buzlu cam kaplamalı dolaplarıyla ev gibi ve moderndi.

"O benim arkadaşım değil," dedi hızlıca, sonra bunu düzeltti. "Yani, o benim arkadaşım, ama *sadece* arkadaşım. Hepsi bu kadar."

Gianna elinde şarap kadehiyle odaya girdi. "Ne oldu? Cruz'un Lehra'nın peşinde neden nefes nefese kaldığını mı konuşuyoruz?"

"Değildi!" diye itiraz etti ve Gianna gözlerini bana doğru devirdi.

"Kassie?"

"Oh, kesinlikle seni hissediyordu," dedim sırtarak, köşedeki şarap dolabını bulup şişeyi en üst rafa koyarken.

"Hadi ama Lehra, sence de Cruz çok seksi değil mi?" Gia kandırdı.

Lehra sonunda gülümsemeden önce dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Tamam, bakması güzel," diye itiraf etti. "Kübalı ama o mavi gözleri var ki çooooook..." Salyalarının aktığını fark edince boğazını temizledi ve yüzünü düzeltti. "Onlar mavi."

Gianna bana göz kırptı. "Gözleri mavi. Mükemmel bir gözlem, Lehra."

"Kapa çeneni," dedi kıkırdayarak, çenesi elinde bir bar taburesine oturarak. "Monty'nin Kassie'yi tek lokmada yutacakmış gibi görüldüğünden bahsedelim."

En son ne zaman bu kadar çok güldüğümü hatırlamıyorum. Gianna ve Lehra çok komikti. Acıkıp partiye dönmeden önce neredeyse bir saat boyunca mutfakta dedikodu yapmıştık.

Oyun odasındaki çocukları kontrol ettik. Birisi onlara yemek getirmişti ve mutlu bir şekilde yiyorlardı. Oturma odasında herkes gülüp konuşurken Auburn barmenlik yapıyordu. Büyük, mutlu bir aileydi ve Monty beni burada istediği için kalbim kabardı. Ben ve oğlum.

Boşandıktan sonra yeniden flört havuzuna girme konusunda isteksizdim, özellikle de benimle ilgilenen bir adam çocuğum olduğunu öğrenince geri çekildikten sonra. Ya da onun kaba bir şekilde ifade ettiği gibi "başka bir adamın yükü".

Ama Monty Bouvier ikimizi de kabul etti.

Küçük bir el kırmızı gömleğimin eteklerini çekiştirdi. "Anne, Jaxon geceyi onunla geçirip geçiremeyeceğimi sordu. Ailesi sorun olmadığını söyledi." Sully'nin büyük kahverengi gözleri bana yalvardı.

Gianna onun arkasında duruyordu ve başıyla onayladı. "Ona sahip olmayı çok isteriz ve kıyafetler konusunda endişelenme. Jaxon'inkilerden giyebilir."

Bir saat sonra Bouvier ailesiyle birlikte ayrılırken oğluma veda ettim. En son onlar ayrıldığı için kendimi Monty ile yalnız buldum.

Kollarını arkamdan sararak boynumu öptü. "Sana banyo yaptırmak istiyorum. Sanırım küvetimi gerçekten seveceksin."

CHAPTKR /S

KASSIE'NİN SAÇLARI BAŞININ ÜSTÜNDE TOPLANMIŞTI ve devasa jakuzili küvetimin içinde çırlıçıplaktı. Arkasına bir banyo yastığı yerleştirmiştim ve gözleri kapalı bir şekilde arkasına yaslanmıştı. Derin derin nefes alırken sudan güzel kokulu buhar yükseliyordu.

"Haklısın. Bu küvet harika. Ve bu banyo sabunu. Mmmm, nedir o?"

"İncir ve ylang ylang."

Tek gözünü açtı ve tembelce bana sırtıttı. "Ylang ylang'ını benimle birlikte buraya getirmelisin."

Güldüm. O kadar sevimliydi ki. Dolaptan su stimülatörünü alıp ona doğru salladım. Temelde bir penis su kaydırığıydı. Club E'deki ilk gecemizde yanlışlıkla geride bırakmıştı. "Bunu deneyebileceğimizi düşündüm."

Kaşları kalktı. "Bunu tamamen unutmuşum."

"Benim için bacaklarını aç," diye talimat verdim diz çöküp musluğa takarken. Cihazı, su doğrudan klitorisinin üzerine akacak şekilde ayarladığımda nefesi kesildi.

"Aman Tanrım. Bu... ohhhh." Gözleri kapandı ve parmaklarımı gövdesinde aşağı yukarı gezdirerek başına doğru eğildim.

"Bu hoşuna gitti mi bebeğim?"

İnledi ve kot pantolonum bir anda çok dar gelmeye başladı. "Güzelden de öte." Ayrılmış, gülümseyen dudaklarıyla, su tam da ihtiyacı olan yere akarken başını arkaya yatırdı.

Eğildim ve onu öptüm, dilim onunla oynadı ve parmaklarım meme ucunu kopardı. Kass iki eliyle başımı kavradı, saçlarımın arkasını ıslattı ve ben de onun sert tepesini daha çok çekiştirdim.

"Bırak beni meleşim," diye mırıldandım dudaklarına karşı ve tırnakları kafa derime batarken, yavaş ve uzun bir şekilde boşalırken vücudu titremeye başladı, tatlı sesleri ağzımda titreşiyordu. Her birini açgözlülükle yuttum.

"Bu harikaydı," diye nefes nefese ağzıma boşaldı. "Resmen yeni favori oyuncağım."

"En sevdiğin oyuncağın ben olduğumu sanıyordum," diye takıldım, kızarmış yanaklarına, uykulu gözlerine ve doygun gülümsemesine bakmak için geri çekildim.

"Tamam, en sevdiğim insan olmayan oyuncağım. Bu arada, ylang ylang'ını şimdi istiyorum."

"Seni yıkamama izin ver, sonra istediğin kadar ylang ylang içebilirsin." Mor bir banyo pufuyla, özellikle onun için satın aldığım öğütülmüş hindistan cevizi sabununu kullanarak vücudunun her santimini temizledim. Sonra küvetten çıkmasına yardım ettim ve onu büyük, kabarık beyaz bir havluyla kuruladım.

"Şimdiye kadarki en iyi banyo," dedi ve gömleğimi başımdan çekip pantolonuma uzanmadan önce bir kenara fırlattı.

"Bak, kızım domalmak ve yarrağın içine girmek için ne kadar hevesli." Kot pantolonumu ayak bileklerime dolamıştı ve dolgun göğüslerine uzanmadan önce onları ittim. "Ya da belki bunları sikerim ve boynuna boşalıyorum. Güzel bir inci kolye ister misin bebeğim?"

Bir elimi yukarı çektim ve boğazını hafifçe kavradım. O da taşaklarına tekme attı.

"Ohhh, lanet olsun," diye homurdandım, belimden iki büküm oldum ve cinsel organımı avuçladım. Sert bir oyuna her zaman razıydım ama bu kadarı çok fazlaydı. "Kass, ne oluyor bebeğim? Bu hiç komik değil."

Ama ona baktığımda gülmüyordu. Kızım korkmuş gibi geri çekiliyordu. Benden mi?

"Boğulmak yok dedim," diye bağırdı, bir avucunu bana doğru uzatarak.

Anladığımda bacaklarımın arasındaki tüm acı anında kalbime kaydı. Benden korkuyordu. *Tanrım, hayır!*

Dizlerimin üzerine çökerek ellerimi arkama koydum ve sessizce konuştum.

"Güvendesin, Kassie. Sana dokunmayacağım."

Göğsünden bir hıçkırık koptu ve neredeyse beni öldürüyordu. "Beni boğmanı istemedim."

Kalbim ikiye bölünürken başımı göğsüme doğru eğdim. *Benden korkuyor.*

"Seni boğmayacaktım. Yemin ederim Kassie, senin güvenine ihanet etmektense kendi canıma kıymayı tercih ederim." Başımı kaldırdım ve onun ağlamaklı bakışlarıyla karşılaştım. "Özür dilerim. Çok üzgünüm."

Ellerini ağzına bastırdı ve gözleri dehşetle açılarak yavaşça bana yaklaştı. "Tanrım, seni incittim Monty. Bunu yapmak istememiştim. Sadece çıldırdım." Önümde diz çöktü, yumuşak elleriyle yüzüme dokundu.

"Bebeğim, ben iyiyim. Senin için endişelendim. Elimi boynuna hiç yaklaştırmamalıydım. Bunun seni tetikleyeceğini fark etmedim."

Kassie kollarını boynuma doladı ve yanağını omzuma yasladı. "Bana sarılır mısın?"

Başka bir şey istemiyordum. "Emin misin?" Başını salladı ve gözyaşlarının göğsünden aşağı damladığını hissedebiliyordum. Her biri beni yarmakla tehdit ediyordu. "Tamam bebeğim. Tuttum seni."

Ellerim yavaşça sırtına gitti ve onu camdan yapılmış gibi nazıkçe tuttu. Şakağını öptüm ve öfkemi bastırmaya çalıştım.

"Bana bir isim ver, Kassie. Bunu sana kimin yaptığını söyle, ben de ona ödeteyim."

Yaklaşık yarım dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. "Eski sevgilimdi, Wesley. Çoktan hapse girdi." Vücudundan bir ürperti geçti ve ona bakmak için geri çekildim.

"Ne olduğunu bilmek istiyorum ama önce seni giydirelim."

Onu kollarımın arasına alarak ayağa kalktım ve yumuşak tişörtlerimden birini nazıkçe giydirmeden önce onu yatak odama taşıdım. Sonra bir çift boxer giydirdim ve onu yatağa götürdüm.

"Burada oturmamızın bir sakıncası var mı?"

Başını salladı, dudakları birbirine sıkıca bastırılmıştı. Kass kucağıma kıvrılmışken yatak başlığına yaslandım ve o konuşmaya hazır olana kadar sessiz kaldım.

"Wesley ve ben hukuk fakültesindeki son yılımda çıkmaya başladık. Benden birkaç yaş büyüktü ve hafta sonları ekstra para kazanmak için çalıştığım bir hukuk firmasında tanıştık."

Parmakları göğsümdeki saçları karıştırdı. "Biz çıkarken çocuk sahibi olmaktan bahsetmiştik. Bir ev dolusu istediğini söylerdi. Bir beyzbol takımına yetecek kadar çocuğumuz olacak diye şakalaşırdık."

Uzun bir süre durakladı. "Mezun olduktan hemen sonra evlendik ve o neredeyse anında değişti. Daha sahiplenici oldu. Bana çocuk konusunda fikrini değiştirdiğini çünkü sadece ikimizin olmasını istediğini söyledi."

Ne göt herif ama.

"Ne yapacağımı bilemedim. Evlenmeden önce her şeyin hallolduğunu sanıyordum ama... bilmiyorum. Sanırım Willow'la olanlardan dolayı hamile kalmaktan biraz korkuyordum, bu yüzden bir süre beklemekte sakınca görmedim."

Bana baktı ve ben de kaşlarının arasındaki noktayı öptüm. "Bu anlaşılabilir bir şey."

Yüzü tekrar göğsüme doğru kıvrıldı ve ben de sırtını yatıştırıcı darbelerle ovdum. "O zamanlar kiliseye hiç gitmiyordum ve Katolik öğretilerini tamamen terk etmiştim, bu yüzden doğum kontrol hapları kullanıyordum. Evliliğimizin üçüncü yılında Wesley'le bir hafta sonu tatile çıkacaktık, ben de o Cuma günü yeni bir paket hap almak için eczaneye gittim. Söz konusu hapta bir çeşit kıtlık vardı, bu yüzden doktorumu aradılar ve o da başka bir marka ile değiştirmemin sorun olmayacağını söyledi."

Kass uzun bir nefes verdi. "Kimse bana vücudum yeni haplara alışana kadar önümüzdeki ay boyunca başka bir doğum kontrol yöntemi kullanmam gerektiğini söylemedi."

"Ve sen hamile kaldın."

"Yaptım. Başta çok gergindim ama sonra heyecanlandım. Kocama söylemek için birkaç hafta bekledim. O iyi bir ruh halinde olana kadar beklemeye çalışıyordum ama artık *hiç* iyi bir ruh halinde değilmiş gibi görünüyordu. Kariyeri umduğu gibi gitmiyordu."

Kass bana baktı, dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle yukarı doğru kalkıktı. "Dürüst olmak gerekirse Wesley çok iyi bir avukat değildi. Öte yandan benim kariyerim son derece iyi gidiyordu. Oldukça yeni bir avukattım ve şimdiden birkaç büyük dava kazanmıştım. Kıskanç ve kırgındı, bu yüzden evde iş hakkında konuşmazdım çünkü sadece kadın olduğum için iyi davalar aldığıma dair atıp tutmasından bıkmıştım."

"Ne sikim bir pislik," diye ısırdım.

"Evet, öyleydi. Sonunda bir gün işten sonra ona söylemeye karar verdim çünkü vücudumdaki değişiklikleri fark etmeye başlaması an meselesiydi."

Göğsü derin bir nefes alarak kabardı ve parmaklarımın arkasını yanağında gezdirdim. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum bebeğim. Bana söylemek zorunda değilsin."

Başını salladı ve yüzünü boynuma yasladı. "Hayır, bunu söylemem gerek. O gün eve gidemedim makyaj çantamda doğum öncesi vitaminlerimi buldu. Çok sinirlenmişti."

Tanrım, şimdiden bu adamın boğazını kesmek istiyorum.

"Eve varıp merdivenlerden yukarı çıkar çıkmaz vitaminleri bana fırlattı ve bağırmaya başladı. Sonra... sonra o..." İnce bir hava akımı üfledi. "Beni merdivenlerden aşağı itti. Aşağıya indim, biraz sersemlemiştim ama o sırada hala bilincim yerindeydi."

"Seni boğdu mu?" Sözlerini ben bitirdim çünkü o kelimeleri söylemek zorunda kalmasını istemiyordum.

Başını salladı. "Bilincimi kaybedene kadar, sonra da evi terk etti. Uyandığımda hemen bir ambulans çağırdım. Polis hastaneye geldi ve onlara tüm hikayeyi anlattım. Wesley boynumu morartmıştı ve ön kapının üzerindeki güvenlik kamerası onu ambulans gelmeden kısa bir süre önce çıkarken yakalamıştı, yani ona karşı kanıtlarımız oldukça sağlamdı."

"Tanrım, Kass."

"Sully'yi kaybedeceğimden çok korkuyordum," diye fısıldadı, sesi titriyordu.

"Ama sen yapmadın. Sağlıklı, harika bir oğlunuz var."

Gerginliğinin bir kısmı vücudunu terk etti. "Evet, öyle. O her güne ışık getiriyor."

"Peki sık suratlıya ne oldu? Savunma anlaşması mı yaptı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, o salak reddetti ve duruşmadan sonra hapse mahkûm edildi." Kassie uzun bir süre tereddüt etti. "Ona karşı bir yasaklama emrim var, ama bu onun bana hapishaneden mektup göndermesini engellemedi."

"Ne tür mektuplar?" Sesimi kısıtlayarak sordum. "Pek hoş olmayanlar."

Bu adamdan her geçen saniye daha da nefret ediyordum. "Bunları yanına aldığından ve şartlı tahliye için geldiğinde sunduğundan emin ol. Kahretsin, ne diyorum ben. Sen bir avukatsın; bunu zaten biliyorsun."

"Mektupları aldım ama yine de onu serbest bıraktılar."

Bağdırmamak için kendimi zor tuttum ama Kassie için sakın kalmaya çalışıyordum. "Ne zaman?"

"Birkaç hafta önce."

"Peki sizinle iletişime geçmeye çalıştı mı? Başka mektuplar gönderdi mi?"

"Mektup yok, hayır." Bunu söyleme şekli bana bir şeyler sakladığını düşündürdü.

"Kassie, söyle bana." Ses tonum nazikti ama tartışmaya yer bırakmıyordu.

"Bana çiçek gönderdiğini sandığım zamanı hatırlıyor musun? Tam da hastalandığım zaman?" Başımı salladım. "Sanırım Wesley'den gelmişlerdi."

Lanet olsun, bu adam ölmek istiyor.

"Sana bunu düşündüren ne?"

İtiraf etmeden önce alt dudağını kemirdi, "Çünkü o zamandan beri iki buket daha aldım. Hiçbirinde kart yoktu."

Dişlerimi sıktım. Bunu bana nasıl söylememişti? "Rapor ettiniz mi?"

"Evet ve yapabilecekleri pek bir şey yok. Çiçekçinin posta kutusuna çiçeklerin nereye gönderileceğine dair talimatlarla birlikte nakit para bırakmış."

"Ve onları senin evine mi gönderiyor?" Korku midemi bulandırıyor.

Başını ileri geri salladı. "Hayır, ofisime. Nerede yaşadığımı bilmiyor."

Çenesini nazikçe kaldırdım. "Kass, sence onun da bunu öğrenmesi ne kadar sürer?"

Gözlerini hızla kırıştırdı ve benimkilerden uzaklaştı. "Altı yıl oldu ve şu ana kadar bir şey yapmadı."

"Benim yanıma taşın." Bakışları tekrar benimkilere döndü, geniş ve inanmaz bir şekilde. Nasıl hissettiğini biliyordum. Ağzımdan dökülen kelimeler onu olduğu kadar beni de şaşırtmıştı. Ama bu fikre çabucak ısındım. Aslında bu fikre bayılmıştım. "Sen ve Sully buraya taşının ki sizi koruyabileyim."

Kass esprisiz bir kahkaha attı. "Buraya taşınamayız. Beş yaşında bir çocukla yaşamının nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Burayı bir günde yerle bir eder."

"Ben. Umursamıyorum. Umrumda değil. Önemli olan tek şey ikinizin güvende olması."

"Öyleyiz. O doğduğundan beri bizi koruyorum."

"Campbell hapisteyken, ama artık dışarıda, bebeğim."

"Teklifin için teşekkürler ama hayır." Kalçalarımın üzerine oturana kadar yer değiştirdi, parmakları kulaklarımın üzerindeki saçlarda gezindi. "Neden bu kadar

Bana tatlı mı geliyor?"

Çünkü sana aşığım.

"Çünkü sana karşı bir şeyler hissediyorum, Kass." Sertçe yutkundum. "Çok gerçek, çok derin duygular."

"Ben de," diye fısıldadı, gözleri kapalı bir şekilde alnını benimkine yasladı. "Onları nasıl işleyeceğimi bilmiyorum. Sanki," gözlerini açtı ve ben kahverengi derinliklerdeki her şeyi okudum, "eski duygular."

İkimiz de gerçek kelimeyi söylemiyorduk ama aramızda asılı duruyordu, ağır, çığ ve gerçek.

Öne doğru eğilip beni şefkatle öptüğünde dilindeki o dört harfli kelimenin tadını alabiliyordum. Saçlarımda gezinen parmaklarının her fırçasında bunu hissedebiliyordum.

"Monty, benimle sevişir misin?"

Ve işte oradaydı. *O kelime*. Farklı bir bağlamda, ama yine de oradaydı.

"Evet, bebeğim." Üzerinde sadece benim tişörtüm vardı ve ben onu yukarı çekip

başının üzerinden. Kalçaları, boxerımı çıkarmam için yeterince uzun süre kalktı ve sonra tamamen çıplak kaldık. Bedenen ve ruhen.

"Hala koruma kullanmamız gerekiyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Doktorumu aradım ve sorun olmadığını söyledi. Sen istemediğin sürece."

"İstemiyorum," dedim ona, parmak uçlarımla omurgasını izleyerek. Kassie'nin bana dokunmasından başka bir şey istemiyordum. Başını arkaya yatırdı ve ben de boynuna tüy gibi öpücükler kondurdum. "Sana asla zarar vermem, Kass. Asla."

Bu hem bir söz hem de bir ricaydı.

"Biliyorum. Daha önce içgüdüsel olarak tepki verdim ama bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum."

"İyi iş çıkardın bebeğim. Çoğum seninle gurur duydu. Ama bir parçam o kadar heyecanlı değildi."

Alt dudağını ısırdı, köşelerde bir gülümseme belirirken uzandı ve elini çok nazıkçe sikimin etrafına sardı. "Seni tekmelediğim için çok özür dilerim. Şimdi iyi misin?"

Yumruğunda sertleşmeye başlamıştım bile. "Sanırım gitmeye hazır olduğunu söylemek güvenli olur. Sadece çok sert zıplama."

"Sana karşı nazık olacağım," diye kulağıma mırıldandı, kalçalarını kaldırdı ve ucumu ıslak merkezine doğru sürükledi. İleri geri, nefeslerimiz düzensiz ve hızlı olana kadar ikimizi de kızdırdı.

Kendini üzerime bıraktığında gözlerimiz kilitlendi. "Çok güzelsin," dedim ve o da öne doğru eğilerek dudaklarımı usulca emdi.

"Sen de öylesin."

Bedenlerimiz hareket etmeye başladığında elim başının arkasına gitti ve onu yakınımda tuttu. Yavaştı. Şehvetli. İbadet gibiydi.

Tek ses yatak yaylarının hafif gıcirtısı ve sessiz inlemelerimizdi. Ama aramızdaki duygular yüksek ve netti.

Kassie acele etmedi, dudaklarımız birleşirken kendini üzerime indirmeden önce ağrıyan bir yavaşlıkla şaftımı yukarı kaydırды. O kadar sıkı ve ıslaktı ki, vücudu bensiz yapamazmış gibi beni içine çekiyordu.

Bir elimi poposuna koyarak onu kendime çektim ve klitorisi kasık kemiğime sürtündüğünde nefesi kesildi. Başımı eğerek dudaklarımı bir meme ucunun etrafına kapattım ve şefkatle emdim.

Kassie'nin vücudu etrafımda sıkılaştı ve her inişte kalçalarını yuvarladı. "Evet, tam oraya," diye fısıldadı başımın tepesine doğru. Diğer göğsüne biraz ilgi gösterdim ve kalçaları kekeleydi.

İki elimi kıkına atarak ona rehberlik ettim, başımı yukarı çekip dudaklarını dudaklarıma çarpana kadar vücutlarımızı birlikte salladım. Öpücük şiddetli ve şehvetliydi ve kaygan sıcaklığının içinde seğirdiğimi hissettim.

İkimiz de aynı anda zirveye ulaştığımızda inlemelerimiz birbirine karıştı. Derinden öpüştük, bedenlerimiz yavaşladı ve sonunda durdu.

Kassie yanağını omzuma yasladı ve sessizce birbirimize sarıldık, kalplerimiz birbirimizin göğsünde hızla çarpıyordu. Sanki kendi özel konuşmalarını yapıyorlardı.

Hareket etmek istemiyordum. Bir *daha asla* ama... "Bacaklarını etrafıma sar," dedim ona, yataktan iterek.

Sözünün kesilmesinden duyduğu hoşnutsuzluğu dile getirdi. "Neden taşınıyoruz?" Onu taşırken basitçe "Banyo," dedim.

İşini bitirdikten sonra onu yatağıma geri yatırdım ve sırtına yaslandım, kollarım doygun bedenini sımsıkı sardı. Sıcak ve yumuşaktı ve gitmesine asla izin vermek istemedim.

Nefes alış veriş düzeldikten sonra sessizce adını söyledim. Yanıt alamayınca yüzümü boynunun arkasına gömdüm ve söylemekte zorlandığım sözleri fısıldadım.

"Seni seviyorum."

Meğer beklediğimden daha kolaymış. Çok daha kolay.

CHAPTKR /§

Mutfak tezgâhıma oturdum ve postaları karıştırdım. Fatura, fatura, bebek partisi davetiyesi, fatura, iade adresi olmayan kare zarf.

Diğerlerini yere atarak -Florida'dan dönene kadar bekleyebilirlerdi- krem rengi zarfı açtım ve üzerinde büyük, kalın bir fontla T harfi olan kare bir kart çıkardım.

"Bu da ne böyle?" Yüksek sesle sordum, ters çevirdim ve diğer tarafının boş olduğunu gördüm. Daha fazla düşünmeden kapı çaldı ve koşarak ön kapıya gidip açtım.

Monty bana sırtıttı, üzerinde bebek pembesi bir düğme ve haki bir şort vardı. Bir erkeğin pembe içinde nasıl bu kadar güzel görünebildiği beni aşıyordu.

İçeri girdi ve beni kendine çekti, başımı yana yatırarak beni selamladı - dili ağzımdaydı.

"Aman Tanrım, burada çocuklar var," diye arkasından bir ses geldi ve isteksizce ayrıldık. Lily koridorda durmuş, bir eliyle Sid'in gözlerini kapatırken diğer eliyle de kendi gözlerini kapatıyordu.

"Artık bakmak güvenli," diye bilgilendirdim ve ellerini indirmeden önce parmaklarının arasından baktı.

"Selam Lil," dedi Monty, çömelmeden önce yanağına bir öpücük kondurarak. "N'aber Sid?"

"Merhaba Monty," dedi neşeyle. "Sully burada mı?"

Tam o sırada oğlum oturma odasından içeri daldı, Batman bavulunu tekerleklerin vızıltısıyla arkasından sürükleyerek. "Ben hazırım," diye bağırdı, bavulu bıraktı ve kollarını en iyi arkadaşına doladı.

Lily, kucaklaşan oğullarımıza bakarken gülümsüyordu. "Sid heyecandan kendinden geçmiş durumda."

"Dinozorları göreceğiz!" Sid, küçük bedeni heyecandan titreyerek duyurdu.

"Biliyorum!" Sully bacaklarını çömelterek ve önünde kısa dino kolları yaparak konuştu. "Ben bir Sully-saurus Rex'im!"

Arkadaşı kıkırdadı ve aynı duruşu sergiledi. "Ben de bir Sid-asaurus Rex'im." Sonra oturma odasında tepinmeye, birbirlerinin etrafında dönmeye ve hırlamaya başladılar.

Lily'ye iri gözlü bir bakış attım. "Peki. İyi şanslar."

Kıkırdadı. "Praveen arabada üstünden geçmeleri için bazı dino gerçekleri ve bulmacalar yazdırdı. Umarım bu onları sessiz tutar."

Sully hızla yaklaştı ve şeytani bir sırıtışla Monty'ye baktı. "İnsan! En sevdiğim yemek," diye hırladı ve sonra onu kalçasından ısırıldı.

"Sullivan Lucas Ramirez," diye bağırdım en iyi anne sesimle. "Hemen şimdi özür diliyorsun."

"Sorun yok," dedi Monty, oğlumu yana doğru kaldırıp karnını yalayarak. "Bu insan geri ısırır." Monty onu kalçasına oturtana kadar çocuğum sevinç çılgınlıkları attı.

"Monty, sen benim babam mısın?" diye sordu ve ben kendi tükürüğümle boğuldum. Ama adam etkilenmemiş görünüyordu.

"Hayır, dostum. Değilim."

Sully beş yaşındaki bir çocuğun toplayabileceği tüm bilgelikle başını sallayarak, "Ben öyle düşünmüyorum," dedi. "Annem babamın pek iyi biri olmadığını söyledi ve bence sen gerçekten iyisin."

Lily'den küçük bir homurtu geldi ve ben de ona ters ters baktım.

"Bence sen de çok hoşsun, Sully-saurus," diyerek onu kendine çekti ve başının üstünü öptü. "Lily Teyze için iyi olacak mısın?"

Oğlum başını kaldırdı ve başıyla onayladı.

"Yapacağım." Monty işaret parmağını uzattı. "Söz mü?"

Sully küçük parmağını büyük parmağın etrafına dolamadan önce bir an için ona baktı. "Söz veriyorum."

Bir şekilde boğazıma takılmış olan lanet golf topunu yutmak zorunda kaldım. Monty dino çocuğumu bana uzattı ve ben de yüzüne öpücükler kondurdum.

"Mommmmm, bu bin milyon öpücük gibi bir şey," diye yakındı ama sevimli burnuna bir tane daha bıraktım.

"İşte, şimdi bin milyon birin var. Seni dört gün boyunca görmeyeceğim."
Tavrı yumuşadı ve yüzümü okşadı. "Her şey yoluna girecek, anne.
Beni çok özlersen arayabilirsin."

Gözyaşlarımı geri kııptım. "Her gece," diye söz verdim, son bir anne kokusu için burnumu saçlarına bastırdım. "Seni çok seviyorum bebeğim."

"Ben de seni seviyorum, anne." Şaşkınlıkla kollarını Monty'ye uzattı, o da onu kucakladı.

Kollarını ve bacaklarını Monty'ye dolayan oğlum, yanağına bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum, Monty."

Elimi kaldırıp parmaklarımla dudaklarımı kapattım ama adamım bir saniye bile tereddüt etmedi. Aslında, dudaklarını Sully'nin alına bastırırken yüzü biraz eridi.

"Ben de seni seviyorum, küçük adam."

En sevdiğim iki erkek birbirlerine gülümserken kalbim anormal bir ritimle sıkışıp serbest kaldı. Lily'nin eli sırtıma dokundu ve dudaklarında genişleyen bir sırıtışla ona baktım. "Çok tatlı," diye mırıldandı ve ben de başımı sallayarak dikkatimi oğlumu tutan Monty'ye çevirdim.

Doğru görünüyordu. Hayal edebileceğimden çok daha doğru.

Sully tatlı bir sesle, "Bana Florida'dan bir hatıra getirir misin?" diye sorarak ortamı bozdu.

Monty yanlış telaffuza güldü. "Elbette, sana bir hatıra getireceğiz. Sid'e de."

Çocukların ikisi *de* bağırdı ve *Tanrım, çocuklar neden bu kadar gürültücü?*

Monty çocuğumu yere bıraktı, ben de Lily ve Sid'i kucaklamadan önce ona bir kez daha sarıldım.

Sonra üçlü koridora yöneldi ve ben durup izlerken Praveen çantalarla birlikte asansörün yanında bekliyordu.

"Sully!" Seslendim ve omzunun üzerinden bana baktı. "Başka insanları ısırma."

Sırıttı. "'Tamam, anne! Güle güle."

"Bir ebeveyn olarak söylemek zorunda kalacağımı hiç hayal etmediğim şeyler," diye mırıldandım, grup asansöre bindiğinde dairenin içine geri döndüm.

"Sen iyi misin?" Monty sordu.

"Evet. Sully'nin iyi olduğunu ve çok eğleneceğini bilsem de biraz üzgünüm. Ben de onsuz bir şey yaptığımda kendimi hep suçlu hissediyorum. Kulağa garip geliyor, biliyorum."

At kuyruğumu elinin etrafında döndürdü ve dudaklarımı gagaladı. "Gidip yetişkin işleri yapman sorun değil ama aynı zamanda oğlunu özlemen de sorun değil."

"Çok mantıklı olmasa bile duygularımı asla geçersiz kılmaman hoşuma gidiyor."

"Duyguların her zaman mantıklı olması gerekmez. Bu yüzden onlara gerçek değil duygu denir. Ve seninki benim için her zaman geçerli olacak."

Bu lanet adam.

Gömleğinin yakasıyla oynayarak, "Umarım Sully seni rahatsız etmemiştir-" dedim.

"O yapmadı." Sesi sessiz ama kararlıydı, mavi gözleri gerçeği söylüyordu.

Kollarımı ortasına doladım ve ona gülümsedim. "Bana şu bahsettiğin yetişkin şeylerinden biraz daha bahset."

Kıçıma bir şaplak attı. "Hadi uçağa binelim, sana her türlü yetişkin şeyini göstereceğim."

Yetişkin şeyleri, gerçekten. Jette lanet bir yatak odası vardı. Ve onu kullandık. İki kez. *Mile High Club, isteyen var mı?*

"Burası senin evin mi?" Kalça çatılı ve pişmiş toprak yürüme yollu sahil evinin garaj yoluna girdiğimizde başımı eğip pencereden dışarı bakarak sordum.

"Hayır, burası kiralık," dedi arabayı iki bölmeli garajın bir tarafına sürerken. "Evim yaklaşık bir mil güneyde. Orada hiç mobilya yok, bu yüzden buranın daha rahat olacağını düşündüm. Yerde uyumak için çok yaşıyım."

"Peki plan nedir, ihtiyar?"

"Seni biraz deniz ürünü yemeye götüreceğimi düşündüm, sonra da belki sahilde bir yürüyüşe çıkarım?"

"Kulağa hoş geliyor. Ben açım."

"Yarın benim evime gidebiliriz."

"Peki evindeki odada ne olduğunu bana söylemeyecek misin?"

Konsolun karşısına uzandı ve elimi sıktı. "Sana göstermek daha kolay."

Ertesi sabah Monty'nin evine doğru yürüdük, etrafını saran bir güvertesi ve tavandan tabana pencereleri olan muhteşem bir beyaz sıva bina.

Sinirlerim alarma geçmişti çünkü bana ne göstereceği konusunda hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

Ön kapının kilidini açtı ve yüksek tavanlı, sarkıt lambalı geniş bir oturma odasına girdik. Ortalık temizlik solüsyonu kokuyordu.

"Görünüşe göre temizlikçiler çoktan gelmişler," dedi. "Bu son odayı toparlayana kadar elektriği açık tuttum."

"Gizemli oda mı?" diye sordum ve elimi tutup beni açık renkli ahşapla döşenmiş bir koridora götürürken bana gülümsedi.

"Uzun süre gizemli kalmayacak," dedi beyaz kapının kilidini açarken. Eli kapının kolundayken derin bir nefes aldı. "Bu odaya benden başka hiç kimse girmedi. Ve şimdi de sen."

Kapıyı yavaşça açtı ve önce benim girmeme izin vermek için geri çekildi. Gözlerim odanın içinde gezindi ve kalbim durdu.

Odanın üç duvarında renkli çizimler vardı. Monty'nin çizimleri olduğunu söyleyebilirim.

"Buradan başlayabilirsin," dedi sessizce, sol duvardaki üç yüzlü bir çizimi işaret ederek. Ben, Evie ve bir bebek.

Willow.

Yüzlerin üzerinde güzel bir yazıyla yazılmış başlıkta şöyle yazıyordu:
Kalbim boş olsa bile, hala senin için atıyor.

Acısını her kelimesinde, her satırında ve her kıvrımında hissedebiliyordum. Titrek bir elimi uzatıp parmaklarımı kızımızın yüzü olduğunu kalben bildiğim şeyin üzerinde gezdirdim.

"Çok güzel," diye nefes aldım. "Çok mükemmel."

"Bunu on altı yıl önce hepinizi kaybettikten sonra çizdim."

Kalbim onun için paramparça oldu. Bizim için. Dönerek yüzümü göğsüne gömdüm, gözyaşlarım fildişi keten gömleğini ıslattı.

"Çok üzgünüm. Çok zaman kaybettik."

Monty başparmaklarıyla yüzümü yukarı kaldırdı. "Ama artık birbirimize sahibiz." "Seni seviyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

Gözleri irileşti ve sonra gözyaşlarıyla kaplı yüzü kocaman bir gülümsemeye dönüştü. Kollarını bana dolayarak beni yerden kaldırdı ve ben de bacaklarımla onun belini sardım.

"Bunun beni ne kadar mutlu ettiği hakkında bir fikrin var mı?" Alnımız birbirine değene kadar öne doğru eğildi. "Ben de seni seviyorum, Kass. Sen benim nefes alma sebebimsin. Bir daha kimseyi sevebileceğimi düşünmemiştim. Ta ki sen bana geri dönene kadar."

"Aslında, sanırım bana geri döndün," dedim ve kıkırdadı. "Her zaman benimle tartışmak zorundasın."

"Beni başka türlü ister miydin?"

Başını iki yana salladı. "Milyon yıl geçse de olmaz. Seni olduğun gibi seviyorum."

Dudaklarımız buluştuğunda kalbim kabardı, dilinin benimkine her vuruşunda aşk ve çaresizlik vardı. Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda parmaklarımı çenesindeki kısa sakalların arasından geçirdim.

"Bana çizimlerin geri kalanını gösterecek misin?"

Monty beni yere indirdi ve çenesini başımın üstüne koyarak beni çevirdi. "Bunu Willow'un ilk doğum gününde çizmiştim," dedi ikinci resmi göstererek. "Yoksa yıldönümü mü? Doğru terimin ne olduğundan emin değilim."

"Doğum gününü sevdim," dedim çizime bakarak. Hâlâ bebek gibi görünüyordu ama ilk resimdekinden daha büyüktü. Gözlerim tuvalin sağ alt tarafına kaydı, orada küçük bir söğüt ağacı çizimi vardı. "Bu senin dövmenin bir kopyası mı?"

"Evet. Sanırım sadece ismimi imzalamak yerine özel bir imza istedim. Bu yüzden hepsinin üzerine attım."

"Buna bayıldım."

"İlkini çizdiğimde tüm bunları hiç planlamamıştım ama sonra ikinci doğum gününde masama oturdum ve buna başladım. Ondan sonra, her yılın ilk Mart ayında yaptığım bir şey oldu."

Bir sonraki resim, başının her iki yanında kabarık koyu renk at kuyrukları olan yeni yürümeye başlayan bir çocuğa aitti. Tombul bir yüzü ve dişlek bir sırtışı vardı.

"O çok değerli," dedim, kalbim küçük kızım ve beni kollarında tutan adam için sevgiyle kabarıyordu. Bu inanılmaz hazineyi benimle paylaşan adama.

"Nedense bu üçüncüsünde onu mavi gözlerle çizdim," dedi bir sonraki çizimi işaret ederek. "Bazen onu kendi gözlerimle, bazen de senin gözlerinle hayal ettim. Sadece o anda ne hissediyorsam onu çizdim, bu yüzden her biri biraz farklı."

Willow'un, kızımızın hayatının her evresindeki resimleriyle dolu kendi kişisel sanat galerisinde dolaştık. On altı tane, her doğum günü için bir tane.

"Burada bana benziyor," diye mırıldandım sonuncusuna geldiğimizde.

On altı yaşındaki Willow'a baktı. "Bu yıl onu böyle hayal etmiştim. O yaştaki güzel annesine benziyor."

"Onu hep bir bebek olarak hayal ediyorum. Elbette aradan geçen yıllara ayak uydurdum ama kafamda o hep yeni doğmuş bir bebektir." Gözlerim resimleri soldan sağa taradı ve şaşkınlıkla başımı salladım. "Onun büyüdüğünü hiç göremedim ama şimdi... şimdi bunu görebiliyorum. Bunu bana sen verdin."

Monty şakağını öptü ve dudaklarının orada oyalanmasına izin verdi. "Sana dünyaları verirdim, Kassie."

Gözlerimi kapatıp kollarımı onunkilerin üzerinde kavuşturarak gülümsedim çünkü ona inanmıştım.

BÖLÜM /4

Bir bulut ayın üzerinde hareket ederek bizi neredeyse tamamen karanlığa gömdü. Monty ve ben okyanusun omuz derinliğindeydik. Onun için omuz derinliğindeydi; ona sarılmamış olsaydım su başımı örtebilirdi.

Daha yeni sevişmiştik ve bizi ayakta durabileceğim kadar kıyıya doğru götürürken başım omzuna yaslanmıştı.

"Gidip kıyafetlerimizi alayım," dedi, ağzımın kenarını öptü ve vücudundan aşağı kaymama izin verdi.

Bu doğaçlama bir çıplak yüzüş buluşmasıydı. Akşam yemeğinden sonra ay ışığında sahilde geziniyorduk, bir şey diğerine yol açtı ve işte! Çıplaktık ve okyanusta sevişiyorduk.

Bu da havlumuz olmadığı anlamına geliyordu.

Monty'nin kafası bir o yana bir bu yana dönüyor, çıtırçıplak sudan çıkmadan önce sahile gelen başka birileri var mı diye bakıyordu. Durup birkaç metre sola, sonra sağa yürüdüğünü fark ettim, aleti ay ışığında sallanıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Bağırdım.

"Giyisilerimizi arıyorum," diye geri seslendi.

"Tam şuradaki kayanın üzerindeydiler."

"Bunun farkındayım Kassie, ama şu anda burada değiller."

Ne oluyor lan?

Alt kısmı bir kez daha su tarafından korunana kadar tekrar bana doğru yüzdü. "Görünüşe göre pisliğin teki kıyafetlerimizi çalmış," dedi suratsızca.

"Ne?" Çılgılık attım.

Avucunu kaldırdı. "Bir şey olmaz. Ben eve gidip havlu getireyim."

"Çıplaksın," diye hatırlattım ona.

Gözleri kısıldı. "Bunun oldukça farkındayım, Kassie. Ya öyle olacak ya da hayatımızın sonuna kadar okyanusta yaşayacağız. O zaman aletim tamamen budanmış olur."

Kıkırdamaya başlayınca bir kez daha ters ters baktım. "Tamam, haklısın. Her şey yoluna girecek," dedim ona, yüz ifadelerimi kontrol etmeye çalışmaktan yanaklarım acıyordu. "Ben senin gözcün olacağım."

Monty derin bir nefes aldı ve ellerini aile mücevherlerinin üzerine koyarak sudan çıkmadan önce sahili bir kez daha aradı. Yine de ona seslendiğimde beni terslemek için bir elini arkasına attı.

Gülmekle ve onun güzel kışını izlemekle o kadar meşguldüm ki, soldan yaklaşan bir adamı fark etmedim. Şapkalı bir adam.

Bir polis şapkası.

Lanet olsun!

Kelimeleri duyamadım ama adam belli ki Monty'ye durmasını söyledi çünkü durdu, arkasını döndüğünde omuzları çökmüştü.

Siktir, siktir, siktir. O hapse girecek ve ben de denizkızına dönüşmek için dua etmek zorunda kalacağım çünkü çıplak kışımı bu sudan çıkarmamın imkanı yok. Asla.

Monty hâlâ kasıklarını avuçlarken, polisle uzun bir konuşma yaptılar ve bu sırada Monty başını önce kayaya sonra da bana doğru salladı.

Kahretsin. Ya tutuklanırsam ve annem öğrenirse? Ya da oğlum internet kullanacak yaşa geldiğinde? Ve bu yüzden barodan atılabilir miyim?

Tüm hayati bölgelerimin kapandığından emin olmak için suya daldım ve elimi sallayarak kaldırdım.

"Biz çok iyi insanlarız!" Ben aradım. "İlk defa böyle bir şey yapıyoruz. Lütfen bizi tutuklamayın!"

Kahkahalar duyduğuma emindim, sonra polis başını salladı, Monty'ye bir şeyler söyledi ve sahilde gezinmeye başladı. Çırlıçıplak erkek arkadaşım bana bir bakış attı ve ben de ona neşeli bir başparmak işareti yaptım.

Karanlıkta bile, dönüp beyaz poposu parlayarak kiralık evimize doğru ahşap merdivenlerden yukarı koşmadan önce omuzlarının titrediğini görebiliyordum.

Birkaç dakika sonra bir çift yüzme şortu giymiş ve kraliyet mavisi bikinimi taşıyarak geri döndü.

"Bunları daha önce kullanabilirdik, ha?" Ben sordum, o da gözlerini devirdi.

"Çıplak yüzmenin tarihindeki en kötü gözcü sensin," diye yorum yaptı.

"P o p o n a hayranlıkla bakıyordum," diye itiraf ettim üst kısmı göğüslerime bağlayıp alt kısmı giyerken.

"Çok yardımcı oldu," dedi kuru bir sesle.

"Tutuklanmadan nasıl kurtuldun? Ne kadar iyi insanlar olduğumuzu bağırduğım için mi?"

"Hayır, seni aptal. Adamı tanıyordum. Polis teşkilatında çalıştığım zamanlardan." "Şanslıymışsın."

Monty döndü ve çömeldi. "Atla." Kıyıya doğru ilerlemeye başladığında sırtına tırmandım. "Drew, bu konuştuğum polis.

-Son zamanlarda sahillerde böyle şeyler oluyormuş. Muhtemelen çocuklar olduğunu düşünüyorlar."

"Tanrıya şükür telefonlarımızı cebimize koymak yerine evde bırakmışsınız." Burnumu boynuna dayadım, okyanusun ve Monty'nin kokusunu içime çektim. "Biliyor musun, eğer bir stalker olacaksan seninle takılmayı bırakmak zorunda kalacağım. Böyle biriyle birlikte olabileceğimi sanmıyorum."

"Sana neden katlandığım hakkında hiçbir fikrim yok," diye homurdandı, ben sırtına yapışmışken merdivenleri koşarak çıktı.

"Çünkü beni seviyorsun."

Başını çevirdi ve dudaklarımı gagaladı. "Evet, seviyorum. Yine de bana seninle asla bir gözetlemeye çıkmamam gerektiğini hatırlat."

Hafta sonumuzun geri kalanı başka bir kamu ahlaksızlığı veya neredeyse tutuklanma olmadan geçti. Aslında, oldukça mükemmeldi.

Çizimleri dikkatlice sarıp kapladıktan sonra zamanımızın geri kalanını yemek yiyerek, yüzerek ve sahilde yürüyerek geçirdik.

Ve seks yapmak. Hem de çok. Artık aramızdaki tüm engeller yıkılmıştı, ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyorduk.

Monty bir sabah, "Ayrılmadan önce bunları karakola iade etmem gerekiyor," dedi ve şeffaf plastiğe sarılı iki lacivert üniformayı havaya kaldırdı. "Bunları devriye görevlerine yardım ederken giymiştim."

Bakışlarımı onunkilere çevirmeden önce parmağım bir tanesinin önündeki düğmelerde gezindi. "Keşke onları geri almak zorunda olmasaydın. Çok seksiler."

Gözleri parıldadı ve dudaklarının bir tarafı seksi bir sırıtışla yukarı kalktı. "Daha sonra bazı suçlar işlemeyi mi planlıyorsunuz, Bayan Ramirez?"

"Bunu düşünüyorum. Belki tutuklanmaktan kaçmak.

Kelepçeleriniz var mı?" "Her zaman," dedi, giysileri örten plastiği çıkararak. "Onları geri götürmen gerektiğini sanıyordum."

"Departmana bir çek göndereceğim," diye homurdanarak üniforma gömleklerinden birini çekti. Düğmelerini iliklerken durakladı ve tek kaşını kaldırarak beni uyardı. "Koşmaya başlasan iyi olur, kadın."

Ve mutlu bir ciyaklamayla, yaptım.

New York'taki özel pistte uçaktan indiğimizde Cruz'u siyah bir Town Car'ın yanında bizi beklerken bulduk. "Hey, siz ikiniz. Eğlendiniz mi?" diye sordu neşeyle.

Monty ona şüpheyile bakarak, "Evet," dedi. "Çok neşelisin."

Cruz yüzünde kocaman bir sırıtışla omuz silkti. "Bugün çok güzel bir gün." "Sen ne d e r s e n o . " Bana göz kırptı ve mırıldandı, "O tamamen yattı."

"Sen de öyle," diye fısıldadım, poposunu okşayarak.

"Belki de bu yüzden yüzümden bu gülümsemeyi silemiyorum."

Monty, çizimleri taşımak için özel bir nakliye servisine bir minibüsle bizi havaalanında karşılattı ve yüklemeyi denetledikten sonra arabaya bindik.

Başımı omzuna doğru eğdiğimde, "Sully eve ne zaman geliyor?" diye sordu.

"Birkaç saat daha olmaz," dedim esnerken. Gözlerim kapandı ve Monty beni sarsarak uyandırana kadar sadece dakikalar geçmiş gibi geldi.

Orta parmaklarımla gözlerimdeki kabuğu temizledim ve çocuklar arkadan bavullarımızı alırken başımı pelüş deriye yasladım.

"Hazır mısın, uykucu?" Monty araçtan inmeme yardım etmek için elini uzatarak sordu.

Lobiye girdiğimizde, "Mektuplarımı kontrol edeyim." dedim. Kutumu açtım, kolumun altındaki yığını paketledim ve üst kattaki asansöre bindik.

"Bavulunuzu odanıza koyayım."

"Teşekkürler, bebeğim." Çoğunlukla ıvır zıvır ve faturalardan oluşan postaları karıştırdım. Ta ki kare bir zarfa ulaşana kadar. Kaşlarımı çatarak açtım ve üzerinde I harfi olan bir kart buldum.

"O da ne?"

Monty'ye baktım. "Bilmiyorum. Ayrılmadan önce buna benzer bir kart daha aldım ama içinde hiçbir şey yok. Sadece bir mektup."

Onu benden aldı ve incelerken yüz ifadesi sertleşti. "Diğeri nerede?"

"Belki mutfaktadır. Atmış olabilirim." "Göster bana."

Mutfakta geçen haftadan gelen postaları karıştırdım ve kartın yerini buldum. Monty zarfları kontrol etmeden önce onlara kaşlarını çattı.

"İade adresi yok, adınız ve adresiniz bir etiketin üzerine yazılmış." Gözlerini benimkilere dikti. "Bunların Campbell'dan geldiğinden endişeleniyorum."

Başımı salladım. "Wesley nerede yaşadığımı bilmiyor. Bunu öğrenmesinin hiçbir yolu yok."

O itilmiş dışarıya uzun İç çek. "Kass, asla hafife almak Bir suçlunun becerikliliği. Siz bir savunma avukatısınız. Bunu biliyorsunuz."

Sonraki altı hafta boyunca, her biri sonunda bir harfi heceleyen başka kartlar da geldi:

T-I-C-K-T-O-C-K.

İkinci T geldiğinde, Sully ve ben Monty'nin dairesine taşındık.

CHAPTKR //

"NEREDE O, İdris?" Telefon hattından homurdandım.

"Keşke bilseydim Monty. Rehabilitasyon merkezine gitmemeliydin," diye cevap verdi, sesi onaylamıyordu.

İdris Peterson, Kassie'nin son birkaç aydır aldığı gizemli çiçek ve kartlarla ilgili davayla ilgilenen memurdu.

"Ben de tam onu geri çekilmesi için uyaracaktım. *Birilerinin bir şeyler yapması gerekiyor.*" Hayal kırıklığım ses tonumu keskinleştirdi.

"Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz, dostum. Kanıt yok."

"Bir ton kanıt var! Üzerinde harfler olan kartlar sende."

"Monty, sen polistin. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin. Parmak izi aradık ama kartlarda ya da zarflarda bir şey bulamadık. Eminim eldiven giymiştir çünkü yıllarca avukatlık yaptı ve daha iyisini bilir. Wesley Campbell'ı bu işe bağlayan hiçbir şey yok." Ben homurdanınca devam etti. "İkimiz de o olduğunu biliyoruz, ama biz. Kanıtlayamıyoruz. Kanıtlayamıyoruz. Kanıtlayamıyoruz."

Ellerimi *Bouvier* binasındaki masama dayayarak öne doğru eğildim, gerginlik sırtımdaki ve omuzlarımdaki kasları geriyordu. "Elinden gelen her şeyi yaptığını biliyorum. Ben sadece içimi döküyorum. Gerçekten de rehabilitasyon merkezine gidip onunla konuşarak aklını başına getirmeye çalışıyordum. Kass'ı rahatsız etmeyi bırakmazsa hapse geri döneceğini hatırlatmak için."

Ve muhtemelen suratına bir düzine kadar yumruk atarım.

"Muhtemelen senin koca kıcının caddenin karşısında gezindiğini gördü ve seni tanıyınca kaçtı."

Bu doğru olabilir. Saatlerce arabamda bekledim ve sokağa çıkma yasağını kaçırdığı belli olunca evin kapısını çaldım. Bana hiçbir şey söylemediler ve ben de yanlış evde olduğumu düşündüm - kötü istihbarat ya da başka bir şey.

"O geçen haftaydı. Yedi gündür firarda. Neden bunu şimdi öğreniyoruz?"

"O gece evde başka bir sakinin karıştığı bir tür olay vardı, bu yüzden müdür bunu birkaç gün boyunca rapor etmedi. Sonra bürokrasi falan derken, benim masama gelene kadar beş gün daha geçti."

"Ve onun için bir arama emri olduğunu söylediniz?"

"Kayıp olduğunu öğrendiğim an söndürdüm. Bu birkaç saat önceydi. Onu alır almaz, şartlı tahliyesini ihlal ettiği için doğrudan hapse geri dönecek."

"Her yerde olabilir," dedim sesimdeki yenilgiyi duyarak.

"Muhtemelen şu anda Meksika yolundadır. Zorbaların çoğu derinlerde büyük korkaklardır."

"Bir kadını döven herkes lanet olası bir korkaktır," diye çıkıştım. "Benden tartışma yok. Kassie'nin güvenliği hâlâ sende mi?"

"Evet, Cruz'un eski denizci arkadaşlarından birini koruma ve şoför olarak işe aldım. Sabahları onu işe ben götürüyorum, sonra da o göreve geliyor. Gitmesi gereken günlerde onu adliyeye götürüp getiriyor. Sully'yi almaya ve işten sonra ne yapması gerekiyorsa onu yapmaya götürüyor."

"İyi çalışıyor mu?"

"Harika biri, boz ayı gibi yapılı. Ben yanlarında olamadığımda onun yanlarında olması çok daha iyi hissettiriyor. Elbette Kassie ilk başta bu konuda sızlandı ama sonunda kabul etti. Çok inatçı olabiliyorum, özellikle de onun ve Sully'nin güvenliği söz konusu olduğunda."

"Güzel. Güvenebileceğin biri olduğuna sevindim. Kassie iyi bir hanımefendi." Omuzlarım biraz gevşedi ve başımı salladım. "O harika biri."

Telefonu kapattım ve arkamda duran *Bouvier*'in baş tasarımcısı Devereaux'yu görmek için döndüm. "Her şey yolunda mı?" diye sordu hafif aksanlı sesiyle.

"Sadece Kassie'yle ilgili bir güvenlik sorunu var ama Hector onunla birlikte, yani her şey yoluna girecek."

"Tamam, güzel. Seninle bu eskizlerin üzerinden geçmek istedim." Elinde on altı yıl önce Kass için çizdiğim gelinlikleri tutuyordu.

"Bana bunların tamamen saçmalık olduğunu söyleyen de sorun değil. Onları çizdiğimde ergenlik çağındaydım."

Tuzlu biberli başını salladı ve onlara baktı. "Tam tersine, mükemmeller. Birkaç detayı düzelteceğiz ama genel tasarımlar mükemmel. Bence her birinden birer örnek yaptırıp müstakbel gelininizin seçmesine izin vermeliyiz."

Buna sıırttım, kalbim tamamen doluydu. *Müstakbel gelin.*

"Kulağa harika geliyor, Dev. Şimdi tek yapmam gereken onu benimle evlenmeye ikna etmek."

BÖLÜM /6

"SONRA GÖRÜŞÜRÜZ Andrea," dedim kapıdan çıkarken.

"Kulağa hoş geliyor patroniçem. Bu arada Lily gitmeden önce ofisine uğramanızı söyledi."

"T a m a m d ır ." Koridorda yürürken arkadaşımın kapısını iterek açtım. "Hey, kadın."

"Hey! Sul bu gece hala bizimle mi kalıyor?"

"Evet, ama onu bütün gün görmediğim için önce dondurma yemeye götüreceğim. Hector onu gündüz kampından alacaktı."

"Orayı beğendin mi? Gelecek yaz Sid'i gönderebilirim."

Başımı salladım. "Burayı çok sevdi. Tüm danışmanlar harikaydı ve onlar için çok fazla etkinlik var."

"Güzel. Dondurma partisinden sonra görüşürüz. Benim için fazladan bir kaşık al." Ona küçük bir parmak işareti yaparken "Serpintili," diye garanti verdim.

Aşağı indiğimde Monty'nin satın aldığı siyah Mercedes sedanı kaldırımın kenarında otururken buldum. Kendi kişisel devim sırttı ve benim için arka kapıyı açtı. "Hey, Bayan Ramirez."

"Merhaba, Hector. Bizi Scoops'a götürebilir misin? Sana milyon kere söyledim, bana Kassie de."

"Evet, hanımefendi." Ben güvenli bir şekilde arka koltuğa oturana kadar gözleri kaldırımda bir aşağı bir yukarı gezindi.

"Anneciğim! Hector gelip beni aldı ve markete götürdü. Bak ne aldım."

Koltuğa yaslandım ve tatlı şoförümüzün onun için aldığı atıştırma lıkla larla dolu çantayı bana gösterirken oğlumun mutlu gevezeliğinin tadını çıkardım.

Temmuz ayı ofiste yoğun bir ay olmuştu ve ben de son derece stresliydim. Öne doğru eğilerek Hector'a, "Sully'yi bıraktıktan sonra kickboks dersime gideceğim," dedim.

"Evet efendim, Bayan Kassie."

Dondurmacıya vardığımızda Hector bir park yeri buldu ve bizim için arka kapıyı açtı. "Neden dondurma yemek için bize katılmıyorsun?" dedim ona.

Kalın belini ovuşturdu. "Bilmiyorum. Vücutuma dikkat etmeye çalışıyorum."

Üzerinde bir gram bile yağ bulunmayan karnını dürttüm. "Hadi ama, sanırım burada boş bir yer hissediyorum."

Sully onu aynı noktadan dürttü. "Evet, Hector. Boş bir yerin olamaz."

Koca ayı kara sakallarının arasından sırttı ve oğlumu kucağına aldı.

Birbirlerine tapıyorlardı. "Tamam o zaman, küçük adam. Sen ne dersen o."

İkramlarımızı bitirdiğimizde, dersimin başlama zamanı neredeyse gelmişti.

Asansörde Hector'a, "Acelem var ve Monty'nin evine dönecek zamanım yok," dedim, "o yüzden dairemde egzersiz kıyafetleri alacağım. Sen Sully'yi Lily'ye bırak."

Kükrü yü zünü bir kaş çatma ifadesi kapladı. "Bay Bouvier her zaman ikinizle birlikte kalmam gerektiğini söyledi."

Kolunu okşadım. "Aynı anda iki yerde birden olamazsın. Beş dakika sonra oradayım ve Lily'nin dairesi benimkinden sadece bir kat aşağıda."

"Emin misin?"

"Beş dakika, Hector. Her şey yoluna girecek."

Asansör beşinci katta açıldı ve çocuğum sırtında asılı halde asansörden çıktı. Omzunun üzerinden, "Evine gelip seninle birlikte aşağı ineceğim," dedi. "Daireyi bensiz terk etme."

"Hay hay," dedim ve altıncı katın düğmesine basmadan önce ona hızlı bir selam verdim.

Yatak odamda, siyah spor sütyenimi ve ona uygun şortumu giymiştim ki ön kapının açıldığını duydum. Koridorda yürürken seslendim, "Çok hızlıydı. Çamaşır odasından bir tişört alayım ve
."

Dondum kaldım.

Oturma odamda görmeyi beklediğim kocaman, siyah saçlı oyuncak ayı yerine, görmek istediğim son kişiyi buldum.

Wesley Campbell.

Hay sikeyim.

Sarı saçları dağınıktı ve gömleği kirli ve kırıktı, sanki günlerdir aynı giysisinin içinde yaşıyormuş gibiydi.

Onu gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, ama iyi anlamda değil. Korku omurgamın dibinde kök saldı ve Andrea'nın her hafta sınıfta bize vaaz ettiği gibi onu kullandım.

Bu korkuyu sizi daha güçlü kılmak için kullanın.

Çenemi kaldırarak sesimi kontrol etmeyi ve dengeli tutmayı başardım. "Wesley, umarım hapishaneyi sevmişsindir çünkü yasaklama emrini ihlal ettiğin için geri dönmek üzeresin."

Bana doğru bir adım attı ve ilk eğilimim geri çekilmek oldu. Yine kafamın içinde Andrea'nın sesini duydum.

Asla kendinizi tuzağa düşürmeyin. Saldırgana yardım etmek istemezsin.

Ben de yerimde durdum çünkü tek çıkış eski kocamın hemen arkasındaydı. O kapıya gitmem gerekiyordu.

"Seni tekrar görmek güzel, Kassie. Çok uzun zaman oldu."

Gözleri göğüslerime kaydı ve kendimi örtme dürtüsüne direndim. Ellerimi serbest bırakmam gerekiyordu.

Her şeye hazırlıklı olun. Her zaman.

"Gitmeniz gerekiyor. Korumam her an burada olabilir." Sesimin bu kadar sert çıkmasından gurur duyuyordum.

"Öyle mi? O zaman sanırım bunu çabuk yapmalıyım. Benim küçük yavrum nerede? O bir erkek, değil mi?"

Sully'den bahsetmek beni sahip olduğumu bilmediğim bir güçle doldurdu. "Oğlum seni ilgilendirmez." Sağa doğru kaydım, yana doğru küçük bir adım attım ama Wesley buna karşı çıktı.

Sırıışı saf şeytandı ve çıktığımız süre boyunca bunu nasıl kaçırdığımı merak ettim. "Hadi ama. Sence babasıyla tanışmak istemez mi?" diye sordu, son kelimeyi alaycı bir şekilde uzatarak. "Belki gelip benimle yaşamak ister."

"Hayatta olmaz," diye tersledim.

Bana doğru yürüdü, yürüyüşü yavaş ve kendinden emindi, sanki dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibiydi. Zayıf küçük Kassie için endişelenmesine gerek yokmuş gibi.

Bu beni çok kızdırdı ve öfke içimdeki tüm korkuyu yakıp yok etti. Artık ondan korkmuyordum. Aslında, kavga etmek için sabırsızlanıyordum. Oğlumdan bahsetmeye nasıl cüret eder?

Getir onu, pislik.

Wesley bana doğru hamle yaptı, kollarını boğazımdan yakalayacakmış gibi uzattı ve yıllarca aldığım eğitim devreye girdi.

Sol kolumu üstten savurdum ve kollarını savururken aynı zamanda sağ yumruğumla burnuna yumruk attım.

Burun deliklerinden kan fışkırırken yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ne oldu? -"

Ama bu pislikle işim bitmemişti ve Andrea'nın sanki benimle aynı odadaymış gibi yüksek sesle konuştuğunu duydum.

Taşaklarını öyle bir tekmeleyin ki kafasının tepesinden fırlasın, bayanlar.

Eğilir eğilmez yüzüne bir diz darbesi indirdim. Eski kocam kanepenin arkasına uçtu ve kafasını sehpaye çarptı, üst gövdesi kanepeler ile masa arasında kayarken boynu doğal olmayan bir açıyla büküldü.

Bir çatışmadan kaçınmak her zaman en iyisidir, bayanlar, ancak yapamıyorsanız, saldırganınızı etkisiz hale getirin ve sonra uzaklaşın. Benimle birlikte söyleyin.

Devre dışı bırak.

Uzaklaş. Devre

dışı bırak.

Siktir git!

Ben de Andrea'nın her zaman öğütlediği gibi yaptım. Doğruca ön kapıya koştum.

Açar açmaz bir duvara çarptım. Hayır, duvara değil. Hector'a.

Tanrıya şükür.

"Kassie, sorun ne? Kassie!" Büyük eller omuzlarımı kavradı.

"O burada. Wesley." Elimle işaret ettim, vücudumdaki adrenalin elimi titremesine neden oldu.

İri adam harekete geçti ve tabancasını kılıfından çekerek gösterdiğim yöne doğru savurdu. Sırtı bana dönük olana kadar yer değiştirdi ve sırtım duvara değene kadar beni sürükledi.

"Burada kal. Burada. Kımıldama," diye emretti, gözlerini hedefinden ayırmadan. Tüm oyuncak ayılık gitmişti. Hector artık koruma modundaydı. O bir makineydi.

Tek odaklanabildiğim, silahını Wesley'e doğrultmuş bir şekilde ilerleyen korumamın geniş sırtıydı. Çömeldi ve ben onun Wesley'i kontrol ettiğini varsaydım.

bir nabız.

Ayağa kalkıp silahını kılıfına sokup arkasını döndüğünde anladım. Bir tehdide sırtını dönmesinin tek nedeni, onun artık bir tehdit olmamasıydı.

Çünkü Wesley Campbell ölmüştü.

CHAPTKR /7

Kalbimin bir daha normal atıp atmayacağından emin değildim. Hector beni aradığında Cruz beni Kassie'nin apartmanına götürebilmek için yaklaşık elli farklı trafik kuralını çiğnemişti. Trafik sıkışınca arabadan atladım ve son üç bloğu koşarak geçtim.

Güvendeydi. O pisliği yumruklamaktan şişmiş parmak eklemleri dışında üzerinde ne bir çizik ne de bir iz vardı.

Hector'a o kadar kızgındım ki ona bakamıyordum bile ama köşede durduğunun farkındaydım. Farkında olmamak zordu; lanet olası bir otobüs büyüklüğündeydi.

Idris Peterson önce onun sonra da benim elimi sıkarak, "Bayan Ramirez, sizinle irtibata geçeceğiz," dedi. Uzun boylu, burnundan aşağı kayan tel çerçeveli gözlükleri olan siyah bir adamdı. Gözlüklerini tekrar yukarı itti ve gülümsedi. "İyi olmana çok sevindim."

"Teşekkür ederim memur bey," diye cevap verdi. "Bu gece burada olmanıza sevindim."

"Endişelenecek bir şey yok hanımefendi. Bu açıkça nefsi müdafaaydı ve eminim savcı bu davaya ikinci kez bakmayacaktır."

Kassie zayıf bir kahkaha attı. "Umalım da öyle olmasın. En büyük hayranım değil ama adil bir adam."

Idris ve diğer polisler ayrıldıktan sonra Kassie Lily'ye döndü. "Bu gece evinize girdiğimiz için özür dileriz. Olay yerini incelemeleri ve... bilirsiniz işte... cesedi kaldırmaları gerekiyordu."

"Sorun değil. Praveen'e mesaj atıp çocukları birkaç dakika içinde geri getirmesinin sorun olmayacağını söyleyeceğim. Monty'den onları sinemaya götürmesini istedim."

beni aradı ve yasal temsile ihtiyacın olduğunu söyledi."

Kass bir kolunu belime doladı. "Benim bir avukat olduğumu unutmuş gibi görünüyor."

Lily gözlerini devirdi. "Öylesin ama hukuk fakültesindeki profesörlerimizin her zaman ne dediğini unutma: Kendini savunan bir avukatın müvekkili aptaldır."

"Doğru, özellikle de avukatın evinde bir ceset varsa," dedi titrek bir nefesle.

"Bunun Lil'in uzmanlık alanı olmadığını biliyorum," diye açıkladım, "ama siz sorgulanırken haklarınızın korunduğundan emin olmak için birinin burada olmasını istedim."

Lily, Kassie'nin sağ elindeki buz torbasını aldı. "Bir tane daha ister misin?"

Kass yere baktı ve parmaklarını büktü. "Hayır, bence iyi. Artık acımıyor bile."

"Tamam, bunu mutfığa geri götüreceğim."

O gider gitmez Kassie kollarını boynuma doladı ve yanağımdan öptü. "Lütfen Hector'a bir şey söyler misin? Perişan görünüyor." Gözleri Hector'un durduğu yemek odasına kaydı.

"Onu öldürdüğümde daha da perişan olacak," diye homurdandım. "Hayır, olmayacaksın," dedi kararlı bir şekilde, gözleri alev alev yanıyordu.

"O benim hatamdı.

burada değildi, onun değil."

"Seni terk etmemeliydi."

"Ondan yapmasını istediğim şeyi yaptı ve Sully'nin yanında kaldı. O benim bebeğim ve kendini koruyamaz. Öte yandan ben koruyabilirim."

Dudaklarımın yukarı doğru kıvrılmasına engel olamadım. "Bu çok açık. Olanlar hakkında ne hissediyorsun?"

Nefes aldı, gözleri kendini düşünürken yukarı doğru kaydı. "Kafam karıştı. Üzgün olmam gerektiğini biliyorum ama bana saldırıyordu, ben de yapmam gerekeni yaptım. Onu öldürmek istememiştim ama... Bilmiyorum. Yaptığım şey beni biraz korkuttu ve aynı zamanda gittiği için rahatladım."

"Durum ne olursa olsun can almak zordur, Kass. Bunu bir kez yapmak zorunda kaldım, görev sırasında. Bir suçluyu öldürdüm ve masum bir kadını korudum. Adrenalinin etkisi geçince, başka seçeneğim olmamasına rağmen kendimi suçlu hissettim. Departman, bir can kaybı olduğunda personeldeki psikiyatristle konuşmamızı zorunlu kılmıştı ve o da bana psikolojimi çözmemde yardımcı oldu.

Duygular. Bunun senin için de iyi bir fikir olacağını düşünüyorum. İstersen tüm zaman boyunca seninle olacağım."

"Tamam, bunu düşüneceğim." Kolumu dürttü. "Şimdi git Hector'la konuş ve nazik ol. O çok iyi bir adam ve bununla mücadele ediyor."

Odayı geçip devasa muhafıza yaklaşırken öfkemi bastırdım. "Bay Bouvier, çok üzgün olduğumu bilmenizi isterim. Her şeyi berbat ettim."

Gözlerindeki keder ve pişmanlık yüzüme soğuk su çarpmış gibiydi ve ağır bir iç çekerken kolunu okşadım.

"Hayır, yapmadın, Hector. Seni ikisini de koruman için tuttum. Bazen seçim yapmak zorunda kalırsın ve sen en savunmasız kişiyle kalmayı seçtin. Doğru karar buydu. Bunun olacağını bilmiyordun."

Bakışları bizi izleyen Kassie'ye kaydı. "Umarım iyidir. Bayan Ramirez'in başına kötü bir şey gelmesini asla istemem. Ondan gerçekten hoşlanıyorum." Sonra kahverengi gözleri kocaman açıldı. "Öyle değil. Ama bir kız kardeş gibi."

Kıkırdadım. "Ne demek istediğini anladım. Neden eve gidip biraz dinlenmiyorsun? Pazartesi günü görüşürüz."

"Yani kovulmadım mı?"

"Bugün olmaz," dedim tek kaşımı kaldırarak. "Fikrimi değiştirmeden git."

Koşarak uzaklaştı - bir metre yedi santimlik bir adamın koşabileceği kadar koştu - ve ayrılmadan önce Kass'a sıcak, kardeşçe bir sarılma verdi.

Kadınım odanın öbür ucundan bana doğru yürüdü, üzerinde hâlâ vücudunu bir eldiven gibi saran egzersiz kıyafetleri vardı. "Teşekkür ederim," dedi ve parmaklarını yanağımda gezdirmek için uzandı.

"Bana böyle baktığında, istediğin her şeyi yaparım, tatlım."

"Buna ne dersin?" diye sordu, parmak uçlarında durup kulağıma bir şeyler fısıldadı.

Kaşlarım birbirine çarparken başımı geriye doğru salladım. "Kass, bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Lütfen, Monty? Vücudumda garip bir enerji dolaşıyor ve bununla ne yapacağımı bilmiyorum." Ellerini vücudunda bir aşağı bir yukarı salladı. "Onu uzaklaştırmaya ihtiyacım var." Koyu renk kirpiklerinin arasından bana bakarken dişleri alt dudağını ısıırıyordu. "Lütfen, efendim?"

Lanet olsun. Buna nasıl karşı koyabilirim?

Muhteşem kadınının istediği gibi Club E'deki 2-B odasındaaydık. Bir üyelik satın almıştım ve son birkaç aydır buraya birkaç kez gelmiştik. Burayı en sevdiği oda ilan etmişti.

Saatlerdir sikişiyorduk. Kass b a ğ l a n m ı ş , tokatlanmış ve iyice yenmişti. Biri hariç vücudundaki her deliğe girmiştım. Ancak...

"İstedığının bu olduğuna emin misin meleğim?" Anal tıkaçı kıcıından çekerken sordum ve kayganlaştırıcının dışarı sızmasını izledim.

"Evet," diye nefes aldı, omzunun üzerinden bana bakarak. "Kıçımı doldurmanı istiyorum."

Yüce İsa!

Kayganlaştırıcı şişesini alarak sikimin başına kalın bir topak fıskırttım ve kayganlaşıp hazır olana kadar kendimi okşadım.

Ellerim kıcının yanaklarını ayırdı ve yanağımın içini ısırdım. Sadece o güzel küçük deliğe bakarak bile boşalabilirdim. Kendimi hizalayarak kalçalarını kavradım ve ileri doğru bastırdım, başım içeri kaydığında inledim.

"Bu lanet kıcı kendiminmiş gibi sahipleniyorum, Kass."

"O senin," diye soludu, elleri altındaki çarşafı sıkıyordu.

İlk başta yavaş davrandım, bedenime alışmasına izin verdim, ama bana karşı sallanmaya başladığında, bir elimi bacaklarının arasına kaydırdım.

"O tatlı kıcıda benim sikimle boşalacaksın, bebeğim." Parmaklarım klitorisini buldu ve göğsünü yatağa indirip bana tamamen teslim olurken parmaklarım klitorisini daire içine aldı.

Vücudu titremeye başladığında itişlerim sert ve derindi, parmaklarım çevikti. "Yessss. Monty, evet!"

"Kahretsin," diye ısırdım, onu bir canavar gibi sürerken sırtı yukarı ve aşağı eğildi. "Kahretsin, beni çok iyi alıyorsun, Kass."

Ellerini çarşafın içinde çevirirken, klitorisi parmaklarıma doğru titreşirken adım haykırdı. Orgazmı bir ömür boyu sürecek gibiydi ve ben yavaşladım.

Elleri yatağa yaslanıp gevşerken benim hızıma ayak uydurdu.

"Bunun bu kadar iyi hissettireceğini hiç düşünmemiştim," diye inledi ve boynunun arkasındaki terli teni öpmek için eğildim.

"İyi misin?"

Başını salladı ve gözlerini görebildiğim kadarıyla başını çevirdi. "Elini boğazıma koymanı istiyorum."

Sustum. "Kassie, hayır." Arka girişinden yavaşça çekerek onu ters çevirdim. "Bunu yapamam."

Kahverengi gözlerinde korku yoktu ama yine de...

kesinlikle hayır. "Senden korkmuyorum Monty.

Sana güveniyorum."

"Kassie, duygusal bir gece oldu. Bunu daha sonra konuşabiliriz."

Avucumu aldı ve boynuna yerleştirmeden önce öptü. "Sıkma. Sadece bana sahipmişsin gibi sarıl. Ayrıca o koca aletini tekrar kıcıma sokabilirsen harika olur."

Gülmekten kendimi alamadım. Boynunu serbest bırakarak diz çökene kadar yukarı ittim. "Kalçalarını benim için geriye doğru yuvarla."

Yaptı ve kendimi onun dar deliğine geri yönlendirdim. "Bundan emin misin?" Bir elimi vücudunda gezdirdim ve göğsünün üst kısmına, onu tutmamı istediği yere koydum.

"Olumlu. Bunu istiyorum."

Yavaşça -çok yavaşça- elimin boğazını hafifçe kavramasına izin verdim. Sonra elini kaldırdım ve kendi boynuma dolamadan önce avucunu öptüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, elini çekmeye çalışırken kaşları şaşkınlıkla çatıldı. İnce bileğini sıkıca kavrayarak onu orada tuttum.

Eğilip dudaklarını öptüm, uzun ve ölçülü vuruşlarla onu becermeye başladığımda sikim içinde daha derin bir tünel açtı.

"Senin de bana sahip olduğunu bilmeni istiyorum, Kass."

BÖLÜM /8

"NEREYE GIDIYORUZ?"

"Göreceksin," dedi Monty, ılık bir yaz gecesinde bir vitrinin önünde dururken. Artık gül rengi yerine açık maviydi ama hemen tanıdım.

"Mont?" Sesim yüksek ve soluk soluğaydı. "Burası gençken evlilik yüzüklerimizi aldığımız yer."

Sırıttı ve beni elimden tutup kapıya doğru çekti. Kapıyı açıp beni kuyumcu dükkânına soktuğunda çenem düştü. Burası Lily evlenmeden önce onunla gittiğim gelinlik fuarının daha küçük bir versiyonuna benziyordu.

Sol tarafımda, düğün pastalarından oluşan bir seçki sunan iki fırıncı vardı. Onların yanında büyük metal kaplarda akla gelebilecek her türlü çiçeğin bulunduğu bir çiçekçi ve ardından yiyecek ve şarap dolu bir masa vardı.

Sağ tarafta, bir rafta gökkuşağı gibi nedime elbiseleri, yumuşak klasik müzik çalan ürkütücü bir yaylı çalgılar üçlüsü ve düğün fotoğrafları sergileyen bir kadın vardı.

Ve tam önümde mankenlerin üzerinde üç gelinlik vardı. "Aman Tanrım! Bu da ne?"

Arkamı döndüğümde Monty Bouvier yüzünde Teksas büyüklüğünde bir sırtışıla dizlerinin üzerine çökmüştü.

"Kassie, bu çok uzun zaman oldu, ama daha dün banyomda dizlerimin üzerine çökmüştüm - bir evlenme teklifi için pek romantik bir yer sayılmaz, kabul ediyorum, ama on yedi yaşındaydım."

O devam ederken kıkırdayan ağzımı elimle kapattım. "Bu sefer oyunumu geliştirmeye karar verdim. Bir keresinde sana karım olmanı teklif etmiştim ve sen de evet demiştin. Bu sefer de aynı sonucu alacağımı umuyorum." "Kassie Ramirez, lütfen benimle evlenme onurunu bana bahşeder misin?" diye sormadan önce göğsü inip kalkarak derin bir nefes aldı.

"Evet!" Kelimeler onun mükemmel ağzından çıkar çıkmaz bağırdım ve herkes alkışlarken o elini dramatik bir şekilde alnında gezdirdi.

İşte o zaman alkışların çok yüksek olduğunu fark ettim ve arkamı döndüğümde ailelerimizin ve arkadaşlarımızın arka odadan içeri akın ettiğini gördüm.

Sully, Regina'nın kalçasından mutlulukla el salladı. "Evleniyoruz anne!" diye bağırdı ve Monty ayağa kalkıp ellerimi tutarken herkes güldü.

"Sana şu anda çok şehvetli bir öpücük vermek istiyorum," diye fısıldadı, yüzümü avuçlayarak, "ama bunu gizli tutacağım çünkü çocuklar var."

"İyi plan," diye fısıldadım. O geri çekilmeden önce öpüşmemiz tatlı, yumuşak ve mükemmeldi.

"Git herkese merhaba de, sonra da yüzüğünü seçmemiz gerekiyor."

"Ne de olsa bir kuyumcudayız," dedim etrafıma bakıp elimi sallayarak. "Ya da ben öyle sanıyordum. Nedir bütün bunlar?"

"Bu sizin kendi gelin fanteziniz. Meşgul bir kadın olduğunuzu biliyorum, bu yüzden tüm satıcıları tek bir çatı altında toplayarak işleri sizin için kolaylaştırmaya çalışıyordum."

"Burada kaç tane gelinlik tasarımcısı var?" Alay ettim ve o da bana şakacı bir bakış fırlattı.

"Bir. Gelinliğimi ben tasarlayacağım." Üç muhteşem elbiseyi işaret etti. "Bunlar sadece örnek, yani beğenmediğiniz herhangi bir şeyi değiştirebilirsiniz ya da sıfırdan başlayabilirim."

"Ortakini çoktan gözüme kestirdim."

Kollarını bana doladı ve dudaklarımı bir kez daha öptü. "Bu benim de favorim. Hadi gidip herkesi selamlayalım, sonra da yüzüklere bakarız."

Yirmi dakika sonra, Monty ve ben cam bir mücevher vitrininin önünde dururken, herkes odanın etrafında dolaşıyor, çiçeklere bakıyor ve küçük pasta, yemek ve şarap örneklerini tadıyordu.

"İkinizin geri dönmesini uzun zamandır bekliyordum," dedi zayıf bir ses ve tekerlekli sandalyedeki yaşlı bir kadını görmek için aşağıya baktım. Bir süre sonra

Ama sonunda onu yıllar önce bize yardım eden kadın olarak tanıdım.

"Bayan James, hala buradasınız!"

"Merhaba canım." Gülümsemesi ıslıl ısıldı ve nişanlığının yanına dönmeden önce ona sarılmak için tezgâhın etrafında döndüm. "Sadece bugünlük buradayım. Dükkânı artık kızım işletiyor."

Bize küçük bir el sallayan lavanta rengi bluzlu genç bir kadının kolunu okşadı. "Ben Doreen. Annem eve gelip de o gün tanıştığı bu çok değerli genç çifti öve öve bitiremediğinde henüz küçük bir çocuktum. Yıllar boyunca zaman zaman sizden bahsetti ve size ne olduğunu merak etti."

"Ben de hangi cehennemde olduğunu merak ediyordum," diye homurdandı yaşlı kadın. "Bu adam bana elmas almak için geri geleceğini söyledi." Suçlayıcı bir parmakla Monty'yi işaret etti.

Kıkırdadı ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Beklediğimden uzun sürdü ama başardım. Bu akşam için mağazanızı devralmamıza izin verdiğiniz için ikinize de çok teşekkür ederim."

"Bizim için bir zevk. Şimdi size yüzükleri göstereyim."

BÖLÜM /9

"ÇOK YAKIŞIKLI GÖRÜNÜYORSUN, bebeğim," dedim oğluma, parmaklarımı sağ kulağının üzerindeki saçlarında hafifçe gezdirerek. Biraz çıtır çıtırdı ama en azından vahşi değildi.

"Babam düğünde güzel görünsün diye saçıma bir şeyler sürdü."

Sully'nin Monty'ye *baba* dediğini her duyduğumda kalbim kabarıyordu. Evlat edinme henüz sonuçlanmamıştı ama yakında sonuçlanacaktı.

Wesley Campbell'ın o gece evimde ölmesinin üzerinden beş ay geçmişti. Elimden ya da teknik olarak dizimden. Evet, istemeden olmuştu ve evet, bana yıllarca uzaktan işkence etmişti ama Monty haklıydı. Bir insanın canını almak her türlü yabancı duyguyu ortaya çıkarıyordu.

Yine de harika bir danışmanın yardımıyla bunun üstesinden gelmeye çalışıyordum. Monty her seansa benimle geldi ve elimi tuttu ve artık iyi bir yerdeydim.

"Ön tarafta ayakta durmak mı yoksa büyükanne ve büyükbabalarla birlikte oturmak mı istediğinize karar verdiniz mi?"

Dünyanın en yorgun altı yaşındaki çocuğu gibi iç çekti. "Sadece oturmak istiyorum. Bu ayakkabılar beni öldürüyor."

Bir kahkaha attım. "Tamam, tatlım." Kapı çalındığında Sully hemen cevap vermek için koştu. Lily'nin babası içeri girdiğinde, "Hey, Poppy G!" dedi.

"Merhaba, Sully. Çok hoş görünüyorsun." Kahverengi gözleri bana kaydı ve yüzü yumuşadı. "Sen de çok güzel görünüyorsun canım. Gitmeye hazır mısın?"

"Bana biraz izin verir misiniz lütfen?"

"Tabii ki. Bu küçük adamı kilisenin önüne götüreceğim. Sizinle orada buluşuruz."

İkisini de öptüm ve onlar gittikten sonra aynadaki yansıma baka için döndüm. Monty'nin yıllar önce tasarladığı fildişi elbise üzerime bir eldiven gibi oturmıştu. Kesinlikle göz alıcıydı.

Birkaç ay önce kendi gelin fantezimde seçtiğimiz platin ayarlı, özel yapım markiz kesim pırlantaya bakarken gülümsedim. Karşılıklı şaşkınlığımıza rağmen, Monty de ben de yıllar önceki alyanslarımızı sakladığımızı itiraf etmiştik. Ben onunkini saklamıştım, o da benimkini.

Gerçekten tam bir daire çizmiştik.

"Bugün benim düğün günüm," diye yüksek sesle odadakilere seslendim ve heyecandan olduğum yerde kıpırdandım. "Zamanı gelmişti."

Kilisenin önüne doğru ilerledim ve Bay Ganjam ile Sully'yi siyah smokinleri içinde beni beklerken buldum.

"Prenses gibi görünüyorsun anne," dedi oğlum. "Çok ışıltılı."

"Kendimi prenses gibi hissediyorum," dedim ona. "Benimle koridorda yürümeye hazır mısın?"

Kuvvetle başını salladı ve saçlarının hiç hareket etmemesi beni etkiledi.

Lily'nin babası Sully'ye doğru eğilmeden önce yanağımdan öperek, "Nedimeler şimdi geldi, ben oturacağım," dedi. "Ön tarafa geçtikten sonra sen de bizimle otur, tamam mı dostum?"

Adama bir başparmak işareti yaptı. "Ben hallederim, kardeşim."

Tanrım, bunu nereden öğrendiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama herkesi aradı. *bruh* bu günlerde.

Dev ahşap kapılardan geçerken Bay Ganjam'ın kel kafasının arkasına baktım ve bir elimi trompet tarzı elbisemin korsajını kaplayan yapay elmasların üzerinde gezdirdim.

Bu yapay elmaslar nişanlımı tam bir damatzillaya dönüştürmüştü ve birkaç ay önce tanık olduğum telefon görüşmesini düşününce kıkırdadım.

Bu yapay elmaslar tam bir saçmalık, beni anlıyor musun? Hayır, Swarovski taşlarının neye benzediğini biliyorum ve bunlar onlar değil... Bunlar karım için ve vasatın altındaki yapay elmaslar kesinlikle kabul edilemez... O zaman yarın bana on sekiz brüt GERÇEK Swarovski almanızı öneririm!

Bana karım dediğinde neredeyse sevinçten çığlık atacaktım. Annem dışında en sevdiğim isim buydu.

Kilisenin içindeki müzik değişti ve düğün koordinatörü arkamda belirerek trenimi kabarttı. Ondan hoşlanmıştım. Göze batmıyordu ve mikro yönetici olmadan detaylara odaklanıyordu.

"Vakit geldi," dedi sessizce ve takım elbiseli iki adam çift kapıyı açtı.

Mabet nefesimi kesti. Koyu mor ve beyaz güller her yerdeydi, aralarına o kadar soluk lavanta tomurcukları serpiştirilmişti ki neredeyse gümüş rengindeydiler.

İlk adımımı atarken, yakışıklı küçük Sully'ne baktım ve o da gözlerime bakarak, "Yavaş yürümeyi unutma anne," diye tısladı, o küçük çocuk fısıltısıyla ki aslında fısıltı bile sayılmaz.

Hafif kahkahalar odanın içinde dalgalanıyordu. Sıralar sevdiklerimiz ve bizi sevenlerle doluydu. Monty ve ben artık başkalarının ilişkimizi etkilemesine izin vermiyorduk. Artık etrafımız her adımımızda bizi destekleyen insanlarla çevriliydi.

Koridorun sonuna bakmaktan kaçındım çünkü damadımı görür görmez muhtemelen ağlayacağımı biliyordum. Gözlerim hafta sonu için Kaliforniya'daki görev yerinden eve gelebilen kardeşime takıldı. Bana içten bir başparmak işareti yaptı.

Ona gülümsedim ve Monty'nin Teksas'tan gelen kuzenlerini görmek için başımı çevirdim. Blaire ve Axel Broxton beş çocuklarıyla oradaydı; Charli ve Beau Atwood da küçük oğullarını ve on aylık bebeklerini getirmişlerdi.

Yakın ailelerimiz ikinci sıradaydı; birinci sıra, biri Evie diğeri Willow için olmak üzere iki beyaz gül ve babam için beyaz bir yaka çiçeği dışında boş bırakılmıştı. Monty ve ben kaybettiğimiz sevdiklerimizi bu basit şekilde onurlandırmaya birlikte karar vermiştik.

Sully ve ben o sırayı geçerken nihayet gözlerimi sahneye kaldırdım ve muhteşem damadımı nemli gözlerle beni izlerken buldum.

Siyah bir pantolon ve elbisemle mükemmel uyum sağlayan fildişi bir smokin ceket giymişti. Gömleği ve papyonu da aynı renkteydi ve sol gözünden bir damla yaş süzüldüğünde kalbim çılgın bir jimnastik hareketi yaptı.

Merdivenlerden koşarak indi, eğildi ve oğlumuzun başını öptü. "Harika bir iş çıkardın Sul, ama bundan sonrasını ben hallederim."

Eğildim ve dudaklarımı yanağına bastırdım. "Teşekkür ederim, bebeğim. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum kardeşim," dedi -yine oldukça yüksek sesle- annemle Bayan Ganjam'ın arasına oturmadan önce.

Monty'nin gözleri benimkilerle buluştu ve elimi dirseğinin kıvrımına sıkıştırdı. "Muhtemelen bu basamakları çıkarken takılıp düşeceğim çünkü hayatımda gördüğüm en güzel geline bakmaktan kendimi alamıyorum."

İltifatı karşısında yanaklarım kızardı ve koluna daha sıkı tutundum. "Lütfen düşme yoksa beni de kendinle birlikte aşağı çekersin ve sonra elbiselerimize kan bulaşabilir."

Kıkırdadı ve gözlerini üç basamağı çıkmamıza yetecek kadar ayırdı. "Kilise harika görünüyor," dedim sessizce. "Kesinlikle mükemmel."

Birbirimize döndüğümüzde, Monty yüzümü şefkatle ellerinin arasına aldı ve birkaç dakika içinde değiştireceğimiz evlilik yüzüklerinin iç kısımlarına yazılmış kelimeleri fısıldadı.

"Eğer seninle olursam, mükemmel olur."

SONSÖZ

"HARİKA BİR BALAYIYDI," dedi Bayan Ganjam.

Lorna Ramirez, ailemizin jetinde diğer kadının yanındaki koltukta rahatlarırken, "Katılıyorum," dedi. "Bizi davet ettiğin için teşekkürler Monty."

Evet, balayımıza Bayan G. ve kayınvalidemi de götürmüştük, kendimize göre nedenlerimiz vardı.

Oğlum olarak gördüğüm çocuğu uyurken göğsümden yukarı kaldırdım. Daha on dakika önce havalanmıştık ve Sully çoktan uyuklamaya başlamıştı.

"Onu yatağa yatırabilirsin," dedi Kassie Bouvier, elini sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirerek.

"Hayır, ona sarılmak istiyorum. Onu bir haftadır görmedim."

"Beni yatağa yatırabilirsin," dedi kaşlarını oynatarak.

"Şu ikisi uyuduktan sonra planlıyorum, karıcığım." Bir şişe şarabı çoktan yarılmuş olan kıkırdayan iki bayana başımla işaret ettim.

"Şunlara bakın. Çok rahat görünüyorlar. Onları getirdiğiniz için teşekkürler."

"Bir aylığına gitmiştik ve ikimiz de Sully'den o kadar uzun süre ayrılmak istemedik, özellikle de Noel'de balayında olacağımız için."

Kass başını omzuma doğru eğerek, "Büyükanne devriye kurtarmaya geldi," dedi.

"Onların yanımızda olması güzeldi. Sully ile vakit geçirdikten sonra onu baş spoilerılara teslim ettik ve böylece kendimize zaman ayırabildik."

"Ve böylece geçtiğimiz hafta özel gemi yolculuğumuza çıkabildik."

Ona göz kırptım. "Yedi gün boyunca bütün gün ve bütün gece teknenizi sallamaktan zevk aldım, Bayan Bouvier."

"Ve sallanmak hoşuma gitti," dedi kulak mememi ısırarak. "Kendimi tamamen kullanılmış hissediyorum."

"Ben de öyle," dedim dramatik bir şekilde iç çekerek. "Sen doyumsuz bir kadınsın." "Bu yüzden benimle evlendin."

"Seninle evlendim çünkü seni tüm ruhumla seviyorum, Kassie Bouvier." "Ben de seni seviyorum, bebeğim."

Büyükanneleden gelen bir başka kahkaha sesi ikimizin de başını döndürdü. "Sanırım bu yolculuk onlar için de iyi oldu."

Karım -sesi kulağa hoş geliyordu- başını salladı. "İkisi de ABD dışına hiç seyahat etmemiş. İkisi de Fransa'yı gerçekten sevmiş görünüyor."

"Peki karım Fransa'dan hoşlandı mı?"

"Oui, oui, Monsieur Bouvier," diye cevap verdi, parmaklarının arkasını yüzümde gezdirerek. "Bayan G'yi de davet etmeniz çok hoştu."

Gözlerim tekrar telefona bakan ve izledikleri şeye histerik bir şekilde gülen iki güzel kadına kaydı.

"Kemoterapisi bittiğine ve iyileşme sürecine girdiğine göre güzel bir tatili hak ettiğini düşündüm." Bakışlarımı tekrar Kassie'ye çevirdim. "Sana ve Sully'ye her zaman ailesi gibi davranmasına bayılıyorum. Artık o benim de ailem."

Karım -ne kadar harika bir şey söylediğimi anlıyor musunuz- bana daha da sokuldu ve ben de bir kolumu onun omuzlarına doladım, diğer kolumla da oğlumuzu tuttum.

Kass, "Küçük ailemizi seviyorum," dedi.

"Balayımızda içine koyduğum bebek de dahil mi?"

Güzel dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Bunu bilemezsin. Doğum kontrol hapımı birkaç ay önce bıraktım."

"Bebeğim, eğer son bir ayda içine boşalttığım spermeler seni hamile bırakmazsa, neyin bırakacağından emin değilim."

Kıkırdadı. "Bu doğru."

Bir saatten kısa bir süre sonra büyükanne devriyesi uyumuştı ve ben de Sully'yi yanımdaki koltuğa yatırıp emniyet kemerini bağladım. Uçuş görevlilerinden birine ona göz kulak olması için bir işaret verdikten sonra karımın elini tuttum ve onu uçağın arka tarafındaki yatak odasına doğru yönlendirdim.

"Bizim için mil yüksekliğindeki kulübe katılma zamanı geldi," diye mırıldandım. "Biz zaten oraya katıldık," diye karşılık verdi.

"Oh, evet. Sanırım üyeliğimizi yenilememiz gerekiyor."

Gözlerimi açarak yuvarlandım ve telefonumdan saati kontrol ettim. Yaklaşık yirmi dört saattir evdeydik ve Kassie ile Sully hâlâ yanımdaki yatakta sızmışlardı.

Jet lag tam bir baş belasıydı.

Auburn'den onu aramamı isteyen bir mesaj geldiğini fark edince yataktan yuvarlandım ve telefonumu koridora taşıdım. Bir fincan kahve yapmak için mutfığa gitmeden önce boş banyolardan birinde işimi hallettim.

Küçük kapsüllerden birini makineye yerleştirdim ve kardeşimi aramadan önce açtım. "Selam," dedim. Sesim bütün gün uyumuşum gibi cızırtılı ve kullanılmamıştı.

"Selam, kardeşim. Yolculuğun nasıl geçti?"

"Kesinlikle harika. Ben yokken her şey nasıl gitti?" "İşler iyiydi ama sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Beni şimdiden kovuyor musun?" Şaka yaptım. "Hayır, babamla ilgili."

Bulanık zihnim çalışma yolundaydı, bu yüzden "Oh, ofise yarı zamanlı olarak geri dönmek mi istiyor?" diye sordum.

"Hayır. Bak, her şeyden önce, o iyi."

Ses tonu beni endişelendirdi ve sıcak demle dolu kahve fincanına uzanırken duraksadım. "Ne demek o iyi? Neden iyi olmasın ki?"

"Şu anda hastanede. Hafif bir kalp krizi geçirdiğini düşünüyorlar." İçimi panik kapladı ve uyuşuk beynimi tamamen uyandırdı. "Siktir, hangi hastane? Hemen geliyorum."

Auburn beni kalp katındaki asansörlerin yanında karşıladı ve hızlı adımlarla yürürken hemen konuşmaya başladık. "Buraya birkaç dakika önce geldim ve hemşire bana bilgi verdi. Kalp krizi geçirmiş ama durumu iyi. Bugün ilerleyen saatlerde stent takacaklar."

"Onu gördünüz mü? Bilinci yerinde mi?"

"Hayır, sen burada olduğunu mesajla bildirdiğinde içeri girmek üzereydim, ben de seni beklemeye karar verdim. Hemşire uyanık olduğunu ve yanında biri olduğunu söyledi."

Sağ taraftaki kapıya yaklaştığımızda lacivert önlüklü bir hemşire kıbarca başını sallayarak içeri girebileceğimizi işaret etti.

Paul Bouvier hastane yatağında oturuyordu ve kalp krizi geçirmiş bir adama göre oldukça iyi görünmesi beni rahatlatmıştı. Belki biraz solgundu ama onun dışında normaldi.

İçeri girdiğimizde gülümsedi - ebeveynlerin çocuklarını gördüklerinde yaptıkları gibi. Evlatlarının huzurunda oldukları için sevgi ve mutluluk dolu.

Yanıdaki sandalyede oturan kişiye el salladım ve onlar da küçük bir gülümsemeye jestime karşılık verdiler.

"Çocuklar! Sizi gördüğüme çok sevindim. Cumartesi gününüzü böldüğüm için özür dilerim," dedi babam.

"Sus, genç adam," dedim çünkü yaşlı bir adama benzemiyordu. *Babama benziyordu*. Ona doğru eğilerek alnına bir öpücük kondurdum, o da enseme kavradı ve uzun bir süre beni orada tuttu.

"Balayınız güzel geçti mi?"

"Mükemmeldi baba. Neyin var senin?"

Auburn yatağın etrafında döndü ve kenarına oturarak bir elini babamızın kaval kemiğine dayadı. "Hemşire bazı kalp sorunları yaşadığını söyledi."

"Sorun yok. Sadece küçük bir olay."

"Kalp krizi," diye düzeltti Auburn ve babamız elini umursamaz bir şekilde salladı.

"Öyle diyorlar."

"Çünkü öyle oldu," diye yanıtladı kardeşim nazikçe. "Bunu küçümseme. Daha önce hiç kalp sorunun olmamıştı. En azından benimle paylaştığın kadarıyla."

Babam başını salladı. "Hayır, bu ilk kez oluyor. Herkes kadar beni de şaşırttı ama doktor bugün küçük bir ameliyat yapacağını ve beni tekrar dövüş formuna sokacağını söyledi."

"Bu iyi. Biz hep burada olacağız," dedim ve elimi omzuna koydum.

Hepimize tek tek baktı ve mavi gözlerinde en ufak bir korku belirtisi gördüm. "Beni bayıltmadan önce sizinle bir şey konuşmak istedim. Chloe'nin cenazesinden sonraki gün sana söyleyecektim ama bir öğleden sonra için yeterince şey anlattığımı düşündüm."

Gerçek bu.

Babam devam etmeden önce zayıfça gülümsedi. "Ve sonra hiçbir zaman tam olarak doğru zaman gelmedi. Monty, sen geri taşındın, düğün planları yapıldı ve sonra bizim tatlı Janie yürümeye başladı. Tüm bunlara gölge düşürmek istemedim."

İki yaşından beri tekerlekli sandalyede olan küçük Jane gerçekten de yeniden yürümeyi öğrenmişti. Tüm aile bunu kutlamak için altı eğlenceli gün boyunca Florida'daki plajlara ve tüm eğlence parklarına bir gezi düzenlemişti.

"Şimdi sana odaklandık baba," dedi Auburn. "Bizimle ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Sadece söyleyeceğim." Durakladı ve biz de başımızı salladık. Gözleri hastane yatağının etrafında oturan üç kişi arasında gidip geliyordu. Üç çift mavi göz. Beynimin arkasında bir şey dürttü.

"Auburn, Monty..." Babam derin bir nefes aldı ve sandalyesinin yanındaki kişi uzanıp elini tuttu. Babam bize dönmeden önce ona minnettar bir bakış attı.

Dünyanın en uzun duraklamasından sonra, asla hayal edemeyeceğim kelimeleri söyledi.

"Cruz senin kardeşin."

SON... şimdilik.

Peki, tamam o zaman!

Bayanlar ve baylar, motorlarınızı çalıştırın. Sohbeta yeni bir Bouvier kardeş katıldı. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz... Cruz kendi kitabını alıyor! Heyecanlı mısınız? Ben heyecanlıyım.

Bouvier Ailesi Destanı'nın bu yılın sonlarına doğru çıkacak olan Üçüncü Kitabı'nda mevcut karakterlerin yanı sıra bazı yeni karakterleri de göreceksiniz.

Kendinize "Ne oluyor Jade?" diye soruyor olabilirsiniz. Ya da belki de küçük kafanızda çoktan çözmüşsünüzdür. Ama endişelenmeyin. Sizin için tüm hikayeyi ortaya koyacağım ve tüm sorularınızı cevaplayacağım.

Bu nasıl oldu?

Cruz'un Monty ile paylaşmaya utandığı sapkınlığı nedir? Ve en önemli soru: Tatlı, cesur Lehra bu işin içinde mi?

Talepler Olmadan Aşk'ta hepsini bulacaksınız, bu yüzden bizi izlemeye devam edin!

ALSO BY JADE

Eğer Auburn ve Gianna'nın kitabını okumadıysanız, [Love Without Numbers](#) kitabına göz atmalısınız. Onların yaş farkı hikayesi çok güzel! Ve çok ateşli. Baba hisleri isteyen var mı? Amazon Kindle Unlimited üzerinden ücretsiz olarak okuyabilir ya da e-kitap veya ciltsiz kitap olarak satın alabilirsiniz.

Fierce Protectors Serisi, kadınlarını sevmek ve korumak için yaşayan altı süper ateşli, sahiplenici, büyümekte olan eski Navy SEAL'i içeriyor. Hepsi de

Amazon'da mevcut.

[Cesur](#) Koruyucu - Beau ve Charli'nin Hikayesi [Sadık Koruyucu](#) - Tank ve Bristol'un Hikayesi [Ölümcül](#) Koruyucu - Cam ve Shiloh'un Hikayesi [Genç Koruyucu](#) - Cam ve Shiloh'un Ön Romanı Huysuz [Koruyucu](#) - Woody ve Taz'ın Hikayesi [Kararlı Koruyucu](#) - Bode ve Landree'nin Hikayesi Hasarlı Koruyucu - Hawk'ın Hikayesi (2024'te çıkacak)

Etkisiz Aşk'ta adı geçen Monty'nin kuzeni Blaire ve kocası Axel'in de Koruyucular Serisi başlamadan önce geçen kendi kitapları var. Blaire ve Axel'in nasıl bir araya geldiklerini görün ve HEA'lerine giden zorlu yollarını [Oyunun Gecikmesi](#)'nde takip edin

Ayrıca Johnny adında pis konuşan bir Cajun cini hakkında baharatlı bir romantik komedi yazdım. Bu adam o kadar ateşli ki, banyanızın içinde terleyeceksiniz, bu yüzden [I Dream of Johnny](#)'ye göz atın ve tüm okuma dileklerinizi gerçekleştirmesine izin verin.

Sully ve Kassie'nin parkta tanıştıkları softbol ve beyzbol yıldızları Arizona Abbott ve Layton Lancaster'ı okumak hoşunuza gitti mi? Artık onların kendilerine ait bir kitapları var - en iyi arkadaşım, inanılmaz yetenekli **AK Landow** tarafından yazılmış! Kitabın adı [Double Play](#) ve bu yazar bu kitapta gerçekten harikalar yaratmış! (Ne yaptığımı gördünüz mü?) Gidip bir göz atın ve bana sonra teşekkür edin.

İyi vakit geçirmek için beni sosyal medya hesaplarımdan takip edin. Aşağıdaki linklere tıklamanız yeterli. Ayrıca [web sitemden](#) imzalı kitap siparişi verebilirsiniz.

ACKNOWLEDGEMENTS

HER ŞEYDEN ÖNCE, **okuyucularıma** çok teşekkür ederim. Bağımsız bir yazara şans vermeniz çok anlamlı ve **Etkisiz Aşk'ı** okumak için ayırdığınız zamana minnettarım. Okurlarımın okurken bana ulaşmalarını çok seviyorum, bu yüzden "Ayrıca Jade" sayfasında listelenen sosyal medya platformlarımda bunu yapmaktan çekinmeyin.

Muhteşem TL Swan'a: Teşvikiniz, tavsiyeleriniz ve mizahınız için çok teşekkür ederim. Siz olmasaydınız, öykülerim hala bilgisayarımda sanal örümcek ağlarını topluyor olacaktı.

Beta okuyucularıma: Siz hatunlar harikasınız! Lakshmi, Mindy ve Thorunn, siz üçünüzün yorumlarda tartıştığını görmeden günlerim tamamlanmış sayılmaz. Sırf bu yüzden yazmaya devam edeceğim. Ayrıca, bana gönderdiğiniz "ilham verici" Instagram makaraları için de teşekkürler. Her birinize tapıyorum. AK, LA ve Neena - beni her zaman tetikte tuttuğunuz için çok teşekkür ederim. Görüşleriniz çok değerli ve siz olmadan bunu yapamazdım.

AK Landow: Sen benim başka bir beyden olan kız kardeşimsin. İmza günümdeki oda arkadaşım. Kitap kankam. Sen harika bir yazarsın ve zekanla bana her gün ilham veriyorsun. Benimle birlikte bir kitap yayınlamanın her bir detayını çözdüğün için teşekkürler. (Ama cidden, bu yazı tipindeki L'yi gerçekten seviyor musun, yoksa başka bir yazı tipine mi geçmeliyim?)

Carolina Jax ve LA Ferro: Hepinize böyle harika ve destekleyici arkadaşlar olduğunuz için teşekkür ederim. İnsanların size destek olacaklarını söylemeleri harika bir şey.

her zaman arkanızı kollarken olduğu gibi.

Chrisandra: Sen gelmiş geçmiş en harika editörsün. GERÇEK KONUŞMA için ve bana ve yazdıklarına duyduğun güven için teşekkür ederim. Ayrıca favoriniz olduğum için çok mutluyum - ama endişelenmeyin... Diğerlerine söylemeyeceğim!

Good Girls PA hizmetlerinden Chanel, Becca ve Kalie: Vay canına! Sizi bulduğum için çok şanslıyım hanımlar. Yazmaya daha fazla zaman ayırabilmem için işimi patron sürükler gibi hallettiğiniz için teşekkür ederim. Desteğiniz benim için her şey demek.

ARC ve Sokak Ekiplerime: Gerçekten bunu siz olmadan yapamazdım! Gruplarda hepinizi tanımayı seviyorum ve bilmenizi isterim ki sizlerin dünyadaki en şaşırtıcı, güzel, eğlenceli, kitap pezevengi insanlar olduğunuzu düşünüyorum. O yüzden pezevenkliğe devam! Annemin kapakları için satın alacağı seksi resimler var.

YAZAR HAKKINDA

JADE DOLLSTON okumayı, Doritos'u ve romu seven Teksaslı bir yazar. Lise aşkıyla evli ve harika bir kızları var.

Müstehcen olan her şeyi okuma aşkı, müstehcen olan her şeyi yazma aşkına dönüştü. Farklı romantizm türlerinden hoşlanıyor ve bu onun yazım tarzına da yansıyor. Gülmeye, ağlamaya, yaltaklanmaya ve yüzünüzü yelpazelemeye hazır olun, muhtemelen hepsi tek bir bölümde.

Jade, çalışmalarını dünyayla paylaştığı için çok heyecanlı ve kalbinden gelen kelimeleri okumaktan keyif alacağını umuyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.